Q 4

JUSSI ADLER-OLSEN

CULPA

JUSSI ADLER-OLSEN

Seria: Departamentul Q

Volumul 4

CULPA

Original: *Journal 64* (*Afdeling Q #4*)
[*The Purity of Vengeance*] (2010)

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2021

PROLOG

Noiembrie 1985

Sentimentul ar fi copleșit-o într-un moment de neatenție. Paharul delicat de șampanie rece din mână, zumzetul vocilor și mâna ușoară a soțului pe talia ei. În afară de perioada în care a fost îndrăgostită, doar scurte episoade dintr-o copilărie îndepărtată îi mai provocau această stare. Sentimentul de siguranță dat de pălăvrăgeala bunicii. Râsul discret în timp ce aluneca în moțăială. Râsul unor oameni care nu mai sunt de mult.

Nete își strânse buzele pentru a-și înăbuși emoția. Uneori, o copleșea.

Își reveni și își plimbă ochii peste paleta colorată de rochii de seară și siluete maiestuoase. Banchetul organizat în onoarea celui care a primit Premiul Nordic pentru Medicină adunase mulți invitați. Savanți, medici, figuri marcante ale societății. Cercuri de oameni în care nu s-a născut, dar în care, odată cu trecerea anilor, se simțea din ce în ce mai confortabil.

Trase adânc aer în piept și era cât pe ce să-i scape un suspin de satisfacție, când deveni extrem de conștientă că o pereche de ochi o fixau prin mulțimea de coafuri festive și domni cu papioane. Simți un val de energie inexplicabilă și neliniștitoare emisă de niște ochi care nu doreau binele. Se trase într-o parte instinctiv, asemenea unui animal care caută adăpost. Își puse mâna pe brațul soțului ei și încercă să zâmbească în timp ce trecu cu privirea peste mulțimea îmbrăcată elegant și candelabrele strălucitoare.

O femeie lăsă capul pe spate râzând și astfel se crea un culoar de vizibilitate până la capătul sălii.

Și acolo stătea el.

Silueta lui apărea din mulțime precum un far pe mare. În ciuda posturii înclinate și a picioarelor strâmbe, avansa precum un animal sălbatic, ai cărui ochi cercetau mulțimea precum două reflectoare.

Din nou, simți privirea lui scrutătoare până în adâncul ființei și știu sigur că, dacă nu reacționa acum, întreaga ei viață s-ar fi prăbușit în câteva secunde.

— Andreas, spuse ea, punându-și mâna pe gâtul deja lipicios de transpirație. Am putea pleca acum? Nu mă simt bine.

O solicitare suplimentară era inutilă. Soțul ei își ridică sprâncenele întunecate, dădu din cap către cei de lângă el și, luând-o de braț, se depărtă de mulțime. Era tipic pentru el, iar ea îl iubea pentru asta.

— Mulțumesc, spuse ea. Mi-e teamă că am iar o migrenă.

Încuviință, fiind el însuși foarte obișnuit cu suferința din serile lungi și întunecate în sala de desen, în care migrena îi făcea capul să zvâcnească.

Era încă un lucru pe care îl aveau în comun.

Când se apropiară de scara maiestuoasă, bărbatul înalt păși în fața lor.

Părea mult mai bătrân acum, remarcă ea. Ochii care odată scânteiau își pierduseră strălucirea. Părul lui era de nerecunoscut. Cei douăzeci și cinci de ani își puseseră amprenta asupra lui.

— Nete, ești chiar *tu*? Ești ultima persoană pe care m-aș fi așteptat să o văd într-o astfel de împrejurare, spuse el direct.

Ea făcu un pas într-o parte și își trase soțul după ea, dar urmăritorul ei nu se lăsă.

— Nu-ți mai amintești de mine, Nete? se auzi vocea din spate. Bineînțeles că da. Curt Wad. Cum ai putea să mă uiți vreodată?

La mijlocul scărilor îi ajunse din urmă.

— Deci, tu ești jumătatea lui Rosen acum, nu-i așa? Chiar tu, dintre toate să ai parte de asemenea onoare.

Se agăță de brațul soțului ei ca să-l grăbească, dar Andreas Rosen nu era cunoscut ca un om care întoarce spatele unei probleme, iar situația actuală nu făcea excepție.

— Ați fi amabil să îmi lăsați soția în pace? întrebă el cu o privire care prevestea furie.

— Oh, înțeleg.

Musafirul nepoftit făcu un pas înapoi.

— Deci chiar l-ai ademenit pe Andreas Rosen în mrejele tale, Nete. Bună treabă.

Afișă un zâmbet pe care unii l-ar fi putut crede crispat, dar ea știa mai bine.

— Se pare că această informație mi-a scăpat complet. Dar, pe de altă parte, eu nu frecventez astfel de cercuri. Și nu citesc presa de scandal.

Cu o mișcare lentă văzu cum soțul ei dădu din cap cu dispreț. Simți strânsoarea mâinii lui în timp ce o trăgea după el. Pentru o clipă putu să respire din nou. Se îndepărtară cu pași repezi care scoteau ecouri asincrone.

Ajunseră la garderoba de la etaj, înainte ca vocea din spatele lor să se audă din nou.

— Domnule Rosen! Oare nu știți că soția dumneavoastră este o târfă? O fată simplă din Sprogø care nu-și face prea multe probleme când își deschide picioarele. Mintea ei slabă nu poate distinge între adevăr și minciună și…

Simți o încleștare a încheieturii în timp ce soțul ei se întoarse. Mai

mulți invitați încercară să-l stăpânească pe bărbatul care le întrerupse festivitățile. Un cuplu de medici mai tineri se aplecă amenințător către pieptul bărbatului înalt, arătându-i explicit că nu era dorit acolo.

— Andreas, nu, strigă ea în timp ce soțul ei pășea spre grupul de indivizi care acum îl înconjurau pe prigonitorul ei, dar el o ignoră. Masculul ei alfa își marca teritoriul.

— Nu știu cine ești, spuse el, dar îți sugerez cu putere să te abții să mai apari din nou în public până când nu știi cum să te comporți într-o companie decentă.

Silueta subțire ridică privirea deasupra bărbaților care îl țineau pe loc și toți cei prezenți se concentrară la buzele lui uscate: doamnele din spatele tejghelei care sortau blănurile de paltoanele de bumbac, oaspeții care treceau pe lângă ei, șoferii personali care așteptau în fața ușilor batante.

Și apoi se auziră cuvintele care nu ar fi trebuit să fie rostite niciodată.

— De ce nu o întrebi pe Nete unde a fost sterilizată? Întreab-o câte avorturi a făcut. Întreab-o cum arată celula de izolare după cinci zile. Întreab-o și încetează să îmi ții mie prelegeri despre abilități sociale, Andreas Rosen.

Curt Wad se smulse din mâinile celor care-l țineau și păși într-o parte, cu ochii plini de ură.

— Plec acum! scuipă el. Și tu, Nete! spuse arătând cu un deget tremurând spre ea. Poți merge în iad, acolo unde îți este locul.

Camera era plină de un zumzet de voci înainte ca ușile batante să se închidă în spatele lui.

— Acesta a fost Curt Wad, șopti cineva. Un vechi student, prieten al premiatului, ceea ce este aproape singurul lucru bun care se poate spune despre el.

Dar secretul fusese dezvăluit.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei acum. Căutând semne ale adevăratei identități. Avea oare decolteul prea adânc? Șoldurile ei erau prea vulgare? Oare buzele?

Își luară paltoanele de la doamna de la vestiar, a cărei respirație caldă părea aproape otrăvitoare. Nu ești mai bună ca mine, spunea expresia ei.

S-a întâmplat așa repede. Coborî privirea și îl luă de braț pe soțul ei. Soțul ei iubit, în ai cărui ochi nu a avut curajul să privească.

Asculta torsul liniștit al motorului. Nu-și spuseră niciun cuvânt, doar priveau printre ștergătoarele în mișcare în întunericul toamnei prin care mergeau.

Poate că el aștepta ca ea să nege, dar ea nu putea face asta.

Poate că se aștepta ca el să o consoleze. Să o ajute să iasă din situația neplăcută. Să se uite în ochii ei și să-i spună că nimic din ce a

fost nu contează, importanți sunt cei unsprezece ani în care au fost împreună.

Nu cei treizeci și șapte de dinainte.

Dar el porni radioul și umplu mașina de un zdrăngănit îndepărtat, acompaniați de-a lungul Sjælland, spre sud, de Sting, Sade și Madonna peste Falster și strâmtoarea Guldborgsund până la Lolland. Voci tinere, ciudate în noapte. Singurul lucru care îi lega.

Orice altceva dispăruse.

Cu câteva sute de metri înainte de satul Blans, aflat la câțiva kilometri de ferma conacului, trase pe dreapta pe marginea câmpului.

— Acum, vorbește, zise el, cu privirea fixată în întunericul de afară.

Cuvintele lui erau lipsite de căldură. Nici măcar nu i-a rostit numele. Tot ce avusese de spus fusese *Vorbește!*

Ea închise ochii. Se rugă de el să înțeleagă că au existat evenimente subiacente care puteau explica totul și că bărbatul care o înfruntase fusese însăși cauza nenorocirilor ei. Dar, în afară de asta, ceea ce spusese era adevărat. Recunoscu cu o voce șoptită.

Era adevărat. Totul era adevărat.

Pentru un moment chinuitor, epuizant, se auzi numai respirația lui. Apoi se întoarse spre ea cu ochii întunecați.

— Deci acesta a fost motivul pentru care nu am putut să avem copii niciodată, spuse el.

Dădu din cap afirmativ. Își strânse buzele și îi spuse totul așa cum fusese. Da, era vinovată de minciună și înșelăciune. Era inocentă când a venit. Ca fată tânără, fusese internată la Sprogø, fără să aibă vreo vină. Un șir de neînțelegeri, abuz de putere, trădare. Nu existase alt motiv. Și da, a făcut avorturi și a fost sterilizată, dar omul îngrozitor pe care tocmai îl întâlniseră…

El își puse mâna pe brațul ei, iar răceala lui trecu prin ea ca un șoc electric, care o determină să se oprească.

Apoi băgă în viteză, eliberă ambreiajul și conduse încet prin sat înainte de a accelera pe lângă pajiști și suprafața întunecată a apei.

— Îmi pare rău, Nete. Dar nu pot ierta că m-ai lăsat să trăiesc toți acești ani crezând orbește că putem deveni părinți împreună. Pur și simplu, nu pot. Iar în ceea ce privește restul a ceea ce mi-ai spus, sincer, sunt dezgustat.

Se opri și ea simți o furnicătură înghețată la tâmple, iar mușchii gâtului i se încordară.

El își ridică privirea.

Arogant, la fel cum făcea când negocia cu oamenii pe care îi considera nedemni de respectul său. Sigur pe el, ca atunci când ignora un sfat rău.

— Îmi împachetez câteva lucruri, spuse el ferm. Între timp, ai o săptămână pentru a face alte aranjamente. Ia orice ai nevoie de la

Havngaard. Nu vei duce lipsă de nimic.

Ea se întoarse încet cu spatele la el și se uită afară peste mare. Lăsă ușor geamul în jos și trase în piept aerul cu miros de alge purtate de valurile negre precum cerneala, valuri care ar putea să o ia o dată pentru totdeauna.

O copleși amintirea zilelor de singurătate și disperare de la Sprogø, zile în care aceeași mare o ademenise să pună capăt vieții sale mizerabile.

— Nu vei duce lipsă de nimic, spuse el, de parcă ar fi contat.

Nu știa nimic despre ea.

Se uită la ceas și își fixă data în minte, 14 noiembrie 1985, și simți cum îi tremurau buzele în timp ce se întoarse să-l privească.

Ochii lui întunecați erau doar două cavități. Se concentra doar pe denivelările drumului din față.

Ridică încet mâna și apucă volanul, smucindu-l spre dreapta cât de tare putu în timp ce el deschise gura ca să protesteze.

Motorul hurui inutil în timp ce drumul dispărea de sub ei și în timp ce se izbiră de parapet scrâșnetul metalului înghiți și ultimul protest al soțului ei.

Când se loviră de mare, era aproape ca și cum ajungeau acasă.

1

Noiembrie 2010

Carl auzise despre incidentul din noaptea trecută de la postul de radio al poliției, în timp ce pleca de la casa sa din Allerød. În condiții normale, nu îl interesau câtuși de puțin cazurile de viciu, dar cumva acest caz părea diferit.

Proprietara unei agenții de escorte fusese atacată cu acid sulfuric în apartamentul ei de pe Enghavevej, dând serios de lucru cadrelor medicale de la secția de arși a Rigshospital.

Se făcea acum apel la posibili martori oculari, dar fără succes.

Un grup de lituanieni necăjiți fusese adus la secția de poliție pentru interogatoriu, însă, odată cu trecerea orelor, devenea tot mai clar că niciunul dintre suspecți nu putea fi implicat și că era puțin probabil să se afle cine a fost. Nu existau dovezi. În momentul internării, victima declarase că nu era capabilă să își identifice atacatorul, prin urmare, erau nevoiți să lase tot grupul să plece.

Nu mai ai auzise oare asta?

În timp ce traversa curtea sediului poliției, se întâlni cu Brandur Isaksen, cunoscut și ca Durul din Halmtorvet, care se îndrepta spre zona de parcare.

— Sper că mergi să faci viața grea cuiva, mormăi Carl, în timp ce Durul se opri, ca și cum ar fi fost invitat să o facă.

— De data asta e sora lui Bak, spuse Isaksen cu răceală.

Carl îl privi mirat. Ce naiba spunea acolo?

— Treabă de rahat, răspunse el.

Era un răspuns general adecvat pentru majoritatea situațiilor.

— Presupun că ai auzit despre acest atac cu acid din Enghavevej. Nu-i o priveliște frumoasă, îți garantez, continuă Isaksen. Medicii au lucrat pe ea toată noaptea. Îl știi destul de bine pe Børge Bak, nu-i așa?

Carl își dădu capul pe spate. Børge Bak? Desigur că îl cunoștea pe Børge Bak. Inspectorul de la Departamentul A, care solicitase concediu, iar apoi optase pentru pensionare anticipată. Javra aia ipocrită?

— Suntem cam la fel de prieteni ca tine și cu mine, izbucni Carl.

Isaksen dădu din cap, cu dinții încleștați. Era adevărat: dacă ar fi să existe orice urmă de afecțiune între ei, s-ar destrăma la prima bătaie din aripi a unui fluture.

•

— Dar sora lui Børge, Esther? O știi cumva? întrebă el.

Carl se uită lung la colonada de-a lungul căreia mergea Rose, ducând pe umăr o geantă de dimensiunea unei valize. Ce dracu' plănuia să facă, să își petreacă vacanța la birou?

Simți că Isaksen îi urmărea privirea și și-o mută.

— Nu am întâlnit-o niciodată pe femeie. Nu conduce un bordel? răspunse Carl. Oricum, acesta ar fi mai mult domeniul tău, deci, dacă nu te superi, aș vrea să nu mă implici.

Colțurile gurii lui Isaksen se lăsară în jos.

— Ai face bine să te pregătești. Bak va fi aici înainte să-ți dai seama, și-și va băga nasul.

Carl se îndoia de asta. Oare nu cumva Bak cotcodăcise pentru că își ura slujba și părăsise sediul poliției?

— Va fi binevenit, răspunse el. Atât timp cât se ține departe de mine.

Isaksen își trecu degetele prin părul său negru ciufulit de dimineață.

— Da, ai tu destule pe cap, ocupat să i-o tragi ei, nu?

El dădu din cap în direcția lui Rose în timp ce ea dispărea pe scări.

Carl clătină din cap și continuă să meargă. Isaksen putea să dispară cu toate prostiile lui. Să i-o tragă lui Rose! Mai bine se retrage într-o mănăstire din Bratislava.

— Un minut, Carl, spuse ofițerul de serviciu în timp ce trecea pe lângă cușcă, o clipă mai târziu. Acea femeie psiholog, Mona Ibsen, a lăsat asta pentru tine.

Îi aruncă lui Carl un plic gri prin ușa deschisă, de parcă ar fi fost punctul culminant al zilei lui.

Carl se uită la el, neîncrezător. Poate chiar a fost.

Ofițerul de serviciu se așeză din nou.

— Assad e aici de la patru dimineața, așa am auzit. Are grijă să aibă destul timp singur, pentru el. Oricum, ce vrea să facă acolo? Planifică un atac terorist?

Înjură în barbă și reveni la sentimente mai bune când văzu privirea străpungătoare a lui Carl.

— De ce nu îl întrebi tu? spuse Carl, amintindu-și de cazul femeii arestate în aeroport, doar pentru că a rostit cuvântul „bombă”, o gafa demnă de articole de primă pagină.

Din punctul lui de vedere, ceea ce tocmai auzise era mult mai grav.

•

Chiar de pe prima treaptă a scării în spirală el putea spune că era una dintre zilele bune ale lui Rose. Un parfum greu de cuișoare și iasomie îi asaltă nările, amintindu-i de bătrânica din Oster Bronderslev care obișnuia să ciupească posteriorul tuturor bărbaților care veneau să o viziteze. Când Rose mirosea așa, îi dădea dureri de

cap, în plus, pe lângă durerea de cap pe care i-o dădea proasta ei dispoziție obișnuită.

Teoria lui Assad era că ea a moștenit parfumul, în timp ce alții spuneau că acest tip de amestec care te duce cu gândul la procesul de putrefacție mai era încă disponibil în anumite magazine indiene, cărora nici că ar putea să le pese dacă vor mai vedea vreodată un alt client.

— Hei, Carl, vrei să vii până aici un minut? strigă ea din interiorul biroului ei.

Carl scăpă un oftat. Ce mai e acum?

El trecu rigid pe lângă biroul cubic al lui Assad și își înfipse nasul în zona dezinfectată a lui Rose și observă imediat geanta de umăr voluminoasă pe care o cărase mai devreme. Pentru Carl parfumul lui Rose nu era singurul aspect deconcertant al zilei. Grămada uriașă de documente care se vedea din geantă părea la fel de descurajantă.

— Hmm, se aventură el precaut, arătând spre hârtii, ce sunt toate astea?

Ea îl privi dușmănoasă cu ochii ei rimelați. Nu era semn bun.

— Sunt cazuri mai vechi, care au stat în ultimul an pe birourile diverșilor comisari de poliție. Cazuri care trebuiau să ajungă la noi. Dintre toți, *tu* ar trebui să cunoști cel mai bine această formă de neglijență.

Ultima frază a rostit-o cu un soi de mârâit gutural, care ar fi putut să pară ca un râs.

— Aceste dosare au fost trimise din greșeală la Centrul Național de Investigare. Tocmai am fost să le iau înapoi.

Carl ridică din sprâncene. Mai multă muncă, deci, de ce naiba zâmbea ea?

— OK, știu la ce te gândești: vestea proastă a zilei, spuse Rose anticipând comentariul lui. Dar încă nu ai văzut ăsta. Acest dosar nu este de la CNI, era deja pe scaunul meu când am ajuns la birou.

Îi înmână un dosar din carton laminat. Îl privi ca și cum se aștepta să deschidă dosarul pe loc, dar imediat îi veni în minte alt gând. Pentru Carl primirea unei vești proaste nu era o opțiune înainte de prima țigară a zilei. Era timp pentru toate, iar el doar ce ajunsese, pentru numele lui Dumnezeu.

Clătină din cap și se târî spre biroul lui, aruncând dosarul pe masă și haina pe scaunul din colț.

În încăpere mirosea a mucegai și lumina fluorescentă din tavan pâlpâia și mai des decât de obicei. Zilele de miercuri erau întotdeauna cele mai rele.

Își aprinse o țigară și merse cu greu spre dulapul mic cu mături al lui Assad, unde totul părea a fi la fel ca de obicei: mopul era afară pe podea, nori de aburi denși și dantelați, tranzistorul scotea sunete

asemănătoare strigătelor de împerechere ale delfinilor, întrepătrunse cu un cor din Evanghelie, emise de un magnetofon cu banda uzată.

Istanbul à la carte.

— Neața, mormăi Carl.

Assad întoarse capul încet spre el. Un răsărit de soare din Kuweit n-ar fi putut fi mai roșu decât nasul impresionant al bietului om.

— Iisuse, Assad, nu arăți prea bine, exclamă el, făcând un pas înapoi la vederea lui. Dacă gripa avea să răscolească sălile sediului poliției, el putea doar să spere că îl va ocoli.

— Ieri m-a apucat. Assad strănută. Ochii lui umezi arătau că ai unui cățeluș.

— Acasă cu tine, spuse Carl, retrăgându-se chiar mai departe. Nu avea rost să spună mai multe, având în vedere că Assad nu accepta nicio notificare.

Se întoarse în zona sa de siguranță și își puse picioarele pe birou, întrebându-se pentru prima dată în viața lui dacă nu cumva era timpul să își achiziționeze un pachet de vacanță în Insulele Canare. O săptămână sub o umbrelă de soare, cu Mona îmbrăcată sumar în dreapta lui, nu suna rău deloc. Gripa putea să facă ravagii în Copenhaga atât timp cât ei erau departe.

•

Gândul îl făcu să zâmbească, scoase plicul mic de la Mona și îl deschise. Doar parfumul însuși era destul. Delicat și senzual. Mona Ibsen pe scurt. O încântare după bombardamentul zilnic al lui Rose asupra sistemului său olfactiv.

Dragul meu, a început.

Carl se topi. Nu i se mai adresase nimeni cu atâta afecțiune, de când zăcea pe patul spitalului Brønderslev, cu șase cusături pe o parte și cu apendicele într-un borcan.

Dragul meu,

Ne vedem la mine, la șapte jumate, pentru cina de Sf. Martin. Pune-ți un sacou și adu vinul. Eu mă ocup de surprize.

Te sărut, Mona

Simțea cum căldura îi invada obrajii. Ce femeie!

Închise ochii, trase adânc din țigară și proiectă imagini care ar fi putut însoți cuvântul „surprize”. Nu toate ar fi putut fi considerate adecvate pentru o întâlnire de familie.

— Ce faci cu ochii închiși și cu rânjetul ăsta larg pe fața ta? auzi el o voce agasantă din spate. Nu ai de gând să arunci o privire peste dosarul de caz pe care ți l-am dat?

Rose stătea în prag cu brațele încrucișate și cu capul aplecat într-o

parte, ceea ce însemna că nu intenționa să plece până nu făcea cum a spus ea.

Carl își stinse țigara și întinse mâna după dosar. Mai bine să facă ce aștepta ea de la el, altfel ar sta în picioare acolo până când făcea noduri la brațe.

Dosarul conținea zece coli A4 decolorate ce proveneau de la Judecătoria Hjorring. Își dădu seama imediat despre ce era vorba.

Cum naiba ajunsese dosarul pe scaunul lui Rose?

Trecu cu privirea peste prima pagină, știind deja ce urma să citească. Vara anului 1978. Un bărbat înecat în râul Nørreå. Proprietar al unei mari fabrici de utilaje, pasionat de pescuit și membru al diferitelor cluburi de profil. Patru seturi de amprente proaspete în jurul scaunului și al coșului cu pește. Nu lipsea nimic din trusa lui de pescar. Mulinete și bețe de pescuit care costau peste cinci sute de coroane bucata. Vreme frumoasă. Autopsia nu dezvăluise nimic anormal, nici boală cardiacă, nici tromboză coronariană. Doar înecat.

Dacă râul nu ar fi avut doar șaptezeci și cinci de centimetri adâncime la locul în cauză, cazul ar fi fost clasat ca simplu accident.

Dar nu moartea în sine a bărbatului trezi interesul lui Rose; atâta lucru știa și Carl. Și nici măcar faptul că acest caz nu fusese niciodată rezolvat și, prin urmare, zăcea acum în subsolul Departamentului Q. Nu. Interesul ei era legat de fotografiile atașate documentelor, în două dintre ele fiind chiar Carl.

Carl oftă. Numele bărbatului înecat era Birger Mørck, unchiul lui Carl. Un bărbat jovial și generos, pe care atât fiul său, Ronny, cât și Carl îl priveau cu admirație și îl însoțeau adesea în excursii. La fel cum făcuseră și în acea zi, pentru a mai desluși câte ceva din misterele pescuitului.

Dar câteva fete din Copenhaga care parcurseseră pe bicicletă tara în lung și-n lat se apropiau acum de destinația lor în Skagen, cu bluzele umede de transpirație.

Imaginea acelor două frumuseți blonde, care veneau trudindu-se peste coline, i-a lovit pe Carl și vărul său Ronny ca un ciocan, îndemnându-i să-și pună jos undițele și să fugă peste câmp ca o pereche de tauri tineri care ating iarba cu copitele pentru prima oară în viața lor.

Când s-au întors pe râu, două ore mai târziu, cu imaginea celor două fete imprimată pe retinele lor pentru totdeauna, Birger Mørck era deja mort.

După multe ore de interogare și multe suspiciuni, poliția din Hjørring a clasat cazul definitiv. Și deși nu au reușit niciodată să le găsească pe cele două fete din capitală care erau singurul lor alibi, Ronny și Carl au fost eliberați fără alte urmări. Tatăl lui Carl a fost supărat și neconsolat luni întregi, dar, în afară de asta, situația nu a

mai avut consecințe.

— Erai destul de arătos pe vremea aceea, Carl. Câți ani aveai? întrebă Rose din ușă.

Aruncă dosarul pe birou. Nu era un moment de care să și amintească cu plăcere.

— Șaptesprezece și Ronny avea douăzeci și șapte, oftă el. Ai idee de ce a apărut brusc acest dosar aici?

— Cum adică *de ce*? întrebă ea lovindu-și pumnii osoși de cap. Bună dimineața, Făt-Frumos, este cineva acasă? Ce-ai zice să te trezești un pic la realitate? Nu asta facem noi aici? Investigăm cazuri nesoluționate!

— Da, dar acesta a fost clasat ca accident. Și, în afară de asta, nu a apărut așa, pur și simplu, din scaunul tău, nu?

— Vrei să spui că ar trebui să întreb poliția din Hjørring cum se face că a aterizat aici?

Carl ridică din sprâncene. Când pui o întrebare stupidă…

Se întoarse pe călcâie și porni către domeniul ei. Mesaj recepționat.

Carl privi în gol. De ce naiba trebuiau să apară tocmai acum toate aceste cazuri? De parcă nu provocaseră deja probleme destul de mari.

Se uită încă o dată la fotografia lui Ronny și a lui însuși, apoi aruncă dosarul lângă celelalte cazuri care stăteau îngrămădite pe biroul său. Trecutul era trecut, dar asta era acum. Nimic nu putea schimba acest lucru. Cu cinci minute în urmă, citise scrisoarea de la Mona. Ea îi spusese „dragă”. Avea nevoie să își stabilească corect prioritățile.

El zâmbi, căută prin buzunar telefonul mobil și se uită deznădăjduit la tastele minuscule. Dacă i-ar fi trimis Monei un mesaj, i-ar fi luat zece minute să-l scrie, iar dacă ar fi sunat-o, ar fi așteptat la fel de mult înainte ca ea să răspundă.

Oftă și începu să scrie mesajul. Tehnologia tastaturilor mobilelor a fost, se pare, invenția pigmeilor cu macaroane în loc de degete, iar bărbații obișnuiți din nordul Europei, nevoiți să utilizeze o asemenea invenție, se simt precum un hipopotam care încearcă să cânte la flaut.

După ce termină, studie rezultatul eforturilor sale și, cu un suspin, lăsă să-i scape un șir de greșeli de ortografie. Mona va înțelege mesajul: gâsca de Sf. Martin avea un doritor.

Tocmai ce pusese mobilul pe birou și se ivi un cap pe ușă.

Tunsoarea era diferită față de ultima oară când îl văzuse, iar geaca de piele arăta ca și cum ar fi fost presată, dar omul din interiorul ei era la fel de șifonat ca întotdeauna.

— Bak. Ce naiba faci aici? întrebă el mecanic.

— Ca și cum nu ai ști deja, răspunse vizitatorul său, lipsa de somn fiind vizibilă pe pleoapele sale umflate. Îmi ies din minți. Asta fac aici!

Se aruncă pe scaunul de vizavi, în ciuda dezaprobării evidente a lui

Carl.

— Sora mea Esther nu va mai fi niciodată la fel. Și ticălosul care i-a aruncat acid pe față stă într-un magazin de subsol de pe Eskildsgade și se prăpădește de râs. Sunt sigur că poți înțelege de ce un vulpoi bătrân ca mine nu este tocmai mândru că sora lui conduce un bordel, dar crezi că ticălosul ar trebui să scape după ce a făcut ceea ce a făcut?

— Nu am idee de ce ești aici, Bak. Vorbește cu City sau Marcus Jacobsen sau cu unul dintre ceilalți șefi dacă nu ești mulțumit de modul în care se desfășoară ancheta. Violența și criminalitatea nu sunt domeniile mele, știi asta.

— Sunt aici să vă rog pe tine și pe Assad să veniți cu mine să-l facem pe ticălos să vorbească.

Carl simți cum fruntea i se încruntă până la linia părului. Și-a pierdut mințile omul?

— Tocmai a reapărut un caz nou. Sunt sigur că ai observat, continuă Bak. Este de la mine. Un vechi prieten de-al meu din Hjørring mi-a dat dosarul acum câteva luni. L-am lăsat aseară în biroul lui Rose.

Carl îl studie cu atenție pe bărbat în timp ce-și evalua opțiunile. Din câte putu să-și dea seama, avea trei.

Putea să se ridice și să-i dea un pumn. Aceasta ar fi fost prima opțiune. Să-l scoată afară pe hol în șuturi. Carl însă alese a treia opțiune.

— Da, acolo este, spuse el, arătând spre grămada de coșmar de pe colțul biroului său. Cum de nu mi l-ai lăsat mie? Era mai puțin scârbos, zic eu. Mai cinstit.

Bak zâmbi scurt.

— Când am rezolvat noi doi vreodată ceva în mod cinstit? Nu. Am vrut doar să mă asigur că, în afară de tine, îl mai vede și altcineva, astfel încât să nu dispară misterios. Înțelegi ce zic?

Celelalte două opțiuni deveniră din nou atractive. Partea bună era că acest nemernic nu mai era zilnic prin preajmă.

— Am păstrat dosarul până când a venit momentul potrivit, continuă Bak. Înțelegi unde bat?

— Nu, la naiba, nu înțeleg. Care moment?

— Momentul în care am nevoie de ajutorul tău!

— Nu cred că voi sparge țeasta unui potențial suspect, doar pentru că îmi fluturi sub nas un caz de înec vechi de treizeci de ani. Nu mă interesează, și îți voi spune și de ce.

Carl făcu semn cu un deget în aer pentru fiecare argument.

— *Unu*: cazul este clasat. *Doi:* a fost un accident. Unchiul meu s-a înecat. A făcut o mișcare greșită și a căzut în râu, exact așa cum au concluzionat anchetatorii. *Trei:* nu am fost acolo când s-a întâmplat și nici vărul meu nu a fost. *Patru:* spre deosebire de tine, sunt un vulpoi

decent, care nu își rupe în bătaie suspecții.

Carl făcu o pauză de o clipă, ultimul argument rămânându-i în gât. Din câte știa, Bak nu putea să îl aibă la mână cu nimic. Cel puțin, din expresia pe care o avea pe față nu părea.

— Și *cinci,* continuă întinzând toate cele cinci degete și apoi încleștându-și pumnul. Dacă vreodată mă enervez pe cineva, cel mai probabil va fi pe un anumit fost polițist care pare să nu înțeleagă faptul că nu mai face parte din poliție.

Trăsăturile lui Bak se înăspriră.

— OK, dar dă-mi voie să-ți mai spun ceva. Un fost coleg de-al meu de la Hjørring. Îi place să meargă în Thailanda. O săptămână în Bangkok cu toate beneficiile.

— Și? spuse Carl, întrebându-se ce legătură avea asta cu ce discutau.

— Se pare că vărul tău Ronny are gusturi similare. Îi place și câte o băutură, continuă Bak. Și știi ce, Carl? Când vărul tău Ronny își face plinul, începe să vorbească.

Carl își suprimă un oftat adânc. Ronny, idiotul acela afurisit!

A ajuns din nou în dificultate? Trecuseră cel puțin zece ani de când se văzuseră la un eveniment religios în Odder, ocazie cu care Ronny și-a luat partea sa nu numai din băutură, ci și din fetele care ajutaseră ca chelnerițe. Ceea ce ar fi fost în regulă dacă unele nu ar fi fost prea dispuse, minore sau sora celui implicat în evenimentul religios. Scandalul fusese controlat, deși lăsase o pată de neșters asupra ramurii din Odder a familiei. Nu, Ronny nu era genul care să se retragă.

Carl își flutură mâna descurajant. Ce-i păsa lui de Ronny?

— N-ai decât să mergi la Marcus la etaj și vorbește-i cât vrei, Bak, dar îl cunoști la fel de bine ca mine. Vei obține de la el exact ce ai obținut și de la mine. Nu batem suspecții și nu cedăm la amenințări din partea foștilor colegi care vin cu cazuri vechi ca acesta.

Bak se sprijini pe scaun.

— În acest bar din Thailanda, în prezența martorilor, vărul tău se lăuda în fața oricui era dispus să asculte că și-a ucis tatăl.

Ochii lui Carl se îngustară. Nu suna plauzibil.

— Oh, chiar așa? Atunci denunță-l dacă vrei. Știu cu certitudine că nu l-ar fi putut îneca pe tatăl său. A fost cu mine.

— El spune că ați fost amândoi implicați. Ai o rudă tare de treabă.

Cuta care apăru pe fruntea lui Carl se adânci brusc până la baza nasului, în timp ce se ridică în picioare, iar toată greutatea sa prost distribuită se acumulă în regiunea pieptului.

— Assad! Poți să vii până aici? zbieră el în fața lui Bak rămas uluit.

În zece secunde, asistentul febril al lui Carl era deja în ușă fornăind.

— Assad, dragul meu prieten gripat. Ai fi atât de amabil încât să tușești pe toată această grămadă de aici? Haide, trage adânc aer în

piept.

•

— Ce altceva mai ai în grămada ta, Rose?

Pentru o secundă arăta ca și cum se gândea să-i arunce tot vraful de dosare în brațe, dar, de data aceasta, Carl o citise corect: ceva îi atrăsese deja atenția.

— Cazul doamnei care a fost atacată aseară m-a făcut să mă gândesc la un caz pe care tocmai l-am primit de la Kolding. A fost în stiva pe care am luat-o la NIC.

— Știai că femeia este sora lui Bak?

Rose dădu din cap.

— Nu îl știu personal, dar vorba umblă, nu-i așa? Nu a fost chiar el aici mai devreme? Înfipse un deget în dosarul cartonat, în partea de sus, apoi îl deschise cu o unghie dată cu ojă neagră. Acum ascultă, Carl, altfel poți să-l citești singur.

— OK, OK, spuse Carl, în timp ce trecea cu privirea peste biroul ei ordonat, de culoare alb-cenușiu. Aproape că simți tristețe în timp ce mintea lui se întoarse spre alter-ego-ul ei, Yrsa din infernul roz.

— În acest caz este vorba despre o femeie numită Rita Nielsen, „nume de scenă" – Rose gesticulă în aer simbolul ghilimelelor – „Louise Ciccone". Așa își spunea în anii optzeci, când organiza așa-numitele – mai multe citate – „dansuri exotice" în cluburile de noapte din regiunea Triangle din sud-estul Jutlandului. Mai multe condamnări pentru fraudă, ulterior pentru proxenetism și conducerea unui bordel. Deținea un birou de escorte în Kolding în timpul anilor șaptezeci și optzeci, după care, în 1987, a dispărut fără urmă în Copenhaga. Unitatea mobilă și-a concentrat investigațiile pe activitatea pornografică din mijlocul Jutlandului și Copenhaga, dar după trei luni au pus cazul spre păstrare, cu sugestia că este cel mai probabil o sinucidere. Între timp au apărut o mulțime de crime grave, așa că nu mai aveau personalul necesar pentru a continua ancheta, cel puțin, așa se spune.

Așeză dosarul pe birou cu o expresie acră.

— Pus spre păstrare, la fel cum se va întâmpla și în cazul Esther Bak, cel mai probabil. Ați văzut pe cineva să se grăbească să-l prindă pe nenorocitul care a făcut asta bietei femei?

Carl dădu din umeri. Singura frenezie pe care o văzuse în acea dimineață fusese cea care apăruse pe chipul supărat al lui Jesper, fiul său vitreg, când îl trezise la ora șapte și îi spusese că va trebui să se descurce cu transportul până la colegiul din Gentofte.

— După părerea mea, există zero indicii despre tendințe suicidale în acest caz, a continuat Rose. Rita Nielsen urcă în Mercedes-ul ei alb 500SEC și pleacă de acasă la fel ca în oricare altă zi! După câteva ore, dispare de pe fața pământului și asta a fost.

Scoase o fotografie și o aruncă pe biroul din fața lui. Era mașina parcată pe marginea drumului, cu interiorul dezmembrat.

Ce motor. Capota destul de încăpătoare pentru ca jumătate din fufele din Vesterbro să se întindă și să se ridice pe ea, în blănurile false, pentru care au făcut atâtea economii. Un afront la adresa vehiculului său de serviciu.

— Ultima oară a fost văzută vineri, pe 4 septembrie 1987. Analizând tranzacțiile cu cardul de debit, putem urmări mișcările ei din momentul în care pleacă de acasă din Kolding la cinci dimineața. Trece de Fyn, unde alimentează cu benzină, ia bacul peste Storebælt și apoi continuă spre Copenhaga, unde cumpără un pachet de țigări de la un chioșc de pe Nørrebrogade, la zece și zece. Nimeni nu o mai vede după asta. Mercedes-ul apare gol în interior câteva zile mai târziu pe Kapelvej. Scaune din piele, roată de rezervă, radiocasetofon, tot. Ba chiar au înjumătățit și volanul. Tot ceea ce a mai rămas au fost câteva casete și câteva cărți în torpedo.

Carl își scărpină bărbia.

— Nu existau la vremea aceea multe magazine cu terminale pentru plată, cu siguranță nu un chioșc din Nørrebro. De ce să te duci să plătești cu cardul? Cel mai probabil, a fost o tranzacție scriptică, și toate astea pentru un pachet de țigări. Cine a avut atâta răbdare?

Rose ridică din umeri.

— Poate că nu îi plăceau banii cash. Poate că nu îi plăcea să-i simtă. Poate voia să aibă banii în bancă și să îi lase pe alții să plătească dobânda. Poate că a avut doar o bancnotă de cinci sute de coroane și chioșcul avea să îi dea rest. Poate…

— Da, bine, Rose, destul, spuse Carl ridicându-și mâinile. Spune-mi un lucru. Cum au concluzionat că a fost sinucidere? Era grav bolnavă? Sau poate că avea dificultăți financiare? De aceea și-a plătit țigările cu cardul?

De sub hanoracul său gri, drastic supradimensionat, ce părea dubios de asemănător cu unul tricotat de Yrsa, Rose ridică din umeri din nou.

— Cine știe? Totul este ciudat, dacă mă întrebați pe mine. Rita Nielsen, alias Louise Ciccone, a fost o doamnă destul de prosperă și, dacă ar fi să luăm în considerare CV-ul ei interesant, cu siguranță nu a fost una care să fie înlăturată ușor. Potrivit „fetelor” sale din Kolding, era o tipă dură, o supraviețuitoare. Mai degrabă ar fi distrus totul în jurul ei decât să riște să se ducă la fund singură, a spus una dintre ele.

Hm! Ideea se infiltră ferm în psihicul lui Carl. Îl irita, dar îi trezise interesul. Întrebările începeau să apară, una după alta. Ca acele țigări. De ce ar cumpăra cineva țigări chiar înainte de a se sinucide? Ei bine, poate, pentru a-și calma nervii.

Mintea i se agita acum și nici măcar nu dorise asta. Aiureli! Dacă se

băga în cazul ăsta, avea mai multă muncă pe cap decât trebuia.

— Deci, spre deosebire de mulți dintre colegii noștri, continuă el, credeți că avem de-a face cu o crimă aici. Dar mai există ceva care să susțină teoria? El lăsă întrebarea în aer o clipă. În afară de faptul că acest caz este doar pus la păstrare, nu clasat, ce alt fir mai ai pe care ai putea să mergi?

O altă ridicare din umeri de sub hanorac. Însemna că nu are nimic.

Carl se uită la dosar. Fotografia cu Rita Nielsen prinsă cu o agrafă arăta o femeie care emana o putere considerabilă. Pomeți largi deasupra unor trăsături faciale mai delicate. Ochi care scânteiau cu curaj și sfidare. Era evident că nu se simțea stânjenită de plăcuța cu numere pe care o ținea la piept. Probabil că nu era prima dată când era fotografiată pentru arhivele poliției. Nu, femeile ca ea erau imune la pedepse cu închisoarea. A fost o supraviețuitoare, așa cum au spus fetele ei.

De ce Dumnezeu și-ar lua propria viață?

Trase dosarul spre el peste birou, îl deschise și ignoră zâmbetul gen „ți-am spus eu” afișat de Rose.

Încă o dată, ea reuși să pună în mișcare un nou caz.

2

Noiembrie 2010

Autoutilitara verde ajunse la 12.30 p.m., exact așa cum se convenise.

— Mai avem astăzi cinci apeluri, domnule Wad, spuse șoferul. Sper că aveți totul pregătit pentru mine.

Mikael era un om bun. Zece ani în domeniu, fără nicio problemă. Arătos, prezentabil și politicos. Exact genul de bărbat pe care Partidul Purității și-ar fi dorit să îl reprezinte în fața publicului larg. Bărbații ca Mikael erau cei care îi făcuseră și pe alții să dorească să se alăture. Liniștit și de încredere. Puternic, ochi albaștri și păr blond ondulat, întotdeauna îngrijit și curat. Calm chiar și în cele mai agitate situații, cum a fost cazul în Haderslev, cu o lună înainte, la una din ședințele inaugurale ale partidului. Atunci, nouă protestatari purtând pancarte cu mesaje pline de ură au învățat pe pielea lor că bărbații a căror inimă bătea pentru patrie erau o forță care nu putea fi ignorată.

Datorită oamenilor precum Mikael, totul se sfârșise până când apăruse poliția.

Nu i-au mai văzut pe acei protestatari.

Curt Wad deschise ușa a ceea ce fuseseră cândva grajdurile unei vechi școli din sat. Dădu la o parte o armătură de metal veche care atârna pe peretele de deasupra unui mic congelator și introduse pe afișaj codul din nouă caractere, așa cum făcuse de atâtea ori înainte. Așteptă un moment până când auzi clicul familiar și părțile peretelui din capăt se deschiseră.

În încăperea acum dezvăluită se aflau toate lucrurile pe care le ținea secrete față de toată lumea, în afară de tovarășii lui cu aceleași convingeri. Congelatorul, cu fetușii avortați ilegal, dulapurile pline cu documente și liste de membri, laptopul pe care îl folosise pentru conferințe și notițele și înregistrările din vremea tatălui său, pe care s-a bazat toată munca lor.

Curt deschise congelatorul și scoase o cutie cu pungi de plastic, pe care o înmână direct șoferului.

— Iată fetușii pe care noi îi incinerăm aici. Sper că nu este plin congelatorul din dubă.

Șoferul zâmbi.

— Nu, mai este încă mult spațiu.

— Și aici este e-mailul pentru oamenii noștri. Vei vedea cine este destinatarul.

— Bine, spuse șoferul, parcurgând cu privirea plicurile. Mă tem că nu mai ajung la Fredensborg până săptămâna viitoare. Am făcut ieri zona Nordsjælland.

— Nu este atât de important. Atât timp cât ajungi în Århus. Ești mâine acolo, nu-i așa?

Șoferul dădu din cap și aruncă o privire spre cutia de plastic.

— O să scap de acestea. Avem vreunul pentru Crematoriul Glostrup?

Curt Wad închise ușa glisantă a camerei secrete și se duse la congelator în anticameră. Mikael avea voie să se uite acolo.

— Da, astea de aici, a răspuns el, ridicând capacul și scoțând o a doua cutie.

Așeză cutia pe podea și luă un dosar din plastic de pe raftul de deasupra congelatorului.

— Documentele referitoare la acești fetuși sunt aici, spuse el întinzându-i dosarul șoferului. Este totul ca la carte.

Șoferul verifică fiecare pungă din cutie cu documentele însoțitoare.

— Totul e în ordine. Nu ar trebui să fie nicio problemă, a spus el, apoi duse totul la dubă, unde așeză conținutul celor două cutii în două minicongelatoare, sortă poșta internă în separatoarele pentru diferitele secțiuni organizatorice, își scoase șapca și își luă rămas-bun politicos.

Curt Wad ridică mâna în semn de salut, în timp ce duba dispărea în jos pe Brøndbyøstervej.

„Cât de norocos sunt, se gândi el cu satisfacție, că mai pot servi în continuare cauza chiar și la vârsta mea".

„Este greu de crezut că ai optzeci și opt de ani", i-au spus oamenii în repetate rânduri, și aveau dreptate. Când se privea în oglindă, și el putea să vadă cât de ușor putea fi considerat un bărbat cu cincisprezece ani mai tânăr. Ceea ce însemna și mai mult, și el știa de ce.

„Viața înseamnă să trăim în armonie cu idealurile proprii", a fost deviza tatălui său. Cuvinte de înțelepciune pe care el însuși le-a susținut întotdeauna. Exista un preț, desigur, dar atâta timp cât mintea era ageră, la fel era și carnea.

Curt traversă grădina și intră prin ușa din spate, cum făcea întotdeauna, în timpul orelor în care se desfășurau consultații. Când urmașul său în clinică era de serviciu, partea din față a casei nu mai aparținea lui Curt. Aceasta a fost înțelegerea. În afară de asta, mai avea multe de făcut, pentru a organiza petrecerea. Au trecut acele zile în care el însuși consulta femeile însărcinate și curma vieți. Protejatul său făcea o treabă la fel de bună, cu exact același zel cu care o făcea el.

Puse niște cafea în filtru, trăgând cu degetul deasupra căpăcelului de măsurare pentru a se asigura că folosește cantitatea potrivită.

Stomacul lui Beate devenise foarte sensibil în ultima vreme, așa că acest lucru era important.

— Pauză de cafea, nu, Curt?

Karl-Johan Henriksen apăru în ușa bucătăriei. La fel ca mentorul său, impunea respect prin aspectul său, iar halatul alb de medic era întotdeauna spălat și călcat. Căci indiferent de cât de străin le-ar fi pacienților săi, dacă apărea în fața lor ca o autoritate bine aranjată, nu aveau nicio reținere să-și lase viața pe mâinile lui. Erau oameni simpli, toți.

— Și eu am probleme cu stomacul, spuse Henriksen, luând un pahar din dulap. Castanele calde, untul și vinul roșu sunt bune pe moment, dar a doua zi…

Zâmbi, umplu paharul cu apă și goli un plic de Samarin în el.

— A fost șoferul pe aici, așa că ambele congelatoare sunt goale, Karl-Johan. Puteți începe să le umpleți din nou acum.

Curt îi zâmbi elevului, știind că instrucțiunile sale erau de prisos. Henriksen era poate chiar mai eficient decât fusese Curt însuși.

— Sunt aproape gata. Trei întreruperi de sarcină pe ziua de azi. Două obișnuite și una specială.

Henriksen zâmbi înapoi. Conținutul paharului său sfârâia.

— Și asta ar fi?

— O femeie somaleză din apartamentele Tåstrupgård, trimisă de Bent Lyngsøe. Cred că este însărcinată cu gemeni, a spus Henriksen, ridicând scurt sprâncenele înainte de a da pe gât remediul efervescent.

Karl-Johan Henriksen era un om bun, fără îndoială. Atât pentru partid, precum și pentru Cauză.

— Nu te simți bine astăzi, draga mea Beate? întrebă prudent Wad când intră cu tava în camera de zi.

Trecuseră mai bine de zece ani de când nu mai putea să vorbească, dar tot reușea să zâmbească, cel puțin. Deși devenise teribil de fragilă și frumusețea tinereții sale o părăsise de multă vreme, Curt nici nu voia să se gândească la faptul că, într-o bună zi, probabil în curând, va trebui să trăiască fără ea.

— Fie ca amândoi să trăim pentru a vedea ziua în care recunoștința partidului pentru tine poate fi exprimată din tribuna parlamentului, a murmurat el, luând-o de mâna ușoară ca pana.

El coborî capul și îi sărută ușor mâna, simțind că tremura în a lui. Era tot ce trebuia să facă.

— Iată, dragostea mea, spuse el, și ridică ceașca spre buzele ei, după ce suflă pe suprafața conținutului ei. Nici prea cald, nici prea rece. Exact așa cum îți place.

Își scufundă buzele, buzele care-l sărutaseră pe el și pe cei doi copii ai lor cu atât de multă dragoste când au avut nevoie cel mai mult de ea, și înghiți încet, fără niciun sunet. Ochii ei spuneau că era bună

cafeaua. Acești ochi care văzuseră atât de multe și în care privirea lui își găsise consolare când, în rare ocazii, fusese devastat de îndoială.

— Voi fi astăzi la televizor, Beate. Cu Lønberg și Caspersen. Dacă vor putea, vor încerca să ne pună la perete, dar nu vor reuși. Astăzi vom câștiga voturi și vom obține recompensele a zeci de ani de muncă. Voturile multor oameni, Beate. Oameni care gândesc ca noi. Jurnaliștii ne vor lua drept trei vechituri încremenite, chicoti el, ceea ce cred că și suntem. Vor crede că mințile noastre sunt duse. Vor crede că ne pot prinde, că suntem incoerenți, spunând tâmpenii.

Își trecu mâna prin părul ei.

— Voi deschide televizorul, astfel încât să poți să te uiți.

Jakob Ramberger era un jurnalist extrem de competent și bine pregătit. Orice alt jurnalist ar fi fost neadecvat în lumina criticilor aduse în ultimul timp de atâția moderatori tv fără scrupule. Un jurnalist agitat de televiziune se temea de audiența sa mai mult decât de șefii săi. Ramberger era și înfocat, și capabil. El atacase în emisiuni live politicieni de vârf, șefi de sindicate, lideri de bande de motociclete, directori iresponsabili și criminali.

Din acest motiv, Curt s-a arătat încântat că urmau să fie intervievați de Ramberger, pentru că, de data aceasta, nu va reuși să-și distrugă persoanele intervievate, fapt care urma să atragă atenția în minuscula Danemarcă.

Ramberger și invitații săi din studio se salutară politicos în anticamera în care colegii jurnalistului pregăteau subiectele următoare, dar imediat ce Ramberger eliberă mâinile victimelor sale, cele două părți se pregătiră de război.

— Curt Wad, ați transmis Ministerului Afacerilor Interne că Partidul Puritan a strâns acum numărul necesar de semnături pentru a-l face eligibil să se prezinte la următoarele alegeri parlamentare, începu Ramberger, după o introducere mai puțin flatantă. Trebuie să vă felicit și totodată trebuie să vă și întreb ce credeți că are Partidul Puritan de oferit alegătorului danez, ce nu poate găsi deja în partidele politice existente.

— Vă referiți la electorat cu genul masculin, și totuși, în majoritate, electoratul este format din femei, răspunse Curt Wad zâmbind și dădu din cap spre cameră. Dar ca să vă răspund la întrebare: are alegătorul danez altă opțiune decât să respingă partidele deja consacrate?

Intervievatorul îl fixă cu privirea.

— Partidul Puritan nu este reprezentat aici tocmai de tineri cu forțe proaspete, nu? Cred că media de vârstă este de șaptezeci și unu, iar dumneavoastră, dr. Wad, extindeți cifra cu cei optzeci și opt de ani ai dumneavoastră. Cu mâna pe inimă, nu credeți că, în cazul dumneavoastră, s-ar putea să fie cu patruzeci sau cincizeci de ani prea târziu pentru a încerca să mai exercitați vreo influență în conducerea

țării?

— Din câte îmi amintesc, cea mai influentă persoană a Danemarcei este cu aproape zece ani mai în vârstă ca mine, răspunse Wad. Fiecare locuitor al țării își face cumpărăturile în supermarketurile sale, își încălzește casa cu gazele naturale furnizate de firmele lui și cumpără bunuri transportate de navele sale. Când veți fi suficient de bărbat pentru a-l invita pe acest om la o discuție în studioul dumneavoastră și să-l ridiculizați în legătură cu vârsta lui, atunci, vă rog să mă reinvitați și pe mine și să-mi puneți aceeași întrebare.

Jurnalistul dădu din cap.

— Ce vreau să spun este pur și simplu că e greu de crezut că alegătorul obișnuit ar putea să se considere reprezentat în mod adecvat în parlament de bărbați care sunt cu cel puțin o generație sau două mai mari. Nimeni nu cumpără lapte trecut de data de expirare, nu?

— La fel cum nimeni nu cumpără fructe la fel de necoapte ca și politicienii care ne guvernează în prezent. Vă sugerez să renunțăm la metaforele alimentare, domnule Ramberger. De altfel, niciunul dintre noi trei nu are nicio intenție de a opta pentru alegerile de la Folketing. Programul nostru afirmă fără echivoc că vom convoca o primă adunare generală odată ce numărul de semnături necesare a fost atins, iar candidații partidului la alegerile parlamentare vor fi selectați de acea adunare.

— Acum că suntem pe subiectul programului partidului, principala reacție pare să privească norme morale, idei și ideologii care ne duc cu gândul la o perioadă în care majoritatea dintre noi nu suntem dispuși să ne întoarcem. La regimurile politice care persecută în mod deliberat minoritățile și pătura slabă a societății: minoritățile etnice, persoanele cu handicap mintal și persoanele cu handicap social.

— Dar aceasta este o aberație; nu se poate compara, interveni Lønberg. Dimpotrivă, programul nostru presupune evaluarea dintr-o perspectivă responsabilă și umanitară a fiecărui caz individual în parte și abținerea de la generalizări care ar putea să împiedice găsirea unor soluții eficiente și cuprinzătoare. Din acest motiv, sloganul nostru este simplu: *Schimbare pentru mai bine.* Schimbarea are o cu totul altă natură decât ceea ce sugerați dumneavoastră aici.

Intervievatorul zâmbi.

— Asta sună bine și frumos, dar presupune desigur că partidul ajunge să exercite influență. Dați-mi voie să continui. Ceea ce voi enunța nu este o opinie personală, dar ziarele au fost pline de articole referitoare la platforma Partidului Puritan, conform căreia corolarul său cel mai evident ar fi genul de antropologie rasială care a susținut programele național-socialiștilor din Germania. Dogmele osificate în care lumea este concepută ca și cuprinzând popoare diferite din punct

de vedere genetic, în conflict etern între ele. Noțiunea de rase superioare și inferioare, rasa superioară fiind…

— Rasa superioară fiind eliminată dacă se amestecă cu una inferioară, întrerupse Caspersen. Am impresia că atât dumneavoastră, cât și ziarele ați căutat pe Google ce înseamnă nazismul, domnule Ramberger. Dar partidul nostru nu trece cu vederea discriminarea, nedreptatea sau lipsa de umanitate așa cum o făceau și încă o fac naziștii și partidele cu ideologii similare. Dimpotrivă, spunem doar că nu trebuie prelungită viața unui om, în cazurile în care nu mai există nici cea mai mică șansă de recuperare, de a reveni la o stare de o demnitate umană rezonabilă. Trebuie să existe o limită a constrângerilor pe care medicii și cetățenii obișnuiți trebuie să fie dispuși să le accepte din partea autorităților. O limită a suferințelor provocate familiilor și a costurilor pe care societatea este nevoită să le suporte pur și simplu pentru că politicienii noștri intervin în toate fără să conștientizeze pe deplin consecințele imixtiunii lor.

Dezbaterea dură mult, urmată de interacțiunea telefonică cu membrii publicului care ridicară o varietate de probleme: sterilizarea obligatorie a infractorilor și a celor care din cauza bolilor mintale sau a nivelului intelectual redus nu au putut să aibă grijă de copiii lor; măsuri sociale pentru a priva familiile cu un număr mare de copii de o serie de beneficii; incriminarea persoanelor care apelează la serviciile sexuale ale prostituatelor; închiderea frontierelor naționale; interdicția de intrare în țară a imigranților fără educație și multe altele pe lângă.

Discuțiile s-au încins. Mulți telespectatori au fost foarte aprinși, dar la fel de mulți au și apreciat punctele de vedere pe care le-au auzit.

Programul a fost într-adevăr un exercițiu profitabil pentru partid.

— Factorii decizionali de mâine vor fi oameni cu forța și convingerea noastră, spuse Caspersen în drum spre casă.

— Nimic nu rămâne la fel, zise și Lønberg. Sperăm doar că am făcut o impresie bună astăzi.

— Cu siguranță am făcut, râse Caspersen. Cu siguranță ai făcut-o, Curt.

Curt știa la ce se gândea Caspersen. Jurnalistul îl întrebase pe Wad dacă era corect că fusese luat de mai multe ori la întrebări de către autorități de-a lungul anilor. Întrebarea îl deranjase, deși nu arătase. În schimb, el răspunsese că, dacă un medic cu o pereche de mâini capabile și cu un cap bun pe umeri nu a ajuns la un moment dat în cariera sa în contradicție cu principiile etice fundamentale, atunci nu era demn de rolul de slujitor umil al lui Dumnezeu.

Lønberg zâmbi.

— Asta i-a închis gura lui Ramberger pentru cel puțin un minut.

Wad nu-i întoarse zâmbetul.

— Răspunsul pe care l-am dat a fost unul prostesc. Am avut noroc

că nu a continuat subiectul. Trebuie să fim permanent în gardă cu privire la ceea ce ar putea săpa din trecut. Mă asculți? Dacă va primi o bucățică de informație, presa va face tot ce-i stă în putere pentru a ne da jos. Nu ne putem aștepta să avem prieteni în afara propriilor rânduri. Situația actuală pentru noi este exact aceeași ca pentru Partidul Progresist și Partidul Danemarcei, atunci când nimeni nu i-a luat în serios. Nu putem decât să sperăm că presa și politicienii ne vor lăsa la fel de multă libertate să ne organizăm ca în acele cazuri.

Caspersen se încruntă.

— Nu văd cum am putea să nu intrăm la următoarele alegeri, și nimeni nu ne va putea opri până nu vom face acest lucru. Amândoi știți poziția mea, desigur. Chiar dacă înseamnă să ne sacrificăm angajamentul față de cauză, va merita.

Wad îl studie. Fiecare grup avea un Iuda al lui. Caspersen era cunoscut pentru activitatea sa ca avocat și din politica locală, așa că, prin experiența sa organizațională, a avut cu siguranță locul său printre ei. Dar în ziua în care va începe să-și numere bănuții de argint, va fi terminat. Wad se va asigura de asta.

Nimeni nu a intervenit în procesul Cauzei fără permisiunea lui expresă.

•

Beate stătea în fața ecranului televizorului, unde o poziționase când plecase. Tot ce trebuia să facă persoana care îi ajuta în casă era să o schimbe și să se asigure că are ceva de băut.

El stătu un moment și contemplă de la distanță. Modul în care lumina candelabrului de cristal cădea pe ea făcea să pară că avea diamante strălucitoare în păr. Avea o expresie diafană, la fel ca prima dată când dansase pentru el. Probabil că visa la alte zile, când încă avea toată viața înainte.

— Ai văzut dezbaterea, îngerul meu? o întrebă cu voce blândă, ca să nu o sperie.

Beate zâmbi o secundă, deși privirea îi părea totuși îndepărtată. Știa că avea puține momente de luciditate. Că hemoragia creierului era ca o fisură între sufletul lui Beate și viața care o înconjura. Și totuși, el simți că ea înțelesese puțin.

— Te voi culca acum. A trecut de ora ta de culcare.

El îi ridică trupul fragil în brațe. Când erau tineri, o ridica precum un fulg de zăpadă. Apoi au venit anii în care forța sa fizică nu era suficientă pentru corpul femeii mature. Dar acum o ridică din nou, de parcă nu cântărea nimic.

Se gândi dacă asta ar fi trebuit să-l bucure, dar nu era așa, iar când o puse jos pe pat, începu să tremure. Cât de repede închise ea ochii acum. Aproape înainte de a atinge perna.

— Văd, draga mea. Cum se scurge viața din tine. În curând va veni

rândul nostru.

Când se întoarse în sufragerie, opri televizorul, merse spre dulapul antic cu băuturi și-și turnă un coniac.

— În zece ani, voi fi încă în viață, promit Beate, își spuse lui însuși. Înainte de a ne întâlni din nou, toate viziunile noastre vor fi îndeplinite.

Dădu din cap și bău paharul până la fund.

— Și nimeni, draga mea, nu ne va opri. Nimeni.

3

Noiembrie 1985

Primul lucru de care fusese conștientă era obiectul străin din nas. De asta și de vocile de deasupra ei. Voci supuse, dar autoritare. Blânde și slabe.

În spatele pleoapelor închise, ochii i se rostogoleau ca și cum ar fi căutat un loc în care să găsească o conștientizare mai puternică. Apoi căzu din nou în inconștiență, înfășurându-se în întuneric și în calmul respirației sale, în imagini cu o vară fericită și joacă nestingherită.

Și apoi simți durerea puternică, de la mijlocul coloanei vertebrale în jos.

Un spasm îi dădu capul pe spate și tot interiorul abdomenului său se încordă într-o lungă scurgere agonizantă.

— O să-i facem încă cinci tăieturi, spuse o voce, dispărând într-o ceață, lăsând-o în același gol ca înainte.

•

Nete fusese iubită din momentul în care se născuse. Ultima greșeală a familiei și singura fată dintr-o ceată de frați care, în ciuda slabelor posibilități materiale, nu duceau lipsă de nimic.

Mâinile mamei ei erau bune și capabile. Mâini care mângâiau și aveau grijă de treburile casnice, iar Nete devenise oglinda ei. Avea o fustă ecosez și ochi strălucitori, și își băga nasul în tot ceea ce se întâmpla în mica lor gospodărie.

Când avea patru ani, tatăl ei a adus un armăsar în curte și a zâmbit în timp ce cel mai în vârstă dintre frații ei a plimbat iapa lor de-a lungul și de-a latul curții.

Cei doi băieți gemeni au chicotit când membrul lung al armăsarului a început să-i tremure sub burtă, iar Nete s-a dat înapoi când fiara mare a încălecat-o pe dulcea lor mică Molly și s-a aruncat în ea.

Voia să strige la el să îl oprească, dar tatăl ei a rânjit fără dinți și a spus că dacă în curând va mai fi un animal în proiect, cu atât mai bine.

Mai târziu, Nete a înțeles că viața începe adesea la fel de dramatic pe cât se termină, iar tot ce contează este să faci tot posibilul să te bucuri de ce este între.

— A avut o viață bună, a spus tatăl ei când a pus cuțitul la gâtul unui porc.

El a spus același lucru și despre mama lui Nete când era întinsă în sicriul ei, la doar treizeci și opt de ani.

Cuvintele cântăreau foarte mult în mintea lui Nete când, în cele din urmă, se trezi pe patul de spital și aruncă o privire în întuneric, dezorientată.

O înconjurau lumini intermitente și aparate. Nu recunoștea nimic.

Apoi își întoarse corpul. Foarte ușor, dar efectul a fost uluitor. Capul ei tresări, plămânii i se umplură brusc cu aer, ceea ce provocă erupția laringelui.

Nu percepea țipetele ca fiind ale sale, căci durerea din picioare făcea orice altceva inexistent. Dar țipetele erau acolo.

O ușă se deschise brusc și totul se umplu de o lumină puternică, pâlpâind ca niște tuburi fluorescente și simți mâini care lucrau pe corpul ei.

— Relaxează-te acum, Nete, spuse o voce și apoi veniră injecția, cuvintele liniștitoare, doar că de data aceasta nu cedă somnului.

— Unde sunt? întrebă ea, în timp ce partea inferioară a corpului ei se afunda într-o căldură aproape strălucitoare.

— Te afli în spitalul din Nykøbing Falster, Nete. Și ești pe mâini bune.

Fugitiv, o văzu pe asistentă întorcând capul spre colegul ei și ridicând sprâncenele.

Atunci își aminti ce se întâmplase.

•

I-au îndepărtat tubul de oxigen din nări și i-au periat părul. Ca și cum ar fi fost pregătită să-și primească sentința: viața ei de până atunci s-a terminat.

Trei medici stăteau la capul patului ei, când un consultant cu ochi cenușii sub sprâncenele tunse îi transmise vestea.

„Soțul dumneavoastră a murit imediat, doamnă Rosen”, fură primele cuvinte pe care le rosti. „Ne pare foarte rău” veni abia mult mai târziu. Fusese o chestiune de a pune faptele corecte în locurile potrivite. Se presupunea că Andreas Rosen fusese ucis de un bloc cilindric care intrase peste scaunul șoferului în urma impactului. În loc să-l ajute, pentru că nu mai avea nicio șansă, salvatorii se concentraseră pe extragerea lui Nete din vehicul, iar activitatea unității de urgență fusese exemplară. Consultantul rostise acest ultim cuvânt ca și cum ea ar fi trebuit să zâmbească auzindu-l.

— Am reușit să vă salvăm picioarele, Nete. Cel mai probabil veți șchiopăta, dar este mult mai bine decât alternativă.

Și cu asta încetă să asculte.

Andreas era mort.

Mort, fără ca ea să i se fi alăturat de cealaltă parte, iar acum va trebui să trăiască fără el. Singurul bărbat pe care îl iubise necondiționat. Singura persoană care o făcuse să se simtă întreagă.

Iar acum îl omorâse.

— Adoarme, spuse unul dintre ceilalți medici, dar nu era adevărat. Ea doar se întoarse spre interior, spre locul în care disperarea, înfrângerea și cauzele lor se contopeau toate întruna, iar chipul lui Curt Wad îi apărea la fel de limpede ca flăcările iadului.

Dacă nu ar fi fost el, viața ei ar fi fost diferită.

Curt Wad și ceilalți.

Nete își reprimă țipetele și lacrimile cărora ar fi trebuit să le dea frâu liber și își promise că, înainte de a renunța la viață, îi va face pe toți să plătească, pentru toate cele de care o jefuiseră.

Auzi pașii în timp ce ieșeau din cameră pentru a continua vizitele. Chiar și acum a fost uitată, atenția lor s-a îndreptat deja către ceilalți pacienți.

•

După ce au îngropat-o pe mama lui Nete, tonul casei a devenit mai dur. Nete avea cinci ani și învăța rapid. Cuvântul lui Dumnezeu aparținea zilei de duminică, spunea tatăl ei. Și Nete a învățat un vocabular pe care alte fete nu l-au întâlnit decât mai târziu în viață. Colaboratorii din Odense, care lucrau pentru ocupanții germani și care le reparau echipamentele, erau „porcine murdare de rahat", cei care îi instigau erau niște „ticăloși". În casa lor, o sapă era acum o sapă, iar „f…" era un cuvânt ca oricare altul.

Dacă oamenii voiau să vorbească frumos, puteau merge în altă parte.

În prima zi la școală, Nete a aflat cum era să fii lovit cu palma peste față. Șaizeci de elevi erau aliniați în rânduri în afara clădirii, Nete stătea în față.

— N-am văzut niciodată atâția copii care să sângereze! a exclamat ea cu voce tare, provocând astfel mânia și resentimentele permanente ale profesoarei și primind lovitura mâinii ei drepte.

Mai târziu, când roșeața din obrajii ei a devenit vânătaie, ea a povestit, încurajată de niște băieți de 12 ani, cum frații ei i-au spus că băieții pot să își scuture penisul până îl fac să stropească.

În aceeași seară, stătea plângând în salon, încercând să-i explice tatălui ei de unde vin semnele de pe față.

— Fără îndoială că ai meritat-o, a spus tatăl ei și acesta a fost sfârșitul.

Era în picioare de la trei dimineața și acum era obosit. Era așa de când fiul cel mai mare devenise ucenic în Birkelse, iar gemenii s-au alăturat unei nave de pescuit la Hvide Sande.

Ulterior, plângerile școlii cu privire la comportamentul lui Nete au mai venit ocazional, deși tatăl ei nu le-a luat niciodată în serios.

Și micuța Nete nu înțelegea nimic.

•

La o săptămână după accident, una dintre asistentele tinere a venit

la patul ei și a întrebat-o dacă ar trebui să fie contactat cineva.

— Cred că ești singura din secție care nu primește vizitatori, spuse ea. Cel mai probabil era menit să o scoată din cochilia tăcută în care se retrăsese, dar tot ce făcea asistenta o determina să se închidă și mai mult.

— Nu, nu am pe nimeni, spuse Nete și ceru să fie lăsată în pace.

În aceeași seară, veni un tânăr avocat de la Maribo și spuse că este curatorul averii soțului ei și că va avea nevoie în curând de anumite semnături pentru a demara chestiunile juridice. Nu spuse nimic despre rănile ei.

— V-ați gândit dacă veți continua afacerea soțului, Nete? întrebă el, de parcă ar fi fost ceva discutat deja.

Ea clătină din cap. Cum ar putea să ia în considerare asta? A fost asistentă de laborator. Își cunoscuse soțul ca angajat al companiei sale în aceeași calitate. Subiectul nu a mai fost redeschis.

— Veți putea veni mâine la înmormântare? întrebă el.

Nete își mușcă buza inferioară. Simți că i se oprește respirația și lumea odată cu ea. Lumina din tavan deveni brusc mult prea luminoasă.

— Înmormântarea? repetă ea.

Singurul cuvânt pe care a fost capabilă să-l rostească.

— Da. Tian, sora soțului dumneavoastră, a făcut aranjamentele împreună cu firma noastră de avocați. Dorințele soțului dumneavoastră erau deja cunoscute de noi: slujba se va ține la Biserica Stokkemarke mâine la ora unu. El a cerut să fie ceva liniștit, așa că vor participa doar cei apropiați.

Nu putea suporta să audă mai multe.

4

Noiembrie 2010

Telefonul cel nou din biroul lui Assad nu era conectat cu altul și avea o sonerie stridentă ce amintea de clopotele unei biserici din Boemia, iar dacă Assad nu era acolo să răspundă, ecoul mai persista câteva secole. De două ori îi ceruse Carl să scape de drăcia aia exasperantă, dar Assad susținuse că telefonul pe care-l avusese înainte era defect și, dacă tot îl avea pe ăla, nu avea niciun sens să nu-l folosească.

Cei mai răi dușmani ai unei persoane se numără printre prietenii săi, se gândi Carl, când telefonul îi provocă din nou spaima vieții sale, făcând să-i tresară tot corpul și să-i sară picioarele de pe stinghia de sub birou.

— Am crezut că ți-am spus să scapi de rahatul ăsta! strigă el, în timp ce mormăitul lui Assad ajunse la el de pe coridor.

— Nu m-ai auzit?

Assad nu răspunse. Poate că întrebarea neplăcută a superiorului său făcu să i se înfunde urechile.

— Era Bak la telefon, spuse el în schimb. Spune că e pe Eskildsgade, în fața apartamentului de la subsol, unde locuiește lituanianul care i-a atacat sora.

— Cu cine ai vorbit? Børge Bak? Sper că i-ai închis, Assad!

— Nu, a închis el singur. Dar nu înainte să spună că dacă nu venim, va fi mai rău pentru tine, Carl.

— Pentru mine? Atunci de ce te-a sunat pe tine?

Assad ridică din umeri.

— Eram aici aseară când a coborât și a lăsat dosarul din biroul lui Rose. Sora lui a fost cea atacată, nu-i așa?

— Nu mai spune!

— Mi-a spus că știe cine a făcut-o și eu i-am spus că dacă aș fi în locul lui nu aș sta așa, fără să fac nimic.

Carl se uită în ochii negri confuzi ai asistentului său. Oare ce o fi fost în capul lui? Câlți?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Assad! Nu mai face parte din poliție. În această țară înseamnă să-ți faci singur dreptate. Este o infracțiune. Și știi ce înseamnă asta? Înseamnă sejur gratuit cu cazare și mic dejun la pensiunea Majestății Sale. Și când scapi de acolo, nu-ți mai rămâne nimic la care să te întorci. *Adios, amigo.*

— Nu sunt familiarizat cu această pensiune despre care vorbești,

Carl. Și de ce vorbești despre mâncare acum? Nu pot mânca nimic când mi-e atât de rece.

Carl clătină din cap.

— Când ai răceală, Assad. Expresia este să ai o răceală. Oare acum a intrat în vocabularul lui?

Carl se întinse după telefonul său și selectă numărul șefului de la omucideri, și descoperi că și Jacobsen fusese deja asaltat.

— Da, bine, spuse el, când Carl îl informă despre apelul lui Bak. Bak a fost aici în biroul meu, dimineață la ora opt, și mi-a spus că-și dorește vechiul loc de muncă. Doar un minut…

Carl numără opt strănuturi succesive înainte ca sărmanul om să se întoarcă la telefon. Încă o zonă de infecție pentru Carl.

— Chestia e că, probabil, Bak are dreptate. Acest lituanian Linas Verslovas are o condamnare pentru un atac asemănător la Vilnius și nu există nicio îndoială că veniturile sale provin din prostituție. Din păcate, nu avem dovezi în acest moment, a continuat Jacobsen.

— OK. Am auzit la radioul poliției că victima declara că nu-l poate identifica pe cel care a atacat-o, dar presupun că i-a spus fratelui ei.

— Ei bine, el jură că nu a făcut-o. Cu toate acestea, ea a avut probleme cu acest Verslovas înainte, iar Bak știa asta cu siguranță.

— Acum, fostul Børge Bak se plimbă în jurul Vesterbro, făcând pe polițistul.

O altă serie de strănuturi se auzi la celălalt capăt al firului.

— Poate că ar trebui să mergi până acolo să încerci să-i bagi mințile în cap, Carl. Cel puțin atât datorăm unui fost coleg.

— Da? întrebă Carl, dar Jacobsen închisese deja telefonul. Până și un șef de la omucideri poate fi îngenuncheat de o congestie nazală.

— Ce facem acum, Carl? întrebă Assad, ca și cum nu înțelesese. Stătea așa, îmbrăcat în jacheta lui demnă de o piesă de muzeu.

— I-am spus lui Rose că vom pleca pentru câteva ore, dar ea nu a auzit nimic. Nu se gândește decât la această Rita Nielsen.

Un tip amuzant, Assad. Cum putea să se aventureze afară într-o zi de noiembrie umedă și mohorâtă în starea lui de sănătate? Era ceva în neregulă cu genele sale? Oare nisipurile mișcătoare ale deșertului i-au anihilat simțurile?

Carl oftă și își luă haina de pe scaun.

— Spune-mi un lucru, îl întrebă el, în timp ce urcau scările. Cum de ai fost aici atât de devreme în dimineața asta? La ora patru, așa mi-a șoptit o păsărică.

Carl se aștepta la niște explicații simple, de genul: Am fost pe Skype cu unchiul meu. Este cel mai bun moment al zilei pentru el. În schimb, primi o privire care implora, ca de la un om pe cale să fie supus la tot felul de chinuri.

— Nu contează, Carl, spuse el, dar Carl nu era genul de om care să

lase lucrurile să treacă doar așa. „Nu contează” spun proștii atunci când ceva contează foarte mult. La fel ca și expresiile de genul „Absolut!” și „Uimitor!”, a fost mai mult decât suficient pentru a-i da lui Carl o dispoziție foarte proastă.

— Dacă vrei să ridici standardul dialogurilor noastre viitoare, Assad, îți sugerez să îți deschizi urechile. Când te întreb ceva, contează întotdeauna.

— Ce să fac cu urechile mele, Carl?

— Răspunde-mi, Assad, spuse Carl supărat, trăgându-și haina. Ce făceai aici atât de devreme în dimineața asta? Are legătură cu familia ta?

— Da, asta este.

— Ascultă, Assad. Dacă ai probleme cu soția, nu este treaba mea. Și dacă ai venit să vorbești pe Skype cu unchiul tău, sau cine naiba o fi, nu este nevoie să fii aici în zori de zi. Nu ai un computer acasă pentru așa ceva?

— Zori de zi?

Brațul lui Carl se opri în mânecă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Assad! Este un fel de a spune. Ai un computer acasă sau nu?

Assad ridică din umeri.

— Momentan, nu. Este greu de explicat, Carl. Nu putem trece acum la Børge Bak?

•

La începuturi, când Carl își punea mănușile albe și se apuca să bată străzile din acea parte a orașului Vesterbro, oamenii ar fi apărut la ferestrele locuințelor, hărțuindu-l în dialectul lor din Copenhaga. Polițiștii din Jutland asemeni lui erau îndemnați să se întoarcă în saboții lor de lemn în locurile de la țară de unde veneau. La vremea respectivă a fost un șoc pentru el, dar acum își dorea asta. În timp ce stătea acolo, uitându-se în jur la cartierul în care arhitecți lipsiți de talent îi înșelaseră pe politicienii locali idioți să umple străzile cu blocuri urâte de beton, pe care nici măcar cei din cea mai umilă clasă socială nu le puteau considera case, i se părea că acea perioadă era la ani-lumină distanță. Acum, oamenii trăiau aici doar în ultimă instanță. Era simplu. Locuitorii din vremurile de altă dată fuseseră nevoiți să se mute în zone și mai puțin atrăgătoare din Ishøj și în alte locații uitate de lume, unde stăteau acum amintindu-și de vremurile bune.

Nu, dacă voiai să vezi în zilele acestea clădiri clasice din cărămidă roșie, cu cornișe și coșuri acoperite de fum, trebuia să cauți al naibii de mult pe străzile laterale departe de Istedgade. Dar dacă ceea ce cauți sunt betoane, pantaloni sport cu fundul lăsat și consumatori de droguri cu pungi la ochi, atunci ai ajuns în locul potrivit. Aici sunt proxenetele nigeriene alături de artiștii est-europeni, și cele mai umile

și bizare forme de crimă au găsit aici un teren fertil.

Børge Bak își petrecuse timpul pe aceste străzi mai mult decât oricine altcineva din divizia de omucideri. Cunoștea pericolele, capcanele și regulile, una dintre ele fiind că aici nu intrai niciodată într-un spațiu închis fără întăriri.

Acum, Carl și Assad stăteau în ploaia enervantă, analizând acel peisaj urban mizerabil și sărăcăcios, iar Bak nu se vedea nicăieri. Ceea ce indica faptul că se întâmplase ceva.

— A spus că ne va aștepta, zise Assad, arătând spre scara de la subsolul a ceea ce fusese cândva un magazin și acum era o ruină vandalizată cu ferestrele albe.

— Ești sigur că este adresa bună?

— La fel de sigur cum sunt și că ouăle sunt ouă, Carl.

Carl îl privi cu uimire, întrebându-se de unde naiba ar fi putut lua o zicală de genul acela, apoi își reveni și se întoarse pentru a citi biletul decolorat de soare din fereastra subsolului. Pe el scria Kaunas Trading / Linas Verslovas. Destul de inofensiv, dar firme de genul acesta în general dispăreau la fel de repede cum apăreau și, de cele mai multe ori, proprietarii lor aveau mai multe umbre decât avea vara un copac vechi de o sută de ani.

În mașină Assad citise din dosarul lui Linas Verslovas. Acesta fusese adus la sediul poliției în mai multe rânduri, dar fusese eliberat de fiecare dată. Bărbatul era descris ca un psihopat nemilos, cu o abilitate remarcabilă de a-i convinge pe est-europenii naivi să-și asume vina pentru activitățile lui dubioase, în schimbul unei sume mizere de bani. Închisoarea Vestre era plină de ei.

Carl încercă clanța și deschise ușa cu o smucitură. Se auzi un clopoțel când ușa se deschise și se văzu doar o cameră dreptunghiulară în care nu erau decât ambalaje și ziare mototolite lăsate de ocupantul anterior.

Când intrară, auziră o bufnitură în camera din spate. Părea a fi o lovitură de pumn, dar fără să fie urmată de gemetele care urmau de regulă.

— Bak, strigă Carl, ești acolo?

Duse mâna la toc și se pregăti să-și scoată pistolul și să decupleze siguranța.

— Sunt bine, se auzi o voce din spatele ușii subțiri și uzate.

Carl o împinse cu precauție și evaluă imaginea pe care o văzu.

Ambii bărbați erau bătuți, dar lituanianul slab era în starea cea mai gravă. Tatuajul în formă de dragon din jurul gâtului său era umflat și vânăt și părea aproape tridimensional.

Carl își simți fața contractându-se într-o grimasă. Era bucuros că altcineva fusese destinatarul loviturilor.

— Ce dracu' faci aici, Bak? Ți-ai pierdut mințile sau ce?

— M-a înjunghiat.

Bak arătă cu capul spre podea unde se afla un cuțit cu lama plină de sânge. Unul dintre acele cuțite care-i făceau stomacul să se întoarcă pe dos. Dacă era după el, ar fi amendat serios pe oricine ar fi prins cu așa ceva.

— Ești bine? întrebă, și Bak a dat din cap afirmativ.

— Am o rană în braț, voi fi bine. M-am apărat când am fost atacat, așa că poți să îi spui autoapărare în raport, spuse el, apoi își lansă pumnul atât de brusc spre nasul lituanianului, încât îl făcu pe Assad să sară.

— Ah, la dracu! gemu proxenetul, cu un accent evident.

Carl făcu un pas în față să intervină.

— Ai văzut asta! Nu am făcut nimic. Exact ca atunci când a venit peste mine. A venit la mine și m-a lovit. Ce puteam să fac? se lamentă lituanianul.

Avea puțin peste douăzeci și cinci de ani și era deja până în gât în rahat.

Din gura bărbatului musculos curgeau fraze bolborosite prin care își declara nevinovăția totală. Nu știa nimic despre niciun atac asupra cuiva din vreun bordel. Într-adevăr, îi spusese deja poliției acest lucru de o mie de ori.

— Haide, Bak, plecăm. ACUM! porunci Carl, ceea ce îl determină pe Bak să mai scape un pumn în fața lituanianului, aruncându-l cu spatele peste o masă.

— Nu scapă după ce i-a făcut surorii mele.

Bak se întoarse spre Carl, cu fața tensionată.

— Îți dai seama că își va pierde vederea la un ochi? Acea parte a feței ei va fi doar o cicatrice? Acest gunoi de om vine cu noi. Mă înțelegi, Carl?

— Dacă nu încetezi, Bak, o să sun la sediu după ajutor. Și în cazul ăsta vei încasa loviturile așa cum vin, îl avertiză Carl și vorbea serios.

Assad clătină din cap.

— O clipă, spuse el, trecând prin spatele lui Carl și îl aruncă pe Bak într-o parte atât de violent încât îi rupse o cusătură din jacheta de piele.

— Ia acest arab nebun de pe mine! urlă lituanianul în timp ce Assad îl apucă și îl aruncă spre o altă ușă din spatele camerei.

Lituanianul umplu aerul cu amenințări. Toți cei din încăpere erau ca și morți, dacă nu se cărau naibii de acolo imediat. Urma să le fie despicate stomacurile, iar capetele crăpate. Amenințări care, în mod normal, ar fi fost luate în serios atunci când erau făcute de un bărbat ca el. Amenințări suficiente pentru a-l arunca în închisoare.

Dar Assad îl strânse de guler atât de tare încât insultele nu îi mai ieșeau din gât. El deschise ușa camerei din spate și îl împinse pe

lituanian înăuntru.

Bak și Carl făcură un schimb de priviri, în timp ce Assad închise ușa cu călcâiul.

— Assad! Nu ai voie să-l omori aici, înțelegi? strigă Carl, doar ca să se asigure.

Tăcerea era asurzitoare.

Bak zâmbi, și era evident de ce, pentru că opțiunile lui Carl nu mai existau. Nu va exista nicio identificare a armei, niciun apel la sediul poliției din oraș. Nu risca să-și pună asistentul într-o poziție penibilă și Bak știa asta.

— Ești îngrijorat, nu-i așa, Carl?

Bak încuviință din cap cu trufie, apoi își suflecă mâneca pentru a-și verifica rana din partea de jos a brațului. Va avea nevoie de câteva cusături, dar va scăpa doar cu atât. Scoase din buzunar o batistă murdară și o legă strâns în jurul plăgii. Carl credea că probabil nu era o idee bună, dar cine era el să intervină? O infecție a sângelui ar putea să-l învețe pe Bak câte ceva despre igienă.

— Nu uita că știu totul despre trecutul tău, Carl. Tu și Anker știați mai bine decât oricine cum să scoateți untul din oameni. Voi doi ați făcut o pereche pe cinste. Dacă Hardy nu ți s-ar fi alăturat, mai devreme sau mai târziu ai fi ajuns în rahat, așa că lasă naibii atitudinea de sunt-un-sfânt.

Carl aruncă o privire spre camera din spate. Ce naiba făcea Assad acolo? Se întoarse spre Bak.

— Știi tot, pe naiba, Bak! Nu știu pe ce îți bazezi presupunerile, dar poți fi sigur de un lucru: ai înțeles greșit totul.

— M-am interesat, Carl. Este un miracol că ai scăpat fără proceduri disciplinare. Dar trebuie să recunosc, știați amândoi cum să scoateți rezultate bune din interogatoriile voastre. Poate așa se explică, spuse lăsându-și mâneca în jos. Mi-ar plăcea să-mi reiau slujba la sediul central. Cred că ar trebui să mă ajuți cu asta. Știu că Marcus este puțin reticent, dar pe tine te ascultă. Dumnezeu știe de ce.

Carl clătină din cap. Dacă discernământul era ereditar, acea genă lipsea cu desăvârșire din ADN-ul lui Bak.

Merse și deschise ușa camerei din spate.

Imaginea pe care o văzu putea fi numită cel puțin liniștită. Lituanianul era așezat pe marginea unei mese, privindu-l pe Assad de parcă era hipnotizat. Fața lui, atât de lovită și maltratată, acum era cuprinsă de gravitate. Era spălată de sânge, iar umerii bărbatului aveau o postură mai normală.

Se ridică în picioare împins de Assad și trecu pe lângă Bak și Carl fără să arunce nici măcar o privire. Ridică tăcut o cutie de pe podea, se duse la un dulap și scoase un sertar din care luă câteva articole de îmbrăcăminte, încălțăminte și un pachet mic de bancnote, pe care le

aruncă în cutie.

Assad îl privi pe bărbat fără să spună nimic, cu nasul roșu și cu ochii plini de vinișoare de sânge, o imagine care în mod normal nu ar înspăimânta pe nimeni.

— Pot să îl primesc acum? întrebă lituanianul.

Îi întinse două fotografii și un portofel.

Verslovas deschise portofelul și verifică compartimentele. Avea o sumă de bani consistentă, precum și cărți de credit.

— Dă-mi și permisul de conducere, spus el, dar Assad clătină din cap.

Subiectul era deja închis.

— Atunci am plecat, zise lituanianul.

Bak era pe cale să intervină, dar Assad clătină din cap. Avea situația sub control.

— Ai treizeci de ore la dispoziție, nicio secundă mai mult! Înțelegi? îi spuse Assad cu calm.

Lituanianul încuviință din cap.

— Hei, stai puțin! Nu-l poți lăsa să plece, pentru numele lui Dumnezeu! protestă Bak, dar se opri când Assad se întoarse spre el și vorbi calm.

— El este omul *meu* acum, Bak, nu înțelegi? Nu te mai gândi la el, mă urmărești?

Bak se albi la față pentru o clipă, apoi își reveni. Assad părea o bombă cu hidrogen care tocmai fusese armată și pregătită pentru lansare. Situația scăpase din mâinile lui Bak și nu mai putea face nimic.

Ultimul lucru pe care l-au mai văzut, în timp ce lituanianul deschidea ușa, a fost tatuajul său cu dragon și pantoful pe care aproape că îl pierduse în grabă. Transformarea era totală. Tot ce mai rămăsese din el era un băiat de douăzeci și cinci de ani, fugind să își salveze viața.

— Acum îi poți spune surorii tale că ai răzbunat-o, spuse Assad. Nu-l vei mai vedea niciodată pe acest om, îți promit!

Carl se încruntă, dar nu spuse nimic până când ajunseră afară pe trotuar lângă mașină.

— Ce s-a întâmplat acolo, Assad? întrebă el. Ce i-ai făcut? Și care e treaba cu cele treizeci de ore?

— L-am luat de gât, Carl, și i-am menționat câteva nume. Nume de persoane care ar putea să vină peste el și familia lui dacă nu părăsește țara imediat. I-am spus că nu-mi pasă ce face, doar că trebuie să se ascundă foarte bine dacă nu vrea să fie găsit, spuse Assad clătinând din cap. Dar îl vor găsi, dacă își doresc asta.

Privirea pe care Bak i-o aruncă lui Assad era plină de neîncrederea acumulată de-a lungul anilor.

— Există un singur lucru pe care oamenii ca el îl respectă și acesta este mafia rusească, spuse Bak. Și nu-mi spune că ai un cuvânt de spus acolo.

Aștepta răspunsul lui Assad, dar acesta nu veni.

— Ceea ce înseamnă că l-ai lăsat să scape, idiotule.

Assad își înclină capul într-o parte și-l privi pe Bak cu ochi încețoșați.

— Cred că ar trebui să-i spui surorii tale că totul este aranjat acum. Nu ar trebui să ne întoarcem, Carl? Simt nevoia de o ceașcă de ceai fierbinte.

5

Noiembrie 2010

Carl își plimbă privirea între dosarul de pe biroul său și televizorul cu ecran plat de pe perete. Niciunul nu îl atrăgea în mod deosebit. Pe canalul de știri al TV2, doamna ministru de externe, cocoțată pe tocurile ei înalte, încerca să pară competentă, în timp ce jurnaliștii docili încuviințau din cap și aprobau ceea ce li se spunea. Dosarul de pe biroul său era cel referitor la înecarea unchiului său în 1978.

Era ca și cum ai alege între ciumă și holeră.

Se scarpină în spatele urechii și închise ochii. Ce zi groaznică. Nici pe departe atât de liniștită și de liberă precum sperase.

Pe raft mai avea cam un metru de cazuri noi nerezolvate, iar două dintre ele captaseră deja imaginația lui Rose. În special cel al Ritei Nielsen, proprietara de bordel care dispăruse în Copenhaga. Era o situație care nu dădea bine. Și pentru a înrăutăți lucrurile și mai mult, Assad era în cabina lui de pe partea opusă a holului, strănutând la fiecare șapte secunde și trimițând o mulțime de bacterii în aerul comun. Tipul trăgea să moară, dar cu mai puțin de o oră și jumătate în urmă, îl aruncase de zid pe un criminal feroce și făcuse amenințări atât de dure încât tipul o luase la fugă ca să-și salveze viața, cu teroarea pe față. Ce naiba se întâmplă cu Assad ăsta? Chiar și bătrânul său partener Anker, care putea să sperie aproape pe oricine, era mic copil în comparație cu el.

Și apoi mai erau și informațiile din trecutul lui Carl, care au ieșit brusc la suprafață. De ce vărul său Ronny vorbea, într-un bar din Thailanda, despre moartea unchiului său cum că nu ar fi fost un accident, când Carl știa clar că asta a fost? Și de ce ar fi susținut Ronny că și-a ucis singur tatăl, când Carl știa că nu ar fi avut cum? El și Carl erau împreună, zgâindu-se la două perechi de țâțe pe Hjørringvej când s-a întâmplat, așa că nu putea fi Ronny. Iar acum venea Bak să-i spună că Ronny susține că și el, *Carl,* ar fi fost implicat.

Carl scutură din cap. Opri televizorul cu imaginea ministrului de externe, o făptură îngâmfată și fără creier, și puse mâna pe telefon.

Încercă să sune la patru numere diferite, dar toate în zadar. Verifică la Biroul de evidență a populației, apoi sună la alte două numere, la fel de inutil. Părea că Ronny avea un talent ciudat de a se scufunda în anonimitate într-o societate din ce în ce mai dubioasă.

Va trebui să o implice și pe Lis. Ea l-ar putea ajuta să-l găsească pe vagabond, oriunde naiba s-ar ascunde.

După treizeci de secunde de ton ocupat, Carl se ridică în picioare nervos. Tot corpul îi era încordat de frustrare. Ce dracu' se întâmplă la etaj, de ce nu răspunde nimeni la telefon?

Pe drum până la etajul trei, întâlni mai multe persoane cu nasurile roșii, care arătau groaznic. Afurisita de gripă era peste tot. Își puse mâna peste nas și gură în timp trecea. „Treci în spatele meu, virus satanic", șopti, dând din cap politicos către colegii cu ochii umezi, care tușeau și strănutau, și cu fețele care arătau de parcă se apropia sfârșitul lumii.

La etaj, la Omucideri, era o liniște mormântală. De parcă toți ucigașii încătușați de-a lungul anilor de către anchetatorii departamentului și-ar fi unit forțele pentru a se răzbuna cu arme biologice. Brusc, numele departamentului se potrivea perfect. Parcă ar fi fost anihilați cu toții.

În spatele tejghelei nu era nici măcar Lis, cu atitudinea ei libidinoasă, asemănătoare unei păsări flamingo, iar ceea ce era și mai surprinzător era că lipsea și doamna Sørensen, vaca mizerabilă, care își ridica posteriorul doar ca să meargă la budă.

— Unde dracu' sunt toți? răcni atât de tare că făcu să vibreze și capsatoarele de pe birouri.

— Ajunge, calmează-te imediat, Carl, se auzi o voce de după o ușă deschisă, de la jumătatea coridorului.

Carl își băgă capul în biroul în care domnea haosul. Cu mobilierul uzat de timp și munții de documente, acest birou făcea camera lui din subsol să pară un apartament de lux de pe un vas de croazieră.

Dădu din cap către persoana care abia se vedea din spatele movilelor de hârtie și își repetă întrebarea înainte ca Terje Ploug să ridice fața roșie de la gripă pentru a-l privi.

— Unde dracu' este toată lumea? Au fost cu toții loviți de epidemie?

Răspunsul primit vorbi de la sine. Cinci strănuturi în succesiune rapidă, urmate de tuse și muci care curgeau din nările bărbatului.

— O-K, spuse Carl, cu accent pe a doua silabă și făcu un pas înapoi.

— Lars Bjørn este în sala de ședințe cu una dintre echipe, iar Marcus este pe teren, zise Ploug între strănuturi. Dar acum că ești aici, Carl, avem o nouă pistă în cazul pistolului de bătut cuie. Tocmai urma să te sun.

— Serios? Carl își luă privirea de la nasul umflat și lucios al bărbatului și-și pierdu concentrarea. I se părea că trecuse deja un secol de când el, Anker și Hardy fuseseră împușcați în acel șopron din Amager. Putea să uite vreodată ce s-a întâmplat?

— Acea parte din casa de grădină în care voi trei ați fost răniți după ce l-ați găsit pe Georg Madsen cu un cui înfipt în creier a fost demolată în dimineața asta, spuse Ploug încet.

— Era și timpul.

Carl își băgă mâinile în buzunare. Le simți lipicioase.

— Buldozerele au făcut o treabă bună. Au curățat complet primul strat de pământ până la lut.

— Și ce au găsit? întrebă Carl, fără chef să afle mai multe. Un nenorocit de caz.

— O cutie asamblată cu cuie Pastode. În interior era un sac cu părți ale corpului în diferite stadii de descompunere. Au găsit-o acum o oră și au sunat imediat. Marcus este acum acolo împreună cu investigatorii SOCO.

La naiba! El și Hardy nu vor mai avea parte de liniște o vreme.

— Nu există nicio îndoială că aceasta este legată de crimele comise de Georg Madsen și de celelalte două din Sorø, comise și alea cu un pistol de bătut cuie, continuă Ploug, în timp ce își tampona ochii cu o batistă care-și câștigase dreptul de a fi incinerată sub supraveghere avizată.

— Și ce te face să crezi asta?

— Oricine ar fi fost, avea un cui relativ lung înfipt în craniul său.

Carl dădu din cap. La fel și ceilalți. Era o deducție logică.

— Aș vrea să vii cu mine la locul faptei în jumătate de oră.

— Eu? De ce? Nu mai este cazul meu.

Judecând după expresia de pe chipul lui Terje Ploug, Carl ar fi putut spune la fel de bine că de acum încolo nu va purta altceva decât pulovere roz făcute din lână de cămilă și că se va ocupa doar de cazuri care implică dalmațieni cu trei picioare.

— Marcus este de altă părere, spuse scurt Ploug.

Desigur, era și cazul lui Carl. O cicatrice de pe tâmpla sa îi amintea zilnic de asta. Pecetea lui Cain care vorbea despre lașitate și despre lipsa capacității de a acționa decisiv în cel mai crucial moment al vieții sale.

Carl trecu cu privirea peste pereții lui Ploug. Fuseseră acoperiți de fotografii făcute la locul crimei, suficiente pentru a umple o cutie de dimensiuni medii.

— OK, spus el până la urmă. Dar voi merge cu mașina mea, adăugă, cu o octavă mai jos decât în mod normal.

În niciun caz nu avea să ocupe locul din dreapta din blenderul bacteriologic al lui Ploug. Prefera să meargă și pe jos.

— Ce naiba faci tu aici? îl întrebă doamna Sørensen din spatele ghișeului, atunci când Carl trecu pe lângă secretariat, câteva momente mai târziu, în timp ce în minte îi rulau imagini din ziua aceea fatidică, în care Anker și-a pierdut viața și Hardy și-a pierdut mobilitatea.

În mod ciudat, de rău augur, vocea ei părea aproape blândă și reconfortantă. Carl se întoarse încet, pregătit pentru a o contracara.

Era doar la câțiva metri și totuși părea cumva altfel. Ar fi putut la

fel de ușor să fixeze un punct îndepărtat.

Nu pentru că ar fi fost îmbrăcată altfel decât de obicei. Arăta de parcă se rătăcise într-un magazin second-hand legată la ochi. Însă ochii și părul scurt, de obicei uscat, acum străluceau ca niște pantofi noi din piele la un bal. Dar cel mai rău era că avea acum două pete roșii care i se întindeau pe obraji și care dovedeau atât o excelentă circulație a sângelui, dar și faptul că avea mai multă viață în ea decât și-ar fi imaginat el, ceea ce era și mai alarmant.

— Mă bucur să te văd, spuse ea ca și cum viața nu ar fi fost suficient de suprarealistă așa cum era.

— Hmm, mormăi Carl. Cine ar fi îndrăznit să spună mai mult?

— Presupun că nu știți unde este Lis? Este bolnavă ca toți ceilalți? întrebă el cu precauție, pregătit să fie atacat cu injurii.

— Este în sala de ședințe, ia notițe, dar va coborî mai târziu în arhivă. Vrei să-i spun să treacă pe aici?

Carl înghiți în sec. Chiar a spus „să treacă pe aici"? Chiar o auzise pe Ilse din *She-Devil,* alias doamna Sørensen, folosind o expresie atât de informală?

În acel moment de confuzie, îi trimise un zâmbet sfios și se îndreptă spre casa scărilor.

•

— Da, șefu', se smiorcăi Assad. Despre ce ai vrut să vorbești cu mine?

— Este foarte simplu, Assad, spuse Carl încruntându-se. Să-mi spui exact ce s-a întâmplat în camera aceea din Eskildsgade.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ciulindu-și urechile.

— Înțeleg. Dar de ce, Assad? Cu ce și de ce l-ai amenințat? Că doar nu ai reușit să sperii o canalie baltică citindu-i povești de Hans Christian Andersen, nu?

— Oh, dar să știi că pot fi înspăimântătoare. Gândește-te, de exemplu, la cea cu fata și mărul otrăvit…

Carl oftă.

— Assad, Andersen nu a scris *Albă ca Zăpada*, OK? Acum spune, cu ce l-ai amenințat?

Assad ezită, trăgând adânc era în piept, și-l privi fix pe care.

— I-am spus doar că îi păstrez permisul de conducere, pentru a-l trimite prin fax unor persoane cu care am lucrat înainte și că ar trebui să meargă acasă la familia lui și să o ducă departe, pentru că dacă va mai fi cineva acasă când oamenii mei ajung acolo, sau dacă îl mai găsesc în Danemarca, îi dau foc la casă.

— Îi dai foc la casă? Știi ce, cred că informația asta ar trebui să o păstrăm pentru noi. Ești de acord cu mine, Assad?

Carl se opri demonstrativ, dar privirea lui Assad rămase fixă.

— Dar se pare că tipul te-a crezut, continuă Carl. De ce a făcut

asta? Cui i-ai spus că vei trimite acel fax? De cine îi este atât de frică?

Assad scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită. Carl văzu numele lui Linas Verslovas în timp ce Assad o desfăcea. Sub nume era o poză destul de nereușită, deși semăna bine, plus câteva mici detalii scurte și o mulțime de prostii scrise într-o limbă pe care Carl nu reuși să o recunoască.

— Am obținut niște informații înainte să mergem și să „stăm de vorbă” cu omul, explică Assad, gesticulând în aer ghilimelele. Le-am primit de la câțiva prieteni de-ai mei din Vilnius. Ei pot accesa arhivele poliției când vor.

Carl se încruntă.

— Vrei să spui că ai primit asta de la Serviciile Secrete din Lituania?

Assad dădu din cap.

— Și acești oameni ți-au făcut traducerea telefonic?

O altă încuviințare.

— Înțeleg. Nu este chiar o lectură plăcută. Și atunci l-ai amenințat pe acest Linas Verslovas cu poliția secretă, sau cum s-or numi ei, spunându-i că vor efectua represalii asupra familiei sale? Avea într-adevăr motive să creadă că o vor face?

Assad ridică din umeri.

Carl se întinse peste birou și scoase un dosar de plastic cu documente.

— Assad, am avut aici dosarul tău de la Serviciul Danez de Imigrări, încă din prima ta zi în subsol. Și, în sfârșit, acum am ajuns să îl studiez.

Carl simți o pereche de ochi întunecați care îi fixau creștetul capului.

— Din câte îmi dau seama, voi găsi aici, până la ultimul detaliu, tot ce mi-ai zis până acum despre trecutul tău, spuse uitându-se în sus la asistentul său.

— Bineînțeles, Carl. La ce te așteptai?

— Dar acestea sunt *toate* informațiile disponibile din dosar. Nu există aici nimic despre activitatea ta de dinainte de a veni în Danemarca. Nimic despre ce te-a făcut eligibil pentru a obține rezidența aici sau cine a avut grijă de cererea ta de azil, executată impecabil și aprobată rapid. Nimic despre soție sau copii, când și unde s-au născut, nimic despre trecutul lor. Doar nume, atât. Din punctul meu de vedere, acesta este un dosar cât se poate de incomplet și nesemnificativ. Am putea deduce chiar că cineva a făcut mici modificări în el.

Assad ridică din nou din umeri. Umeri care aparent erau sediul unui limbaj universal cu o adevărată abundență de nuanțe.

— Și acum îmi spui că ai prieteni în Serviciile Secrete din Lituania

pe care îi poți convinge să te ajute să faci amenințări și să obții informații confidențiale, iar pentru asta trebuie doar să pui mâna pe telefon. Dar știi ce, Assad?

Ridică din nou din umeri, dar de data asta privirea îi era mai intensă.

— Asta înseamnă că poți face lucruri pe care nici măcar șeful serviciilor noastre secrete nu le poate face.

Încă o dată ridică din umeri.

— Se poate să fie adevărat, Carl. Dar ce vrei să-mi spui cu asta?

— Ce vreau să spun?

Carl își îndreptă spatele și aruncă dosarul înapoi pe biroul din fața lui.

— Ce vreau să spun, Assad, este următorul lucru: cum de ai avut atât de multă putere? Asta vreau să știu, iar acest dosar nu îmi spune nimic.

— Ascultă, Carl. Nu ne este nouă bine aici, împreună? Nu ne înțelegem noi bine? De ce ar trebui să intrăm în subiectul ăsta?

— Pentru că astăzi ai depășit o limită, dincolo de care doar simpla curiozitate nu mai este suficientă.

— Poți să repeți, te rog?

— Fir-ar să fie, Assad. De ce nu recunoști odată că ai lucrat pentru serviciile secrete siriene și că ai fost implicat în tot felul de rahaturi pentru care îți vor pune capul pe tavă dacă te întorci vreodată? Recunoaște că aici, în Danemarca, ai prestat servicii pentru PET sau FET, sau alte grupări din astea de rahat, așa că s-au simțit nevoiți să te lase să rămâi aici, să te faci că lucrezi aici în subsol, ca să poți câștiga un salariu decent. Haide, Assad, pentru numele lui Dumnezeu, spune tot!

— Aș putea face asta, Carl, dacă ceea ce spui tu ar fi adevărat, dar mă tem că nu este. Într-adevăr, am prestat niște servicii pentru Danemarca. De aceea sunt aici și tot de aceea nici nu pot spune mai multe. Poate într-o zi, Carl.

— Dar ai prieteni în Lituania. Unde mai ai prieteni, măcar atâta îmi poți spune? S-ar putea ca într-o zi să ne fie de folos dacă am ști cine sunt.

— Îți voi spune când va veni vremea, Carl. Toată șiretenia.

Carl își lăsă umerii în jos.

— Toată *tărășenia*, Assad, spuse schițând un zâmbet ofilit în direcția ajutorului său lovit de gripă. Dar de acum înainte nu mai întreprinzi acțiuni ca aceea de azi fără să treacă pe la mine, OK?

— Să treacă la tine?

— Să treacă *pe la* mine. Înseamnă că trebuie să întrebi înainte să o faci, da?

Assad își împinse buza inferioară în afară și încuviință din cap.

— Și mai e ceva, Assad. Cred că este timpul să-mi spui ce faci aici la sediu dimineața atât de devreme. Este ceva de care nu ar trebui să știu și trebuie să vii pe furiș în toiul nopții? Și cum de nu mă inviți niciodată să trec pe la tine pe acasă, în Kongevejen? Și dacă tot suntem pe subiect, cum se face că te cerți mereu cu bărbați care, am eu o vagă bănuială, provin din Orientul Mijlociu? Și de ce tu și Samir Ghazi de la poliția Rødovre încercați mereu să vă snopiți în bătaie de fiecare dată când vă intersectați?

— Sunt chestiuni personale, Carl.

Modul în care spusese asta îl afectă imediat pe Carl. Era un afront personal. Precum reacția unui prieten care refuză să-ți dea o mână de ajutor. O accentuare fără echivoc a faptului că, oricât de multe ar împărtăși la muncă, nu doar că nu ar fi pe locul doi, ci chiar nu ar exista în lumea asistentului său din momentul în care acesta a ieșit pe poartă. Încrederea era conceptul-cheie aici. Assad nu avea încredere în Carl. Nici cât negru sub unghie.

— M-am gândit eu. Doi tipi superbi, care poartă un dialog plăcut, se auzi o voce familiară de pe coridor.

Lis își arătă dinții albi ca perlele zâmbind seducător și le făcu cu ochiul din ușă. Sincronizarea era groaznică.

Carl se uită la Assad, care se adunase imediat și acum părea relaxat, cu chipul radiind de încântare.

— Of, sărăcuțul de tine, spuse Lis, făcând un pas înainte și trecând mâna peste obrazul întunecat al lui Assad. Și pe tine te-a prins gripa? Ochii tăi sunt aproape pierduți în orbite. Iar tu, Carl, îl obligi să vină la muncă. Nu vezi cât de neajutorat e, dragul de el? Se întoarse spre Carl, cu ochii ei albaștri încărcați de reproșuri.

— Transmit din partea lui Ploug că ești așteptat în Amager.

6

August 1987

Abia când ajunse la capătul străzii Korsgade și se așeză pe banca de sub castanii de lângă ușa blocului, privind spre lacul Peblinge, se simți eliberată ca din închisoare și departe de dezaprobarea orașului.

Siluetele care se plimbau pe străzile anilor ’80 erau bine făcute și grațioase. Remarcă asta imediat, și din acel moment simți că nu mai era în stare să concureze cu ele.

Închise ochii, puse o mână pe piciorul mai scurt și îl frecă cu grijă. În timp ce vârfurile degetelor masau conturul neregulat al tibiei, gândurile ei zburau spre vechea mantră: Sunt *suficient* de bună... *Sunt* suficient de bună. Dar astăzi cuvintele nu aveau ecou, indiferent unde ar fi pus accentul. Trecuse mult timp de când nu mai rostise aceste cuvinte.

Se lăsă în față și își cuprinse genunchii cu mâinile, iar cu tălpile bătea ritmul. Adesea o ajuta împotriva durerilor insuportabile care îi străbăteau corpul.

Plimbarea până la magazinele Daells Varehus și înapoi la Dossering Peblinge a fost una lungă și îi provocă durere. Durere în tibie, când se forța să meargă. Durere în piciorul care trebuia să se acomodeze la diferența de câțiva centimetri cu care îi fusese scurtat celălalt. Durere în șoldul care încerca să preia presiunea.

Durerea nu era însă cel mai rău lucru. Mergând de-a lungul Nørregade, se uita drept înainte, încercând să nu șchiopăteze, știind bine că nu va reuși. Îi venea greu să accepte acest lucru. Cu doi ani înainte, fusese o femeie atrăgătoare, agilă, iar acum se simțea ca o umbră.

Până acum, considera că umbrele trăiesc bine în întuneric. Orașul era locul unde putea să o ia de la capăt. Acesta fusese motivul pentru care fugise la Copenhaga cu aproape doi ani în urmă. Departe de rușine și de durere și de privirile înghețate ale localnicilor din Lolland.

Se mutase din Havngaard ca să uite, și acum se întâmpla asta.

Nete strânse din buze, în timp ce două tinere treceau pe lângă ea cu fețele și vocile pline de bucurie și dezinvoltură.

Își întoarse privirea și observă mai întâi un ratat din cartier care târa după el o monstruozitate de corcitură de câine, apoi se uită spre stolurile de păsări care arătau ca niște puncte pe suprafața lacului.

Ce viață groaznică. Douăzeci de secunde petrecute într-un ascensor la Daells Varehus îi schimbaseră viața din temelii patruzeci și cinci de

minute mai târziu. Doar de atât fusese nevoie. Douăzeci de secunde.

Închise ochii și își reaminti întâmplarea. Pașii ei spre ascensorul de la etajul al patrulea. A apăsat butonul. Ușurarea simțită când a trebuit să aștepte doar câteva secunde înainte ca ușa să se deschidă.

Dar ușurarea simțită atunci devenise acum un virus periculos în interiorul ei.

A luat liftul greșit. Dacă ar fi luat liftul de la celălalt capăt și-ar fi putut continua viața la fel ca înainte, pierzându-se printre clădirile și pe străzile din Nørrebro.

Clătină din cap. Acum totul era altfel. Acele secunde fatidice au anihilat și ultimele rămășițe ale lui Nete Rosen. A murit și a dispărut. Ștearsă complet de pe fața pământului. Acum era din nou Nete Hermansen. Fata din Sprogø a revenit.

Cu toate consecințele.

La opt săptămâni după accident a fost externată fără ceremonie, iar în lunile următoare a locuit singură la Havngaard. Avocații erau ocupați, căci soțul ei fusese un bărbat cu o avere consistentă și, din când în când, fotografii pândeau din șanțuri și tufișuri. Când unul dintre cei mai importanți oameni de afaceri din Danemarca își pierde viața într-un accident de mașină, ziarele și tabloidele pândesc noi oportunități de creștere a vânzărilor, și ce altceva ar putea vinde mai bine decât o văduvă înstărită în cârje, cu o expresie tristă pe față? Dar Nete a tras perdelele și a lăsat viața să continue fără ea. Știa ce gândeau oamenii: micul acarian care își croise drum din laboratoare în patul directorului general nu merita să fie unde se afla și doar datorită soțului și banilor săi cei din jurul ei i-au fost alături în toți acești ani.

La fel se simțea și acum. Chiar și unele dintre asistentele comunitare care au avut grijă de ea acasă au avut dificultăți în a-și ascunde disprețul, dar au fost înlocuite rapid.

În ultimele luni, poveștile despre accidentul fatal al lui Andreas Rosen au fost condimentate cu zvonuri și glume ale martorilor. Simțea că trecutul se strecoară în prezentul ei precum un piton, iar când a fost dusă la secția de poliție din Maribo, localnicii stăteau la ferestre și zâmbeau arogant. Pe atunci se știa deja că familia care locuia în casa din fața locului accidentului văzuse ceva care arăta ca o încăierare în interiorul mașinii, chiar înainte ca aceasta să treacă prin parapet și să plonjeze în apă.

Dar Nete s-a ținut tare. Nu a cedat și nu a mărturisit adevărul, nici autorităților și nici opiniei publice. Și-a mărturisit doar ei.

Nu au reușit să o doboare, pentru că ea învățase de mult timp să stea ferm pe picioare, chiar și pe timp de furtună.

Apoi a lăsat totul în urmă.

•

Se dezbrăcă încet în fața geamurilor care dădeau spre lac și se așeză calmă pe taburet în fața oglinzii din dormitor. Cicatricea de deasupra pubisului era mai vizibilă acum, când părul pubian era mai puțin. O linie ștearsă, de culoarea lavandei, care marca hotarul între noroc și ghinion, viață și moarte. Cicatricea de la sterilizare.

Își trecu mâna peste pielea lăsată a abdomenului și își încleșta dinții. Își frecă pielea până o duru și picioarele începură să-i tremure, respirația îi deveni sacadată în timp ce gândurile îi roiau prin minte.

Cu doar patru ore în urmă, stătuse în bucătărie cu un catalog în brațe și admirase un pulover roz de la pagina cinci.

Catalogul de toamnă 1987, spunea coperta, care promitea multe. Deasupra imaginii care îi atrăsese atenția scria „Modă tricotaje".

Admirase puloverul tricotat printre aburii cafelei și se gândise că un pulover tricotat cu un model precum acela ar fi mers foarte bine cu o cămașă Pineta cu umeri falși și că acea combinație putea să-i ofere un nou început. Pentru că, deși durerea ei era imensă, mai avea o viață de trăit și în curând se va simți din nou pregătită să o reia.

Din acest motiv, în urmă cu două ore stătea în lift, cu geanta de cumpărături în mână și cu inima plină de bucurie. Exact cu o oră și cincizeci și nouă de minute în urmă, liftul se oprea la etajul trei și un bărbat înalt pășea înăuntru și stătea lângă ea, atât de aproape încât putea să-i simtă mirosul.

Nu s-a deranjat să o privească, dar ea l-a observat. Îl studiase în timp ce își ținea respirația, retrăgându-se nesigură în colț, cu obrajii aprinși de furie. Spera că nu se va întoarce să îi surprindă fața în oglindă.

Un om care era evident sigur de sine și de lumea înconjurătoare. Avea totul sub control, cum s-ar spune. Control asupra propriei vieți și, în ciuda vârstei, și a viitorului.

Gunoiul.

Cu o oră cincizeci și opt de minute și patruzeci de secunde mai devreme, bărbatul ieșea din lift la etajul doi lăsând-o pe Nete gâfâind și cu pumnii încleștați. În minutele lungi care au urmat, nu a simțit nimic. Mergea cu liftul în sus și în jos fără a reacționa la întrebările îngrijorate ale celorlalți clienți. Doar atât putea să facă pentru a-și calma ritmul cardiac și pentru a-și aduna gândurile.

Când s-a trezit din nou pe stradă, nu mai avea geanta de cumpărături în mână. Cine mai avea nevoie acum de pulover roz și o bluză cu umeri falși acolo unde viața o ducea acum?

Și acum stătea în apartamentul ei de la etajul patru, dezbrăcată și cu inima și sufletul pângărite, întrebându-se cum se putea răzbuna și pe cine.

Zâmbi pentru o secundă. Poate că totuși nu ea era cea nefericită. Poate că era chiar monstrul mizerabil, pe care soarta i l-a scos în cale.

Așa s-a simțit în primele ore după ce Curt Wad intrase încă o dată în viața ei.

•

Odată cu sosirea verii venise și vărul ei Tage. Un puștan pe care nici școala, nici străzile din Assens nu îl puteau controla. „Mușchi mulți, creier puțin”, spunea unchiul ei, dar lui Nete îi plăcea când Tage venea să stea la ei. Însemna că pentru câteva săptămâni avea cine să o ajute. Hrănirea găinilor era o muncă potrivită pentru o fată măruntă, dar nu la fel de ușoare erau celelalte îndatoriri. Lui Tage îi plăcea să-și murdărească mâinile, așa că purceii și vițeii au devenit domeniul său. Doar în săptămânile când Tage era cu ei reușea să meargă la culcare noaptea fără durere în brațe și picioare de la munca fizică și pentru asta îl adora.

Poate că îl adora un pic prea mult.

— Cine te-a învățat să vorbești așa urât? se răstise la ea învățătoarea după vacanța de vară.

Și întotdeauna cel mai rău era pedepsită după vacanța de vară, pentru că folosea cuvintele preferate ale lui Tage: „f…”, „să ți-o trag” și „sculat”, cuvinte care nu mai aveau ce căuta în lumea guvernată de învățătoare.

Cuvintele acestea și chipul pistruiat al lui Tage au fost primele pietre care au pavat drumul către Curt Wad.

Pietre fine și alunecoase.

•

Se ridică de pe taburet și se îmbrăcă, în timp ce lista prindea contur în mintea ei. Lista care îi deschidea porii și îi netezea cutele de pe frunte.

Erau oameni pe lume care nu meritau să trăiască. Oameni care s-au concentrat în mod egoist doar pe obiectivele personale fără să privească în urmă la prăpădul pe care îl lasă după ei. Se gândi imediat la câțiva. Întrebarea era acum: care este prețul pe care ar trebui să-l plătească în consecință?

Traversă holul lung spre camera unde în partea din spate stătea masa pe care o moștenise de la tatăl ei. Cel puțin o mie de mese au fost servite pe ea, cu tatăl său care plimba mâncarea în farfurie, tăcut și ursuz, obosit de viață și de toată durerea ei. În rare ocazii, o privea pentru a-i oferi un zâmbet obosit. Mai mult de atât nu putea să facă.

Dacă nu ar fi fost ea, ar fi găsit o frânghie cu care să se spânzure, cu mulți ani înainte de a o face în cele din urmă. Acesta a fost efectul final al artritei, singurătății și al lipsei de inteligență.

Își trecu degetele cu blândețe peste marginea închisă la culoare pe care își ținea el mereu brațele, după care degetele ei se îndreptară spre mijlocul mesei unde plicul maro zăcea deja de doi ani, de când se mutase acolo.

Era uzat și mototolit de câte ori îl deschisese să îi studieze conținutul.

Plicul era adresat către „Domnișoara Nete Hermansen, asistent de laborator, Colegiul Tehnic Århus, Halmstadgade, Århus N.”. Funcționarii poștei adăugaseră numărul străzii și codul poștal cu stilou roșu. De atunci, le era recunoscătoare.

Își trecu ușor degetele peste ștampilă și timbru. Trecuseră aproape șaptesprezece ani de când primise plicul în cutia poștală. O viață întreagă.

Apoi deschise plicul, scoase scrisoarea și o desfăcu.

Draga mea Nete,

Am aflat acum, în cel mai remarcabil mod, despre parcursul tău în viață din ultimii șase ani și mintea mea nu poate să cuprindă cât de multe ai realizat de când, cu zâmbetul pe buze, ne-ai făcut cu mâna din trenul cu care plecai din stația Bredebro.

Trebuie să știi că tot ce am aflat acum despre trecerea ta prin viață în acești șase ani m-a încântat mai mult decât voi putea vreodată să exprim.

Acum, știi cu certitudine că ești suficient de bună. Am dreptate? Dificultățile de citire pe care le aveai au putut fi într-adevăr depășite și până la urmă ți-ai găsit locul. Și încă ce loc! Sunt foarte mândru de tine, dragă Nete. Liceu finalizat cu note maxime. Pregătire ca asistent de laborator la Colegiul Tehnic Aabenraa, absolvit în fruntea clasei. Și acum, în curând, îți completezi cursul de tehnician de laborator biologic în Århus. Deci, foarte frumos parcurs, într-adevăr! Poate că te întrebi cum am ajuns în posesia acestor informații, iar în cazul acesta îți pot dezvălui cea mai incredibilă coincidență: Interlab A/S, compania care te-a angajat începând cu 1 ianuarie, a fost fondată de vechiul meu prieten, Christopher Hale. Mai mult, fiul său, Daniel, este finul meu. Ne întâlnim des, cel mai recent a fost cu prilejul reuniunii de familie, în prima duminică a Postului Crăciunului, sub pretextul de a face decorațiuni și a coace biscuiți în cadrul pregătirilor pentru sezonul festiv.

L-am întrebat pe prietenul meu ce chestiuni îl preocupau la acea vreme și m-a informat că tocmai a terminat de citit un număr impresionant de aplicații pentru un loc de muncă, după care mi-a arătat aplicația pe care o selectase. Îți poți imagina surpriza mea când ți-am văzut numele? Și, iartă-mi indiscreția, dar după ce am citit aplicația și curriculumul vitae, trebuie să recunosc sincer că am vărsat lacrimi de bucurie.

Acum, Nete, nu te voi împovăra cu sentimentalismele unui

om bătrân. Este suficient să spun că Marianne și cu mine suntem extrem de fericiți pentru tine. Să știi că acum poți să ții capul sus cu mândrie și să spui întregii lumi acea mică frază pe care am compus-o împreună cu atâția ani în urmă: Sunt suficient de bună!

NU UITA asta, draga mea!

Îți dorim fericire și împliniri în anii următori ai vieții tale.

Cu sincere salutări.
Marianne și Erik Hanstholm
Bredebro, 14 decembrie 1970

Citi scrisoarea de trei ori și de fiecare dată se opri la cuvintele: „Acum, știi cu certitudine că ești suficient de bună".

„Sunt suficient de bună!" spuse ea cu voce tare, imaginându-și chipul lui Erik Hanstholm râzând. Prima oară când rostise propoziția, avea doar douăzeci și patru de ani, iar acum avea cincizeci. Unde s-au dus toți anii?

Dacă ar fi luat legătura cu el înainte să fie prea târziu.

Respiră adânc, își înclină capul și studie caligrafia, majusculele și fiecare mică pată de cerneală pe care stiloul o lăsase de fiecare dată când el făcea o pauză.

Apoi scoase o a doua foaie de hârtie din plic și o privi o vreme cu lacrimi în ochi. De atunci mai primise diplome și certificate, dar aceasta fusese prima și cea mai importantă. Erik Hanstholm o făcuse pentru ea, generos ca întotdeauna.

„DIPLOMA", scria în partea de sus, cuvântul fiind scris cu litere arcuite, iar dedesubt patru rânduri care umpleau toată pagina. „Cel care poate citi ce scrie aici nu poate fi numit analfabet".

Doar atât era scris.

Își șterse lacrimile și își strânse buzele. Cât de nepăsătoare și egoistă fusese să nu mai ia legătura cu el. Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă nu ar fi fost el și soția lui, Marianne? Și acum era prea târziu. Decedat după o boală îndelungată, aflase dintr-un necrolog în urmă cu trei ani.

„După o boală îndelungată", orice ar fi însemnat asta.

Ea îi scrisese Mariannei Hanstholm să-și exprime condoleanțele, dar scrisorile ei au fost returnate. Poate că nici ea nu mai era în viață, se gândise atunci Nete. Deci, cine a rămas acum, în afară de cei care i-au distrus viața?

Nimeni.

Nete împături scrisoarea și diploma și le puse înapoi în plic. Apoi se duse la pervazul ferestrei, unde puse plicul maro pe o farfurie.

Când îi dădu foc și fumul se ridică până în tavan, pentru prima

oară de la accident, simți cum îi dispare toată rușinea.

Așteptă până când se stinse tot jarul, iar rămășițele le transformă în praf de cenușă. Apoi duse farfuria în sufragerie și stătu o clipă lângă pervazul de acolo, privind planta cu țepii lipicioși. Acum mirosul ei nu nu mai era la fel de înțepător.

Presără cenușa peste ghiveciul de flori și se întoarse către birou.

În spatele acestei piese fine de mobilier se afla un teanc de plicuri și hârtie pentru scris, cu motive florale. Genul de cadou la fel de inevitabil ca și lumânările și șervețelele din dantelă. Luă șase plicuri, se așeză la masa de sufragerie și scrise câte un nume pe fiecare.

Curt Wad, Rita Nielsen, Gitte Charles, Tage Hermansen, Viggo Mogensen și Philip Nørvig.

Un nume pentru fiecare moment din viața ei, când lucrurile au mers într-o direcție greșită.

În timp ce studia numele din fața ei, acestea îi păreau neimportante. Chiar nesemnificative. Persoanele care ar putea fi înlăturate din viața ei cu o singură mișcare de pix. Dar realitatea era diferită. Aceste nume erau de maximă importanță. Iar importanța consta în primul rând în faptul că acești indivizi, în măsura în care mai erau încă în viață, se plimbau liber ca și Curt Wad. Fără să se gândească o secundă la trecut și la consecințele faptelor lor.

Dar ea îi va opri și îi va obliga să privească înapoi. Și o va face în felul ei discret.

Ridică telefonul și formă numărul Oficiului de Evidență a Populației.

Bună ziua, începu ea. Numele meu este Nete Hermansen. Sunteți amabil să îmi spuneți cum pot intra în legătură cu niște cunoscuți mai vechi de-ai mei? Adresele pe care le am aici par să fie destul de vechi.

7

Noiembrie 2010

Vântul era capricios și chiar de la distanță Carl simțea duhoarea densă a cadavrului în aerul umed de toamnă.

În spatele a doua buldozere cu cupele coborâte, polițiștii de la omucideri îmbrăcați în alb se consultau cu tehnicienii criminaliști.

Părea că au ajuns în punctul în care situația era preluată de echipajul de pe ambulanță al Departamentului de Medicină Legală pentru a scoate rămășițele.

Terje Ploug stătea cu un dosar sub braț, fumând din pipă, iar Marcus Jacobsen avea o țigară în gură. Nu că fumul ar fi ajutat prea mult. Bietul nenorocit care fusese omorât într-un mod atât de nefericit ajunsese de mult într-o stare de totală descompunere și mirosea mai urât decât orice altceva pe pământ. Prin urmare, faptul că organele olfactive ale multora din cei prezenți erau complet blocate era o coincidență fericită.

Ținându-se de nas, Carl se apropie și se uită în lada care era încă în pământ, deși dezgropată complet, cu capacul deschis. Nu era atât de mare pe cât și-ar fi imaginat. Mai puțin de un metru pătrat, dar suficient de mare pentru a încăpea un corp dezmembrat. Avea o structură solidă, asamblată din plăci de parchet, care fuseseră lăcuite. Un adevărat sicriu care ar fi rămas intact în pământ mulți ani.

— De ce nu au pus cadavrul direct în pământ? spuse Carl meditând în timp ce stătea pe marginea gropii. Și de ce exact aici? continuă el, și întinzându-și mâinile pentru a indica zona înconjurătoare. Adică, aveau destule alternative, nu?

— Am verificat podeaua pe care au scos-o din șopron.

Șeful își strânse fularul în jurul gulerului jachetei sale de piele și se îndreptă către o grămadă de scânduri din spatele unor constructori îmbrăcați în salopete portocalii.

— Avem acum informații destul de exacte cu privire la locul unde au coborât lada, continuă Jacobsen. Aproape de colțul peretelui sudic, groapa fusese tăiată cu un fierăstrău circular cu puțin timp în urmă. Băieții de la investigații presupun că s-a întâmplat aproximativ în ultimii cinci ani.

Carl dădu din cap.

— OK. Deci victima a fost ucisă și tăiată în altă parte și apoi transportată aici.

— Așa arată, cel puțin, spuse fonfăit Jacobsen, cu fața înconjurată

pe moment de un nor de fum de țigară. Poate e o aluzie la adresa lui Georg Madsen, să se comporte un pic mai frumos decât bietul tip care se afla acolo.

Terje Ploug încuviință din cap.

— Cei de la SOCO spun că lada a fost îngropată sigur în camera principală, într-o zonă sub podeaua tăiată. În măsura în care pot să descifrez schița din raportul de aici, spuse indicând un plan din dosarul său, asta ar fi fost direct sub scaunul pe care l-ați găsit pe Georg Madsen cu cuiul înfipt în cap. Locul în care ai fost împușcat.

Carl își îndreptă spatele. Nu era genul de informație menită să transforme o dimineață de miercuri din noiembrie într-o zi promițătoare. Fără îndoială aveau în față sute de ore de anchetă și urmau să scoată la lumină evenimente pe care Carl prefera să le uite. Dacă ar fi fost după el, ar fi mers direct spre Airport Grill să ia câțiva hotdogi cu mult ketchup și s-ar fi uitat relaxat la ceas, vreo trei, patru ore, după care s-ar fi întors acasă să se pregătească pentru cina de Sfântul Martin la Mona.

Ploug se uita la el de parcă știa la ce se gândește.

— OK, spuse Carl. Să zicem că știm că tipul a fost ucis în altă parte și cel mai probabil îngropat sub podeaua lui Georg Madsen, cu acordul său. Să vedem acum ce detalii ar mai putea lipsi?

Se scărpină teatral în cap înainte de a da tot el răspunsul.

— Ah, chiar așa. Nu știm cine e tipul, nu știm de ce a fost lichidat și nu avem niciun indiciu care să ne ducă la criminal. Floare la ureche, aș spune! Dar o să rezolvați cazul în cel mai scurt timp, nu-i așa, Ploug? mormăi Carl. Și a simțit lovitura.

Cu doi ani în urmă, chiar aici, în locul acesta mizerabil, aproape că-și pierduse viața. De aici au plecat ambulanțele cu cadavrul lui Anker și cu Hardy rănit grav. Aici a căzut Carl rănit pe podea, paralizat de frică precum un animal îngrozit, în timp ce atacatorii lor îi luau viața unuia dintre colegii lui și o nenoroceau pe a celuilalt. Și când, în scurt timp, această ladă va fi dusă pentru ultima dată la criminalistică, toate probele palpabile ale acelor evenimente vor dispărea pentru totdeauna. I se părea corect și incorect în același timp.

— Cred că ai dreptate, în măsura în care putem presupune că acest lucru a avut loc cu acordul lui Georg Madsen, dar dacă îngroparea cadavrului trebuia să fie un avertisment pentru el, cred că se înțelege de la sine că nu a fost prea atent, a comentat șeful.

Carl se uită în lada deschisă.

Craniul era poziționat pe o parte deasupra unei pungi negre de gunoi, care mai conținea și alte părți ale corpului. Judecând după mărimea craniului, maxilarul proeminent și fractura vindecată pe puntea nasului, victima nu doar că era de gen masculin, ci era un bărbat care avusese multe probleme la viața lui. Acum zăcea aici, fără

dinți, cu scalpul transformat într-o masă de carne putredă și din această masă subțire, descompusă, ieșea un cui mare galvanizat. Un cui care era aparent identic cu cele găsite în craniile lui Georg Madsen și ale celor doi mecanici de la atelierul de reparații auto din Sorø.

Jacobsen își scoase salopeta de protecție și le făcut semn fotografilor poliției.

— În câteva ore, vom parcurge conținutul lăzii cu medicul legist. Asta ar trebui să ne spună ce să facem ca să identificăm victima, spuse el în concluzie și începu să meargă spre mașina sa.

— Să scrii raportul, Ploug, strigă el peste umăr.

Carl se retrase câțiva metri și încercă să filtreze duhoarea cadavrului inspirând adânc chiar lângă pipa lui Ploug care mocnea.

— De ce dracu' m-ai târât aici, Terje? întrebă el. Să vezi dacă o să cedez nervos?

Ploug răspunse la întrebare privindu-l cu ochii obosiți. Nu-i păsa câtuși de puțin dacă ceda nervos sau nu.

— Din câte îmi amintesc, casa vecinului era cam acolo, spuse el, indicând un petic de pământ alăturat. Trebuie să fi auzit sau să fi văzut niște oameni care se chinuiau să introducă o ladă mare în casa de alături, ca să nu mai vorbim de zgomotul făcut de fierăstrăul electric cu care au tăiat pardoseala lui Georg Madsen, nu crezi? Îți amintești să fi spus ceva despre asta?

Carl zâmbi.

— Ascultă, Ploug. Vecinul se mutase aici cu zece zile înainte ca Georg Madsen să fie lichidat, așa că nu l-a cunoscut niciodată pe tip. Analizând mormanul de carne și oase în putrefacție, părerea mea și a celor de la SOCO este că lada a stat îngropată în pământ cel puțin cinci ani. Cu alte cuvinte, cu trei ani înainte ca Georg Madsen să fie omorât. Deci, cum dracu' putea vecinul să știe ceva? Și, de altfel, nu tu ești cel care a preluat ancheta după ce m-au trimis pe mine la spital? Nu ai stat tu de vorbă cu vecinul?

— Nu, tipul a murit în urma unui atac de cord chiar în aceeași zi, nu-i așa? Și-a dat duhul chiar acolo pe trotuar, în timp ce noi ne adunam echipamentul. Crima și tot ceea ce se întâmpla în jurul lui au fost prea mult pentru el, ca să nu mai vorbim de noi toți, care am venit buluc aici.

Carl se strâmbă. Hristoase, oare cât de lungă avea să fie lista sufletelor pe care acești nenorociți o vor avea pe suflet?

— Nu știai asta, nu? îl întrebă Ploug scoțând un carnețel din buzunarul interior. În acest caz, probabil că nu ai auzit nici despre informațiile primite din Olanda despre unele crime similare. În lunile mai și septembrie ale anului trecut. În Schiedam, un cartier de blocuri-turn în afara orașului Rotterdam. Doi tipi, ambii lichidați cu un pistol de bătut cuie. Ne-au trimis o grămadă de fotografii.

Își deschise dosarul și scoase o serie de fotografii cu craniile celor doi bărbați, în timp ce doi ofițeri înconjurau cu bandă locul crimei.

— Cuie Paslode de nouăzeci de milimetri intrate prin tâmplă, la fel ca aici. Îți trimit copii ale documentelor relevante când ne întoarcem la birou. Putem să studiem raportul după ce îl primim de la legiști.

OK, se gândi Carl. Creierul lui Hardy urma să fie antrenat serios.

•

O găsi pe Lis în fața biroului lui Rose, cu brațele încrucișate, dând din cap cu nerăbdare, prinsă complet în poveștile lui Rose, despre viață, în general, și despre viața de aici din subsol în particular. Auzi câteva fragmente de genul: „ca un afurisit de mormânt", „mizerabil ca păcatul" și „crede că este darul lui Dumnezeu". Era întru totul de acord cu ea, până când realiză că vorbește despre el.

Carl simula o tuse, în speranța că își va surprinde secretara nemulțumită și o va cuprinde rușinea, dar aceasta nici nu se deranj a să-l privească.

— Vorbești de lup, spuse ea fără cea mai mică jenă și îi înmână niște hârtii. Aruncă o privire pe părțile care le-am evidențiat din cazul Rita Nielsen și consideră-te norocos că ai personal care să țină frontul aici, în timp ce anumiți alții se plimbă în mediul rural.

O, Hristoase! Era deja din nou în faza aceea? Dacă nu avea grijă, o vor avea pe așa-numita soră geamănă Yrsa, înainte să își dea seama ce se întâmplă.

— M-ai căutat la etaj? întrebă Lis, când umbra lui Rose dispăru în biroul ei.

— Da, am încercat să-l găsesc pe vărul meu, Ronny, dar fără noroc și mă întrebam dacă…

— Aba, pentru asta, spuse ea părând dezamăgită pentru o clipă. Bak ne-a spus ceva frânturi. Frumoasă demonstrație. Voi vedea ce pot să fac.

Ea îi aruncă un zâmbet care îi înmuie genunchii, apoi se îndreptă spre arhivă.

— Doar un minut, Lis, izbucni Carl, oprind-o din drum. Ce dracu' se întâmplă cu doamna Sørensen acolo sus? Dintr-odată, este… bine, voiam să spun plăcută…

— A început un curs de NLP.

— NLP? Reîmprospătează-mi memoria…

Dar apoi se auzi mobilul lui Carl. *Morten Holland* apărea pe afișaj. Ce mai voia acum de la el?

— Da, ce este, Morten? întrebă el, făcându-i lui Lis un semn de scuze din cap.

— Deranjez? se auzi vocea prudentă a lui Morten.

— A întrerupt icebergul *Titanicul*? Brutus l-a întrerupt pe Cezar? Ce faci? Hardy este în regulă?

— Da, ceva de genul. Apropo, bună comparația cu icebergul care întrerupe *Titanicul.* Ha, ha! În orice caz, Hardy vrea să vorbească cu tine.

Auzi zgomotul telefonului care era așezat pe pernă la urechea lui Hardy. Aceste apeluri erau un obicei rău deprins de Morten și Hardy. Înainte era suficientă discuția pe care Carl o purta cu Hardy lângă patul acestuia, seara când Carl ajungea acasă, dar se pare că nu mai era destul.

— Mă auzi, Carl?

Carl și-l imagină pe bărbatul masiv, paralizat în patul său, și pe Morten apăsându-i telefonul la ureche. Cu ochii întredeschiși și cu fața încruntată. Hardy era îngrijorat. Carl putea să își dea seama de asta din vocea lui. Cel mai probabil, Terje Ploug îi abordase deja.

— A sunat Ploug, spuse el. Presupun că știi pentru ce.

— Da.

— OK, deci care este treaba, Carl? Spune-mi.

— Este vorba despre nemernicii care ne-au împușcat, care sunt niște ucigași cu sânge rece și care nu se opresc până când nu instaurează disciplina.

— Știi că nu asta am vrut să spun.

Făcu o pauză. Una inconfortabilă, care de regulă se încheie cu o confruntare.

— Știi ce cred? Cred că Anker era băgat până în gât în rahatul ăla. Știa că era un cadavru îngropat în acea casă înainte să ajungem noi la fața locului.

— OK, Hardy. Și ce te face să crezi asta?

— Pur și simplu, știu. Se schimbase foarte mult în acea perioadă. Începuse să cheltuiască mai mulți bani decât înainte. I se schimbase personalitatea. Și în ziua aia nu a procedat ca la carte.

— Ce vrei să spui?

— S-a dus la vecin să-l interogheze înainte să intrăm în casa lui Georg Madsen. Cum putea să știe sigur că există un cadavru?

— Vecinul a anunțat poliția despre cadavru.

— Mă lași, Carl. De câte ori nu s-a întâmplat ca oamenii să raporteze lucruri de genul acesta și de câte ori nu s-a dovedit că mirosul era de la un câine mort sau că zgomotul venea de la televizor sau de la radio? Anker verifica întotdeauna dacă era o alarmă falsă înainte de a ieși pe teren. Doar că în ziua aceea nu a făcut-o.

— De ce îmi spui toate astea *doar acum*? Nu ai avut timp înainte, sau ce?

— Îți amintești când eu și Minna l-am adus pe Anker la noi când soția lui l-a dat afară?

— Nu.

— A fost pentru o perioadă, dar Anker era într-o stare proastă. Se

droga cu cocaină.

— Da, știam de la Kris, psihologul pe care Mona l-a trimis pe capul meu. La acea vreme nu știam.

— Într-o noapte, pe când era în oraș, a ajuns într-o încăierare. Avea hainele pline de sânge.

— Și…?

— Sânge mult, Carl. Și-a aruncat hainele la gunoi.

— Acum vezi legătura dintre povestea asta și cadavrul apărut astăzi?

Altă pauză. Hardy fusese unul dintre cei mai buni detectivi de la sediul poliției când încă mai era în stare să se ridice. „Perspicacitate și intuiție” a fost modul în care el a explicat. Hardy și intuiția lui afurisită.

— Să așteptăm să vedem ce spune autopsia, Hardy.

— Craniul din cutie nu avea dinți, nu-i așa?

— Așa este.

— Și corpul a fost complet descompus?

— Ceva de genul ăsta, da. Nu chiar supă, dar aproape.

— Și este puțin probabil să aflăm cine a fost, nu?

— Mă tem că nu avem multe opțiuni, Hardy.

— Tu vorbești ușor, Carl. Nu tu ești cel care stă aici cu un tub în gură și se uită fix la tavan toată ziua, nu-i așa? Dacă Anker a fost amestecat în rahatul acela, atunci este vina lui că sunt aici. De *aceea* te sun, Carl. Așa că fii cu ochii pe cazul acesta. Și dacă vezi că Ploug începe s-o dea dracului de gard, este afurisita ta de datorie, față de bătrânul tău coleg, să te asiguri că ancheta va decurge bine. Înțelegi?

După ce Morten Holland își ceru scuze în mod repetat și închise telefonul, Carl se așeză pe marginea scaunului cu hârtiile lui Rose în poală. Cum naiba ajunsese în biroul lui, habar n-avea.

Închise ochii pentru o clipă și încercă să și-l imagineze pe Anker, dar trăsăturile fostului său coleg erau deja șterse.

Cum ar fi putut să-și amintească nările și pupilele lui Anker, sau vocea lui și toate celelalte detalii care erau specifice unui dependent de cocaină?

8

Noiembrie 2010

— Ai văzut părțile subliniate de Rose în cazul Rita Nielsen, Carl?

Carl își ridică privirea și aproape că izbucni în râs. Assad stătea în fața lui, fluturând o mână de documente. Se pare că găsise o rezolvare pentru nasul lui care picura. Din fiecare nară îi ieșea o bucată de vată atât de mare încât sunetele distorsionate pe care le emitea uneori erau acum și mai pronunțate.

— Ce părți? Unde? întrebă Carl, înăbușindu-și un rânjet.

— Cazul despre femeia care a dispărut în Copenhaga. Doamna cu bordelul, Rita Nielsen, răspunse aruncându-i o mână de copii xerox pe birou. Rose dă telefoane. Între timp, vrea să ne uităm peste astea.

Carl ridică copiile și făcu semn către vata din nasul lui Assad.

— Scoate-ți dopurile alea, Assad, bine? Nu mă pot concentra.

— Dar atunci voi picura, Carl.

— Atunci picură, dacă trebuie. Numai ai grijă să nu o faci pe parchet.

Dădu din cap în timp ce dopurile din vată erau expediate la coș și își îndreptă atenția asupra documentelor lui Rose.

— Ce a subliniat?

Assad se aplecă periculos de aproape și căută printre foi.

— Uite! spuse el, arătând spre câteva rânduri subliniate cu roșu.

Carl își aruncă ochii peste pagină. Era o descriere detaliată a stării în care a fost găsit Mercedes-ul abandonat al Ritei Nielsen, iar Rose subliniase cu roșu puținele obiecte găsite torpedou. Un ghid turistic pentru nordul Italiei, niște pastile pentru gât, un pachet de batiste de hârtie, câteva broșuri despre Florența și patru casete cu melodii cântate de Madonna.

Hoții din Nørrebro, evident, nu erau încrezători că vor găsi piață de desfacere pentru Madonna, se gândi Carl, observând că Rose subliniase de două ori propoziția „Carcasa albumului *Who's That Girl* fost găsită fără conținuturi" – sau „conținut", se întrebă Carl cu un zâmbet.

— OK, spuse el până la urmă. Nu e tocmai o informație care să schimbe lumea, nu? Au găsit o carcasă goală a unui album de-al Madonnei. Anunți tu ziarele sau o fac eu?

Assad îl privi nedumerit.

— Pe pagina următoare mai sunt câteva. A, și cred că paginile sunt puse de la coadă la cap.

Arătă spre alte câteva detalii pe care Rose le găsise demne de remarcat. Acestea se refereau la apelul telefonic din 6 septembrie 1987, care raporta dispariția Ritei Nielsen. Apelul fusese făcut de o singură persoană, Lone Rasmussen, din Kolding, o femeie care lucra pentru Rita Nielsen, care se ocupa de comunicarea telefonică și gestionarea programărilor fetelor care lucrau pentru ea. Era îngrijorată că Rita Nielsen nu se mai întorsese în Kolding sâmbătă, așa cum era de așteptat. Lone Rasmussen era cunoscută de poliție, în contextul mai multor cazuri care implicau prostituție și droguri.

Propoziția de bază pe care Rose o subliniase era: „Potrivit declarației lui Lone Rasmussen, Rita Nielsen avea stabilită o întâlnire specială pentru duminică, deoarece acea zi, precum și zilele următoare erau tăiate cu linii roșii diagonale în calendarul pe care Rita Nielsen îl avea în salonul de masaj, pe care Lone Rasmussen, în mod susținut, îl numea „agenție de escorte".

— O… K! repetă Carl încet, în timp ce citea textul.

Așadar, Rita Nielsen își luase timp liber și urma să fie indisponibilă în zilele de după dispariția ei. Anchetatorii au examinat problema și nu au găsit nimic care să indice ce s-ar fi putut întâmpla în aceste zile.

— Cred că Rose încearcă să o găsească pe Lone Rasmussen chiar acum, spuse Assad fornăit.

Carl oftă. Toate acestea se întâmplau cu douăzeci și trei de ani în urmă. Conform datelor de la Evidența Populației, Lone Rasmussen ar avea acum peste șaptezeci de ani, o vârstă înaintată pentru o femeie cu trecutul ei. Și dacă, contrar așteptărilor, ar mai fi încă în viață, ce altceva ar mai putea să adauge acestor declarații vagi după toți acești ani?

— Uită-te la asta, Carl! zise Assad răsfoind din nou prin pagini și oprindu-se la o propoziție pe care o citi cu voce tare, dicția lui fiind un monolog înăbușit de congestia nazală.

„În cursul anchetei efectuate în apartamentul Ritei Nielsen, în a zecea zi de la dispariție, ofițerii au descoperit o pisică atât de slăbită încât a fost nevoie ca medicii veterinari să o eutanasieze".

— Mă încurci, spuse Carl.

— Și uite și aici! continuă Assad, arătându-i partea de jos a paginii. Nu s-au găsit dovezi care să indice crima. De asemenea, nu există documente personale, jurnale sau orice altceva care să sugereze o criză personală. Casa Ritei Nielsen pare îngrijită, deși este oarecum imatur mobilată, cu multe bibelouri și cu un număr neobișnuit de mare de imagini înrămate cu Madonna. Pe scurt, nimic care să indice suicid sau crimă.

Din nou, Rose sublimase de două ori un pasaj: „un număr neobișnuit de mare de imagini înrămate cu Madonna".

Oare de ce subliniase asta? Carl își șterse nasul. Îl lua și pe el

răceala? Spera naibii că nu. Trebuia să meargă la Mona în seara asta.

— Nu sunt sigur de ce Rose consideră că toate aceste detalii legate de Madonna sunt atât de importante, spuse Carl. Dar partea cu pisica ar putea pune câteva semne de întrebare.

Assad încuviință din cap. Poveștile pe care oamenii le spun despre femeile singure și animalele lor de companie sigur nu sunt exagerate. Dacă avea o pisică, s-ar fi asigurat că va fi bine îngrijită înainte de a face ceva un gest extrem precum sinuciderea. Fie mureau împreună, fie animalul ar fi fost încredințat pe mâini bune, cât încă mai avea timp pentru asta.

— Presupun că ai noștri colegi din Kolding au analizat aspectul acesta, spus el, dar Assad dădu din cap că nu.

— Ei au presupus că sinuciderea a fost o decizie de moment, răspunse el.

Carl se strâmbă și dădu din cap. Era o presupunere validă. Se afla departe atât de casă, cât și de pisică, deci, nu se știe niciodată. Oamenii iau tot felul de decizii.

Vocea lui Rose se auzi tare de pe coridor.

— Veniți aici amândoi. Și veniți rapid.

Auzise bine? Îi dădea ordine acum? Nu mai era suficient ca ea să decidă ce cazuri aveau să ancheteze? Dacă așa avea să se comporte, trebuia să se pregătească pentru o schimbare radicală de situație. Chiar dacă asta însemna că Yrsa își va face din nou apariția. Este posibil ca alter-ego-ul lui Rose să nu fi fost la fel de inteligent, dar nici proastă nu era. Nici pe departe.

— Vino, Carl, spuse Assad, trăgându-l de mânecă. Se pare că era mai bine instruit.

Rose stătea în mijlocul biroului, cu mâna acoperind receptorul telefonului, complet nepăsătoare față de privirea dezaprobatoare a lui Carl. Îmbrăcată în negru din cap până în picioare, arăta ca o perie de coșar.

— Este Lone Rasmussen, șopti ea. Vreau să asculți ce are de zis. Vă voi explica ulterior.

Puse receptorul jos pe birou și mută pe difuzor.

— În regulă, Lone, îi am aici pe șeful meu, Carl Mørck, și pe asistentul lui, spuse ea. Poți, te rog, să repeți tot ce mi-ai spus mie?

OK, l-a numit șeful ei, așa că poate știa încă cine era responsabil. Carl îi dădu un semn de recunoaștere. Se descurcase bine găsind-o pe Lone Rasmussen. Nu-i rău deloc.

— Okaaay, se auzi o voce plină de emoție de la celălalt capăt al firului.

O voce aspră și leneșă, asemănătoare cu cea a dependenților de droguri, după ani lungi de abuz. Nu suna a voce de bătrână, doar uzată.

— Mă aude toată lumea acum?

Rose confirmă.

— Păi, am spus doar că Rita iubea acea pisica. Era o fată, nu-mi amintesc numele ei, care trebuia să aibă grijă de pisică odată, numai că a uitat și Rita s-a înfuriat pe ea. Așa că, după aceea, ori de câte ori Rita era plecată, mă punea pe mine să hrănesc animalul.

Conserve, chestii bune. Dar pisica a fost singură doar pentru o perioadă scurtă de timp, când Rita era plecată cel mult o zi sau două. Își făcea treaba peste tot prin casă, într-adevăr, dar Rita curăța după ea.

— Deci spui că Rita nu și-ar fi lăsat niciodată pisica fără să se asigure că există cineva care să aibă grijă de ea? întrebă Rose, venindu-i în ajutor.

— Așa este, da! La vremea aceea era ciudat. Habar n-aveam că pisica era în apartament și nu mi-a dat niciodată o cheie. Nu lăsa niciodată cheia decât dacă avea motive întemeiate. Altfel, aș fi știut că bietul animal avea să moară de foame. Mă înțelegi?

— Da, Lone, te înțelegem. Dar celălalt lucru pe care mi l-ai spus chiar înainte, despre Madonna, ai putea te rog să repeți?

— O, Rita era absolut înnebunită după ea. Sărită de pe fix.

— Spuneai că Rita era îndrăgostită de ea.

— Până peste cap. Nu a recunoscut niciodată, dar știam cu toții.

— Deci Rita Nielsen era lesbiană? interveni Carl.

— Ooo, acum avem un bărbat aici, nu-i așa? chicoti ea. Mda, Rita și-ar fi pus-o cu orice mișcă, nu-i așa?

În acel moment, Lone Rasmussen se opri brusc, iar habitatul steril al lui Rose se umplu de sunetul unei persoane care încerca să-și potolească setea.

— Nu cred că a spus vreodată cuiva nu, ca să fiu sinceră, continuă ea după ce înghiți prelung. Poate doar în zilele în care făcea asta pentru bani, iar tipul, sau oricine ar fi fost, nu-i avea.

— Nu crezi că Rita s-a sinucis, continuă atunci Carl.

Răspunsul Lonei a fost o izbucnire guturală în râs, urmată de o negare promptă:

— Cred că glumești.

— Și nu ai idee ce i s-ar fi putut întâmpla?

— Niciuna. A fost cel puțin ciudat. Dar presupun că era ceva legat de bani. Chiar dacă avea o mulțime de bani în bancă, după cum s-a aflat când avocații au finalizat de clarificat situația. Le-a luat opt ani, dacă îmi amintesc bine.

— Și a lăsat totul, inclusiv apartamentul, Asociației de Protecție a Pisicilor, nu-i așa? întrebă Rose.

Chiar așa, se gândi Carl. O femeie ca ea nu și-ar lăsa niciodată animalul de companie să moară de foame.

— Mare păcat. M-aș fi descurcat bine cu câteva din milioanele ei, spuse Lone cu melancolie.

— OK, zise Carl. Să facem rezumatul. Rita a condus vineri la Copenhaga, iar impresia ta era că va fi din nou acasă a doua zi, sâmbătă. Acesta este motivul pentru care nu ți-a cerut să ai grijă de pisică. După aceea, ai presupus că a dormit acasă în Kolding, sâmbătă seara, și că va fi ocupată cu ceva în zilele următoare și că era posibil să fii nevoită să ai grijă de pisică, deși nu erai sigură dacă pisica era de fapt în apartament. Este corect?

— Da, destul de corect.

— Și situațiile de genul acesta erau ceva obișnuit?

— Da, erau recurente. Deseori pleca pentru câteva zile. Poate o excursie la Londra, pentru a vedea spectacolele de musical. Îi plăcea asta. De fapt, cui nu i-ar fi plăcut? Dar pe atunci ea era cea cu bani, nu-i așa?

Ultimele două propoziții au fost destul de greu de înțeles. Assad miji ochii ca și cum ar fi fost surprins de o furtună de nisip, dar Carl nu avu prea multe dificultăți în a distinge cuvintele.

— Încă ceva. Rita a cumpărat un pachet de țigări din Copenhaga pe care l-a plătit cu cardul bancar, în ultima zi când a fost văzută în viață. Ai idee de ce nu a plătit în numerar? Ținând cont de suma mică.

Lone Rasmussen tresări.

— Auditul financiar a prins-o odată cu o sută de mii într-un sertar acasă. Au verificat-o la sânge. Nu putea să explice de unde vine suma, nu-i așa? După aceea, fiecare bănuț intra în bancă și nu a făcut niciodată o retragere de numerar. Plătea pentru *tot* cu cardul Dankort sau Diners. Desigur, o mulțime de magazine nu acceptau plăți atunci, iar dacă nu o făceau, mergea pur și simplu în altă parte. În niciun caz nu avea să facă aceeași greșeală din nou. Și ea nu a făcut-o niciodată.

— OK, spuse Carl. Deci, partea *asta* a fost clarificată. Păcat că nu ai primit niciun ban din ce a rămas de la ea, adăugă el și aproape că vorbea serios.

Cel mai probabil ar fi însemnat moartea ei prematură, dar cel puțin și-ar fi făcut ieșirea în glorie.

— Ei bine, m-am ales cu mobilierul și cu toate lucrurile din apartament. Protecția pisicilor nu dorea nimic, iar mobilierul meu era un gunoi ieftin.

Își putea imagina.

Îi mulțumiră și încheiară apelul. Puteau să o contacteze din nou, oricând doreau, le spusese ea.

Carl încuviință din cap. I-ar fi dat un subiect despre care să vorbească.

Rose le examină expresiile și își putu da seama că le stârnise interesul. Aveau acum un caz cu substanță, un caz care cerea cu

disperare o nouă investigație.

— OK, Rose, ce altceva mai ai? întrebă Carl. Scoate să vedem.

— Nu știi multe despre Madonna, nu-i așa, Carl?

O privi pentru o clipă obosit. În ochii unei persoane cum era Rose, care făcea parte din această lume de cu mult mai puțini ani decât el, o persoană peste treizeci de ani părea deja trecută, iar cei de peste patruzeci de ani probabil că nu fuseseră niciodată tineri, în viziunea ei. Se cutremură, gândindu-se cam cu ce ochi privea ea persoanele de cincizeci, șaizeci sau mai mulți ani.

Ridică din umeri. În ciuda vârstei sale avansate, știa destul de multe despre Madonna. Însă Rose nu trebuia să știe cum una dintre fostele lui prietene îl exasperase cu melodia *Material Girl* sau cum Vigga dansase pentru el, mișcându-și lasciv șoldurile senzuale, în timp ce rostea cuvintele melodiei *Papa Don't preach.* Nu erau genul de amintiri pe care ar fi fost dispus să le împărtășească cu cineva.

— Ce este de știut? spuse el. A devenit religioasă în ultima vreme, nu?

Rose nu păru nici pe departe impresionată.

— Rita Nielsen și-a înființat agenția de escorte și salonul de masaj din Kolding în 1983. S-a autodenumit Louise Ciccone pe scena porno locală. Asta nu-ți amintește de nimic?

Assad ridică un deget ostentativ în aer.

— Cred că Ciccone este un sortiment de paste, cu carne în interior. Foarte bun.

Se uită la el indignată.

— Numele real al artistei este Madonna Louise Ciccone. Lone Rasmussen mi-a spus că în salonul de masaj se asculta doar Madonna, nimic altceva nu era bun, iar Rita încerca întotdeauna să copieze machiajul și părul ei. În momentul în care a dispărut, avea același stil de coafură precum Marilyn Monroe, cu părul decolorat cu peroxid, coafură pe care Madonna a adoptat-o în turneul *Who's That Girl.* Vedeți și voi!

Dădu clic pe o imagine și pe ecranul computerului apăru o fotografie provocatoare a Madonnei în dres tip plasă, corset negru și cu machiajul inconfundabil din anii optzeci, cu sprâncenele negre și părul blond tapat, cu microfonul în mâna care atârna în lateral. Carl își amintea de parcă ar fi fost ieri. Doar că nu a fost.

— Exact așa arăta, mi-a spus Lone Rasmussen. Fard de ochi întunecat și buze roșii ca sângele. Aceasta este Rita Nielsen în ziua în care a dispărut. Poate că era mai în vârstă, dar încă o femeie foarte frumoasă.

— Vai de mama mea, spuse Assad, maestrul succintului.

— Am verificat conținutul torpedoului din mașina Ritei, continuă Rose. Toate LP-urile Madonnei sunt pe casetă. Inclusiv coloana sonoră

de la *Who's That Girl*, deși caseta lipsește. Cel mai probabil a fost în casetofonul care a fost furat. Și apoi avem broșurile despre Florența și ghidul pentru nordul Italiei. M-am întrebat dacă toate acestea au vreo legătură. Uitați-vă aici!

Făcu clic pe o imagine de pe desktop și apărut aceeași imagine cu Madonna. Aproape identică, cu excepția mai multor date trecute pe o parte a paginii. Rose arătă spre ele.

— Paisprezece și cincisprezece iunie, stadionul Nashinomiya, Osaka, Japonia, citi Assad cu voce tare.

Nu ar fi putut suna mai puțin japonez. Absolut abominabil.

— Stadionul se numește de fapt Nishinomiya, în conformitate cu toate celelalte surse ale mele, dar ce mai contează, șopti Rose cu un aer de superioritate printre buzele pictate în negru.

— Dar uitați-vă la partea de jos a listei și veți avea o surpriză.

Carl îl auzi pe Assad citind din nou cu voce tare.

— Șase septembrie, Stadio Comunale, Florența, Italia.

— OK, spuse Carl. Dă-mi voie să ghicesc despre ce an vorbim aici: este cumva anul 1987?

Rose încuviință din cap puternic. Acum era la un alt nivel.

— Aceeași zi de duminică pe care Rita Nielsen a trecut-o în calendarul ei. Dacă mă întrebați pe mine, urma să meargă la ultimul concert din turneul Madonnei. Sunt sigură. Rita a vrut să se întoarcă acasă din Copenhaga cât mai repede, pentru a-și putea face bagajele să plece la Florența pentru a-și vedea idolul.

Assad și Carl făcură schimb de priviri. Broșurile, îngrijitoarea pentru pisică, obsesia pentru Madonna. Totul se potrivea.

— Ai cum să verifici dacă a rezervat un zbor de la Billund în ziua respectivă?

Rose îi aruncă o privire plină de dezamăgire.

— Am verificat deja, iar sistemul lor nu are date atât de vechi. Cum nu s-a găsit nimic nici în apartament, va trebui să presupunem că a avut asupra ei biletele de avion și pentru concert atunci când a dispărut.

— Caz în care probabilitatea suicidului este foarte mică, concluziona Carl și o bătu pe Rose blând pe umăr.

Carl citi notițele lui Rose despre Rita Nielsen. Verificarea trecutului Ritei părea să fi fost o chestiune relativ simplă, căci încă din copilărie fusese în atenția vigilentă a autorităților publice. Toți au fost implicați la un moment dat. Protecția copilului și psihiatria pediatrică, poliția, spitalele și sistemul penitenciar. S-a născut la 1 aprilie 1935, dintr-o mamă prostituată, care făcea strada în timp ce Rita era crescută de familie aflată pe cea mai joasă treaptă socială. A fost prinsă furând la vârsta de cinci ani, a comis infracțiuni minore de-a lungul studiilor care au durat șase ani. Școală de corecție, orfelinat, mai multe

infracțiuni. S-a prostituat pentru prima dată la vârsta de cincisprezece ani, a rămas însărcinată la șaptesprezece ani, avort, apoi o perioadă s-a aflat sub observație pentru comportament social deviant și inteligență sub nivelul mediu. Familia se dezbinase cu mult înainte.

După o perioadă în care s-a aflat în plasament la asistenți maternali, urmată de o pauză la spitalul de psihiatrie Keller din Brejning, a fost diagnosticată cu retard. Încercările repetate de a se ascunde și episoadele de violență au dus la internarea ei în Căminul pentru femei din insula Sprogø, între anii 1955 și 1961. A fost din nou plasată la asistenți maternali și, după mai multe infracțiuni, a dispărut din sistem pentru o perioadă, mai exact din vara anului 1963 până la mijlocul anilor ’70, când părea că își câștiga traiul ca dansatoare în diverse orașe ale Europei.

După care și-a deschis un salon de masaj în Aalborg, ulterior fiind condamnată pentru proxenetism. După aceea, problemele ei sociale păreau să ia sfârșit. Se pare că și-a învățat lecția și a reușit să acumuleze o sumă considerabilă de bani, administrând un bordel și o agenție de escorte, fără vreo intervenție din partea autorităților. Și-a plătit impozitele și a lăsat active lichide în valoare de trei milioane și jumătate de coroane, echivalentul acel puțin zece milioane în banii de astăzi.

Carl zâmbi în timp ce citea. Dacă Rita Nielsen a fost retardată, atunci mai cunoștea și el câteva persoane care sigur erau.

În momentul următor își puse coatele pe ceva ud de pe birou și realiză că îi curgea nasul. Era destul cât să umpli o cană.

— La dracu’, exclamă el, bâjbâind după ceva care ar fi putut fi folosit pe post de batistă.

Două minute mai târziu, ieși pe coridor, întrerupându-i pe Rose și Assad, care fixau copii ale documentelor din dosarul Ritei pe cel mai mic dintre cele două panouri extensibile.

Carl aruncă o privire spre celălalt panou, compus din plăci moi de PAL, care acoperea peretele dintre biroul lui Assad și cel al lui Rose. Pe panou era câte o foaie de hârtie pentru fiecare dintre cazurile nesoluționate pe care le-au avut de la înființarea Departamentului Q. Dispuse cronologic, mai multe hârtii erau unite cu șnur colorat pentru a indica o posibilă conexiune. Sistemul aparținea lui Assad și era simplu. Șnur albastru pentru cazurile care ar fi putut să aibă elemente comune, șnur roșu pentru cazurile în care conexiunea a fost stabilită cu certitudine.

Momentan aveau câteva șnururi albastre, dar niciun șnur roșu.

Era, fără îndoială, o situație pe care Assad își dorea să o îmbunătățească.

Carl își aruncă ochii peste foile cu cazuri. Acum erau cel puțin o sută de foi pe panou. Sigur că o mare parte erau gunoaie, care nu

aveau ce căuta acolo. Era ca și cum trebuia să găsești un ac și o ață în carul cu fân și apoi să încerci să bagi ața în ac legat la ochi.

— Bun, eu am plecat acasă, spuse el. Dacă nu mă înșel, mă apucă și pe mine boala de care mă temeam, pe care o ai și tu Assad. Dacă vreunul dintre voi intenționează să mai rămână la birou, îi sugerez să pună mâna pe ziarele din perioada în care a dispărut Rita Nielsen. Încercați cu săptămâna anterioară zilei de patru septembrie și până în data de cincisprezece. Ne va da o idee despre ce se întâmpla la vremea respectivă. Eu nu sunt în stare să-mi amintesc. Rose își puse mâinile în șolduri.

— De parcă vom descoperi noi ceva ce a fost trecut cu vederea în toată investigația asiduă a poliției.

A spus „asiduă". Un cuvânt ciudat, gândi Carl, pentru cineva relativ tânăr.

— Orice o fi, zise el. Eu trebuie să mă ocup de niște somn și o gâscă.

Și apoi se întoarse și plecă.

9

August 1987

Mama lui Nete îi spunea mereu că are mâini pricepute. În opinia ei, nu exista nicio îndoială că Nete va fi într-o bună zi apreciată pentru munca pe care ar putea-o face. Pe lângă un cap bun pe umeri, mâinile mici și harnice erau cele mai importante instrumente pe care Dumnezeu le-ar putea oferi unei persoane, iar după moartea soției sale, tatăl ei a profitat de beneficiile acestor daruri.

Când s-au desfăcut scândurile din gard, Nete a fost cea care le-a ridicat din nou. Nete a reparat jgheaburile când lemnul a început să putrezească. Ea a bătut cuiele și ea le-a și scos când a venit vremea.

Și aceleași mâini pricepute au fost blestemul în perioada petrecută pe insula Sprogø. Mâini care au fost zgâriate și muncite până au albit. A muncit toată ziua fără să primească nimic în schimb. Cel puțin, nimic bun.

Apoi au venit ani mai buni, când mâinile ei au fost lăsate în pace. Dar acum trebuiau să fie folosite din nou.

•

Ea măsurase camera din spate de la capătul holului cu același metru pe care l-a folosit la cusut, schițând exact înălțimea, lățimea și lungimea. Boltele ferestrei și ușa au fost scăzute din suprafața totală și apoi își notase comanda. Instrumente, vopsea, umplutură, silicon de etanșare, șipci, cuie, rulouri de folii de protecție, vată minerală, planșe și plăci de gips-carton suficiente pentru două straturi.

Depozitul de cherestea din Ryesgade a promis livrarea a doua zi. S-a potrivit bine, pentru că situația nu mai suporta amânare.

Și când totul a fost adus în apartament, camera a fost izolată, iar tâmplăria a fost finalizată pe parcursul zilei, în timp ce vecinul ei de la etaj era la serviciu, iar femeia din apartamentul alăturat ieșea la cumpărături sau făcea plimbări în jurul lacurilor din oraș cu micul ei pișăcios de covoare tibetan, câinele ei Lhasa apso.

Nimeni nu trebuia să audă ce se întâmplă în apartamentul din stânga de la etajul patru. Nimeni nu trebuia să o vadă cu ciocan sau ferăstrău în mână. Nimeni nu trebuia să pună întrebări indiscrete, pentru că trăia deja anonim în apartamentul acela de doi ani și intenționa să rămână așa până la sfârșitul zilelor.

Indiferent ce alte planuri mai avea.

•

Când camera a fost finalizată, stătuse în pragul ușii și își admirase

munca. Plafonul fusese dificil de izolat și îmbrăcat, dar și cel mai important, împreună cu ușa și podeaua, pe care ea le ridicase și izolase cu două straturi de folie de plastic și straturi groase de vată minerală. Apoi ajustase ușa, astfel încât să poată fi deschisă spre interior, deși pusese covor peste pardoseala nouă.

În afară de diferența de nivel a pardoselii față de hol, nu era nimic care să atragă atenția. Camera era gata. Îmbinările erau umplute, pereții și tavanul vopsite, garniturile de etanșare în jurul ușilor și ferestrelor, aplicate. Mobilierul a fost aranjat exact ca înainte: aceleași poze pe pereți, aceleași bibelouri pe pervaz și, bineînțeles, masa din mijloc, acoperită cu o față de masă din dantelă și șase scaune. Scaunul ei, cel cu brațe, l-a așezat în capul mesei.

Se întoarse spre planta din fereastră și frecă ușor una dintre frunze între degete. Mirosul era înțepător, deși nu era neplăcut. Acest miros de măselariță o făcea să se simtă în siguranță.

•

Toate fetele din Sprogø vorbeau despre Gitte Charles când a sosit cu vaporul poștal în vara anului 1956. Unele au spus că are pregătire de asistentă medicală, dar nu era deloc adevărat. Poate infirmieră, dar nu asistentă calificată, căci în afară de matroană, niciunul din personalul de pe insulă nu avea vreo pregătire formală. Dar Nete știa deja asta.

Sosirea persoanei noi provocase agitație, iar motivul era că fetele aveau acum ceva drăguț la care să privească. Își mișca brațele elegant, iar modul în care pășea unii spuneau că amintea de Greta Garbo. Dar Gitte Charles se afla într-o categorie proprie. Nu semăna cu niciuna dintre bătrânele mizerabile, care erau ori divorțate, ori văduve, și tocmai de aceea se simțeau obligate să vină să lucreze în acest loc diabolic.

Gitte Charles se comporta cu mândrie. Era blondă ca Nete, cu părul coafat în mod seducător, cum nici măcar matroana nu și-ar fi permis. Feminină și agilă, genul de femeie la care Nete și multe dintre celelalte fete visau să devină.

Fetele se uitau cu invidie, uneori chiar cu dorință la Gitte Charles, dar în curând au descoperit că în spatele exteriorului delicat pândea un demon. Și în afară de Rita, toate au păstrat distanța.

Când Charles, cum au numit-o, s-a săturat de compania Ritei, și-a îndreptat ochii albaștri spre Nete, promițându-i să-i ușureze sarcinile zilnice, oferindu-i securitate și poate chiar șansa de a părăsi insula definitiv.

Totul depindea de cât de drăguță era Nete cu Charles. Iar Charles a avertizat-o că dacă vorbește cuiva despre ceea ce se întâmpla între ele două, ar face bine să nu mai bea niciodată din cana ei, pentru că, cine știe… ar putea fi câteva frunze de măselariță în cană.

Cu această amenințare abominabilă, Charles a învățat-o pe Nete despre măselariță și proprietățile sale îngrozitoare.

Hyoscyamus niger, a spus ea dramatic în mod deliberat, pentru a sublinia gravitatea problemei. Numele în sine a făcut-o pe Nete să se cutremure.

— Se spune că vrăjitoarele o foloseau ca și unguent, continuase Charles. Iar preoții și persecutorii, când le prindeau, foloseau aceeași plantă pentru a slăbi simțurile vrăjitoarelor în timpul torturii. *Iarba vrăjitoarelor* au numit-o, așa că oricine ar trebui să fie cu adevărat prudent. Poate că cel mai bine ar fi să te comporți așa cum spun eu, nu crezi?

Nete s-a supus și a rămas acolo luni întregi, iar perioada aceea a fost, din toate punctele de vedere, cea mai grea de la Sprogø.

Când Nete privea marea, vedea valuri care nu numai că o puteau duce departe de insulă, către libertate, dar o puteau și trage în jos. Jos în întuneric, unde nimeni nu ar mai fi găsit-o și nimeni nu ar mai fi rănit-o.

•

Semințele plantei de măselariță au fost singurul lucru pe care Nete l-a luat cu ea de la Sprogø când a părăsit definitiv insula. Nimic mai mult, după patru ani de trudă și chin.

Mult mai târziu, după ce s-a calificat ca asistent de laborator, a auzit de săpăturile făcute la mănăstiri, unde răsăriseră plante de măselariță din semințe vechi de câteva secole, și imediat și-a plantat propriile semințe într-o oală și a așezat-o într-un loc însorit.

Acum planta verde și sănătoasă părea reîncarnarea unui vechi prieten care fusese plecat multă vreme și acum se întorsese și o saluta.

Timp de câțiva ani înflorise în pământul de la Havngaard, iar planta care acum stătea la fereastra apartamentului ei din Nørrebro era descendentă direct din acele semințe originale. Uscase plantele și le păstrase împreună cu hainele pe care le purtase în ziua în care, în sfârșit, se întorsese la libertate. Erau relicve dintr-o eră trecută. Frunze, capsule de semințe, tulpini și resturi uscate rămase din ceea ce fusese cândva o plantă cu cele mai frumoase flori albe, cu rădăcini negre și un ochi roșu strălucitor în mijloc. Adunase două pungi cu diferite părți ale plantei și știa exact cum să le folosească.

Poate că tocmai această plantă cu secretele ei nedescoperite o determinase pe Nete să-și continue studiile și să devină tehnician de laborator. Poate că asta o făcuse să dorească să aprofundeze chimia.

Oricare ar fi fost motivul, cu ajutorul cunoștințelor sale aprofundate despre substanțe și efectele lor asupra organismului uman, ea a fost capabilă să înțeleagă ce substanță specială și letală crease natura și-i permisese să crească liberă în solul din Sprogø.

După câteva experimente, reușise să obțină extracte din trei cele

mai importante ingrediente active ale plantei, în bucătăria ei de la etajul patru, și testase rezultatele pe ea, în doze minuscule.

Hiosciamina îi provocase constipație și îi uscase gura; îi apăruseră mici umflături pe față și în gură, iar ritmul cardiac devenise neregulat, fără să o îmbolnăvească propriu-zis.

Scopolamina o speria mai tare. Știa că doar cincizeci de miligrame erau o doză letală. Chiar și în cantități foarte mici, scopolamina era un somnifer puternic, dar în același timp dădea și o stare euforică. Nu este de mirare că fusese folosită ca ser al adevărului în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. O persoană aflată sub influența acestei substanțe nu era conștientă de ceea ce divulga în starea de somnolență indusă.

Și apoi atropină, un alcaloid cristalin incolor găsit în toate plantele din familia mătrăgunei. Poate că de data aceasta Nete nu fusese la fel de atentă la dozaj precum la celelalte două substanțe. În orice caz, această substanță îi afectase atât vederea, cât și capacitatea de a vorbi, îi provocase febră și scurgeri, îi făcuse pielea să ardă și îi provocase halucinații care aproape că o lăsaseră inconștientă.

Nu era nicio îndoială că un cocktail pregătit din aceste trei ingrediente ar fi fost letal în concentrație suficient de mare. Nete știa ce se va întâmpla dacă le punea împreună în apă fierbinte și le fierbea până când se evapora nouăzeci și cinci la sută din apă.

Așa că acum ținea în mână o sticlă cu extract, iar geamurile erau toate aburite și aerul din apartament era greu respirabil din cauza mirosului amar.

Mai rămânea doar să găsească doza potrivită pentru corpul potrivit.

•

Nete nu mai folosise computerul soțului ei de când se mutase. De ce să-l fi folosit? Nu avea cui să-i scrie, despre ce să scrie, nici conturi de administrat, nici corespondență de afaceri de trimis. Fără fișiere de calcul sau de editare. Zilele acelea se duseseră.

Dar în acea zi de joi din luna august a anului 1987, porni computerul și îi ascultă huruitul, în timp ce ecranul deveni încet verde. O senzație de furnicătură îi străbătu corpul și stomacul i se strânse de neliniște.

După ce scrise și trimise scrisorile, nu mai exista cale de întoarcere. Cursul vieții lui Nete se îngusta și va ajunge într-un punct mort. Așa vedea lucrurile și așa își dorea să se întâmple.

Scrisese mai multe schițe ale scrisorii pe care o va trimite, dar versiunea finală fusese aceasta:

Copenhaga, joi, 27 august 1987

Dragă…

Au trecut mulți ani de când ne-am văzut ultima oară.

Ani despre care pot spune cu mândrie că au evoluat încet într-o viață plăcută și împlinită.

În tot acest timp am reflectat asupra destinului meu și am ajuns la concluzia că evenimentele din trecut erau inevitabile, și acum, în sfârșit, îmi dau seama că nu am fost fără vină în ceea ce privește apariția lor.

Orice s-a petrecut atunci, orice vorbe dure, orice neînțelegeri am fi avut, nu mai sunt supărată. De fapt, dimpotrivă. Retrospectiva îmi oferă liniște sufletească și certitudinea că am supraviețuit tuturor încercărilor, iar acum este momentul pentru reconciliere.

După cum probabil ai aflat din presă, am fost căsătorită câțiva ani cu Andreas Rosen, iar moștenirea soțului meu m-a făcut o femeie foarte bogată.

Acum soarta a decis să mă supun unui tratament medical.

Din păcate, am fost diagnosticată cu o boală incurabilă, motiv pentru care timpul rămas pentru ceea ce urmează este într-adevăr scurt.

Întrucât nu am putut să nasc copii care ar fi putut moșteni averea mea, am decis acum să o împărtășesc cu unele persoane pe care le-am întâlnit la bine sau la rău în călătoria mea prin viață.

Prin urmare, aș dori să te invit să vii la adresa mea de domiciliu de la Peblinge Dossering 32, Copenhaga, pe

VINERI 4 SEPTEMBRIE la…

Cu această ocazie, va fi prezent și avocatul meu pentru a se asigura că suma de 10 milioane de coroane îți va fi transferată. Desigur, acest cadou este supus impozitării de către autorități, dar avocatul te va instrui mai departe în această privință, deci nu ai motive de îngrijorare.

Sunt convinsă că, în urma acestor proceduri, vom putea vorbi liber despre vremurile trecute. Din păcate, viitorul meu nu prea mai are nimic de oferit. Cu toate acestea, aș fi extrem de recunoscătoare pentru oportunitatea de a o face pe a ta mai confortabilă. O astfel de posibilitate mi-ar oferi într-adevăr plăcere și liniște sufletească.

Îmi dau seama că această solicitare este emisă în ultimul moment, dar indiferent de planurile pe care le-ai putea avea pentru ziua respectivă, sunt sigură că vei considera că merită să faci călătoria până aici.

Te-aș ruga să aduci această invitație cu tine și să ajungi fără întârziere la ora indicată, deoarece avocatul va avea un

program destul de încărcat în acea zi.

Adaug 2.000 de coroane sub forma unui cec, pentru a face față cheltuielilor de călătorie.

Aștept cu nerăbdare să ne vedem din nou, convinsă că întâlnirea noastră va fi benefică pentru noi amândoi.

Cu stimă,
Nete Hermansen

Hotărî că este o scrisoare bună și o salvă în șase versiuni, fiecare cu un nume și o dată de programare diferite, după care le tipări și semnă în partea de jos. O semnătură minuțioasă, încrezătoare, nu ca aceea pe care adresanții o văzuseră anterior.

Șase scrisori. Curt Wad, Rita Nielsen, Gitte Charles, Tage Hermansen, Viggo Mogensen și Philip Nørvig. Pentru o clipă se gândi să le scrie și celor doi frați care mai erau în viață, dar apoi respinse această idee. Erau atât de tineri la acea vreme și nu o cunoscuseră bine. De altfel, erau pe mare când se întâmplase, iar Mads, fratele lor mai mare, murise. Nu, nu puteau fi considerați vinovați de nimic.

Avea acum șase plicuri în fața ei. În mod normal, ar fi trebuit să existe nouă, dar știa că moartea i-o luase înainte în trei rânduri, iar acele capitole speciale fuseseră deja încheiate.

Directoarea școlii, medicul și matroana de la Sprogø erau deja decedați. Ei au fost cei care au scăpat. Trei oameni pentru care ar fi fost cel mai ușor lucru din lume să le arate milă. Sau poate mai degrabă să lase justiția să prevaleze. Toți trei comiseseră acte de o cruzime teribilă și făcuseră greșeli groaznice, și toți trei trecuseră prin viață crezând cu putere contrariul: că de munca și viața lor a beneficiat nu numai societatea, ci și bietele persoane aflate în îngrijirea lor.

Și acest aspect în mod deosebit năvălea obsesiv în mintea lui Nete. Și o chinuia.

•

— Nete, vino cu mine, mormăise directoarea școlii. Și când Nete ezitase, o trăsese de ureche până în spatele clădirii, astfel încât se ridică praful sub pașii lor.

— Tu, mic monstru vrednic de dispreț. Copil prost și retardat, cum îndrăznești? continuase ea scuipând-o și lovind-o pe Nete peste față cu o mână osoasă.

Iar când Nete strigase la ea cu lacrimi în ochi și o întrebase de ce fusese pedepsită, directoarea o lovise din nou.

Privise în jurul ei în timp ce se întindea pe pământ, cu silueta plină de furie care se apleca peste ea. Se gândea că rochia ei se va murdări, că tatăl ei se va supăra pentru că îl costase atâția bani. Încerca să se protejeze și nu dorea decât să fie acoperită de florile de măr care se

revărsau din copaci, cântecul ciocârliei care se înălța deasupra lor și râsul vesel al colegilor de școală din partea cealaltă a clădirii.

— Până aici ți-a fost. M-am săturat de tine! Înțelegi, fiară mică mizerabilă? Obrăznicătură imorală!

Dar Nete nu înțelesese. Se jucase cu băieții și ei îi ceruseră să-și ridice rochia. Și când făcuse acest lucru și dezvăluise veselă o pereche de lenjerie roz, voluminoasă, rămasă de la mama ei, toți se uitaseră cu încântare, pentru că o făcuse atât de firesc, atât de lipsit de griji și de exuberant. Până când directoarea își croise forțat drum printre ei și îi pălmuise pe rând, făcând ca grupul să se împrăștie și să o lase în urmă doar pe Nete.

— Curvă mică! lătră directoarea și Nete știa ce însemna asta, așa că îi răspunse că ea cu siguranță nu era și că, dacă cineva o acuza că este, atunci și acuzatorul era cu siguranță la fel.

Directoarea își dădu ochii peste cap în timp ce Nete rostea cuvintele.

Pentru acele cuvinte o lovise atât de tare pe Nete în spatele clădirii școlii și îi aruncase pietriș în față cu piciorul, țipase la ea și îi spusese că din momentul acela nu mai era elevă la acea școală și că, dacă ar mai fi avut vreodată o ocazie ca aceea, s-ar fi asigurat ca niciun ratat ca ea să nu mai răspundă vreodată în modul acela. Pentru felul în care Nete se comportase încă de când venise la școală, nu merita nimic bun în viață. Iar ceea ce făcuse acum nu mai putea fi șters niciodată. Directoarea avea să se asigure de aceasta.

Și a și făcut-o.

10

Noiembrie 2010

Trei ore și jumătate avea la dispoziție, după care spera că se va prezenta la Mona, călcat și apretat, arătând ca un bărbat cu care și-ar dori să petreacă o noapte de vis.

Carl aruncă o privire deznădăjduită spre fața lui cenușie în oglinda retrovizoare, în timp ce parca mașina în fața casei sale din capătul străzii, în Allerod. Situația nici că putea fi mai fără de speranță.

Două ore de somn ar putea face minuni, se gândi el, ca apoi să vadă figura lui Terje Ploug care se îndrepta spre el.

— Ce mai e acum, Ploug? țipă el, coborând din mașină.

Ploug dădu din umeri.

— Cazul pistolului de bătut cuie. Aveam nevoie să aud versiunea lui Hardy.

— Ai auzit-o deja de cel puțin cinci ori.

— Adevărat, dar m-am gândit că poate își amintește ceva nou, acum că au apărut informații noi.

Câinele de vânătoare din Ploug mirosise ceva, asta era evident. Era unul dintre cei mai minuțioși investigatori din sediul central. Nimeni nu ar fi condus mai bucuros treizeci și cinci de kilometri ca să adune probe care mai târziu puteau să aducă o grămadă de suspecți.

— Și și-a amintit?

— Poate.

— Poate? Ce dracu' înseamnă asta?

— Întreabă-l tu, spuse Ploug, apoi ridică două degete la tâmplă, în semn de rămas-bun.

•

Morten Holland se îndreptă spre Carl în clipa în care intră. Orice gând ar fi nutrit legat de posibilitatea de a avea o viață privată era în van, alungat de prezența eternă a chiriașului său gras.

Morten aruncă o privire la ceas.

— Ce bine că ai ajuns acasă devreme astăzi, Carl. S-au întâmplat atât de multe aici. Nici nu sunt sigur că pot să-mi amintesc tot, spuse cu o voce gâtuită, ca și cum ar fi rămas fără aer, și rosti frazele pe nerăsuflate. Nu există liniște pentru cei răi.

— Bine, nu te grăbi, spuse Carl, deși, să oprești un umflat de o sută douăzeci de kilograme nu va fi niciodată ușor, mai ales cu o durere în gât.

— Am vorbit cu Vigga la telefon timp de *o oră întreagă.* Are o

dispoziție proastă și trebuie să o suni de îndată ce intri.

Carl își plecă capul. Dacă încă nu se simțise destul de rău, acum se simțea cu siguranță. Cum naiba putea soția lui, cu care nu mai locuia împreună de ani buni, să mai aibă un impact atât de drastic asupra sistemului lui imunitar?

— Ce voia? întrebă el obosit.

Dar Morten își ridică mâinile dolofane în mod defensiv, fluturându-le ca și cum voia să oprească interogatoriul iminent. Carl va trebui, evident, să afle singur.

O altă sarcină de adăugat pe listă.

— A mai fost și altceva, în afară de Terje Ploug care a trecut deja pe aici? se forță el să întrebe. Prefera să scape de toate acum, înainte să leșine de oboseală.

— Da, Jesper a sunat de la facultate. Spune că i-a fost furat portofelul.

Carl clătină din cap. Fiul său vitreg aiurit! După aproape trei ani la Școala Gimnazială Allerod, renunțase chiar înaintea celor două examene finale. Indicatoare de prostie peste tot. Acum, în anul doi la colegiul pregătitor din Gentofte, se plimbă, în semn de protest, între casa cu grădină a lui Vigga din Islev și locuința lui Carl din Allerod. Aduce câte o fată nouă în dormitorul lui în fiecare zi, dă petreceri nonstop și pierde vremea în general. Specific vârstei.

— Câți bani avea în el? întrebă Carl.

Morten își dădu ochii peste cap.

— Nu *prea* mulți, cred?

— Se poate descurca și singur, spuse Carl intrând în camera din față.

— Ești bine, Hardy? întrebă el în liniște.

Poate cel mai rău lucru fusese că nu se mișca niciodată în patul său de spital când intra cineva. O mână întinsă pentru a da noroc sau doar un deget ridicat în semn de salut nu putea să facă nimic rău.

Își trecu mâna peste fruntea fostului său coleg paralizat, așa cum făcea întotdeauna, și fu întâmpinat de doi ochi albaștri dornici să vadă mai mult decât camera de zi a lui Carl.

— Canal de știri, nu? observă Carl, dând din cap către ecranul plat din colț.

Hardy strâmbă din gură. Ce altceva mai putea el să facă?

— Terje Ploug tocmai a fost aici, spuse el.

— Da, m-am intersectat cu el afară. Credea că este posibil să ai ceva nou de adăugat în acest caz, așa e? Carl se dădu un pas înapoi, simțind că-i vine să strănute, dar iritația din nas îi dispăru din nou. Îmi pare rău, voi păstra distanța. Cred că am luat răceala. Toți cad ca muștele la sediul central.

Hardy încercă să zâmbească. Să ia o răceală era ultima lui grijă

acum.

— Ploug mi-a spus mai multe despre acel cadavru pe care l-au găsit astăzi.

— Da, era într-o stare proastă. Tăiat în bucăți și pus în pungi de gunoi. Desigur, descompunerea fusese împiedicată de plastic, dar era ceea ce ai numi o degradare avansată.

— Ploug spune că au găsit o pungă, care aproape că formase un vid în interior, spus Hardy. Ei cred că trebuie să fi fost aer cald inițial și care s-a răcit foarte repede. În orice caz, carnea din interior părea relativ bine conservată.

— OK. În acest caz, au o mostră decentă de ADN pentru a continua. Poate este un pas înainte, nu, Hardy? Cred că amândoi am putea face o descoperire.

Hardy îl privi drept în ochi.

— I-am spus lui Ploug că ar trebui să încerce să afle dacă tipul a avut o anumită origine etnică.

Carl își ridică capul și simți imediat că nasul începe să-i picure.

— De ce?

— Pentru că Anker mi-a spus că a avut o întâlnire cu un nenorocit de străin în noaptea aceea, a venit acasă cu sânge pe haine pe când stătea cu Minna și cu mine. Și nu vorbesc de o cantitate de sânge pe care o vezi în mod normal după o bătaie. Sau cel puțin nu după o bătaie cum am mai văzut eu înainte.

— Ce dracu' legătură ar avea asta cu cazul?

— Mi-am pus aceeași întrebare. Dar ceva îmi spune că Anker era un nenorocit, nu? Am vorbit deja despre asta.

Carl încuviință din cap.

— Hai să vorbim despre asta mâine-dimineață, Hardy. Merg la etaj să dorm un pic, să văd dacă pot să scap de acest virus nenorocit. Mona m-a invitat în această seară de Sf. Martin la masă, la gâscă și surprize.

— Ei bine, distracție plăcută! spuse Hardy cu amărăciune.

•

Carl se aruncă pe patul său și-și aminti de pălărie. Din câte știa, tatăl său putea să jure că ajută în vremuri de boală.

— Întinde-te pe un pat care are doi stâlpi, spunea el întotdeauna. Agață o pălărie pe un stâlp și întinde-te după sticla de băutură pe care ar trebui să o ai întotdeauna pe noptieră. Continuă să bei până când vei vedea câte o pălărie pe ambii stâlpi. Îți promit că vei fi ca nou a doua zi. Și chiar dacă nu, nu-ți va păsa.

Metoda nu a dat greș niciodată. Dar cum faci dacă trebuie să conduci peste câteva ore? Și dacă nu vrei să duhnești a alcool acolo unde vrei să mergi? Dacă ajungea amețit, cu siguranță Mona nu avea să-l recompenseze cu sărutări și îmbrățișări.

Lăsă să-i scape câteva suspine și-și plânse de milă, apoi întinse

mâna după whisky-ul său *Tullamore* și luă câteva înghițituri. Nu putea să-i facă rău, nu?

O clipă mai târziu, apelă numărul lui Vigga pe mobil, inspiră adânc și așteptă cu respirația ținută.

— O, mă bucur atât de mult că ai sunat, răspunse Vigga cu o voce tremurândă. Era semn sigur că lucrurile vor lua o turnură greșită în orice moment.

— Hai, spune, Vigga. Sunt prea bolnav și prea indispus ca să o luăm pe ocolite.

— Ești bolnav? În acest caz, poate aștepta.

Aiureli! Știa foarte bine că el își dăduse seama că ea nu vorbea serios.

— Are vreo legătură cu banii? întrebă el.

— Carl!

Deloc încântat, Carl luă o altă dușcă din sticla de whisky.

— Gurkamal m-a cerut de soție.

Să ai nările pline de whisky poate fi ceva destul de neplăcut, descoperi Carl. Scuipă de câteva ori și-și șterse vârful nasului, ignorându-și ochii înlăcrimați.

— Dar asta este bigamie, Vigga, pentru numele lui Dumnezeu, încă ești căsătorită cu mine, îți aduci aminte?

Ea râse.

Carl se îndreptă și așeză sticla pe noptieră.

— Ascultă, acesta este modul tău de a-mi cere să divorțăm? Crezi că voi sta aici în pat într-o zi liniștită de miercuri și voi râde bine în timp ce îmi spui că acoperișul va cădea peste mine? Nu-mi permit să divorțez, Vigga, știi asta. Nu voi putea păstra casa dacă începem acum să ne împărțim lucrurile. Aceeași casă în care locuiește fiul tău și care este adăpostul a doi chiriași. Nu vorbești serios, așa-i? Nu ați putea tu și acest tip Gherkin doar să vă mutați împreună? De ce să mergi până la capăt și să te căsătorești?

— Anand Karaj va avea loc în Patiala, unde locuiește familia sa. Nu-i așa că este fantastic?

— Hei, hei, hei, stai puțin, Vigga. Nu ai auzit ce am spus? Cum te aștepți să mă ocup acum de un divorț? Nu am stabilit că trebuie să fim de acord înainte de a lăsa ca lucrurile să meargă atât de departe? Și ce dracu' este „ada și ganajul" despre care vorbești? Nu te urmăresc.

— Anand Karaj, prostuțule. Este locul unde ne înclinăm în fața lui Guru Granth Sahib pentru a celebra căsătoria.

Carl trecu repede cu privirea peste peretele dormitorului pe care mai atârnau încă mici tapiserii din perioada în care Vigga fusese îndrăgostită de hinduism și de misterele din Bali. A mai rămas vreo religie cu care să nu fi flirtat ea în mod scandalos de-a lungul anilor?

— Nu pot să te urmăresc *deloc,* Vigga. Serios, chiar te aștepți să

vărs trei sau patru sute de mii de dolari ca să te măriți tu cu un tip cu juma de kilometru de păr sub turban și care o să te țină sub papuc toată ziua?

Ea râse ca o școlăriță care tocmai își convinsese părinții să-i permită să-și facă piercing în nas.

Dacă va continua așa, el avea să leșine. Se întinse spre noptieră după o batistă și-și suflă nasul. Ciudat, dar nu ieși nimic.

— Carl! În mod evident, nu știi absolut nimic despre învățăturile lui Guru Nanak. Sikhismul favorizează egalitatea sexelor, meditația și câștigarea unui trai onest. Împărțirea bunurilor cu cei săraci și traiul prin muncă grea. Nu poți găsi un mod de viață mai pur decât ceea ce practică sikhii.

— Ei bine, dacă *trebuie* să împartă cu săracii, atunci acest Gherkin al tău poate începe prin a împărți cu mine. Să zicem două sute de mii și suntem chit, ce zici?

Râse mai mult, ca și cum nu s-ar fi oprit niciodată.

— Relaxează-te, Carl. Poți să iei bani împrumut de la Gurkamal și mi-i returnezi mie. O să te împrumute cu dobândă scăzută, așa că nu vei avea nicio grijă pe partea asta. Am angajat un agent imobiliar să evalueze casa. Casele la acest standard în Rønneholptarken se ridică la 1,9 milioane în acest moment. Încă datorăm șase sute de mii, așa că tu rămâi cu jumătate din cele 1,3 rămase și poți păstra și mobilierul ca parte a înțelegerii.

Șase sute cincizeci de mii de coroane!

Carl se lăsă pe spate și închise încet clapa mobilului.

Era ca și cum șocul scosese virusul din corpul său și îl înlocuise cu treizeci și două de greutăți de plumb undeva în regiunea pieptului său.

•

El îi simți parfumul chiar înainte să deschidă ușa.

— Intră, spuse Mona, luându-l de braț și trăgându-l înăuntru.

Extazul mai dură încă trei secunde până când ea se îndreptă spre sufragerie și îl lăsă în picioare în fața unei tinere îmbrăcate într-o rochiță foarte scurtă, care se apleca pe masă și aprindea lumânări.

— Ea este Samantha, fiica mea cea mică, spuse Mona. Așteaptă cu nerăbdare să te cunoască.

Ochii acestei clone a Monei cu vreo douăzeci de ani mai tânără nu îi arătară însă la fel de multă plăcere, precum ar fi garantat introducerea făcută de mama sa. Ea îl studie cu privirea, observând cu siguranță începutul de chelie de la tâmple, poziția lui destul de încovoiată și nodul de la cravată pe care îl simțea brusc mult prea strâns. Era evident că nu fusese impresionată.

— Bună, Carl, spuse ea, afișând deja un aer dezaprobator față de ultima extragere făcută de mama ei la loteria „Bărbați apăruți de undeva”.

— Bună, Samantha, răspunse el, luptându-se să producă ceva asemănător cu un zâmbet entuziast. Ce naiba îi povestise Mona despre el, de l-a făcut să fie așa dezamăgitor în realitate?

Situația deveni și mai stranie când un băiețel intră în vervă și-l lovi peste picioare cu o sabie de plastic.

— Sunt un tâlhar periculos! țipă monstrul cu părul bălai pe care îl strigau Ludwig.

Gripa era o nimica toată în comparație cu asta. Dacă mai avea câteva surprize ca asta pe ziua de azi, va fi sănătos tun în cel mai scurt timp.

Îndură apetitivul cu zâmbetul pe buze și cu o expresie a feței preluată din nenumăratele filme cu Richard Gere, iar când apăru gâsca, ochii lui Ludwig se făcură cât cepele.

— Nasul tău se scurge în sos, spuse el, arătând spre protuberanța curgătoare a lui Carl și prin asta activă o explozie de spasme musculare cu greu controlate în abdomenul mamei sale.

Când băiatul începu să trăncăne despre cicatricea de la tâmpla lui Carl, spunând că este oribilă, și apoi refuză să creadă că ar putea avea propriul său pistol, Carl își dădu seama că nu mai are nicio altă opțiune.

„Te rog, se rugă el în tăcere, cu ochii întorși spre cer, dacă nu mă ajuți acum, există aici un copil care va fi pus peste genunchii mei și bătut în maxim zece secunde”.

Clopoțelul salvator nu au fost nici bunica și nici mustrarea din partea tinerei mame. În schimb, era sunetul de apel al telefonului mobil din buzunarul lui de la spate, semnalând, slavă Domnului! că seara putea lua sfârșit.

— Scuzați-mă doar o secundă, spuse el, ridicând o mână ca un apel la tăcere și băgând-o pe cealaltă în buzunar.

— Ce este, Assad? întrebă, văzând pe ecran numele asistentului său.

În momentul acela ar fi răspuns oricărei întrebări oricum, numai să-l scoată de acolo.

— Îmi pare rău pentru deranj, Carl, dar îmi poți spune câte persoane sunt raportate dispărute în Danemarca în fiecare an?

Un debut de conversație criptic, dar unul care nu putea provoca decât un răspuns la fel de criptic. Era perfect.

— Aș spune că în jur de o mie cinci sute. Unde ești acum?

Ultima frază suna întotdeauna bine.

— Rose și cu mine suntem încă aici, în subsol. Și câte persoane dintre aceste o mie cinci sute crezi că încă lipsesc la sfârșitul anului, Carl?

— Depinde. Dar vreo zece, cred.

Carl se ridică de la masă și încercă să pară cufundat în conversație.

— A apărut ceva nou la caz? întrebă el.

O altă frază excelentă.

— Nu sunt sigur, răspunse Assad. Trebuie să-mi spui. În aceeași săptămână, când această femeie cu bordelul, Rita Nielsen, a dispărut, au mai fost semnalate alte două persoane dispărute și încă una la o săptămână după aceea, și niciuna dintre ele nu a mai fost găsită. Nu crezi că este foarte ciudat? Patru în câteva zile, Carl. Ce spui? Cam câți dispar într-o jumătate de an.

— Bine, rămâi acolo unde ești, vin acum!

O frază fantastică pentru a putea pleca, deși Assad rămăsese un pic năucit. Când a reacționat Carl vreodată atât de prompt?

Se întoarse înapoi la masă.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Probabil că ați observat că sunt puțin preocupat astăzi. În primul rând, am o răceală îngrozitoare, așa că sper că nu i-am transmis-o nimănui.

Își trase nasul pentru a-și accentua spusele, dar avu surpriza ca nările sale să fie complet uscate.

— În al doilea rând, avem patru persoane dispărute, precum și o crimă extraordinar de cruntă în Amager de care trebuie să ne ocupăm. Îmi cer scuze, dar îmi este teamă că trebuie să plec, altfel nu se știe în ce fel de mizerie vom ajunge.

O privi fix pe Mona. Părea cu adevărat îngrijorată. Nu ca atunci când ea îl consilia.

— Iar împușcături? întrebă ea, ignorând complimentele sale fastuoase pentru o seară minunată. Fii atent, bine? Încă ești foarte afectat, Carl.

El încuviință.

— Da, același caz vechi. Cu toate acestea, nu este nevoie să îți faci griji. Nu intenționez să mă amestec în nimic. Și sunt în regulă.

Mona se încruntă. Ce seară de rahat. Doi pași înapoi, asta a făcut. O introducere nefericită în familie, cel puțin. Fiica ei îl ura. Carl îl ura pe nepot. De-abia gustase gâsca înainte de a-i curge nasul în sos, iar acum Mona îi reaminti de cazul pistolului de bătut cuie. Fără îndoială că-l va trimite din nou pe capul lui pe Kris, psihologul acela enervant.

— Sunt *bine,* repetă el, apoi făcu un pistol din degete către micuțul Ludwig, în semn de plecare și îi aruncă un zâmbet.

Data viitoare va trebui să se asigure că va fi mai informat cu privire la natura surprizelor Monei.

11

August 1987

Tage auzi notificarea căsuței poștale și înjură. De când aplicase filtrul *Fără Spam,* tot ceea ce primise fuseseră scrisori de la autoritățile fiscale și rareori îi doreau binele. El nu a înțeles niciodată de ce nu l-au lăsat în pace cu mica lui afacere de reparații de biciclete și dezasamblat carburatoare de pe motocicletele mici deja casate. Preferau să-l vadă cu mâna întinsă în fața serviciilor sociale din Middelfart, sau poate să înceapă să spargă casele de vară de la Skårup Strand, precum băieții cu care obișnuia să bea demult?

Se întinse și ridică una din sticlele cu vin dintre pat și lada de bere întoarsă pe care o avea pe post de noptieră, verifică dacă o folosise în timpul nopții, apoi o ținu la vintre și urină în ea până când o umplu. Apoi își șterse mâinile de cuvertură și se ridică încet în picioare. S-a săturat să stea în casă cu bâlbâita și băgăcioasa Mette. WC-ul se afla în spatele camerei ei din clădirea principală, iar aici, în atelierul unde avea el patul, scândurile erau putrede și vântul șuiera prin toate crăpăturile, iar iarna avea să se întoarcă în curând.

Se uită prin cameră. Afișe învechite cu fete topless, cu unsoare de motor întinsă pe sâni. Jenți de roți, anvelope și piese de moped aruncate peste tot, iar podeaua de beton era înnegrită de ulei de motor vechi. Nu era genul de loc cu care s-ar fi mândrit mulți, dar era al lui.

Se ridică și găsi scrumiera pe raftul de pe perete plină de chiștoace bune. Îl alese pe cel mai bun, îl aprinse și inhală adânc. Scrumul roșu mai avea câțiva milimetri până la degetele lui murdare când îl stinse.

Ridicându-și chiloții, merse pe podeaua rece către ușă. Făcu un pas în afară și degetele lui puteau ajunge la cutia poștală. Era o cutie obișnuită, încropită din PAL, cu un capac care se umflase de două ori de când fusese făcută cu mult timp în urmă.

Se uită în susul și josul străzii, dar nu era nimeni. Nu voia să dea ocazia iar comentariilor că stătea în mijlocul străzii cu burta de bere și chiloții la vedere. „Vaci burgheze care nu puteau face față imaginii unui bărbat în floarea vârstei”, le spunea el pe bancă amicilor săi de pahar. Era un cuvânt bun și îi plăcea să îl folosească. Burghez. Din limba franceză era.

Spre surprinderea lui, scrisoarea pe care o găsi în cutie nu era o factură de la taximetrist sau ceva oficial de la autoritatea locală, doar un plic alb obișnuit, cu ștampilă. Nu mai primise o scrisoare de genul

acesta de ani buni.

Își îndreptă spatele. De parcă chiar în acel moment ar fi fost urmărit de expeditor, sau poate, mai degrabă, ca și cum scrisoarea avea ochi și ar fi putut spune dacă destinatarul era demn de mesajul ei.

Nu recunoscu scrisul de mână, dar numele lui era scris cu litere rotunde, care se ondulau elegant pe hârtie. I se potrivea bine.

Apoi întoarse plicul și simți imediat un val de adrenalină în vene. La fel ca o persoană îndrăgostită, simți cum i se înroșesc obrajii. Și asemeni unui bărbat vânat, făcu ochii mari.

Nimic nu ar fi putut fi mai neașteptat decât asta. O scrisoare de la Nete. Nete Hermansen, verișoara sa. Cu adresa ei și tot. Nete, despre care nu credea că va mai auzi vreodată. Și pe bună dreptate.

Respiră adânc și, pentru o clipă, se gândi să pună plicul înapoi în cutia poștală. Ca și cum elementele naturii și cutia în sine ar fi putut să o consume, sfâșiind-o din mâinile lui pentru ca el să scape de confruntarea cu conținutul ei.

Acesta a fost efectul.

•

Din experiența sa practică în cadrul gospodăriei mici a tatălui lor, fratele mai mare al lui Nete, Mads, aflase că, la fel ca toate celelalte viețuitoare, ființele umane puteau fi împărțite în două feluri, bărbat și femeie. Și atâta timp cât cineva știa asta, nu mai erau multe de învățat. Orice altceva deriva de aici. Fundamentele vieții erau împărțite între aceste două grupuri. Problemele de muncă și tot ceea ce se întâmpla între cei patru pereți ai casei. Era totul organizat astfel încât un grup sau celălalt să aibă grijă de orice problemă.

Mads își adunase frații mai mici și pe vărul său în curtea din fața fermei, își dăduse jos pantalonii și arătase către membrul său.

— Dacă ai unul din acesta, ești de un fel. Dacă în schimb ai o fantă, atunci ești un alt fel. Cam despre asta e vorba.

Frații și vărul lui Tage râseră, după care Nete își dăduse jos chiloții ca și cum ar fi demonstrat un fel de solidaritate și înțelegere copilărească.

Tage în special considerase acest gest ca fiind încurajator. Acolo de unde venea el, dezbrăcatul se făcea doar în intimitate și, dacă era să fie sincer, nu înțelesese niciodată acest mod singular în care bărbații și femeile diferă.

Era prima vară petrecută de Tage la unchiul său. Era mult mai bine decât în zilele călduroase, lângă portul din Assens, și pe străzile înguste unde el și ceilalți băieți se ascundeau cu țigările Eiffel, visând să plece într-o zi pe mare.

Nete și Tage se înțelegeau bine. Era prieten bun și cu gemenii, dar Nete era preferata lui, chiar dacă era cu opt ani mai mică. Se înțelegea

foarte bine cu ea, râdea la cea mai mică glumă a lui și se lăsa ușor atrasă de cea mai prostească manifestare a lui.

Era prima dată în viața lui Tage când cineva îl privea cu admirație și lui îi plăcea asta. Din acest motiv, muncise din greu să o ajute pe Nete la orice i se cerea să facă.

Atunci când Mads și gemenii s-au mutat, în cele din urmă, Nete a rămas doar cu tatăl ei și în zilele de vară și cu Tage, iar el și-a amintit clar cât de tare a fost afectată. Nu în ultimul rând, mai erau și toate bârfele din sat și starea de spirit tot mai imprevizibilă a tatălui ei și uneori comportamentul lui nedrept.

Tage și Nete nu erau îndrăgostiți, doar prieteni apropiați și totuși, în relația lor de prietenie apăreau tot felul de întrebări provocatoare despre cele două grupuri în care ființele umane puteau fi împărțite și despre cum se comportau uneori unul în compania celuilalt.

Astfel, Tage o învățase pe Nete cum se împerechează oamenii și, prin urmare, el fusese cel care, fără intenție, îi luase totul.

Se lăsă să cadă pe pat, aruncă o privire la sticla de pe bancul de lucru și se întrebă o clipă cum era mai bine, să bea vinul de cireșe înainte sau după ce citea scrisoarea.

În timp ce stătea, auzi zgomotul făcut de Mette, care tușea în camera din față. Nu era genul de zgomot făcut de obicei de o femeie, dar el se obișnuise cu ea. Și era în regulă să stea sub plapumă, în zilele acelea friguroase de iarnă, atâta timp cât serviciile sociale nu-și dădeau seama că trăiesc împreună ca un cuplu și să le reducă beneficiile.

Cântări plicul în mână și scoase conținutul. O coală de hârtie de scris fină, înflorată, pliată de două ori. Se aștepta să vadă din nou scrisul de mână atunci când o desfășurase, dar găsi o scrisoare tipărită și ușor de citit. El o citi repede pentru a-și curma agonia și era cât pe ce să cedeze ispitei vinului de cireșe când ajunse la partea în care era scris că îi va da zece milioane de coroane dacă va veni la ea, la adresa din Copenhaga, la o dată stabilită.

Dădu drumul scrisorii și privi cum cade pe podeaua de beton. Abia atunci văzu cecul prins cu agrafa în partea de jos a paginii, întocmit pe numele său, cu suma de două mii de coroane.

Niciodată nu a avut atâția bani în această perioadă a lunii. Era tot la ce se putea gândi. Restul era ireal. Milioanele. Boala lui Nete. Întreaga situație!

Două mii de coroane! Nici măcar atunci când a fost pe mare nu a avut atât de mulți bani la sfârșitul lunii. Nici atunci când a lucrat la fabrica de remorci înainte să se mute la Nørre Aaby și se debarasase de el din cauza băuturii.

Scoase cecul din scrisoare și îl ținu între degete.

Era al naibii de real.

Nete era distractivă, iar Tage era jucăuș. Când taurul a fost atras de singura vacă din mica gospodărie, ea îl întrebase dacă el ar putea să aibă o erecție la fel de mare, iar când i-a arătat, a izbucnit în râs, ca la una din glumele fraților ei gemeni. Chiar și atunci când a sărutat-o, ea fusese nepretențioasă și plăcută, iar Tage fusese mulțumit. El era acolo să-și facă demonstrația pe ea, pentru că el așa s-a gândit la ea tot timpul, chiar dacă trupul ei abia începuse să prindă contur. Era prezentabil în uniforma sa militară maro, cu șapcă de garnizoană prinsă sub cureaua de pe umăr și îngustată în talie. Și a reușit să-și facă demonstrația, mulțumită taurului și vacii care își îndeplineau ritualul anual inevitabil.

Nete îl vedea pe Tage ca pe un adult, așa cum își dorea, iar când, aflați în podul cu fân, acesta i-a cerut să-și scoată hainele și să-l facă fericit, ea nu a ezitat. De ce ar fi trebuit? Toată lumea spunea că așa funcționează, că așa relaționau bărbatul și femeia.

Și când nu s-a întâmplat nimic rău, au făcut-o din nou cu alte ocazii, repetând ceea ce învățaseră: că nimic nu poate concura cu plăcerea uniunii corpurilor umane.

Pe când avea cincisprezece ani, a rămas însărcinată. Și deși a fost bucuroasă și i-a spus lui Tage că din acel moment vor fi împreună pentru tot restul vieții, el a refuzat să-și recunoască paternitatea. Dacă el ar fi fost cu adevărat tatăl copilului ei nenorocit, a strigat el, acest lucru l-ar fi pus în dificultate, deoarece ea era minoră, iar legătura lor ar fi fost împotriva legii. În niciun caz nu voia să meargă la închisoare pentru ea.

Tatăl lui Nete a crezut explicația ei, până când l-a luat pe Tage la un interogatoriu dur, dar acesta a negat toate spusele lui Nete. Obișnuit cu băieții lui, care cedau întotdeauna la o asemenea interogare brutală, el a presupus în mod firesc că tânărul spunea adevărul.

După aceea, Tage nu a mai văzut-o niciodată pe Nete. A mai auzit de ea din când în când și atunci se simțea cuprins de sentimente profunde de rușine.

În cele din urmă, a decis să uite totul.

Petrecu două zile pregătindu-se. Și-a spălat mâinile cu lubrifiant și s-a frecat până când pielea crăpată a redevenit roz și plină de viață. S-a bărbierit de mai multe ori până când obrajii i-au devenit din nou netezi și luminoși. La frizer l-au primit ca pe un fiu risipitor, l-au spălat și l-au tuns, lăsându-l cu un miros așa cum numai profesioniștii sunt capabili. Și-a frecat dinții cu bicarbonat de sodiu până când i-au sângerat gingiile, iar când a terminat cu toate, s-a privit în oglindă și și-a amintit de zilele bune. Dacă avea să primească zece milioane de coroane, va face acest lucru cu stil. Nete urma să-l privească de parcă ar fi dus o viață demnă. El dorea ca ea să-l vadă ca pe tânărul care o

făcuse să râdă și să se apropie de el cu mândrie.

Tremura în continuare la gândul că el, la aproape cincizeci și opt de ani, putea să se ridice de la talpa societății și să stea drept, ca un om împlinit, iar ea îl putea privi fără teama că îi va face rău.

Noaptea a visat despre respect și invidie, despre vremuri mai luminoase într-o regiune nouă. Doar un masochist ar rămâne în acest loc neînsemnat, unde toți se uitau la el de parcă ar fi avut ciumă. În niciun caz nu avea de gând să stea într-un sat de o mie patru sute de locuitori, unde până și calea ferată dispărea și ale cărui mândrie și bucurie fuseseră o fabrică de remorci demult mutată, făcând loc unei instituții ridicole, numită Școala Nordică pentru Pace.

S-a dus în cel mai vestit magazin de îmbrăcăminte bărbătească din Bogense și și-a cumpărat un costum strălucitor, albastru, despre care asistentul, cu un zâmbet crispat, l-a informat că este ultima modă și care, fiind la reducere, l-a lăsat cu bani suficienți pentru benzină pentru mopedul său și bilet de tren dus-întors de la Ejby la Copenhaga.

S-a simțit în momentul său de glorie când s-a urcat pe mopedul său Velo Solex și a trecut prin oraș. Privirile pe care le-a atras păreau cu totul deosebite de cele cu care era obișnuit.

Niciodată nu fusese atât de pregătit să întâmpine viitorul.

12

August 1987

Spre satisfacția sa, Curt Wad văzuse cum aripa politică de dreapta ajunsese să-și sporească influența asupra populației, de-a lungul anilor optzeci, iar acum, la sfârșitul lunii august 1987, mass-media prezicea aproape fără excepție că blocul conservator va rămâne la putere după alegeri.

Acestea au fost zile cu adevărat favorabile pentru Curt Wad și pentru cei care i-au împărtășit părerile. Partidul Progresist era angajat în lupta împotriva imigrației și, treptat, un număr tot mai mare de grupuri creștine și organizații naționaliste s-au adunat în jurul agitatorilor populari care, cu multă îndemânare, atrăseseră atenția publicului asupra depravării și degradării morale, fără să dea dovadă de cea mai mică sensibilitate la principiile de bază ale drepturilor omului.

Ideea generală era aceea că oamenii nu s-au născut egali și nici nu au fost meniți să fie egali, iar alegătorii ar face bine să se obișnuiască cu lucrul acesta.

Zile favorabile, într-adevăr. Astfel de idei se infiltraseră acum în parlament și în anumite ONG-uri și, în același timp, fondurile curgeau către Partidul Puritan atât de prețuit de Curt, și pentru care a muncit din greu pentru a-l transforma într-o zi într-un partid politic de bună credință cu o rețea largă de filiale locale și reprezentare parlamentară în cadrul guvernului, în Christiansborg. Această schimbare de conduită morală a populației a fost aproape ca o revenire în anii treizeci, patruzeci și cincizeci. Cu siguranță, total diferit față de depravarea anilor șaizeci și șaptezeci, când tinerii ieșeau zgomotos pe străzi, militând pentru iubire liberă și socialism. O perioadă în care indivizii pârliți, scursurile societății, aveau buzunarele căptușite de stat, iar comportamentul lor antisocial a fost explicat ca fiind eșecul guvernului și al societății.

Din fericire, acele zile au trecut. Acum, în anii ’80, fiecare om era arhitectul propriului său destin. Și mulți au fost într-adevăr sârguincioși, acest lucru era evident, pentru că în fiecare zi noi contribuții veneau către Partidul Puritan al lui Curt Wad de la cetățeni, fundații și trusturi.

Au început să se vadă și rezultatele. Fuseseră deja angajate două doamne care să se ocupe de conturile partidului și de distribuirea informațiilor, și cel puțin patru dintre cele nouă sucursale ale

partidului creșteau cu o rată de cinci membri pe săptămână.

În cele din urmă, aversiunea față de homosexualitate, dependență de droguri, infracțiune juvenilă, promiscuitate, imigrație, azil politic și propagarea materialului genetic inferior a început să se extindă în tot mai multe segmente ale populației. Și ca și cum ar fi întărit ideea, a apărut virusul SIDA care a devenit „degetul lui Dumnezeu”, așa cum se refereau la el comunitățile creștine.

Pârghia pe care astfel de probleme au oferit-o pentru a ajuta la eliminarea acestor rele era de prisos în anii cincizeci, dar în prezent existau mijloace mult mai bune cu ajutorul cărora să se pornească la atac.

Oricum. Acestea erau într-adevăr vremuri promițătoare. Deși nu fusese rostit cu voce tare, etosul călăuzitor al Partidului Puritan s-a răspândit cu iuțeala fulgerului: sângele rău nu trebuie niciodată amestecat cu cel bun.

Asociația pentru păstrarea sângelui imaculat și a valorilor morale ale națiunii deținuse trei denumiri diferite de când tatăl lui Curt fondase mișcarea în eforturile sale încăpățânate de a asigura puritatea rasială și creșterea moravurilor publice. În anii ’40, îl numise Comitetul Anti-Depravare. Mai târziu devenise Comunitatea Danezilor, apoi, în cele din urmă, Partidul Puritan.

Ceea ce fusese conceput de mintea unui medic generalist din Fyn, și de atunci rafinat de către fiul său, nu mai era o chestiune privată. Asociația număra acum aproximativ două mii de membri, toți fiind mai mult decât fericiți să plătească o cotizație anuală substanțială. Aceștia erau cetățeni respectabili, de la avocați, medici și ofițeri de poliție până la îngrijitori și preoți. Oameni care în munca lor de zi cu zi erau martorii multor evenimente deplorabile și aveau intuiția și capacitatea de a face ceva în acest sens.

Dacă tatăl lui Curt ar mai fi fost în viață, ar fi fost mândru să vadă cât de departe a dus fiul său aceste gânduri și ar fi fost mulțumit de modul în care administrase ceea ce, în cele din urmă, începuseră să numească „cauza”. Acesta a fost cadrul în care el și susținătorii acestei cauze au efectuat în mod clandestin ilegalitățile pe care se străduiau să le legitimeze prin activitățile Partidului Puritan, mai ales sortarea embrionilor buni de cei considerați că nu meritau să rămână în viață.

Curt Wad tocmai finalizase un interviu radio înregistrat în care prezenta din nou versiunea oficială a ideilor fundamentale ale Partidului Puritan, când soția sa puse un teanc de scrisori în fața lui într-un fascicol de soare care strălucea pe mijlocul biroului său din lemn de stejar.

Poșta era întotdeauna un sac plin de corespondență amestecată.

Scrisorile anonime ajungeau direct în coșul de gunoi, fără să se mai ocupe de ele. Ceea ce însemna că aproximativ o treime din ele erau

eliminate.

După aceea erau obișnuitele scrisori pline de ură și amenințări. În astfel de cazuri, Curt nota cu atenție numele și adresele expeditorilor, trimițând ulterior scrisorile către biroul din oraș. Dacă doamnele de acolo observau o hărțuire repetată din partea acelorași indivizi, Curt îi suna pe purtătorii de cuvânt ai filialelor locale care se asigurau apoi că acea corespondență nu mai continua. Deoarece cei mai mulți oameni aveau secrete pe care nu doreau să le facă publice, existau multe modalități prin care să abordeze astfel de probleme, iar avocații, medicii și preoții locali aveau acces la un număr mare de arhive. Unii ar numi asta șantaj. Curt a numit-o autoapărare.

Apoi, erau cei care solicitau să devină membri, iar aceste cazuri necesitau o vigilență specială. Infiltrarea putea fi o problemă dificilă odată ce se întâmpla și, din acest motiv, era nevoie de precauție încă de la început. De aceea, Curt Wad își citea singur corespondența.

Iar în final erau scrisorile cu exprimările de opinie tipice, care acopereau un spectru larg, de la felicitări la plâns și furie.

Printre scrisorile primite în ultima zi, Curt Wad dădu peste scrisoarea de la Nete Hermansen. Nu își putu reține zâmbetul când văzu numele expeditorului pe spatele plicului. Nu multe cazuri se dovediseră, de-a lungul anilor, la fel de reușite ca al ei. De două ori în viață avusese ocazia să pună capăt comportamentului imoral și depravării acestei femei. Curva.

Dar ce dorea acest specimen mizerabil de la el acum? Erau oare lacrimi sau acuzații? Dacă voia să spună adevărul, nu-i păsa. Pentru el, Nete Hermansen era un nimeni. Întotdeauna a fost și întotdeauna va fi. Faptul că acum era pe cont propriu după ce prostul ăla de soț al ei murise în accidentul de mașină în aceeași seară în care se întâlnise întâmplător cu ea ultima oară nu-i provocase decât o ridicare din umeri.

Ea nu merita altceva.

Aruncă plicul închis pe grămada de corespondență nesemnificativă. Nici măcar nu era curios. Cum fusese în urmă cu mulți ani.

•

Prima oară când a auzit despre Nete a fost momentul în care președintele consiliului profesoral a venit la cabinetul medical al tatălui lui Curt, cu informații despre o fată care căzuse în pârâul morii de la Puge și ca urmare suferise o hemoragie abdominală.

— Este posibil să fi avortat. Există indicii în sensul acesta, a spus președintele. Orice discuție legată de o eventuală responsabilitate a colegilor ei băieți nu trebuie luată în serios. A fost un accident și, dacă ar trebui să fii chemat la domiciliu, dr. Wad, rețineți că orice semn de violență se datorează strict faptului că fetița a căzut în pârâu.

— Câți ani are? l-a întrebat tatăl său.

— Doar ce a împlinit cincisprezece ani.

— În mod normal e greu de crezut să fie gravidă la vârsta asta, a spus tatăl său.

— Ei bine, ea nu este chiar o fată normală, a pufnit președintele. A fost exmatriculată cu ani în urmă din cauza comportamentului imoral. Comportament indecent, încurajarea băieților la act sexual, limbaj obscen. Rudimentară în gândire și comportament și violentă față de colegii ei și de directoare.

La auzul acestor informații, tatăl lui Curt și-a lăsat capul pe spate și a încuviințat din plin.

— Ah, una din acestea, a spus el. Presupun că e retardată.

— Cu siguranță, a spus președintele.

— Iar printre copiii buni, pe care această copilă vrednică de dispreț îi acuză, este inclus cumva și unul pe care președintele îl cunoaște personal?

— Da, așa cum se întâmplă de obicei, a răspuns președintele, întinzându-se să ia una dintre țigările care erau aranjate perfect în cutia de pe biroul medicului. Unul dintre băieți este mezinul cumnatei fratelui meu.

— Înțeleg, a zis tatăl lui Curt. Un conflict între categorii sociale, dacă putem vorbi despre așa ceva.

Curt avea pe atunci treizeci de ani și era deja pe cale să preia cabinetul tatălui său, dar a trebuit să întâlnească încă un pacient precum fata în cauză.

— Ce face fata asta? a întrebat Curt, primind un imbold din partea tatălui său.

— Ei bine, mă tem că nu am foarte multe informații. Dar se pare că îl ajută pe tatăl ei în mica lor gospodărie.

— Și cine este tatăl ei? a întrebat tatăl lui Curt.

— Din câte îmi amintesc, numele lui este Lars Hermansen. Un om obișnuit, un tip vânjos mai degrabă.

— Îl cunosc, a spus tatăl lui Curt.

Desigur că îl cunoștea. El asistase atunci când se născuse fata.

— Comportament bizar, exacerbat de moartea soției sale. În orice caz, un tip ciudat, singuratic. Nu este de mirare că fata este și ea ciudată.

Și era ciudată, într-adevăr.

După cum era de așteptat, doctorul Wad a fost chemat la gospodăria tatălui lui Nete, pentru a se concluziona că fata a alunecat prostește, a căzut în pârâu și apoi a fost târâtă de curent, rănindu-se astfel de ramurile și stâncile care se aflau sub terasament. Orice altă explicație pe care ar fi oferit-o fata s-ar fi datorat stării de șoc și de suferință. Sângerarea ei era însă regretabilă. Fusese oare însărcinată? l-a întrebat pe tatăl ei.

Curt, care în ultima perioadă era prezent la toate vizitele la domiciliu făcute de tatăl lui, și-a amintit clar cum tatăl fetei s-a albit la față și a răspuns la întrebare scuturând încet din cap.

Implicarea poliției ar fi fost inutilă în acest caz, a spus tatăl.

Astfel, cazul nu a fost urmărit mai departe.

•

Spre seară, activitățile asociației se puneau din nou în mișcare și Curt Wad aștepta cu nerăbdare. În zece minute, avea să se întâlnească cu trei dintre cei mai activi membri ai Partidului Puritan, care nu numai că erau în strânsă legătură cu figuri proeminente din partidele de dreapta, ci erau și bine conectați cu funcționarii publici din ministerele justiției și afacerilor interne care urmăreau modul în care evoluau lucrurile în țară, în special în privința politicilor de imigrare și reunificare a familiei. Iar motivația pentru implicarea lor era aceeași ca pentru toți ceilalți membri: mult prea multe elemente străine, nedorite și persoane de factură proastă își croiseră deja drum în interiorul țării.

„O amenințare la adresa societății și a vieții publice în general”, se auzeau plângeri din mai multe direcții, iar Curt Wad era întru totul de acord. Totul era o problemă genetică, iar oamenii cu ochii alungiți sau pielea brună nu aveau loc în tabloul idealist cu fete și băieți cu păr bălai, cu umeri puternici și sistem muscular bun. Tamilii, pakistanezii, turcii, afganii, vietnamezii, toți trebuiau opriți asemenea unor impurități. Eficient și fără ezitare.

În seara aceea, au vorbit în detaliu despre măsurile pe care le-ar putea lua Partidul Puritan, iar când doi dintre bărbați au plecat, Curt a rămas cu cel pe care îl știa mai bine. Un bărbat într-adevăr remarcabil, doctor ca și el, cu un cabinet particular situat în nordul capitalei.

— Am vorbit despre Cauză de multe ori, Curt, spuse bărbatul, studiindu-l cu o privire fermă înainte de a continua. L-am cunoscut pe tatăl tău, desigur. El m-a făcut conștient de responsabilitatea mea, când eram un tânăr medic la spitalul universitar din Odense. Era un bărbat fin, Curt. Am învățat multe lucruri de la el, atât profesional, cât și în ceea ce privește aspectele etice.

Au încuviințat din cap amândoi. Pentru Curt a fost o mare bucurie faptul că tatăl său trăise până împlinise el șaizeci și doi de ani. Acum trecuseră deja trei ani de când decedase în cele din urmă de bătrânețe, la nouăzeci și șapte de ani. Timpul a trecut atât de repede.

— Tatăl tău mi-a spus că ar trebui să vin la tine, dacă vreau vreodată să devin membru activ, a spus invitatul său, oprindu-se pentru o clipă, conștient că orice pas pe care l-ar face în continuare îl va duce direct într-un complex de întrebări dificile și capcane perfide.

— Mă bucur, a spus Curt în cele din urmă. Dar de ce acum, dacă

pot să întreb?

Bărbatul s-a încruntat și a lăsat să treacă un timp înainte de a răspunde.

— Din mai multe motive. Discuția noastră aici, în această seară, este unul. Un alt motiv este că, de asemenea, avem mai mult decât partea noastră de străini în Nordsjælland. Imigranții, adesea rude apropiate și cei ce se căsătoresc între ei. După cum știm, urmașii nesănătoși sunt de foarte multe ori legați de cazuri de consangvinizare.

Curt încuviință din cap. Acest lucru era adevărat. Erau peste tot.

— În fond, aș dori să mă implic și să fac ceea ce depinde de mine cât de mult, a spus bărbatul încet.

Curt încuviință din nou din cap. Un alt cetățean capabil și integru se alăturase cauzei.

— Vă dați seama că veți prelua cazuri despre care nu veți putea discuta cu altcineva decât cu persoanele pe care le-am aprobat în mod special și că această restricție se va aplica atât timp cât trăiți?

— Da, a spus bărbatul. Mi-am imaginat că așa se va întâmpla.

— Doar o mică parte din ceea ce facem în cadrul Cauzei poate fi expus opiniei publice în circumstanțele actuale, dar veți fi pus la curent cu acest lucru. Sunt foarte multe în joc.

— Într-adevăr.

— De multe ori, este de preferat ca o persoană să dispară, pur și simplu, de pe fața pământului decât să fie nevoie să se gestioneze urmările activității desfășurate fără grijă și discreție.

Bărbatul încuviință din cap.

— De înțeles. Aș considera la fel, sunt sigur.

— Deci sunteți dispus să fiți inițiat în procedurile noastre de selecție în ceea ce privește întreruperea sarcinii și sterilizarea?

— Da.

— Utilizăm o terminologie specială în astfel de cazuri. Avem liste de adrese și am dezvoltat metode proprii de avort. Dacă vă inițiem în aceste proceduri, veți deveni membru cu drepturi depline, înțelegeți?

— Da, înțeleg. De ce mai este nevoie pentru a fi acceptat?

Curt îl cercetă pe bărbat. Era prezentă voința? Ochii aceștia ar rămâne la fel de calmi dacă s-ar confrunta cu închisoarea și dizgrația? Avea suficientă coloană vertebrală pentru a rezista presiunii din afară?

— Familia și prietenii nu trebuie să știe nimic, cu excepția cazului în care participă activ la munca noastră.

— Soția mea nu este interesată de ceea ce fac, așa că nu este nevoie să vă faceți griji în sensul acesta.

Invitatul său a zâmbit. Era exact reacția pe care o aștepta Curt în acest moment al discuției lor.

— Foarte bine, vom merge împreună în sala de operație. Vă veți

dezbrăca și îmi veți permite să verific dacă aveți dispozitive de ascultare. După aceea, vreau să scrieți câteva informații personale, lucruri pe care nu ați dori să le știe nimeni în afară de noi. Fără îndoială că aveți câteva schelete în dulapul dumneavoastră, la fel ca noi toți, nu? Punctele în cauză ar trebui să vizeze de preferință activitatea dumneavoastră medicală.

Aici oaspetele lui a dat din cap afirmativ. Nu toată lumea a făcut-o.

— Vreți secrete. Care să fie folosite împotriva mea dacă dau înapoi?

— Sunt sigur că aveți câteva.

Omul a încuviințat din nou.

— O mulțime.

Ulterior, după ce Curt l-a percheziționat și l-a urmărit cum semnează declarația, el a enunțat îndemnurile strict obligatorii la loialitate și tăcere în ceea ce privește activitățile și principiile fundamentale ale Cauzei. Și pentru că bărbatul nu părea descurajat nici de această parte, Curt i-a făcut o scurtă introducere privind modul în care puteau fi provocate avorturile spontane fără a da naștere la suspiciuni și, înainte de a încheia, l-a informat despre intervalele necesare între astfel de tratamente pentru a se asigura că nu va trezi suspiciunea inspectorilor de sănătate și a poliției.

Când în sfârșit și-au luat la revedere, Curt a rămas cu sentimentul extraordinar de a fi contribuit din nou la binele națiunii sale.

Și-a turnat un brandy și s-a așezat la biroul de stejar, încercând să-și amintească de câte ori a efectuat el însuși procedura.

Cazurile au fost multe. Nete Hermansen fusese unul.

Privirea lui căzu încă o dată pe scrisoarea ei de deasupra teancului. Apoi închise ochii în amintirea plăcută a acelei prime și celei mai memorabile ocazii.

13

Noiembrie 2010

În orele târzii ale serii, într-o zi întunecată de noiembrie, ca aceasta, ferestrele sediului poliției aveau ceva magic. Păreau că veghează, ca niște ochi strălucitori. Birourile erau mereu pline de activitate în clădirea impozantă, ocupanții lor lucrând la cazuri care nu suportau amânare. Aceasta era ora la care orașul își arăta colții: oamenii de pe străzi erau bătuți, prietenii de pahar se luau la cuțite, bandele căutau conflictul și portofelele erau jefuite.

Carl petrecuse mii de ore în această clădire, în timp ce lămpile stradale pâlpâiau și cetățenii decenți dormeau în paturile lor, dar trebuia să recunoască faptul că trecuse multă vreme de atunci.

Dacă seara cu Mona nu ar fi fost atât de chinuitoare. Dacă ar fi putut să se așeze pe patul ei și să se uite în ochii ei căprui, superbi. Dacă ar fi fost așa, nu s-ar fi deranjat niciodată să verifice cine îl suna atât de târziu. Dar nu a fost, și Assad s-a dovedit a fi salvatorul său.

Și acum trebuia să suporte consecințele. Coborî scările până la subsol și clătină din cap cu neîncredere în timp ce Rose și Assad se apropiau de el.

— Ce dracu' faceți voi doi aici? întrebă el, mergând pe coridor, fără să se oprească. Vă dați seama că sunteți aici de nouăsprezece ore?

Aruncă o privire peste umăr. Sunetul pașilor lui Rose din spatele lui nu trădau o dispoziție pașnică.

— Și tu, Rose? De ce mai ești aici? Încerci să faci ore suplimentare pentru o zi liberă, nu-i așa? o întrebă aruncându-și haina peste scaunul din biroul său. Ceva nou în cazul Rita Nielsen care nu poate aștepta până mâine?

Assad ridică sprâncenele stufoase suficient de mult pentru ca roșeața ochilor să-i dea startul lui Carl.

— Iată ziarele pe care le-am examinat, spuse el, aruncând o grămadă pe biroul lui Carl.

— Numai că nu am privit cu destulă atenție, adăugă Rose.

Cunoscând-o pe Rose, aceasta era o afirmație destul de modestă. El observă rânjetul pe chipul lui Assad. Răsfoise ziarele până când paginile aproape se dezintegraseră. Le studiaseră cu atenție, bineînțeles. Mai întâi, în departamentul Persoane Dispărute, dosarele cazurilor raportate în 1987, apoi ziarele. Știa perfect cum operează.

— Nu există nimic în acea perioadă care să sugereze vreun fel de probleme cu drogurile sau alte episoade care ar putea fi legate de viol

sau de ceva similar în zonă, spuse Rose.

— A luat cineva în considerare posibilitatea ca Rita Nielsen să fi lăsat mașina în altă parte și să nu fi fost ea cea care a parcat-o pe Kapelvej? întrebă Carl. Poate că nu ar trebui să căutăm deloc în Copenhaga. Dacă nu a parcat ea singură mașina, ar fi putut să dispară oriunde între aici și feribotul Storebælt.

— S-au gândit deja la asta, răspunse Rose. Totuși, ideea este că, potrivit raportului poliției, proprietarul chioșcului din Nørrebro și-a amintit de ea când s-au întors să întrebe despre plata făcută de ea cu cardul. Așa că a fost în Nørrebro în acea dimineață.

Carl își strânse buzele.

— De ce a plecat de acasă atât de devreme? V-ați gândit la asta? întrebă el.

Assad dădu din cap.

— Cu siguranță pentru că a avut o întâlnire stabilită.

Carl îl aprobă. Ora plecării ei îl deranjase. Nimeni nu pleacă de acasă la cinci dimineața, fără motive întemeiate, cu siguranță nimeni de profesia Ritei Nielsen, care își desfășura activitatea îndeosebi în timpul nopții. Și nu se putea face legătura cu orele de cumpărături de sâmbătă, deci ce altă explicație ar putea exista, decât că avea o programare de respectat?

— Fie cineva a întâlnit-o când a ajuns la Copenhaga, caz în care, oricine ar fi fost, acea persoană știe mai multe despre dispariția ei decât noi, fie nu a ajuns niciodată, caz în care cineva trebuie să își fi dat seama că a dispărut, spuse Carl. Ce efort s-a depus pentru a fi găsită? Crezi că a fost suficient?

— Suficient?

Assad o privi pe Rose, care părea la fel de absentă. Cu siguranță celor doi le scăzuse glicemia.

— Da, suficient pentru persoana care a fost în legătură cu ea, sau ar fi trebuit să fie, și știa de dispariția ei, zise Rose.

— Dar ascultă, Carl, continuă ea, poliția a petrecut trei zile mergând din ușă în ușă. A apărut în toate ziarele. A fost difuzat la tv și pe radioul local și național, și nimeni nu a făcut vreun pas în față, cu excepția proprietarului chioșcului.

— Deci crezi că cineva a știut de dispariția ei, dar a păstrat informația pentru sine? Și crezi că această persoană ar putea fi implicată în dispariția ei, nu?

Rose își lovi călcâiele și salută.

— Într-adevăr, domnule.

— Și acum, voi doi îmi spuneți că a fost raportat un număr neobișnuit de mare de persoane dispărute și că niciuna dintre ele nu a fost găsită vreodată, nu-i așa, Assad?

— Da, și acum mai avem una care nu a fost găsită niciodată,

răspunse Assad. Am cerut încă o săptămână de ziare, ca să fim siguri că nu ne lipsește ceva care nu se află pe listele pe care le avem din dosarele poliției.

Carl analiză informațiile lui Assad pentru o clipă. Deci, acum avem, în total, cinci persoane, inclusiv Rita Nielsen, care nu au fost găsite niciodată? Cinci oameni în două săptămâni au dispărut fără urmă, asta vrei să spui?

— Punct ochit, punct lovit. La nivel de țară au fost date dispărute cincizeci și cinci de persoane, pe parcursul celor două săptămâni asupra cărora ne concentrăm noi, iar zece luni mai târziu, cinci dintre acestea încă nu erau găsite. Și nu au apărut nici acum, douăzeci și trei de ani mai târziu. Eu aș spune că trebuie să fie un record, atât de multe dispariții în doar câteva zile.

Carl încercă să evalueze umbrele de sub ochii ei. Erau de la oboseală sau rimelul ei, pur și simplu, se întinsese pe parcursul zilei?

— Să aruncăm o privire, spuse el, urmărind cu degetul pe lista lui Rose.

Scoase un stilou și tăie unul dintre nume.

— În orice caz, putem uita de ea, spuse el, indicând vârsta femeii și circumstanțele dispariției ei.

— Da, credem că este prea bătrână, spuse Assad. Și asta o spun chiar dacă sora tatălui meu este cu doi ani mai mare, face optzeci și cinci anul acesta de Crăciun, și încă taie lemne de foc toată ziua.

O mulțime de aiureli despre nimic, se gândi Carl.

— Ascultă, Assad! Femeia de aici era senilă. A dispărut din azil și sunt sigur că nu tăia lemne, da? Cum rămâne cu ceilalți de pe listă? I-ai verificat? Există ceva care să îi poată lega de dispariția Ritei Nielsen?

De data asta zâmbiră larg. Ca doi copii năzbâtioși.

— Hai, hai, spuneți odată.

Assad îi dădu lui Rose un ghiont cu cotul.

— Există acest avocat pe numele lui Philip Nørvig, de la o firmă de avocatură numită Nørvig și Sønderskov în Korsør, începu ea. Cu o zi înaintea celui mai important meci de handbal al anului, al fiicei sale adolescente, Nørvig i-a spus că va trebui să o ia pe mama în locul lui, în ciuda faptului că îi promisese că va fi acolo. Tot ceea ce a spus, ca explicație, a fost că avea o întâlnire importantă la Copenhaga, care nu putea fi amânată.

— Și atunci a dispărut?

— Da, a luat trenul de la Halsskov în aceeași dimineață și ar fi ajuns la Copenhaga la aproximativ nouă și jumătate. După aceea, nimic. A dispărut de pe fața pământului.

— L-a văzut cineva coborând din tren?

— Câțiva alți pasageri de la Korsør l-au recunoscut. Era implicat în

mai multe asociații din oraș, așa că o mulțime de oameni îl cunoșteau.

— Cred că îmi amintesc acum, spuse Carl, ignorând faptul că-și simțea nasul curgând. Avocat proeminent în Korsør. Subiect amplu în ziarele de la acea vreme. Nu a apărut la un moment dat plutind într-unul dintre canalele de aici din Copenhaga?

— Nu, a dispărut complet, Carl, spuse Assad. Cred că te gândești la alt caz.

— Cazul acesta era deja pe panoul nostru, Assad?

Assad încuviință din cap. Prin urmare, cel mai probabil un șnur roșu îl conecta deja la cazul Ritei Nielsen.

— Am văzut că aveți ceva pe subiect pe foaia asta. Ce știm despre acest tip Nørvig, Rose?

— S-a născut în 1925... atât reuși ea să spună.

— În 1925? La dracu', izbucni Carl. În 1987 era deja trecut de șaizeci de ani. Destul de bătrân pentru a fi tatăl unei jucătoare de handbal adolescente.

— Ce-ai zice să asculți tot înainte să te bagi? spuse Rose obosită.

Modul în care ochii ei începeau să clipească îi amintea de o starletă rock îmbătrânită, care încerca să fie sexy având un strat gros de rimel. Probabil că va adormi în orice moment.

— Născut în 1925, repetă ea. Licențiat în drept la Arhus în 1950. Avocat rezident la Laursen & Bonde în Vallensbæk, din 1950 până în 1954. A înființat propria firmă la Korsør în 1954 și a dobândit dreptul de pledoarie în fața înaltei Curți în 1965. În 1950 s-a căsătorit cu Sara Julie Enevoldsen. A divorțat în 1973. Are doi copii din prima căsătorie. S-a recăsătorit cu secretara sa, Mie Hansen, în 1974. Are un copil cu ea, o fiică pe nume Cecilie, născută în același an.

Ridică privirea și văzu expresia sugestivă de pe chipul ei. Exista o explicație pentru paternitatea târzie. Tipul își lăsase secretara însărcinată. Philip Nørvig părea a fi un bărbat care știa ce voia de la viață.

— A fost președinte al asociației locale de cluburi sportive și a fost votat pentru trei mandate. După un timp s-a alăturat și consiliului parohial. Până în 1982, când a fost forțat să iasă din cauza acuzațiilor de fraudă aduse firmei sale de avocatură. El a trebuit să meargă în instanță, dar a fost achitat din lipsă de dovezi. Cu toate acestea, a pierdut o mulțime de clienți și, la momentul dispariției, cinci ani mai târziu, avea suspendat și permisul de conducere din cauza unei condamnări pentru conducere în stare de ebrietate. Era în cădere liberă și din punct de vedere financiar. Era datornic la bănci.

— Hm. Carl își țuguie buzele și simți nevoia să fumeze. O țigărică ar fi făcut minuni acum pentru starea lui de sănătate precară și pentru capacitatea de concentrare.

— Hei, nu-ți aprinzi niciuna acum, Carl, spuse Rose.

Carl o privi uimit. Cum naiba…?

— Nici n-aș visa la asta, Rose, spuse dregându-și glasul. Începuse să-l gâdile în gât. Assad? Mai ai ceva ceai în urna aia a ta, Assad?

Ochii căprui ai asistentului său străluciră pentru o clipă.

— Mi-e teamă că nu, Carl. Dar îți pot oferi o ceașcă bună de cafea. Ce spui?

Carl înghiți. Cafeaua lui Assad era suficientă pentru a speria orice virus.

— Atât timp cât nu este prea tare, Assad, răspunse el cu o privire imploratoare. Ultima oară îl costase o jumătate de rolă de hârtie igienică. Nu mai voia să repete experiența.

— Așadar, singurul lucru care leagă cele două cazuri este că ambele persoane au dispărut în aceleași circumstanțe, argumentă el. Amândouă mergeau spre Copenhaga în acea zi. Nu știm de ce a fost Rita Nielsen, dar Nørvig a spus că a avut o întâlnire. Rose, nu avem prea multe ca să putem continua.

— Uiți de perioada de timp, Carl. Au dispărut în aceeași zi și aproape la aceeași oră. Asta numesc eu ciudat.

— Încă nu sunt convins. Cum rămâne cu celelalte două cazuri de pe listă?

Ea se uită în jos la foaia de hârtie pe care o avea în mâini.

— Există un Viggo Mogensen despre care nu știm nimic. Și el a dispărut. A fost văzut ultima oară lângă portul din Lundeborg, pornind peste Storebælt în micuța sa barcă.

— Era pescar?

— Nu cred. Era doar o barcă mică. La un moment dat, a avut o barcă de pescuit, dar a fost distrusă. Probabil din cauza acelor cote impuse pescarilor de către UE.

— Barca a fost găsită vreodată?

— Da, în Warnemünde. A fost furată de un cuplu de polonezi care au susținut că a fost lăsată în Jyllinge cu foarte mult timp înainte ca ei să o ia. În niciun caz nu au considerat că au furat-o.

— Unde ziceau că a fost asta? În Jyllinge?

— Autoritățile susțin că nu este adevărat. Nu a existat niciodată o barcă acolo.

— Mie mi se pare că polonezii au tăiat-o în jumate, apoi l-au aruncat peste bord.

— Nu ar fi putut. Au lucrat în Suedia din august până în octombrie 1987, așa că nu au fost deloc în Danemarca în perioada în care a dispărut.

— Cât de mare era această barcă? Ar fi putut acosta undeva fără să observe cineva?

— Vom afla asta, Carl, spuse Assad. Stătea în pragul ușii cu o tavă mică din imitație de argint. Carl analiză ceșcuțele minuscule cu

îngrijorare. Cu cât ceșcuțele erau mai mici, cu atât conținutul era mai groaznic. Iar acestea erau mici.

— Până la fund, Carl, spuse Assad, cu ochii roșii. Arăta ca un tip care avea nevoie de resuscitare.

Carl își bău cafeaua dintr-o singură înghițitură și se gândi că nu era atât de rea până la urmă. Sentimentul dură exact patru secunde până când corpul său începu să reacționeze ca și cum ar fi fost saturat de un amestec de ulei de ricin și nitroglicerină.

— E bună, nu, Carl? comentă Assad.

Nu era de mirare că avea ochii roșii.

— OK, răspunse Carl. Deocamdată îl vom lăsa deoparte pe Viggo Mogensen. Nu sunt sigur că există vreo legătură cu Rita Nielsen aici. Îl avem pe panou, Assad?

Assad clătină din cap.

— Concluzia a fost că probabil s-a înecat accidental. Era un bărbat vesel, căruia îi plăcea băutura. Nu era alcoolic, doar un zurliu.

— Un *chefliu*, Assad. Cuvântul este *chefliu*, dar nu mă întreba de ce, ăsta este. Ce mai avem?

Se uită la lista lui Rose și încercă să-și înăbușe disconfortul pe care-l simțea, pe măsură ce cafeaua ajungea în stomac.

— Mai e cazul acesta, spuse Rose, arătând un alt nume. Gitte Charles, se spune aici. Născută în 1934 la Thorshavn. Fiica unui băcan, Alistair Charles. Tatăl a dat faliment la sfârșitul războiului, iar părinții au divorțat. S-a întors la Aberdeen de unde era originar, iar Gitte, mama ei și fratele mai mic s-au mutat la Vejle. A studiat un timp ca să devină asistentă medicală, dar a renunțat și s-a angajat la sanatoriul de boli mintale din Brejning. După aceea, a avut câteva slujbe de infirmieră, în diferite locuri din țară, înainte de a ajunge la spitalul de pe insula Samsø.

Rose dădu din cap încet în timp ce citea textul.

— Ceea ce urmează este la fel de tipic pentru persoanele care dispar de la o zi la alta, spuse ea. Ascultă aici. Ea lucrează la spitalul Samsø din Tranebjerg din 1971 până în 1980. Pare să fie plăcută acolo, deși a fost prinsă de câteva ori în stare de ebrietate. Face terapie pentru abuz de alcool și totul este bine, până într-o zi când este prinsă furând spirt medicinal. Se dovedește că problema ei cu consumul de alcool este scăpată de sub control și este pusă la zid. După câteva luni, începe să lucreze în cadrul asistenței medicale comunitare de îngrijire la domiciliu pe insulă, unde mergea cu bicicleta la persoanele în vârstă și infirme, ca să se afle ulterior că fura și de la ei și să fie din nou concediată. Din 1984 până în momentul în care dispare, rămâne fără loc muncă și trăiește din ajutoare sociale. Nu tocmai o carieră strălucitoare.

— Sinucidere?

— Așa au socotit ei. A fost văzută când a luat bacul spre Kalundborg și a debarcat în cealaltă parte, și asta este tot. Era îmbrăcată frumos, dar nimeni nu-i vorbea. Caz clasat.

— Deci nici ea nu va ajunge pe panoul nostru, așa este Assad?

Assad încuviință din cap.

— Trăim într-o lume ciudată, spuse el.

Foarte adevărat. Și mai era ciudat, de asemenea, și că gripa lui Carl părea să dispară, în timp ce intestinele lui erau acum la pământ, implorând milă.

— Mă întorc într-un minut, spus el brusc și țâșni pe coridor spre toaletă cu pași mici, târșâiți, cu fesele încleștate. Era *ultima oară* când mai bea licoarea aia.

Se aruncă pe toaletă, cu pantalonii în jurul gleznelor și cu fruntea sprijinită de genunchi. Cum era posibil să scapi atât de repede de ceva care ți-a luat atât de mult timp să îl consumi? Era unul dintre acele mistere în profunzimile cărora nu avea nicio intenție să intre.

Își șterse sudoarea de pe frunte și încercă să se gândească la altceva. Găsi ceva, ușor de recuperat din memoria pe termen scurt. Un pescar din Fyn, o infirmieră, o curtezană din Kolding și un avocat din Korsør. Dacă ar exista ceva care să lege aceste cazuri, acesta s-ar numi Donald Duck. Statisticile ar putea fi destul de exacte, așa că nu era în totalitate de neconceput ca patru persoane să poată dispărea în cursul aceluiași weekend, complet independent una de cealaltă. De ce nu?

Se întâmplaseră lucruri ciudate. Și coincidențele apăreau atunci când te așteptai cel mai puțin.

— Am găsit ceva, Carl, se auzi o voce de cealaltă parte a ușii.

— Bine, Assad, ai răbdare. Vin într-un minut, răspunse el, știind bine că nu era adevărat. În niciun caz nu se ridica până când intestinele lui nu încetau să se agite. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla.

Carl auzi ușa închizându-se din nou și se așeză o vreme, respirând adânc în timp ce situația lui peristaltică neplăcută părea să se îmbunătățească. Au găsit ceva, spusese Assad.

Gândurile sale au trecut în starea de alertă. Era ceva, și nu știa despre ce este vorba. Ceva ce avea legătură cu acea femeie, Gitte Charles, dacă ar fi reușit să își dea seama ce anume.

Un lucru pe care îl remarcase în cele patru cazuri fusese vârsta celor care dispăruseră. Rita Nielsen avea cincizeci și doi, Philip Nørvig avea șaizeci și doi, Gitte Charles cincizeci și trei și Viggo Mogensen cincizeci și patru. Nu era vârsta tipică la care oamenii dispar fără urmă. De regulă asta se întâmpla în tinerețe, când erai tânăr, sălbatic și emoțional, da. Sau mai târziu, când boala, singurătatea și dezamăgirile vieții cântăresc greu. Dar acești oameni nu erau nici tineri, nici bătrâni, și totuși nu se putea concluziona nimic în baza

vârstei. Statisticile erau într-adevăr imprevizibile.

După o jumătate de oră, în cele din urmă și-a ridicat pantalonii și și-a fixat cureaua. Cu durere în fund și cu câteva kilograme mai ușor, așa se simțea.

— Cafeaua asta a ta este prea puternică, Assad, spuse el, aruncându-se obosit pe scaunul de la birou său.

Assad râse poznaș.

— Nu de la cafeaua mea, Carl. Ai luat și tu boala pe care o avem noi toți. Tuse, strănut, defecare precum o mitralieră și poate și ochi roșii. Două zile durează. Toți cei de la sediu au fost pe la W.C., în afară de Rose. Are o constituție de fier, ca o cămilă. Poți hrăni o cămilă cu Ebola și holeră și tot ce obții este că se îngrașă.

— Ea unde este acum, Assad?

— Caută ceva pe internet, dar revine într-un minut.

— Deci, ce-ați aflat voi doi?

Carl era sceptic în legătură cu diagnosticul pe care Assad i-l pusese pentru problemele cu stomacul, căci nu trebuia decât să se uite la ceașca de cafea și deja simțea din nou spasmele. Din acest motiv, spre uimirea lui Assad, acoperi cana cu o foaie de hârtie.

— Ei bine, este vorba de femeia aceasta Gitte Charles. A lucrat într-un loc pentru persoane cu probleme psihice. Asta am descoperit.

Carl ridică privirea.

— Și…? întrebă el, auzind un ropot de pași pe coridor.

Rose se năpusti în birou, cu gura larg deschisă prostește.

— Avem o legătură între Rita Nielsen și Gitte Charles, și este chiar aici, spuse ea, punând indexul în mijlocul unei hărți tipărite a Danemarcei.

Sprogø.

14

August 1987

Stătea lipită de bancă, privind în direcția buncărului vechi de pe Korsgade. Nu va trece mult timp până când drogatul va apărea la plimbare cu corcitura lui urâtă.

Satana era numele câinelui, un nume care i se potrivea perfect. Ieri, monstrul canin se repezise la un cocker spaniel și doar o lovitură de picior rapidă dată de un bărbat cu saboți din lemn determină bestia să-i dea drumul. Drogatul îl amenințase desigur că-i va arăta el tipului și că va pune câinele pe el, dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Erau prea mulți privitori, printre care și Nete.

Un câine ca acela nu merita să umble prin orașul ei, se gândise ea, iar acum hotărâse să ucidă două păsări cu o singură piatră.

Cârnatul pe care îl așezase în josul străzii Korsgade, la baza vechiului buncăr din beton rămas din război, fusese injectat cu extract de măselariță, o doză suficientă pentru scopul ei. Potaia nu va rezista, odată ce va începe să adulmece ca de obicei și va descoperi o masă neașteptată. Unui astfel de câine nimeni nu putea să-i ia mâncarea din gură. Nu că ar fi crezut că stăpânul său s-ar fi deranjat să încerce. Cu siguranță nu se agita la fel ca alți proprietari de câini atunci când animalul lor își înfigea colții în mâncarea găsită pe stradă. Dar, totuși, nu se știe niciodată.

Așteptă doar câteva minute și văzu fiara trăgându-și stăpânul după ea, pe drumul numit Peblinge Dossering. Îi luă mai puțin de zece secunde să prindă mirosul de momeală și într-o clipită cârnatul fu înfulecat.

Din câte putea vedea, îl înghițise tot odată.

Când trecură pe lângă banca ei, se ridică calm, uitându-se la ceas și mergând șchiopătând în urma lor.

Știa că bărbatul nu se deranja să facă circuitul întreg în jurul celor patru lacuri, dar mai știa și că nu era nevoie de atâta timp. Plimbarea în jurul lacului Peblinge va dura aproximativ cincisprezece minute, iar în ritmul în care mergeau și cu doza concentrată pe care o injectase în carne, știa sigur că nu vor ajunge atât de departe.

Când se apropiau de podul Dronning Louise, câinele păru brusc incapabil să-și mențină direcția. Proprietarul său continuă să scuture lesa, dar animalul nu mai era capabil să își coordoneze mișcările.

Pe partea cealaltă a podului, bărbatul își conduse câinele în josul cărării care cobora de-a lungul părții opuse a lacului și începu să-l

pedepsească pentru încăpățânare. Se opri când începu să-l mârâie și să se întoarcă spre el, cu dinții la vedere.

Stătură nemișcați față în față pentru un minut, poate două. Nete se rezemă de balustrada podului, de parcă era vrăjită de priveliștea de peste lac spre restaurantul Pavilion.

Dar ea era absorbită de cu totul altceva. Cu colțul ochiului văzu cum câinele se așeză cu greutate și privea în jur nedumerit, de parcă nu mai știa care era calea în sus și care în jos. Limba îi atârna din gură. Știa că era un simptom.

În orice secundă va sări în lac să bea apă, se gândi ea, dar nu a fost așa. Era deja prea târziu pentru asta.

Abia când câinele se prăbuși pe o parte, gâfâind, și în cele din urmă deveni inert, devenise evident pentru dobitocul de la celălalt capăt al lesei că ceva nu era în regulă.

Cu o privire nedumerită și plină de neputință, smucea lesa și striga: „Haide, Satana”, dar Satana nu mai mergea nicăieri. Cârnatul și măselarița s-au asigurat de asta.

Zece minute, doar de atât a fost nevoie.

•

Timp de o oră, a stat să asculte muzică clasică la radio. I-a calmat mintea și i-a permis să gândească constructiv. Văzuse efectele măselariței și nu își mai făcea griji în acest sens. Acum se punea problema dacă oamenii vor respecta orele stabilite. Fără îndoială că vor veni. Zece milioane de coroane reprezentau într-adevăr o sumă foarte mare de bani și toată lumea știa că dispune de această sumă, plus multe altele. Vor veni cu siguranță, se liniști ea așteptând momentul difuzării știrilor la radio.

Titlurile erau lipsite de interes. Ministrul cultelor se afla în RDG și tocmai începuseră procedurile împotriva unui cetățean israelian care deconspirase secrete cu privire la armele nucleare.

Nete se ridică să meargă la bucătărie și să pregătească ceva de prânz când auzi numele lui Curt Wad menționat.

Se înfioră, de parcă ar fi fost împunsă cu ceva ascuțit, și-și ținu respirația de parcă ar fi fost singurul remediu.

Vocea era aceeași ca acum doi ani. Clară, sigură de sine și arogantă. Subiectul însă era nou.

„Partidul Puritan dorește mult mai mult decât doar să combată poziția politicienilor noștri cu privire la imigrație. Problema natalității în cadrul celor mai de jos și slabe grupuri sociale este, de asemenea, o preocupare primordială pentru noi. Indiferent dacă sunt născuți cu retard, sau cresc pentru a fi consumatori de substanțe, sau sunt predispuși genetic la delincvență, copiii născuți din părinți cu probleme sociale severe sunt adesea o povară considerabilă pentru societate și una care ne costă miliarde de coroane în fiecare an, spuse

Wad, fără să ofere intervievatorului nici cele mai mici șanse de a interveni. Imaginați-vă cât am economisi dacă părinții cu istoric delincvent ar rămâne fără dreptul de a avea copii. Serviciile sociale aproape că ar deveni de prisos. Închisorile ar fi depopulate. Sau dacă am fi scutiți de cheltuielile astronomice de a avea grijă de imigranții șomeri care vin aici cu unicul scop de a înghiți ajutoarele sociale, de a aduce aici familii întregi și de a ne umple școlile cu copii care nu înțeleg limba și nici obiceiurile noastre? Imaginați-vă cum ar fi dacă familiile numeroase care trăiesc din ajutoare sociale și care permit ca hoardele lor de copii să se apere singuri nu ar mai avea voie brusc să se înmulțească cu o asemenea tenacitate și să producă urmași pe care nu sunt capabili să îi îngrijească. Aceasta este o chestiune de…”

Nete se prăbuși pe scaun și se uită afară peste vârfurile castanilor. I se întoarse stomacul pe dos. Și cine era omul care putea să decidă dacă o persoană merita să trăiască sau nu?

Curt Wad, desigur.

Pentru o clipă, îi veni să vomite.

•

Nete stătea în fața tatălui ei. Avea fața întunecată și plină de amărăciune cum nu-l mai văzuse niciodată.

— Te-am apărat la școală, Nete. Îți dai seama de asta?

Ea încuviință din cap, știind că era adevărat. De mai multe ori decât era ea dispusă să își amintească, fuseseră chemați în sala de clasă sumbră, unde tatăl ei protestase împotriva amenințărilor directoarei și ale șefului școlii. Dar, de fiecare dată, el se înmuiase suficient cât să asculte acuzațiile și să promită că ea va merge pe calea cea bună. El o va învăța să respecte cuvântul lui Dumnezeu și să se gândească de două ori la ce cuvinte scoate pe gură. O va îndruma pe o cale mai bună și va încerca să-i corecteze comportamentul licențios.

Dar Nete nu a înțeles niciodată de ce tatăl ei avea voie să înjure atât de mult și de ce era atât de greșit să vorbească despre ce fac bărbații și femeile, când vedea asta în jurul ei în fiecare zi la fermă.

— Ei spun că vorbești urât, că ești proastă și contaminezi tot ce este în jurul tău, i-a spus tatăl ei. Ai fost exmatriculată din școală, așa că am găsit o doamnă care să te învețe, deși nu a fost ieftin. Aș fi vrut să înveți cel puțin să citești și să scrii, dar nu ai putut nici măcar atât. Oriunde merg, oamenii mă privesc cu resentimente. Sunt micul proprietar a cărui fiică aduce rușine în sat. Pastorul, școala, toată lumea vorbește de rău de tine și, prin urmare, și de mine. Încă nu ești nici confirmată religios, iar acum mai ești și însărcinată. Și îmi spui că vărul tău este tatăl.

— El este. Am făcut-o împreună.

— Nu, nu este el, Nete! Tage spune că nu a avut nimic de-a face cu tine. Deci cine este responsabil?

— Eu și Tage, amândoi.
— Așază-te în genunchi, Nete.
— Dar…
— AȘAZĂ-TE ÎN GENUNCHI!
Făcu cum i se spuse, privindu-l cum pășea pe podea și băga mâna în geanta de pe masă.
— Ia de aici, spuse el, punând un pumn de boabe de orez pe podea în fața ei. Mănâncă!
El așeză lângă ea o cană cu apă.
— Și bea!
Aruncă o privire în jurul camerei, trecând cu privirea peste imaginea mamei sale, delicată și zâmbitoare în rochie de mireasă, din tabloul de deasupra dulapului cu porțelanuri, și peste ceasul de pe perete care se oprise de mult. Și nimic din cameră nu o putea mângâia, nimic nu-i spunea că există vreo cale de ieșire.
— Spune-mi cu cine te-ai culcat, Nete, dacă nu, mănâncă.
— Cu Tage. Doar cu el.
— Ia de aici, mormăi tatăl ei, băgându-i forțat orez în gură cu mâinile care-i tremurau de furie.
Boabele i s-au blocat în gât, deși a băut apă cât de mult a putut. De fiecare dată când înghițea, avea impresia că se va sufoca cu boabele mici și ascuțite înfipte în gât.
Când tatăl ei și-a îngropat fața în mâini și a început să suspine și să o roage să-i spună cu cine a rămas însărcinată, ea a evadat imediat, spărgând urciorul de apă în drum. Făcu patru pași spre ușă și era afară. În aer liber, era rapidă și agilă și cunoștea împrejurimile ca nimeni altcineva.
A auzit strigătele tatălui ei în spate și mai târziu țipetele lui din depărtare, dar nu s-a oprit. Ceea ce a oprit-o într-un final a fost durerea din abdomen întrucât orezul începuse să se umfle de la apă și sucurile gastrice. Simți că stomacul i se mărește și îi veni să-și dea capul pe spate în încercarea de a respira.
— A fost Taaaggggeee! a țipat ea, de-a lungul trestiilor și curentului de apă care curgea în fața ei. Apoi a căzut în genunchi și și-a apăsat pumnii pe abdomen, cât a putut de tare. A ajutat-o pe moment, dar stomacul încă i se umfla. Și-a băgat un deget pe gât, încercând să vomite, dar nimic nu i-a putut atenua durerea.
— A fost Tage! De ce nu-i poți spune, mamă?
Plângea, cu ochii ridicați spre cer. Dar mama ei nu a răspuns. În schimb, s-a întâlnit cu cinci băieți cu undițe.
— Nete, nebuna! a strigat unul dintre ei.
— Nebuna, nebuna! s-au alăturat și ceilalți.
Ea a închis ochii. Totul în interior o durea, diafragma și abdomenul, organe pe care nici nu știa că le are până atunci. Simțea o

zvâcnitură în spatele ochiului, în tâmple, în interiorul craniului, își simțea propria transpirație. Întreaga ei ființă încerca să urle, ca să înlăture durerea.

Dar nu putea să țipe, oricât ar fi dorit. Și nu a putut răspunde nici când băieții au întrebat dacă își ridică rochia, să vadă cum arată acolo jos.

Ea a simțit așteptarea în glasurile lor, dezvăluindu-le adevărata natură: băieți proști, care habar nu aveau de nimic și care nu au făcut vreodată altceva decât ceea ce le-au spus părinții lor. Refuzul ei de a răspunde nu doar că i-a înfuriat, dar i-a făcut să se simtă rușinați, cel mai rău sentiment pe care cineva putea să-l provoace acelui tip de băieți.

— Este un porc murdar, a strigat unul dintre ei. Arunc-o în apă și spală-i păcatele.

Și fără avertisment, au prins-o de brațe și picioare și au aruncat-o în apă cu toată puterea.

Au auzit pleoscăitul și zgomotul înfundat cu care a aterizat cu stomacul mai întâi pe un bolovan scufundat și au văzut cum dădea din brațe în timp ce sângele colora apa dintre picioarele ei.

Dar niciunul dintre ei nu a făcut nimic pentru a o ajuta. În schimb au fugit.

Și acolo, în apa rece, a țipat.

Țipătul a salvat-o, pentru că tatăl ei l-a auzit, a scos-o la mal și a dus-o acasă. Pe brațele lui puternice, care brusc au devenit blânde. A văzut și el sângele și și-a dat seama că ea nu se mai putea apăra.

A pus-o pe pat și a așezat o cârpă rece pe stomacul ei și și-a cerut iertare pentru că și-a pierdut cumpătul. Dar ea nu a spus nimic. Înțepăturile dureroase din cap și abdomen nu o lăsau să vorbească.

După aceea, niciodată nu a mai întrebat cine a lăsat-o însărcinată. Fătul nu mai exista, lucrul acesta era evident. Nu era un secret că și mama lui Nete a avut sarcini pierdute, iar semnele erau inconfundabile. Chiar și Nete știa.

În seara aceea, când fruntea lui Nete a devenit fierbinte de la febră, tatăl ei l-a chemat pe doctorul Wad. O oră mai târziu, Wad a sosit cu fiul său, Curt, aparent nesurprins de starea lui Nete. El a ascultat explicația tatălui ei cum că a alunecat și a căzut în pârâu. Mai auzise povestea și din alte surse, și probabil că așa se întâmplase. Nu era bine că fata începuse să sângereze, a spus Wad și a întrebat-o pe tatăl ei dacă este însărcinată, fără să se deranjeze măcar să o examineze.

Ea îl privea pe tatăl ei în timp ce el clătina din cap, paralizat de rușine și ezitare.

— Asta ar fi ilegal, a spus tatăl ei cu o voce liniștită. Deci, desigur, nu. Nu este nevoie de poliție în această situație. Un accident este un accident.

— Vei fi bine, a spus fiul medicului.

El i-a mângâiat brațul, cu o atingere prelungită, trecând cu vârfurile degetelor peste sânii ei mici.

A fost prima dată când l-a văzut pe Curt Wad și chiar și atunci s-a simțit inconfortabil în prezența lui.

După aceea, tatăl ei a privit-o un timp înainte de a se aduna, în cele din urmă, și de a o anunța decizia care avea să le distrugă viața.

— Nu te mai pot ține aici, Nete. Trebuie să îți găsim o familie adoptivă. Voi vorbi dimineață cu autoritățile.

•

După interviul cu Curt Wad, de la radio, se așeză încruntată pe scaunul ei din mijlocul sufrageriei. Nici măcar *Primăvara pe Funen* a lui Carl Nielsen sau preludiile lui Bach nu-i puteau aduce liniștea.

Un monstru fusese lăsat să vorbească la radio. Intervievatorul a încercat tot posibilul să oprească fluxul cu întrebările lui pătrunzătoare, dar el și-a folosit la maxim timpul alocat, cu experiență și cu efecte devastatoare.

Toate principiile pe care le avea la vremea respectivă nu doar că erau intacte, dar erau acum consolidate într-o asemenea măsură încât era îngrozită. Curt Wad făcuse public scopurile activității sale și ale organizației pe care o fondase și care aparținea atât de limpede unei epoci trecute. O perioadă în care oamenii își ridicau brațele pentru a se saluta în manieră nazistă, își loveau călcâiele în semn de salut, ucideau din convingerea nebună că unii oameni se nasc mai buni decât alții și din convingerea că dreptul de a împărți umanitatea în cei vrednici și cei nevrednici le aparținea lor și doar lor.

Va face tot ce îi va sta în putere pentru a se asigura că monstrul va mușca momeala ei, indiferent de consecințe.

Îi tremura corpul în timp ce găsi numărul lui, iar degetele îi erau neîndemânatice.

A fost nevoie de trei încercări înainte să prindă linia liberă. Probabil că era asaltat de apeluri după interviu. Ea spera că apelanții săi sunt oameni care îl disprețuiau pentru ceea ce era.

Dar când în cele din urmă i-a răspuns, nimic din vocea lui Curt Wad nu părea să indice că ar fi fost pus la zid.

— Partidul Puritan, Curt Wad la telefon, răspunse direct și fără rușine.

După ce se prezentă, el îi ceru indignat să-i spună ce jocuri avea ea impresia că joacă, irosindu-i timpul cu acea scrisoare și acum cu apeluri telefonice.

El era pe punctul de a închide telefonul, dar ea își adună toate puterile și îl informă calm despre propunerea ei.

— Sufăr de o boală incurabilă și vreau să știți că m-am împăcat cu tot ceea ce s-a întâmplat între noi. Scrisoarea pe care v-am trimis-o vă

informează despre intenția mea de a vă transfera o sumă mare de bani dumneavoastră sau organizației pe care ați fondat-o. Dacă nu ați făcut-o deja, vă sugerez să citiți scrisoarea și să luați în considerare în mod serios conținutul acesteia. Mă tem că timpul este scurt.

Și cu asta, puse jos receptorul. Ochii îi rătăceau spre sticla de otravă, în timp ce simțea cum se apropie o migrenă.

Au mai rămas doar cinci zile.

15

Noiembrie 2010

Cu obrazul lipit de perete și simțind un miros exotic înțepător în nări, Carl se trezi și văzu în fața ochilor o privire scrutătoare și o față nebărbierită.

— Uite, Carl, spuse Assad, oferindu-i un pahar aburind cu un lichid fierbinte.

Carl tresări scârbit și simți o durere intensă în gât, ca și cum un mușchi i s-ar fi contractat brusc. Când te gândești că ceaiul poate avea așa un miros dezagreabil.

Aruncă o privire în jur și-și aminti că lucraseră până târziu în noapte și că, la un moment dat, a simțit că nu poate să conducă până acasă. Și-a adulmecat axila și mai bine n-o făcea.

— Ceai autentic de Ar Raqqah, spuse Assad cu o voce răgușită.

— Ar Raqqah, repetă Carl. Sună urât. Ce este, o boală? O acumulare de guturai?

Assad zâmbi.

— Ar Raqqah este un oraș foarte frumos pe malurile Eufratului.

— Eufrat? Cine a auzit despre ceaiul din Eufrat? Despre ce țară vorbim?

— Siria, desigur.

Assad aruncă câteva lingurițe de zahăr în pahar și i-l dădu.

— Assad, din câte știu eu, în Siria nu crește ceai.

— Ceai din plante, Carl. Ai tușit toată noaptea.

Carl își întinse mușchii gâtului, dar cu asta părea să-și înrăutățească starea.

— Rose unde este, a plecat acasă?

— Nu, a fost ocupată cu statul pe toaletă aproape toată noaptea. Este rândul ei acum.

— Nu era bolnavă când am văzut-o ultima dată.

— La ea s-a manifestat mai târziu.

— Unde este acum? Spera că la kilometri distanță.

— La Biblioteca Regală, caută cărți despre Sprogø. Atunci când nu era pe W.C., era pe internet, citind. Iată câteva informații aici, spuse Assad, înmânându-i lui Carl câteva seturi de foi printate și capsate.

— Lasă-mă un minut, să îmi revin, bine, Assad?

— Bineînțeles, Carl. Și în timp ce citești, poți să mănânci cât mai multe dintre acestea. Provin din același loc cu ceaiul. Sunt foarte, foarte, foarte buni.

Trei „foarte” sunt prea mulți, se gândi Carl, studiind pachetul decorat cu litere arabe, iar imaginea biscuitului i-ar fi displăcut până și unui naufragiat înfometat.

— Mulțumesc, Assad, mormăi el și se îndreptă spre toaletă.

După aceea, își putea procura singur propriul mic dejun. Lis avea de obicei ceva gustos în birou, la etajul al treilea.

Deja se gândea cu nerăbdare la ce va găsi.

•

— E amuzant că apari acum, spuse Lis, arătându-și dinții ciudați din față într-un zâmbet devastator de delicios. L-am găsit pe vărul tău, Ronny, dar nu mi-a fost ușor, atât îți pot spune. Omul acesta își schimbă adresa cam cum ne schimbăm noi pijamalele.

Carl se gândi la cele două tricouri decolorate în care dormea pe rând, apoi își alungă imaginea din minte.

— Unde este acum? întrebă el, făcând tot posibilul să pară mai puțin neîngrijit decât era.

— A preluat contractul de subînchiriere pentru un apartament din Vanløse. Iată numărul lui de telefon mobil. Este un SIM reîncărcabil, ca să știi.

Vanløse! Trecea pe lângă locul acela afurisit în fiecare zi. Ce mică e lumea!

— Unde-i baba aia jalnică? S-a îmbolnăvit și ea? întrebă el, dând din cap spre scaunul doamnei Sørensen.

— Nuuu, ea este ca mine. Nu pot să ții pe loc o femeie adevărată, răspunse Lis, gesticulând către birourile pustii ale diviziei de omucideri. Spre deosebire de exemplarele bărbătești slăbuțe pe care le avem pe aici. Nu, Cata este la cursul de NLP. Astăzi este ultima zi.

Cata? Hoașca bătrână se numea Cata? Își bătea joc de el, sau ce?

— Cata… asta este doamna Sørensen?

Lis dădu din cap afirmativ.

— Catarina, de fapt. Dar ea preferă Cata.

Carl coborî înapoi pe scări până la subsol.

Era o casă de nebuni acolo sus.

•

— Mi-ai citit foile scoase la imprimantă? întrebă Rose, în secunda în care observă prezența lui Carl.

Arăta ca naiba și avea febră.

— Nu, încă nu. Nu crezi că ar trebui să te duci acasă, Rose?

— Poate mai târziu. Trebuie să vorbim despre ceva.

— Mi-a fost teamă că vei spune asta. Ce este cu toate informațiile astea despre Sprogø?

— Gitte Charles și Rita Nielsen au fost acolo în același timp.

— Și…? spuse el, de parcă nu înțelegea importanța informației.

Era o descoperire monumentală și toți trei știau asta.

— Deci trebuie să se fi cunoscut, spuse Rose. Gitte Charles făcea parte din personalul angajat și Rita era deținută.

— Deținută? Ce vrei să spui?

— Nu știi multe despre Sprogø, nu, Carl?

— Ei bine, știu că este o insulă mică între Sjælland și Fyn, știu că podul Storebælt traversează peste ea și că, pe vremuri, se puteau vedea feriboturile. Există și un far acolo. Și un deal, și multă iarbă.

— Și câteva clădiri, da?

— Corect. De când au construit podul, se pot vedea destul de clar, mai ales dacă vii din Sjælland. Galbene, nu-i așa?

Assad veni spre ei. De data aceasta pieptănat cu grijă și bărbierit, deși sângera pe bărbie și gât de la tăieturi. Poate că ar trebui să organizeze o colectă și să-i cumpere o lamă nouă.

Rose își înclină capul.

— Presupun că ai auzit despre azilul pentru femei de pe insulă, Carl?

— Desigur. Un loc unde erau trimise pentru o perioadă femeile cu probleme, nu-i așa?

— Lasă-mă să te luminez. O voi face pe scurt, deci ascultă, Carl. Și tu, Assad.

Ridică un deget în aer ca o profesoară. Așa se simțea Rose în elementul ei.

— Totul a început în 1923 cu un anume Christian Keller, care era un medic care lucra cu persoane cu deficiențe mintale. Timp de câțiva ani, el a condus o serie de instituții pentru cei cu probleme psihice, printre care și cea din Brejning. Toate erau cunoscute sub numele de Instituțiile Keller. El era genul de medic care credea cu tărie în propria sa infailibilitate și se credea calificat pentru a alege oamenii care nu aveau capacitatea de a ocupa ceea ce se numea „un rol adecvat” în societate.

— Teoriile sale, care au dus la înființarea instituției din Sprogø, s-au bazat pe conceptele de eugenie de igienă socială care au înflorit la vremea respectivă. Idei despre „materialul genetic slab”, înmulțirea descendenților degenerați, acel tip de porcării.

Assad zâmbi.

— Eugenie! Da, știu totul despre asta. Atunci când tai testiculele băieților, astfel încât să poată cânta notele înalte. Am avut mulți din ăștia în vechile haremuri din Orientul Mijlociu.

— Aceia sunt *eunuci,* Assad, spuse Carl, cu intenția să îl corecteze, dar apoi observă rânjetul obraznic de pe chipul asistentului său. Al naibii comediant.

— Carl, mă distrez acum. Am citit despre asta aseară. Eugenie provine din limba greacă și înseamnă „născut corect”. Este o teorie care împarte oamenii în funcție de originea și mediul lor.

Îl bătu pe care prietenește cu palma peste umăr. Era evident că era mult mai bine informat decât superiorul său.

Dar apoi zâmbetul lui dispăru.

— Și știi ce? Urăsc această teorie foarte mult, zise el solemn. Urăsc că unii oameni cred că sunt mai buni decât alții. Superioritate rasială, înțelegi? Ideea că unii valorează mai mult decât alții.

Se uită direct la Carl. Era pentru prima dată când Assad vorbea despre astfel de probleme.

— Dar mulți oameni sunt așa, nu? continuă el. Ei simt că sunt mai buni. Ei cred că despre asta este vorba. A fi om înseamnă să încerci să fii mai bun decât restul, am dreptate?

Carl încuviință din cap. Se pare că Assad avusese de-a face în mod direct cu discriminarea. Cu siguranță că a avut.

— Ceea ce se întâmpla atunci se numește medicină empirică, continuă Rose. Medicii nu aveau habar. Dacă se considera că o femeie are un comportament antisocial, ea intra în centrul atenției în cel mai scurt timp. Mai cu seamă cele considerate a fi „femei ușoare”. Au fost catalogate drept „lipsite de morală sexuală” și stigmatizate, fiind responsabile pentru răspândirea bolilor venerice și pentru nașterea copiilor degenerați. Aceste femei puteau fi trimise la Sprogø pe termen nelimitat, fără a fi condamnate pentru vreo infracțiune. Medicii considerau că pot face asta. Că era dreptul și datoria lor să facă acest lucru, deoarece aceste femei nu făceau parte din societatea „normală” de care aparțineau ceilalți.

Rose rămase tăcută pentru o clipă, conferind gravitate celor spuse.

— După cum văd eu, au fost o grămadă de șarlatani ipocriți și narcisiști, care veneau ca niște salvatori de fiecare dată când o parohie sau alta dorea să scape de o femeie care ofensase bunele moravuri ale locului. Acești doctori se credeau Dumnezeu.

Carl încuviință din cap.

— Da, sau Diavolul însuși, spuse el. Sincer, eu credeam că femeile care au fost trimise pe insulă erau slabe de minte. Nu că asta ar justifica tratamentul la care au fost supuse, adăugă el în grabă. Mai degrabă opusul, aș spune.

— Na, exclamă Rose, disprețuitor. Slabe de minte, da, așa le-au numit. Și poate au fost, conform testelor de inteligență idioate și primitive la care le-au supus medicii. Dar cine dracu’ se credeau ei să pună eticheta de femeie slabă de minte, doar pentru că femeile au trecut prin viață fără un anumit nivel de inteligență? Se poate că cele mai multe au fost cazuri sociale, dar au fost tratate ca niște infractoare, ca niște ființe inferioare. Desigur, unele erau într-adevăr bolnave mintale într-un fel, dar nu toate, nici pe departe. Și de când era prostia considerată crimă în Danemarca? Dacă ar fi așa, mulți dintre politicienii noștri nu s-ar mai plimba astăzi pe străzi, nu? Ceea

ce a avut loc atunci a fost o încălcare absolut inacceptabilă a drepturilor omului. Amnesty International și Curtea Drepturilor Omului ar fi venit imediat la fața locului și ceea ce este cel mai grav este că așa ceva se întâmplă și acum în micul nostru regat. Gândiți-vă doar la cât de des sunt utilizate curelele cu care pacienții sunt imobilizați la psihiatrie. Gândiți-vă la toți oamenii pe care îi îndoapă până la urechi cu pastile și alte prostii, până când devin legume și așteaptă să moară. Gândiți-vă câți oameni nu pot obține cetățenia aici doar pentru că nu știu răspunsurile corecte la o mulțime de întrebări stupide care nu au nicio relevanță, spuse Rose aproape scuipând cuvintele.

O privi pe Rose. Era așa fie din cauza lipsei de somn, fie un caz grav de SPM, se gândi Carl, în timp ce căuta în buzunar după biscuiții pe care îi primise de la Lis.

El îi oferi lui Rose unul, dar ea clătină din cap că nu vrea. Uitase de stomacul ei deranjat. Assad îl refuză și el. Grozav. Cu atât mai bine pentru el, atunci.

— Ascultă, Carl. Nu exista scăpare din Sprogø. A fost iadul pe pământ pentru aceste femei, înțelegi? Au fost considerate bolnave, dar nu a existat niciun tratament pentru că nu era un spital. Și nu era nici închisoare, dar au fost acolo până la sfârșitul vieții. Unele dintre ele și-au petrecut aproape toată viața fără a intra în contact cu familiile lor sau cu altcineva din afara insulei. Și acest lucru a continuat până în 1961. Asta se întâmpla când deja existai și tu, Carl, îți dai seama?

În mod clar, cazul stârnise simțul dreptății în Rose.

Era cât pe ce să protesteze, dar își dădu seama că avea dreptate. Fusese contemporan cu tot ceea ce se petrecuse acolo. Doar că era totuși surprins.

— OK, spuse dând aprobator din cap. Deci, acest Christian Keller le-a deportat pe toate aceste femei în Sprogø pentru că a socotit că nu erau în măsură să ducă o viață normală, nu-i așa? Și din acest motiv a ajuns și Rita Nielsen acolo?

— Da. Am stat toată noaptea să citesc despre acești oameni oribili. Keller și succesorul său, Wildenskov, de la Brejning. Cei doi au condus Sprogø din 1923 până în 1959, cu doi ani înainte de a se închide definitiv în 1961. Înseamnă aproape patruzeci de ani și, în tot acest timp, mai mult de o mie cinci sute de femei au fost trimise pe insulă pe termen nedeterminat. Și nu a fost floare la ureche, pot să vă garantez. Tratament dur și muncă asiduă. Personal slab instruit, care privea „fetele”, cum erau numite, ca fiind inferioare. Au condus un regim brutal de disciplină și le-au ținut sub supraveghere zi și noapte. Au existat celule de pedeapsă pentru momentele când fetele se abăteau de la reguli. Erau izolate zile întregi. Și dacă vreuna dintre ele nutrea speranța că va scăpa din acel loc, trebuia mai întâi să se

împace cu ideea sterilizării. Sterilizare forțată! Carl, au fost jefuite de sexualitatea lor și de organele reproducătoare, zise ea scuturându-și capul cu furie și dând cu piciorul în zid. Nenorocitul! Este de necrezut!

— Ești bine, Rose? întrebă Assad, punând precaut o mână pe brațul ei.

— Abuz de putere, asta a fost. Cel mai groaznic abuz imaginabil, adăugă ea, cu o expresie pe care Carl nu o mai văzuse până atunci. Imaginează-ți că ești deportat pe o insulă și lăsat să putrezești acolo. Noi, danezii, nu suntem naibii mai buni decât cei pe care pretindem că îi disprețuim. Suntem la fel de răi precum cei care au aruncat cu pietre în femeile necredincioase sau ca naziștii care au ucis pe oricine avea un handicap psihic sau fizic. Din câte văd, ceea ce s-a întâmplat acolo pe Sprogø a fost similar cu ceea ce s-a întâmplat cu disidenții din blocul sovietic în timpul războiului rece. Nu suntem cu nimic mai buni, îți spun eu!

Și cu asta se întoarse și porni spre toalete. Se pare că stomacul încă îi dădea de furcă.

— Ptiu, spuse Carl.

— A fost pe cai mari toată noaptea, Carl, spuse Assad, aproape în șoaptă. În niciun caz nu era dispus să riște să fie auzit de Rose. În opinia mea, se comportă ciudat în legătură cu subiectul acesta. Poate în curând își va trimite alter-ego-ul în locul ei.

Carl se încruntă. Aceeași suspiciune supărătoare îi dădea din nou târcoale.

— Crezi că Rose are o experiență personală în acest tip de tratament, asta sugerezi, Assad?

Assad ridică din umeri.

— Tot ceea ce spun este că există ceva care o roade, precum o piatră în interiorul unui pantof.

•

Carl se opri și se uită la telefon pentru o secundă înainte de a-l ridica și de a forma numărul lui Ronny.

Sună o vreme și închise, așteptă douăzeci de secunde și sună din nou.

— Alo? răspunse o voce groasă, rodată de vârstă, alcool și nopți târzii.

— Alo, Ronny? întrebă Carl.

Niciun răspuns.

— Sunt Carl.

Încă niciun răspuns.

Vorbi un pic mai tare, apoi și mai tare, auzind în cele din urmă o formă de activitate la celălalt capăt al firului. O respirație greoaie, huruitul din gât, după cele șaizeci de țigări ale căror resturi umpleau cel mai probabil scrumiera vărului său.

— Cine ești? spuse vocea în cele din urmă.
— Sunt vărul tău, Carl. Cum stă treaba?
Se auzi o repriză de tuse, apoi:
— Cât e ora?
Carl se uită la ceas.
— Nouă și un sfert.
— *Nouă și un sfert!* Îți bați joc de mine, nu? Nu am mai auzit nimic de ține de zece ani și mă suni acuma, la nouă și un sfert, la naiba? zise și apoi închise telefonul.
Nimic nou sub soare. Carl îl putea vedea cu ochii minții. Cel mai probabil dezbrăcat, în afară de șosetele pe care nu și le scotea niciodată. Probabil că avea la degetele de la picioare cele mai lungi unghii din lume, iar barba țepoasă era distribuită neuniform pe fața lui. Un bărbat masiv, care prefera camerele dosnice dubioase și cu cât mai puțin soare posibil, indiferent unde s-ar fi aflat în lume. Dacă prefera Thailanda, cu siguranță nu pentru plajă.
Trecură mai puțin de zece minute și Ronny sună înapoi.
— Ce număr e ăsta, Carl? Unde ești?
— La biroul meu din sediul poliției.
— La naiba!
— Am auzit lucruri despre tine, Ronny. Trebuie să vorbim, în regulă?
— Ce fel de lucruri?
— Oferi informații prin baruri dubioase de prin întreaga lume despre moartea tatălui tău și mă amesteci pe mine.
— De unde ai auzit?
— De la alți polițiști.
— Sunt bolnavi la cap.
— Ce-ar fi să treci pe aici?
— La sediul poliției? Tu îți bați joc de mine. Ai devenit senil de când te-am văzut ultima dată? Dar, dacă tot vorbim, ai face bine să spui ceva care să merite timpul meu.
În orice secundă acum avea să-i facă o propunere care să implice o sumă de bani. Bani pe care Carl urma să îi dea și care vor fi cheltuiți pe băutură.
— Primești o bere și ceva de mâncat. Sala Tivoli, chiar la colțul străzii pe care stai.
— Nu am auzit niciodată de localul ăsta.
— Vizavi de Rio Bravo. *Acela* știi unde este. Colț cu Stormgade.
Dacă știa că era familiar cu Rio Bravo, de ce naiba nu i-a sugerat imbecilul de Carl să se întâlnească acolo?
Stabiliră ora și, după ce închise telefonul, Carl stătu un moment și se gândi la ce ar putea să-i spună ca să se infiltreze în capul ăla tare al vărului său idiot.

Când telefonul sună din nou se gândi că era Mona. Verifică ceasul. Nouă jumate. Doar gândindu-se la ea avea fluturi în stomac.

— Bună, spuse el, dar vocea de la celălalt capăt nu era a Monei și, mai cu seamă, nu era sexy. Era mai mult ca o lovitură în dinți.

— Poți veni la etaj pentru un minut, Carl?

Era Tomas Laursen, cel mai bun ofițer criminalist din vestul orașului Copenhaga, până când îl apucase scârba și nu mai suportase meseria asta. Ulterior un câștig la loterie și câteva investiții suspecte au fost biletul lui spre libertate. Se întorsese să administreze cantina de la etajul patru și făcea o treabă bună, din ce auzise Carl, și era momentul să-și ducă fundul acolo și să se convingă.

Acum era un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Ce te preocupă, Tomas?

— Cadavrul descoperit ieri în Amager.

Singurul lucru care amintea de cantina de dinaintea momentului în care s-a hotărât că aveau nevoie de ceva mai modern era că locul era încă înghesuit ca în iad.

— E totul OK? întrebă Carl, și primi drept răspuns o încuviințare din cap.

— Ei, știi cum e. Probabil că nu voi putea să achit Ferrari-ul pe care l-am comandat ieri dintr-o singură tranșă, dar în afară de asta… spuse Laursen cu un rânjet, în timp ce îl direcționă pe care în bucătărie.

Expresia lui deveni serioasă.

— Ai idee cât de tare vorbesc oamenii când stau aici și se îndoapă, Carl? întrebă el calm. Eu cu siguranță nu aveam până să încep să lucrez aici.

Deschise o bere și i-o dădu lui Carl.

— Ascultă. Am auzit pe cineva vorbind despre tine și Bak, că vă aruncați unul la gâtul celuilalt pentru cazul Amager. O fi adevărat?

Carl luă o înghițitură din sticlă. De parcă nu avea destule pe cap.

— Nu pentru acel caz, mai exact. De ce?

— Bak a fost ieri aici și a lăsat să se înțeleagă că ceva nu ar fi chiar în regulă cu modul în care ai ieșit din schimbul acela de focuri din Amager, când Anker a fost ucis și Hardy a rămas paralizat. Părea să insinueze că doar ai *înscenat* cum că ai fi fost împușcat. A spus că rana de la tâmplă nu te-ar fi lăsat inconștient și că oricine ar putea măslui o împușcătură de genul acesta de la distanță mică.

— Nenorocitul dracului! Trebuie să fi spus asta chiar înainte să-l ajut cu treaba aceea cu sora lui. Nenorocit nerecunoscător. Și la cine își bătea gura? Cine o să transmită mai departe?

Laursen clătină din cap. Nu era dispus să spună. Considera că ar fi fost rău pentru afacere dacă clienții săi din cantină ar fi simțit că nu pot vorbi liber. Ceea ce Carl considera că este corect, atâta timp cât bârfele nu erau despre el.

— Mă tem că asta e informația care circulă pe aici, și asta nu e totul, Carl.

— Ce mai e?

Carl își puse berea deasupra unui frigider. Nu voia să duhnească a băutură când ajungea în fața șefului, cam peste două minute, ca să dea raportul.

— Juriștii au găsit ieri mai multe obiecte importante în buzunarele acelui cadavru. Unul dintre ele era o monedă care fusese prinsă într-un pliu. O monedă de o coroană, mai exact. De fapt, au găsit cinci monede daneze în total, dar aceasta era cea mai recentă.

— De când era datată?

— Din 2006. Deci corpul a stat în pământ cel mult patru ani. Dar mai sunt și altele.

— Pare rezonabil. Ce au mai găsit?

— Două dintre monede erau învelite în pelicule pe care s-au găsit amprente. Două degete index de la mâna dreaptă, de la două persoane diferite.

— OK. Și ce au aflat de aici?

— Amprentele sunt foarte clare și bine conservate, așadar, învelirea monedelor și-a îndeplinit scopul propus, aș spune.

— Și ale cui erau amprentele?

— Una era a lui Anker Henningsen.

Carl făcu ochii mari. Își aminti de suspiciunea de pe chipul lui Hardy și de vocea amară pe care o avea când îi spunea despre perioada în care Anker consuma cocaină.

Laursen îi dădu înapoi berea studiindu-l cu ochi iscoditori.

— Cealaltă era a ta, Carl.

16

August 1987

Curt Wad se așeză o clipă, cântărind scrisoarea lui Nete în mână, înainte de a o deschide cu aceeași lipsă de interes cu care ar fi deschis un e-mail nesolicitat de la o companie producătoare de medicamente.

Cândva, Nete fusese fata care îi trezise impulsurile abuzive, dar mai fuseseră zeci după ea. Așa că de ce s-ar deranja acum cu această țărăncuță lipsită de importanță? Ce interes ar putea avea pentru opiniile sau gândurile ei?

Citi scrisoarea, apoi o puse deoparte zâmbind.

Curvă mică. Caritate și iertare, cine ar fi crezut? Și de ce ar trebui să creadă un singur cuvânt din ce a scris?

— O încercare frumoasă, Nete Hermansen, spuse el cu voce tare, dar te voi verifica eu pe tine.

Deschise sertarul de sus al biroului său, trăgându-l până când auzi clicul, apoi împinse ușor suprafața de lucru a biroului în lateral, până când scoase la iveală compartimentul ascuns în care își găsi agenda indispensabilă cu toate numerele de telefon.

O deschise la una dintre primele pagini, formă un număr și se prezentă.

— Am nevoie de un cod numeric personal. Mă poți ajuta? O anume Nete Hermansen, posibil înregistrată pe numele ei de după căsătorie, Rosen. Adresa este Peblinge Dossering 32, etajul patru, în Nørrebro, Copenhaga. Da, ea este. Îți amintești de ea? Într-adevăr, soțul ei a fost un bărbat foarte inteligent, deși cred că judecata lui a fost alterată în ultimii ani. Ai găsit numărul? Foarte rapid, trebuie să recunosc.

El notă numărul și-și exprimă mulțumirile, amintindu-i persoanei de la celălalt capăt al firului că favoarea îi va fi returnată cu plăcere ori de câte ori va fi necesar. Era modul în care funcționau toate frățiile.

Apoi scoase din nou agenda, formă un alt număr, puse agenda înapoi la locul ei și închise computerul.

— Svenne, Curt Wad la telefon, spuse el. Am nevoie de informații despre o anume Nete Rosen, am codul numeric personal aici. Cred că primește tratament la spital și trebuie să mi se confirme acest lucru. În Copenhaga, presupun. În cât timp poți să îmi dai informația? Bine, dacă poți chiar astăzi, aș fi foarte recunoscător. Vei încerca? Excelent, îți mulțumesc foarte mult!

După ce închise, se lăsă pe spate în scaunul său și mai citi

scrisoarea încă o dată. Era uimitor de bine scrisă, lipsită de greșeli de ortografie sau erori gramaticale. Chiar și punctuația era impecabilă, așa că nu exista niciun dubiu că cineva o ajutase. De parcă o dislexică retardată ca ea, fără școală, putea să-l păcălească!

Zâmbi fals. Cea mai la îndemână presupunere era că avocatul o ajutase. Parcă menționa și prezența unui avocat la întâlnire, dacă se hotăra să onoreze invitația.

Râse cu poftă. Chiar își imaginase că va veni?

— De ce râzi de unul singur, Curt?

Se întoarse cu fața spre soție și clătină din cap nepăsător.

— Sunt într-o dispoziție bună, atâta tot, răspunse el, punându-și brațele în jurul taliei ei după ce ea veni la el la birou.

— Meriți asta, dragul meu. Ai făcut o treabă splendidă.

Curt Wad încuviință din cap. Era destul de mulțumit de sine.

Când, în cele din urmă, tatăl său se retrăsese, Curt preluase cabinetul, pacienții, fișele medicale, întreaga lui muncă de o viață, inclusiv diverse dosare referitoare la Comitetul Anti-Depravare și la Comunitatea Danezilor. Erau documente importante pentru Curt și letale dacă ajungeau în mâini străine, deși nu erau la fel de toxice precum munca pe care i se ceruse să o facă: acțiunile Cauzei.

Acestea constaseră nu numai în identificarea femeilor însărcinate, ai căror copii nenăscuți erau considerați nevrednici de viață, dar și eforturi de recrutare minuțioase pentru a asigura un aflux continuu de persoane calificate. Oameni care preferau să moară decât să dezvăluie cu ce se ocupa această organizație clandestină.

Timp de câțiva ani, cabinetul lui din Fyn funcționase ca un centru de comandă al Cauzei. Însă, cum organizația efectua un număr din ce în ce mai mare de avorturi în regiunea capitalei, a decis în cele din urmă să se rupă de trecut și să se mute în Brøndby, o suburbie anostă din vestul orașului și totuși un epicentru în ceea ce privește activitatea sa. Aici marile spitale erau la îndemână, exista acces facil la cei mai pricepuți medici generaliști și specialiști cu practici considerabile și, nu în ultimul rând, locația se afla aproape de clientela care era principalul obiectiv al organizației.

Aici, în acest ținut, o cunoscuse pe soția sa, Beate, la mijlocul anilor ’60. O femeie minunată, o asistentă cu gene bune, cu simț al devotamentului pentru patrie și o mentalitate de câștigătoare datorită căreia Curt a avut multe avantaje în anii care au urmat.

Chiar înainte de a se căsători, o inițiase în activitatea sa și în beneficiile consacrării organizației și scopurilor acesteia. El anticipase o anumită reticență sau, în cel mai bun caz, o îngrijorare, totuși ea arătase atât înțelegere, cât și inițiativă. De fapt, se dovedise curând neprețuită în stabilirea de legături între asistente și moașe. În decurs de un an, adusese mai mult de douăzeci și cinci de ajutoare, așa cum

le numea ea, și de atunci încolo lucrurile au mers tot mai bine. Ea a fost cea care a inventat denumirea Partidul Puritan și a propus ca aspectul politic al cauzei să fie intensificat în paralel cu activitatea practică de zi cu zi.

Era femeia și mama ideală.

•

— Uită-te la asta, Beate.

Îi înmână scrisoarea lui Nete, lăsând-o să o citească. Ea zâmbi în timp ce o citea. Același zâmbet fermecător pe care l-a transmis celor doi fii minunați ai lor.

— Ei bine, ce pot să spun. Cum îi vei răspunde, Curt? îl întrebă. Crezi că vorbește serios? Are într-adevăr acești bani?

El încuviință din cap.

— Nu există nicio îndoială. Însă, ea are și alte intenții, nu doar să ne umple buzunarele, de asta putem fi siguri.

Se ridică și trase o perdea aflată pe peretele din spatele lui, dezvăluind astfel cinci dulapuri mari din metal de culoare măslinie pe care le păstrase de ani buni. Peste o lună, camera ignifugată din vechile grajduri, care acum servea ca spațiu de depozitare, va fi terminată și totul va fi mutat acolo. Nimeni din afara grupului restrâns nu va avea acces.

— Îmi amintesc și acum numărul, chicoti el, și scoase un sertar din cel de-al doilea dulap. Iată, continuă el aruncând un dosar de culoare gri pe biroul din fața ei.

Trecuse mult timp de când nu mai văzuse lumina zilei. Până acum nu existase niciun motiv. Dar la vederea dosarului, își lăsă ușor capul pe spate și, pentru o clipă, își luă privirea de la el.

Cele șaizeci și trei de dosare anterioare, care conțineau fișele medicale ale tot atâtor persoane, fuseseră în comun, ale lui și ale tatălui său, dar acesta era doar al său. Prima lui realizare de unul singur pentru Cauză.

Pe copertă scria: Dosar nr. 64.

— Născută la 18 mai 1937. E doar cu o săptămână mai mare decât mine, zise soția sa.

El râse.

— Diferența este că tu ai cincizeci, dar arăți de treizeci și cinci de ani, în timp ce ea sigur pare de șaizeci și cinci de ani.

— Văd că a fost trimisă la Sprogø. Cum se poate exprima atât de bine o persoană ca asta?

— Presupun că a fost ajutată.

O trase lângă el și o strânse de mână. Ceea ce spusese nu era în întregime adevărat. Beate și Nete semănau foarte mult una cu cealaltă. Ambele erau genul de femeie pe care îl prefera el. Blondă, cu ochii albaștri și aspect de nordică, cu forme apetisante. Femei cu pielea

netedă și buze care îi tăiau respirația unui bărbat.

— Ce te face să crezi că pune ceva la cale? Conform dosarului tău, i s-a făcut dilatare și chiuretaj în 1955. Nimic neobișnuit la o femeie cu uterul rupt, nu-i așa?

— Nete Hermansen a fost întotdeauna o femeie cu dublă personalitate, manifestând o puternică tendință de a-și asuma diferite identități după cum consideră de cuviință. Rezultatul unei minți slabe, ca să nu mai vorbim de tendințele psihopate și de percepția de sine complet deformată. Desigur, mă pot ocupa de ea, dar voi lua măsuri de precauție.

— Ce fel de măsuri?

— Am deschis o anchetă prin intermediul organizației. În curând, vom ști dacă ea este într-adevăr atât de bolnavă pe cât și-ar dori să credem din scrisoarea ei.

•

Curt Wad primi rezultatul anchetei în dimineața următoare. Era un răspuns care îi confirmase suspiciunile.

Nicio persoană cu acest cod numeric personal nu primise tratament în vreun spital public, de la accidentul rutier al lui Nete, în care soțul ei își pierduse viața în noiembrie 1985, și nici nu figura în registrele vreunei clinici private. În afară de internarea ei la Nykøbing Falster General și câteva controale bianuale, atât acolo, cât și la Rigshospital din Copenhaga, nu s-a mai găsit nimic altceva.

Ce naiba punea la cale? De ce mințea că este bolnavă? În mod clar, încerca să-l ademenească într-o capcană cu cuvinte amabile și explicații plauzibile cu privire la motivul abordării ei subite. Dar ce intenționa să facă dacă nu accepta invitația? Urma să fie pedepsit? Sau încerca pur și simplu să găsească o breșă în armura lui? Chiar credea că nu știe să se protejeze? Că îl poate prinde nepregătit, să-l înregistreze cu un reportofon în timp ce divulga secrete și făcea mărturisiri?

Izbucni în râs.

Vacă proastă. Ce Dumnezeu putea s-o facă să creadă că va mușca momeala, că va putea demasca activitatea lui din anii trecuți? Mai ales după ce Nørvig, avocatul, a respins revendicările ei o dată pentru totdeauna.

Îi veni să râdă din nou. În mai puțin de zece minute, putea aduna o echipă de tineri robuști și debordând de patriotism, obișnuiți să aplice tratamente dure când situația o cerea. Dacă va accepta invitația și se va prezenta vineri acasă la Nete Hermansen, cu astfel de susținători de partea sa, ea va afla în curând cine va fi cel pedepsit și cine va avea parte de o surpriză.

Perspectiva era într-adevăr tentantă, dar în acea zi era programat să participe la o întâlnire cu ocazia inaugurării unei noi filiale a

organizației din Hadsten, așa că distracția va trebui să cedeze locul unor probleme mai importante.

Aruncă scrisoarea peste birou în coșul de gunoi, concluzionând că, data viitoare când va mai încerca o schemă similară, o va învăța, o dată pentru totdeauna, lecția despre cine pe cine trage la răspundere și ce implică asta exact.

Intră în cabinet și își puse halatul de medic cu mișcări lente, netezind cutele și asigurându-se că arată bine. La urma urmei, aceasta era uniforma lui. Îmbrăcat în ea demonstrase o înaltă autoritate și expertiză profesională.

Apoi se așeză la biroul acoperit cu sticlă și-și trase agenda de programări spre el și aruncă o privire prin ea. Astăzi nu avea să fie ocupat. O trimitere pentru avort, trei consulturi pe probleme de fertilitate, un alt caz cu trimitere și apoi un singur caz din programul Cauzei.

Primul său pacient era o tânără prezentabilă, mai degrabă supusă. Potrivit medicului ei de familie, era o studentă sănătoasă, bine crescută, care opta pentru avort din cauza iubitului ei care o părăsise, cauzându-i o criză de depresie.

— Tu ești Sofie, nu-i așa? o întrebă el zâmbind.

Fata stătea cu buzele strânse. Era pe punctul de a începe să plângă.

Curt Wad o studie o clipă fără să vorbească. Avea ochii albaștri, o frunte nobilă, sprâncene și urechi îngrijite, simetrice, poziționate frumos, aproape de craniu. Era bine proporționată și în formă bună, avea mâini fine și subțiri.

— Am înțeles că iubitul tău te-a părăsit. Este foarte trist, Sofie. L-ai iubit, presupun.

Ea încuviință din cap în tăcere.

— Era un tip decent și arăta bine, nu-i așa?

Ea dădu din cap.

— Și totuși acum se pare că a fost mai degrabă prost, nu crezi? A ales calea cea mai ușoară și te-a lăsat baltă?

Ea protestă exact cum intuise el că o va face.

— Nu este prost deloc. Este student la universitate, așa cum intenționam și eu să fiu.

Curt Wad își aținti ochii asupra ei.

— Nu ești mulțumită de situația asta, nu-i așa, Sofie?

Ea se uită fix în podea și clătină din cap. Acum începu să plângă.

— În prezent lucrezi în magazinul de încălțăminte al părinților. Nu îți place?

— Este în regulă, dar doar deocamdată. Așa cum am spus, intenționez să merg la universitate la un moment dat.

— Ce părere au părinții tăi despre faptul că vrei să faci avort, Sofie?

— Își păstrează părerile pentru ei. Ei spun că este decizia mea. Nu se amestecă. Cel puțin nu într-un mod negativ.

— Și ești sigură că asta vrei?

— Da.

Se duse și se așeză pe scaunul de lângă ea și o luă de mână.

— Ascultă, Sofie. Ești o tânără sănătoasă, iar copilul pe care vrei să-l elimini este la mila deciziei tale. Știu că dacă te-ai răzgândi ai putea să îi oferi acestui copil cea mai minunată viață. Ai fi de acord să-i sun pe părinții tăi și să vorbesc cu ei, să văd ce simt ei în legătură cu asta? Mi se pare că ai într-adevăr părinți foarte buni, nu genul care te-ar forța să faci ceva ce nu dorești. Nu crezi că ar trebui să auzim ce au de spus? Tu ce crezi?

Ea ridică privirea și se uită la el ca și cum el ar fi acționat un buton. Cu reticență, precaută și cu foarte multă neîncredere.

Curt Wad rămase tăcut. Știa că acesta era momentul în care trebuia să bată în retragere.

•

— Cum a fost azi, Curt? întrebă Beate în timp ce-și umplea ceașca. Ea îl numea ceaiul de la ora trei. Aceste momente petrecute împreună constituiau cel mai plăcut avantaj al faptului că aveau cabinetul și domiciliul în aceeași casă.

— Plăcută. Am reușit în această dimineață să conving o fată minunată să renunțe la avort. A izbucnit în lacrimi când am asigurat-o că părinții ei îi vor oferi tot sprijinul de care va avea nevoie. Că poate să păstreze copilul și să lucreze în continuare în magazinul lor în bune condiții. I-am spus că o vor ajuta să aibă grijă de copil și că acesta nu o va împiedica să meargă la universitate.

— Foarte bine.

— Da, este o fată frumoasă. Atât de nordică. Va avea un copil minunat, de care țara va fi mândră.

Beate zâmbi.

— Și ce a urmat? Ceva complet diferit, nu ar trebui să mă mir. Dr. Lønberg ți-a trimis pacienții acolo în sala de așteptare?

— Este evident, nu? zâmbi el. Da, el i-a trimis. Lønberg este încă un om bun pentru noi. Cincisprezece cazuri în doar patru luni. Ajutoarele tale sunt întotdeauna foarte eficiente, draga mea.

•

Cincisprezece minute mai târziu, ușa cabinetului se deschise în timp ce Curt citea trimiterea. Aruncă o privire spre cuplul care intră și dădu din cap prietenos, comparând ceea ce vedea cu ceea ce era scris pe hârtia din mâna lui.

Descrierea care o însoțea era sumară, dar nu mai puțin însuflețită.

Mama, Camilla Hansen, 38 de ani, însărcinată în 5

săptămâni, începea scrisoarea. *Șase copii de la patru bărbați diferiți. Beneficiar de ajutor social. Cinci dintre copii sunt în școli pentru copii cu nevoi speciale, iar cel mai mare este instituționalizat. Tatăl copilului nenăscut, Johnny Huurinainen, 25 de ani, beneficiar de ajutor social, de trei ori condamnat pentru infracțiuni legate de încălcarea proprietății, abuz de droguri, a primit tratament cu metadonă. Niciunul dintre părinți nu are studii peste perioada obligatorie.*

Camilla Hansen se prezintă cu durere în timpul urinării. Cauza: Chlamydia; pacienta încă nu a fost informată despre diagnostic.

Sugerez intervenție chirurgicală.

Curt dădu din cap. Un om bun, într-adevăr, acest Lønberg.

Ridică capul și studie cuplul jalnic din fața lui.

Precum o insectă al cărei singur scop era să se reproducă, femeia însărcinată stătea pe scaun, supraponderală, tânjind după o țigară, cu părul gras și neîngrijit, încrezătoare că el o va ajuta să nască încă un animal inutil așa cum mai făcuse deja de șase ori. Că va permite ca noi indivizi, cu aceeași moștenire genetică mizerabilă, să populeze străzile capitalei. Dar asta nu se va întâmpla, dacă el poate interveni.

Le zâmbi, dar nu văzu în schimb decât niște fețe lipsite de expresie și niște dinți prost îngrijiți. Nici măcar un zâmbet decent nu putea să scoată de la ei. Erau jalnici.

— Am înțeles că ai probleme când mergi la toaletă, Camilla. Să aruncăm o privire, bine? Poți sta în sala de așteptare, Johnny. Sunt sigur că soția mea îți va aduce o ceașcă bună de cafea dacă dorești.

— Mai degrabă aș vrea o Cola, spuse el.

Curt zâmbi. Putea să-și primească băutura. Putea să bea cinci sau șase Cola și, pe când le va termina, Camilla va fi gata. Ea va ieși plângând, pentru că medicul nu a avut altă opțiune decât să efectueze un chiuretaj, dar va fi o fericită neștiutoare că era ultima dată când mai avea nevoie de așa ceva.

17

Noiembrie 2010

După ce Carl trecuse peste șocul informației despre moneda cu amprentele lui care fusese găsită printre rămășițele unui cadavru, îl strânsese de braț prietenește pe Larsen și îl rugase să îl anunțe dacă mai afla informații similare. Orice ar fi fost de interes. Fie noua conducere de la criminalistică nu voise să-l informeze pe care asupra stadiului în care se afla cazul, fie scăpase doar fragmente de informații pe care unii oameni le interpretaseră. Oricare ar fi fost adevărul, Carl voia să fie ținut la curent.

— Unde este Marcus? o întrebă pe Lis, la etajul trei.

— În ședință cu câteva unități, spuse ea scurt.

Oare îi evitase privirea sau paranoia începea deja să se activeze?

Apoi ridică privirea și își flutură genele spre el.

— Ai umplut bine gâscă aia aseară, Carl? întrebă ea, cu un rânjet care ar fi fost cenzurat în anii cincizeci.

Semn bun. Dacă tot ceea ce o interesa era dacă avusese parte de ceva aseară, însemna că zvonul cu moneda care avea amprentele lui probabil nu ajunsese încă subiect de discuție în departament.

Se năpusti în sala de ședințe, ignorând cei treizeci de ochi care-l fixau ca niște lipitori.

— Îmi pare rău că intru așa, Marcus, se adresă el bărbatului palid și obosit, cu sprâncenele ridicate, suficient de tare pentru a se asigura că toată lumea îl auzea. Dar, după cum am înțeles, există anumite probleme pe care trebuie să le abordăm înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Se întoarse spre fețele celor adunați acolo. Câteva dintre ele erau vizibil marcate de ultimele zile pline de secreții nazale și de drumurile la toaletă, cu obrajii trași și cu ochii roșii.

— Circulă un zvon despre implicarea mea în schimbul de focuri de la Amager, care mă pune într-o lumină proastă. Deci vă spun acum cum stau lucrurile, dar apoi nu vreau să mai aud nimic pe subiectul ăsta, da? Nu am nici cea mai vagă idee despre cum au ajuns monedele cu amprentele noastre – a mea și a lui Anker – în buzunarele cadavrului de acolo, dar dacă v-ați folosi creierul ăla febril câtuși de puțin, v-ați da seama că au fost puse acolo ca să fie găsite când se descoperă cadavrul. Ați înțeles ideea?

Se uită la cei din sală. Era exagerat să spui că efectul era copleșitor.

— OK. Suntem de acord că trupul ar fi putut fi la fel de bine

îngropat în altă parte, da? Și cine l-a îngropat ar fi putut să-l arunce direct în pământ, așa cum era. Dar nu a făcut-o, nu-i așa? Ceea ce indică faptul că nu-l deranja *foarte tare* nici dacă îl găseam și-l dezgropam, pentru că atunci investigația s-ar fi concentrat pe toate indiciile greșite, nu?

Audiența era în încurcătură.

— Pentru Dumnezeu, știu că toți v-ați întrebat ce naiba s-a întâmplat acolo și de ce nu am mai vorbit despre asta.

Se uită direct la Terje Ploug care era așezat în al treilea rând.

— Dar ascultă, Ploug, motivul pentru care nu vreau să mă ocup de acest caz este pentru că mi-e rușine de ce s-a întâmplat, OK? Și dacă te-ai gândi puțin, ți-ai da seama că de aceea Hardy zace acum în sufrageria mea. Acesta este modul *meu* de a acționa, OK? Acum nu-l las pe Hardy la greu, dar recunosc că aș fi putut să mă descurc mai bine în ziua aceea în Amager.

Câțiva anchetatori se foiră neliniștiți în scaunele lor. Poate că era un semn că începeau să înțeleagă. Pe de altă parte, poate că erau doar niște oi. Banali funcționari publici, nu poți să știi niciodată.

— Încă ceva. Cum crezi că e să vezi cum prietenii tăi cei mai buni se prăbușesc peste tine, cu sângele țâșnind din ei, și apoi să-ți dai seama că tocmai ai fost împușcat și tu? Cred că ar trebui să vă gândiți la asta. Puțin spus că te dă peste cap.

— Nimeni nu te acuză de nimic, Carl, spuse Ploug în sfârșit. În orice caz, nu pentru subiectul acesta suntem acum aici.

Carl trecu cu privirea peste cei din cameră. Ce se petrecea în capetele alea tari ale lor? câțiva dintre ei nu puteau să-l privească în ochi, știa asta. Sentimentul era reciproc. Imbecili nenorociți.

— Bun, în cazul ăsta, îți sugerez să-ți ții închisă spurcata aia de fleancă și să te gândești bine înainte să o deschizi iar. Și cu asta am încheiat mesajul!

Trânti ușa atât de tare încât se auzi în toată clădirea și nu se opri până nu se aruncă pe scaunul său de la subsol și bâjbâi după un chibrit pentru a-și aprinde țigara care îi tremura între buze.

Găsiseră o monedă cu amprentele lui în buzunarul unui cadavru și habar nu avea cum ajunsese acolo sau de ce. Ce porcărie!

Gândurile i se amestecau în minte. De ce, de ce, de ce? Acum era imposibil să întoarcă spatele cazului. Simplul gând la acest caz îl făcea să se simtă rău.

Trase aer adânc în piept printre dinții încleștați și își simți iar inima spărgându-i pieptul. „Gândește-te la altceva”, își spuse. În niciun caz nu voia să se trezească pe podea, cu dureri în piept care puteau să pună la pământ oameni mai rezistenți decât el.

Mută-ți atenția în altă parte, șopti el respirând adânc și închizând ochii.

În momentul de față, exista o singură persoană în stare să stăvilească tornada care făcea ravagii în mintea lui, iar acea persoană era Bak.

— Te învăț eu minte, nenorocitule, mormăi el, căutându-i numărul.

— Ce faci, Carl, stai și vorbești singur aici? întrebă Assad din ușă.

Bărbatul avea atâtea riduri pe frunte încât arăta ca un teren arat.

— Nimic pentru care să îți faci griji, Assad. Urmează să-l iau de testicule pe Bak, pentru rahaturile pe care le răspândește despre mine.

— Cred că ar trebui să asculți asta mai întâi, Carl. Tocmai am vorbit la telefon cu un bărbat numit Nielsen de la Academia de Poliție despre Rose.

Ce moment al naibii de prost și-a ales. Tocmai când se concentrase pe o minunată furie constructivă. Era pe punctul de a-și pierde interesul?

— Bine, spune-mi, dacă nu poate aștepta. Ce a spus el?

— Când Rose a venit prima dată la noi, îți amintești că Marcus Jacobsen ne-a spus că ea nu era ofițer de poliție pentru că nu-și luase examenele și conducea precum un orb fără mâini?

— Ceva de genul ăsta, Assad, da. Și ce dacă?

— Este adevărat că nu conducea bine. Nielsen mi-a povestit că a pierdut controlul într-o curbă și a făcut praf trei mașini frumoase.

— Impresionant, într-adevăr, Assad. Trei, zici?

— Da. Mașina pe care o conducea ea, cea a instructorului de la școala de șoferi și încă una care era în cale.

Carl încercă să-și imagineze scena.

— Bună treabă. Nu cred că ar trebui să-i încredințăm cheile de la mașină în prezent, mormăi el.

— Și asta nu e tot, Carl. Rose s-a transformat în Yrsa în mijlocul evenimentelor. Când mașinile erau cu roțile în sus.

Carl simți că-i cade fața și spuse pe nerăsuflate:

— Sfinte Sisoe! Dacă Rose s-a transformat în alter-ego-ul ei Yrsa în acea situație, e clar că nu a făcut-o din amuzament, înseamnă că a pierdut complet contactul cu realitatea.

— OK, nu e prea bine. Cum au reacționat instructorii de la academie la asta?

— Au chemat un psiholog să o vadă. Dar până când a ajuns, ea era din nou Rose.

— Aoleu, Assad, ai vorbit cu Rose despre asta? Și te rog, spune-mi că nu.

Assad îi aruncă o privire dezamăgită. Desigur că nu vorbise.

— Stai că mai am, Carl. Înainte să vină la noi, lucra la birou la Station City. Îți amintești ce a spus Brandur Isaksen despre ea?

— Vag. Ceva despre cum a lovit mașina unui coleg în timp ce mergea în marșarier și apoi ceva despre distrugerea unor documente

importante.

— Da, și despre alcool.

— Da, și-a pus-o cu câțiva dintre colegii ei la o petrecere de Crăciun scăpată de sub control. Brandur, sfântul de el, mi-a spus să fiu prudent când îi dau alcool.

Pentru o clipă, Carl se gândi la Lis cea pe care o știa înainte ca ea să-l întâlnească pe tipul ăla al ei, Frank. Nu ar fi refuzat un pic de zbenguială cu ea la cheful de Crăciun și zâmbi.

— Nu crezi că Brandur era doar gelos pe indivizii cu care Rose hotărâse să-și împartă feminitatea? Oricum, ce face Rose la o petrecere de Crăciun este doar treaba ei și a celor care se întâmplă să fie implicați. Nu are nimic de-a face cu Brandur, cu mine sau cu altcineva, nu-i așa?

— Nu știu nimic despre petrecerile de Crăciun, Carl, sau despre orice alte picanterii. Dar știu că atunci când Rose a făcut ceea ce a făcut la acea petrecere, era brusc Yrsa din nou. Tocmai am vorbit cu niște oameni din Station City și toată lumea își amintește.

Assad se încruntă. Carl consideră că asta însemna: „Ce crezi despre asta?”

— Cu siguranță, ea nu a fost Rose, asta este sigur, pentru că a vorbit cu altă voce și s-a comportat diferit, au spus ei. Poate că există chiar o a treia persoană în interiorul ei, răspunse Assad, rostind cuvintele din ce în ce mai încet, relaxându-se.

Ideea era uluitoare. O a treia personalitate? Vai de capul nostru!

Carl simți cum furia cu care era pregătit să-l înfrunte pe Børge Bak se risipea. Sentimentul îl scoase din sărite. Nemernicul merita pe deplin.

— Știm exact ce probleme are Rose? întrebă el. Nu a fost niciodată spitalizată, dacă asta era întrebarea ta, Carl. Dar am aici numărul mamei lui Rose, așa că poate o suni și o întrebi pe ea.

— Mama lui Rose?

Assad, cu siguranță, nu se juca. Drept până la inima problemei, de ce nu?

— O idee bună, Assad. De ce nu o suni chiar tu?

— Pentru că… spuse aruncându-i lui Carl o privire rugătoare. Pentru că pur și simplu nu vreau, asta e tot. Dacă Rose află, e mai bine să fie furioasă pe tine, OK?

Carl își ridică mâinile în semn de predare. Aparent era una dintre acele zile în care nu avea niciun control.

Întinse mâna după numărul pe care Assad i-l înmână și-i făcu semn asistentului său să-l lase singur, apoi formă numărul și așteptă. Era un număr de telefon din vremurile bune, cu prefixul 45. Lyngby sau Virum, din câte-și amintea.

Poate că era o zi de rahat, dar măcar i s-a răspuns la telefon.

— Yrsa Knudsen, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

Lui Carl nu-i venea să creadă. „Yrsa?” Rămase o clipă blocat, până când o auzi pe Rose strigând la Assad pe coridor. Deci era încă acolo.

— A, da, îmi pare rău, continuă el. Sunt Carl Mørck, șeful lui Rose. Sunteți mama lui Rose?

— Sper că nu, spuse ea, și izbucni într-un râs răsunător. Nu, sunt sora ei.

O adevărată răsturnare de situație. Deci, Rose avea într-adevăr o soră numită Yrsa? Vocea ei se apropia destul de mult de modul în care Rose o interpreta pe Yrsa, dar era totuși diferită.

— Sora geamănă a lui Rose?

— Nu, spuse Yrsa râzând din nou. Nu există gemene printre noi, dar suntem patru surori în total.

— Patru? întrebă Carl repezit.

— Da. Rose, eu, Vicky și Lise-Marie.

— Patru surori… iar Rose este cea mai mare. Habar nu am avut.

— E doar un an diferență între noi. Mama și tata au încercat să scape cât mai repede de partea asta, dar pentru că nu a apărut niciun băiețel, Mămicuța a hotărât în cele din urmă să-i pună dop.

Scoase un zgomot gutural care o făcea să semene cu Rose.

— Înțeleg. Ei bine, îmi pare rău, dar motivul pentru care am sunat a fost că vreau să vorbesc cu mama ta. Ar fi posibil? Este acolo?

— Mă tem că nu. Mama nu a mai dat pe-acasă de mai bine de trei ani. Se pare că apartamentul noului său gagiu de pe Costa del Sol i se potrivește mai bine.

A râs din nou. Părea o femeie veselă.

— OK, atunci voi trece la subiect. Pot să îți vorbesc confidențial? Ce vreau să spun este că Rose nu trebuie să știe că am sunat, până nu-i spun eu personal.

— Nu se poate!

— Să înțeleg că îi vei spune lui Rose că am sunat? Aș prefera să nu o faci.

— Nu, nu asta spun. Doar că nu o vedem pe Rose prea des în ultima vreme. Dar le voi spune celorlalți. Nu avem secrete unii față de alții.

Chiar era ciudat. Complet neașteptat.

— Mda, înțeleg! Atunci te întreb direct. A suferit vreodată Rose de probleme psihice? O tulburare de personalitate, poate? A urmat vreodată un tratament pentru ceva asemănător?

— Ei bine, nu știu dacă l-ai numi tratament, dar ea a înghițit multe dintre pastilele pe care mama noastră le-a luat când a murit tatăl nostru. Și să nu mai vorbim de cât de mult plutea de la toată iarba pe care a fumat-o și cum și-a scăldat creierul în tot felul de substanțe și alcool. Deci, într-un fel, cred că ai putea spune că a urmat un

tratament. Cu toate astea, nu știu dacă a ajutat-o mult.

— Să o ajute în ce sens?

— În sensul că nu voia să fie Rose atunci când era la pământ. În schimb, voia să fie una dintre noi sau chiar altă persoană.

— Deci, îmi spui de fapt că nu este bine?

— Că nu e bine? Ca să fiu sinceră, nu aș ști să-ți spun. Ceea ce știu sigur este că e sărită de pe fix.

Acest lucru, cel puțin, nu-i surprinse.

— A fost mereu așa?

— Atât cât pot să-mi amintesc, da. Numai că s-a agravat după moartea tatălui nostru.

— Înțeleg. A existat vreun motiv anume? Îmi pare rău, sună greșit, nu-i așa? Ce voiam să întreb este dacă au existat circumstanțe neobișnuite în privința morții tatălui tău?

— Da, au fost. A murit într-un accident de muncă. A fost tăiat de un utilaj. L-au adunat în bucăți într-o prelată. Se pare că atunci când echipajul ambulanței l-a lăsat la morgă tot ce au spus a fost: Vedeți dacă puteți să-l reasamblați pe ăsta.

Vorbea cu o răceală surprinzătoare. Aproape cinic.

— Îmi pare rău să aud asta. Un mod îngrozitor de a muri. Pot să înțeleg de ce v-a afectat pe toți foarte profund. Dar spui că Rose a fost cea care a pierdut contactul cu realitatea?

— Făcea practică pe timp de vară la fabricile de oțel din Frederiksværk, unde lucra tatăl nostru. Ea a fost de față când l-au tras afară. Deci, da, Rose e cea care a pierdut contactul cu realitatea.

Era o poveste groaznică. Cine nu ar fi luat-o pe arătură?

— Dintr-odată, ea nu a mai vrut să fie Rose. Foarte simplu, într-o zi era o punkeriță, în ziua următoare, o doamnă elegantă sau una dintre noi, surorile ei. Nu știu dacă am considerat-o bolnavă, dar Lise-Marie, Vicky și cu mine nu voiam să fim de față atunci când se transforma în una dintre noi. Sunt sigură că poți înțelege asta.

— De ce crezi că a afectat-o atât de tare?

— Așa cum am mai spus, este sărită de pe fix. Trebuie că v-ați dat seama de asta, dacă ați sunat aici.

Carl încuviință din cap. Rose nu era singura din familia ei cu intuiție puternică.

— Un ultim lucru, doar pentru a-mi satisface curiozitatea. Părul tău este blond și creț? Și îți place rozul și porți fuste plisate?

La celălalt capăt se auziră hohote de râs.

— Vrei să spui că a apărut așa și acolo? Părul blond și buclele corespund. Rozul, de asemenea. De fapt, port lac de unghii și ruj roz și acum. Dar cu siguranță nu am mai purtat fusta plisată de ani de zile.

— O fustă plisată din tartan?

— Asta este, da. Era foarte la modă în perioada în care am primit

confirmarea în biserică.

— Dacă arunci o privire prin garderobă, Yrsa, cred că vei descoperi că nu mai ai acea fustă.

După ce închise telefonul, rămase o vreme cu zâmbetul pe față. Nu știa prea multe despre aceste surori, dar considera că el și Assad le-ar putea face față, dacă apăreau dintr-odată arătând suspicios de asemănătoare cu Rose a lor.

•

Salonul Tivoli era într-adevăr situat pe colț, vizavi de Rio Bravo, dar salon sigur nu era. Asta dacă nu puteai să iei drept salon o pivniță cu plafon jos.

Vărul lui Carl se așeză în capătul încăperii, în imediata apropiere a toaletei pentru bărbați. Odată ce Ronny se planta într-un loc ca acesta, nu se îndepărta de W.C., astfel încât vezica lui să fie la curent cu activitățile de la celălalt capăt al anatomiei lui consumatoare.

Ronny flutură mâna în aer, ca și cum Carl nu ar fi fost în stare să-l recunoască. Arăta mai în vârstă și luase în greutate, dar, în afară de asta, părea că nu se schimbase deloc. Părul său era dat cu gel într-un soi de șuvițe, dar nu în stil rock'n'roll, poate mai degrabă în stilul unui fost cântăreț dintr-o telenovelă argentiniană pentru gospodinele din suburbie. Vigga l-ar fi numit vulgar. Îmbrăcat cu o jachetă strânsă și lucioasă, gen mafioso, și cu o pereche de blugi care nu se potriveau nici cu picioarele lui slabe, nici cu aspectul general. Semăna chiar cu o *signorina* jucăușă din Napoli, dar el era Ronny. Până în vârful pantofilor lui ridicoli. Era patetic.

— Am comandat deja, anunță Ronny, arătând spre două sticle goale de bere.

— Presupun că una a fost a mea, se încumetă Carl, dar Ronny scutură din cap.

— Încă două, strigă el, apoi se aplecă spre Carl.

— Mă bucur să te revăd, vere.

Întinse mâna spre Carl, dar acesta și-o retrase la timp, ceea ce le oferi subiect de discuție câtorva clienți.

Își privi vărul în ochi înainte de a-i spune în două propoziții afirmațiile lui Børge Bak despre indiscreția lui într-un bar din Bangkok.

— Și ce? fu singurul său răspuns. Nici măcar nu a încercat să nege.

— Bei prea mult, Ronny. Vrei să pun un cuvânt pentru tine, să te trimit într-un centru de reabilitare? Nu că aș plăti, înțelegi, dar dacă continui să bați din gură în public cu privire la moartea tatălui tău și să mă mai și implici, s-ar putea s-o sfârșești cu clisme gratuite într-una din acele închisori frumoase pe care autoritățile ți le-ar pune la dispoziție.

— Căcat, cazul a fost clasat cu ani în urmă.

Ronny îi aruncă un zâmbet femeii care apăru cu alte două sticle și o farfurie cu mâncare. Își comandase cod la cuptor.

Carl aruncă o privire pe meniu. Peștele lui Ronny costa o sută nouăzeci și cinci de coroane. Probabil cel mai scump fel de mâncare din listă, dar el urma să și-l plătească singur, dacă nu avea Carl vreun cuvânt de spus.

— Mulțumesc, dar berea nu este pentru mine, spuse Carl, împingând cele două sticle pe masă către vărul său. Acum nu mai era niciun dubiu cine va plăti nota.

— Iar în Danemarca nu există un termen de prescriere în cazurile de omor, continuă el, fără să ia în considerare privirea pe care chelnerița i-o aruncă la auzul cuvintelor sale.

— Ascultă, amice, spuse Ronny imediat ce rămaseră din nou singuri. Nimeni nu poate dovedi nimic, așa că relaxează-te. Bătrânul era un ticălos. Poate că a fost drăguț cu tine, dar cu mine, nu, în caz că nu știai. Partidele de pescuit au fost doar un pretext pentru a-l impresiona pe tatăl tău. Adevărul era că nu putea fi prostit. Imediat după ce am pornit la drum cu fetele respective, s-a așezat confortabil pe scaunul său de camping, cu țigările și băutura lângă el, iar peștii puteau să-l pupe în cur. Majoritatea celor pe care i-a „prins" erau aduși de el. Nu te-ai prins?

Carl clătină din cap. Nu se potrivea deloc cu imaginea pe care o avea despre unchiul său pe care îl îndrăgise atât de mult și de la care Carl învățase atât de multe.

— Nu este adevărat, Ronny. Peștii din ziua aceea erau proaspeți, iar tatăl tău nu a băut nicio picătură. Autopsia a fost foarte clară în acest sens. Deci, de ce toate prostiile astea?

Ronny ridică din sprâncene și termină de mestecat înainte de a răspunde.

— Erai doar un copil mai mare la vremea aceea, Carl. Ai văzut doar ce voiai să vezi. Și cum te văd eu acum, ești încă un copil. Dacă nu vrei să afli adevărul, plătește nota și tai-o de aici.

— Atunci, spune-mi. Spune-mi cum l-ai ucis pe tatăl tău și cum am fost eu implicat.

— Nu trebuie decât să te gândești la toate afișele din dormitorul tău.

Ce fel de răspuns de căcat era ăsta?

— Ce postere? întrebă râzând Ronny. Amuzant e că îmi amintesc *eu,* dar tu ai uitat.

Carl inspiră adânc. Se pare că alcoolul îi venise de hac creierului lui Ronny.

— Bruce Lee, John Saxon, Chuck Norris. Făcu în aer câteva mișcări de karate. Pam! Pam! Calea dragonului. Intră în Dragon. Pumnul furiei. Posterele *alea,* Carl.

— Postere kung fu? Le-am avut doar puțin timp și le-am dat jos *cu mult înainte* de ce s-a întâmplat atunci cu tatăl tău. Unde vrei să ajungi?

— JEET KUNE DO-ooo! spuse Ronny izbucnind în râs brusc și pulverizând peste masă codul mestecat și aproape făcându-i pe ceilalți oaspeți să se înece cu bere. Acesta era strigătul tău de luptă, Carl. Aalborg, Hjørring, Frederikshavn, Nørresundby. Dacă rula un film cu Bruce Lee în oricare dintre acele locuri, tu erai prezent. Sigur nu ai uitat asta. De îndată ce ai împlinit vârsta legală pentru a intra în sala de cinema, erai primul la coadă la casele de bilete. Deci, nu poate fi cu *foarte mult timp* înainte. Din câte știu, limita de vârstă este de șaisprezece ani și aveai șaptesprezece când a murit bătrânul.

— Ce dracu' vrei să spui, Ronny? Ce legătură are asta?

Vărul său se aplecă din nou peste masă.

— Tu m-ai învățat kung fu, Carl. Și din momentul în care ai dat cu ochii de fetele alea de pe drum, nu ai mai văzut nimic bine. Atunci i-am dat o lovitură în gât. Nu una puternică, dar suficient de tare pentru a rupe gâtul cuiva, la fel cum mi-ai arătat. Am exersat pe oile de acasă, așa că m-am orientat direct spre jugulară și i-am dat. A urmat o lovitură cu călcâiul, care l-a terminat. Pur și simplu!

Carl văzu cum se mișcă fața de masă. Idiotul chiar urma să demonstreze.

— Bine, nu trebuie să-mi demonstrezi. Și prefer să nu-ți scuipi prânzul peste hainele mele, dacă nu te deranjează, spuse el. Dar știi ce, Ronny? Nu există nici urmă de adevăr în tot ceea ce tocmai mi-ai spus, deci, de ce debitezi căcaturi din astea? I-am spus tatălui tău că revenim la el mai târziu, iar apoi tu și cu mine am plecat împreună. Ești atât de traumatizat de moartea lui, încât trebuie să inventezi o grămadă de minciuni ca să poți trăi în continuare? Este trist, asta este.

Ronny zâmbi.

— Crezi ce vrei. Ești pregătit pentru desert?

Carl încuviință din cap.

— Dacă mai aud vreodată că începi să vorbești din nou despre accidentul tatălui tău, îți dau eu Jeet Kune Do, sau cum îi spui, înțelegi?

Și cu asta se ridică și-și lăsă vărul cu resturile de pește și, cel mai probabil, câteva întrebări serioase cu privire la modul în care urma să rezolve cu nota de plată.

Fără îndoială că deja renunțase la desert.

•

— Marcus Jacobsen vrea să te vadă, urgent, îi spuse ofițerul de serviciu când se întoarse.

Dacă tot sunt pus pe ceartă, îi dau și lui partea, se gândi în timp ce urca scările.

— Voi trece direct la subiect, zise Marcus, chiar înainte să închidă Carl ușa în spatele lui. Și vreau să-mi răspunzi rapid. Cunoști pe cineva cu numele Pete Boswell?

Carl se încruntă.

— Nu am auzit niciodată de el, răspunse el.

— Am primit un pont anonim în această după-amiază despre acel cadavru găsit în Amager.

— Urăsc ponturile anonime. Care-i treaba?

— Se pare că victima este un britanic. Pete Boswell, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, de origine jamaicană. Dispărut în toamna lui 2006. Din înregistrări reiese că se cazase la Hotel Triton la acea vreme, angajat de o societate comercială care se numește Kandaloo Workshop și care se ocupă cu vânzarea de obiecte și mobilier indian, indonezian și malaezian. Îți sună cunoscut?

— Nu.

— Atunci este straniu, nu crezi? Prietenul nostru anonim spune că tu, Anker Henningsen și acest Pete Boswell ați avut o întâlnire în ziua în care a dispărut.

— O întâlnire? întrebă Carl simțind cum i se strâng ridurile pe frunte. De ce naiba aș avea o întâlnire cu cineva care importă mobilă și mărunțișuri vechi? Am același mobilier de când m-am mutat în casa din Allerød. Nu pot să-mi permit mobilier nou, iar ceea ce îmi trebuie iau de la IKEA ca toți ceilalți. Despre ce dracu' e vorba aici, Marcus?

— Te poți întreba foarte bine. Dar hai să așteptăm și să vedem, nu-i așa? Apelurile anonime de acest fel sunt rareori întâmplări unice, spuse Jacobsen.

Niciun cuvânt despre cum îi întrerupsese ședința mai devreme.

18

August 1987

Gitte Charles era ca o pictură care își încântase creatorul, dar acum era aruncată într-un colț al vreunui magazin de vechituri, cu semnătura ștearsă de trecerea timpului. În Thorshavn, Insulele Feroe, doar numele ei era suficient pentru a o face să se simtă specială și, în adolescență, își promisese că, dacă vreodată un pretendent va intra în viața ei și se va ajunge la căsătorie, nu va renunța la numele ei. Copilul pe care l-au numit Gitte Charles era o fată robustă și cuceritoare, care a rămas un element principal în memoria lui Gitte. Despre perioada care a urmat nu merita să vorbească.

Atunci când un tată dă faliment și își abandonează familia, lumea unui copil se face bucăți și imaginile grandioase se micșorează. Și așa s-a întâmplat cu Gitte, mama și fratele ei mai mic.

În Danemarca, la Vejle, au găsit o alternativă sigură, deși mai puțin favorabilă, la fosta lor casă. Un apartament fără vedere la mare sau la vreo apă de orice fel și nu a durat mult până când cei trei membri ai familiei au început să se îndrepte în direcții diferite cu minim interes pentru viața celorlalți. Nu îi mai văzuse pe mama și pe fratele ei de când avea șaisprezece ani, cu treizeci și șapte de ani în urmă, lucru ce o mulțumea pe deplin.

Slavă Domnului că nu au idee cât de complicată a devenit viața mea, se gândi Gitte, trăgând adânc din țigară. Nu mai băuse alcool de luni și deja simțea că se urcă pe pereți. Nu pentru că era alcoolică. Nu, chiar deloc. Era vorba despre șocul, despre explozia pe care alcoolul le provoca creierului ei, despre usturimea limbii și golul pe care îl simțea în gât. Dacă ar fi avut bani în cont, care nu mai erau pentru că era sfârșitul lunii, atunci o sticlă de gin ar fi putut face minuni pentru câteva zile. Doar de atât avea nevoie, așa că nu era alcoolică. Doar puțin deprimată, asta era tot.

Se gândi să meargă cu bicicleta până la Tranebjerg să vadă dacă mai era cineva pe acolo care să-și amintească de tot binele pe care ea l-a făcut pe când lucra pentru Comunitatea de îngrijire la domiciliu. Poate că ar putea primi o ceașcă de cafea și un pahar de vin de cireșe. Ar putea găsi chiar lichior.

Închise ochii și aproape că-i simțea gustul.

Doar un pahar, nu contează ce, și așteptarea ajutorului social va fi mult mai ușoară. De ce trebuia să treacă atât de mult timp între plăți?

A încercat să-i convingă să-i facă plăți săptămânale, dar asistenții

sociali au refuzat-o. Însemna ca în fiecare săptămână să vină pe capul lor cu buzunarele și cana goale. Așa, în sistem de plată lunară, trebuiau să o vadă doar la sfârșitul lunii.

Era cea mai practică soluție pentru ei, și ea și-a dat seama de asta. Nu era proastă.

Privi peste câmpuri și văzu camioneta poștașului în drumul său de-a lungul Maarup Kirkevej de la biserica din Nordby. În această perioadă a anului, insula era moartă. Turiștii plecaseră cu toții acasă, frații care dețineau aproape întreaga insulă intraseră în semi-hibernare în magaziile lor de tractoare și toți ceilalți stăteau și așteptau știrile de seară și venirea primăverii.

Timp de aproape doi ani trăise în această clădire care aparținea unei ferme pe al cărei proprietar nu l-a văzut niciodată în timpul zilei. Era singură, dar era obișnuită. În multe privințe, ea era chintesența unui insular. Anii petrecuți în Insulele Feroe, pe Sprogø, și acum pe Samsø, au fost mult mai buni decât cei petrecuți în marile orașe, unde toată lumea era ocupată și nu mai aveau timp unii pentru ceilalți. Nu, insulele erau făcute pentru oameni ca ea. O persoană era propriul șef. Viața era mai ușor de gestionat.

Camioneta opri în curte, iar poștașul ieși cu o scrisoare în mână. Proprietarul fermei nu primea des scrisori. Reclamele magazinului cooperatist Maarup erau mai mult decât suficiente pentru ca el să poată merge mai departe, iar restul insulei părea să fi recunoscut acest fapt.

Dar apoi fu luată prin surprindere. Poștașul pusese scrisoarea în cutia ei? Din greșeală, nu?

După ce camioneta plecă, se îmbrăcă cu halatul, apoi ieși în papuci și deschise cutia poștală. Adresa de pe plic era scrisă de mână. Nu mai primise astfel de scrisori de ani. Respiră adânc, întoarse plicul în mână și se simți cuprinsă de un val de surpriză și uimire care îi întoarse stomacul pe dos. Era de la Nete Hermansen.

Citi încă o dată numele și adresa expeditorului și apoi din nou, ca să fie sigură, apoi se așeză la micuța masă din bucătărie, bâjbâind după țigări. Vreme de câteva minute se uită pur și simplu la plic, întrebându-se ce ar putea conține.

Nete Hermansen! Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

•

La sfârșitul verii lui 1956, la exact șase luni după ce împlinise douăzeci și doi de ani, Gitte s-a urcat pe vaporul poștei de la Korsør la Sprogø, plină de speranțe, dar cu puține cunoștințe despre locul care urma să fie casa ei pentru anii următori.

Ceruse personal sfatul medicului titular de la Brejning pentru a se asigura că locul era potrivit pentru ea, iar el o privise peste ochelari, cu niște ochi calzi și înțelepți ca întotdeauna. Era singurul răspuns de

care avea nevoie. Pentru o fată tânără, normală și sănătoasă ca ea, nu putea fi decât bine într-un astfel de loc, îi spusese el. Și cu asta totul era stabilit.

Ea era deja familiarizată cu persoanele slabe de minte. Unele puteau fi foarte dificile, dar cu cele mai multe nu erau probleme. I se spusese că fetele de pe insulă nu erau la fel de slabe de minte precum cele pe care le-a avut pe secția ei la Brejning, iar gândul acesta o făcea fericită.

O așteptau îngrămădite pe chei, îmbrăcate în rochii lungi de tartan, cu zâmbete largi și făcând semne entuziasmate cu mâinile, iar Gitte se gândea doar că părul lor este urât și zâmbetele lor prea largi. Mai târziu a aflat că femeia pe care o înlocuia fusese disprețuită mai mult decât oricare alta și că fetele numărau zilele până când venea vaporul poștei și o ducea departe pe individa aceea de temut.

Poate tocmai de aceea au primit-o cu îmbrățișări atât de călduroase și cu bătăi prietenești pe spate.

— Îmi placi! exclamă una dintre fete, care era de trei ori mai mare decât celelalte, îmbrățișând-o pe Gitte până când aproape se făcu verde-albastră. Viola era numele ei, iar prezența ei copleșitoare avea să devină în curând obositoare.

Dar Gitte a fost binevenită și apreciată.

— Citesc în dosarul dumneavoastră că ați lucrat ca asistentă medicală acolo, în Brejning. Nu susțin folosirea acestui termen, dar nici nu voi protesta dacă veți face acest lucru în continuare. Nu avem personal de specialitate instruit aici pe insulă, așa că poate fi chiar benefic pentru noi, dacă restul personalului va crede că are un exemplu de urmat.

În încăperea matroanei nu se zâmbea, dar în curte, mai multe fete care chicoteau se uitau la ea prin fereastră. Niște sperietori cu tunsori oribile, care stăteau grămadă și se strâmbau.

— Realizările dumneavoastră sunt satisfăcătoare, dar aș dori să vă atrag atenția că părul lung poate declanșa dorințe nedorite la fete, așa că trebuie să vă rog să-l prindeți sub o plasă de păr ori de câte ori sunteți printre ele.

— M-am asigurat că aveți camera curățată și pregătită. De acum înainte aceasta va fi responsabilitatea dumneavoastră. Aici, pe Sprogø, punem preț mai mare pe ordine și curățenie decât sunt sigură că se punea în Brejning. Avem în permanență haine curate. Același lucru este valabil și pentru fete, iar igiena matinală este obligatorie.

Ea dădu din cap spre Gitte, așteptând clar un semn similar de acord în schimb. Gitte s-a supus.

•

Prima dată când a văzut-o pe Nete s-a întâmplat câteva ore mai târziu, când a fost condusă spre sala de mese a personalului, care

trecea prin sala de mese a fetelor.

Fata era așezată la fereastră privind apa de parcă ar fi fost singurul lucru care exista. Stătea calmă, absolut neafectată de pălăvrăgeala celorlalte fete din apropierea ei, de matahala Viola care a strigat un salut către Gitte sau chiar de mâncarea de pe masă. Lumina îi cădea pe față și crea umbre care păreau aproape să-i distrugă gândurile cele mai ascunse. În acel moment efemer, Gitte s-a îndrăgostit iremediabil de ea.

Când matroana a prezentat-o pe Gitte fetelor, acestea au aplaudat și și-au fluturat mâinile, strigându-și numele și încercând să atragă atenția asupra lor. Doar Nete și fata care stătea în fața ei au reacționat diferit. Nete, întorcându-și capul și privind-o pe Gitte drept în ochi, ca și cum ar fi trebuit să străpungă o armură invizibilă, și fata din fața ei, care bătea din gene și ai cărei ochi păreau aproape să-i mângâie corpul lui Gitte.

— Cum se numește fata aceea liniștită, cea care stătea lângă fereastră? întrebă mai târziu, când s-a așezat la cină cu restul personalului.

— Nu sunt sigură că știu la cine te referi, spuse matroana.

— Cea care stătea în fața celeilalte fete mai provocatoare.

— În fața Ritei? Aceea e Nete, răspunse femeia de lângă ea. Ea stă întotdeauna acolo, în colț, uitându-se doar la mare și la pescăruși. Îi place să-i privească deschizând midiile. Dar dacă credeți că este genul liniștit, mă tem că vă înșelați amarnic.

•

Gitte deschise scrisoarea de la Nete Hermansen și începu să o citească, cu mâinile tremurând din ce în ce mai tare în timp ce făcea acest lucru. Când a ajuns la partea în care Nete scria că intenționează să-i facă lui Gitte un cadou de zece milioane de coroane a tras aer în piept și a fost nevoită să pună scrisoarea jos. S-a plimbat pe podeaua din zona bucătăriei timp de câteva minute și nu îndrăznea să o privească. Și-a rearanjat conservele de ceai, a dat cu o cârpă pe masă și și-a șters mâinile uscate de șolduri înainte de a-și îndrepta atenția încă o dată asupra problemei actuale. Zece milioane de coroane. Și apoi citi că a fost anexat un cec. A ridicat plicul și s-a uitat înăuntru. Era adevărat. Nu îl văzuse până atunci.

Se așeză pe scaun cu greu și își aruncă privirea prin camera sărăcăcioasă, cu buzele tremurând.

— Este de la Nete, își spuse ea în mod repetat, înainte de a-și scoate halatul.

Cecul era în valoare de două mii de coroane. Mult mai mult decât costul drumului cu feribotul și trenul spre Copenhaga și înapoi. Nu putea să-l încaseze la banca din Tranebjerg, pentru că le datora mai mult decât valora cecul, dar proprietarul fermei i-ar putea da o mie

cinci sute pentru el. Și apoi ar pedala către prăvălia mică din Maarup cât de repede putea.

Aceasta era o situație în care avea nevoie de ajutor. Și colecția de băuturi din mica prăvălie ar fi fost mai mult decât suficientă.

19

Septembrie 1987

Nete adună broșurile care erau puse ordonat pe masa de cafea și le așeză pe pervaz. Broșuri atrăgătoare care prezentau apartamente confortabile în Santa Ponsa, Andratx și Porto Cristo, câteva case cu terasă în Son Vida și Pollenca și un apartament luxos în Santelmo. Prețurile erau rezonabile și avea de unde alege. Visele ei erau în așteptare, iar acum se vor împlini.

Voia să fie departe de Danemarca atunci când va începe iarna, iar Mallorca părea locul ideal. Acolo, în acea țară încântătoare, s-ar bucura de roadele muncii grele a soțului ei și ar îmbătrâni frumos.

Poimâine, când totul se va fi terminat, își va rezerva biletul spre Palma de Mallorca și va decide cu privire la casa potrivită. Și în decurs de o săptămână va fi deja plecată.

Din nou, scoase lista de nume și își îndreptă ochii spre pagină, parcurgând întreaga procedură din mintea ei. Nimic nu putea fi lăsat la voia întâmplării.

Rita Nielsen 11.00 – 11.45
* Curățenie: 11.45 – 12.30

Tage Hermansen 12.30 – 13.15
* Curățenie: 13.15 – 13.45

Viggo Mogensen 13.45 – 14.30
* Curățenie: 14.30 – 15.00

Philip Nørvig 15.00 – 15.45
* Curățenie: 15.45 – 16.15

Curt Wad 16.15 – 17.00
* Curățenie: 17.00 – 17.30

Gitte Charles 17.30 – 18.15
* Curățenie: 18.15

Ea dădu din cap aprobator, imaginându-și sosirea fiecăruia dintre numele invitate. Da, totul părea să fie corect.

Imediat ce unul dintre ei va fi în interiorul apartamentului, va apăsa butonul pentru a opri interfonul de acces de jos. Când victima

nu va mai putea lupta, îl va reporni. Dacă următorul invitat sosește mai devreme și sună, ea îi va cere să plece și să se întoarcă la ora stabilită. Dacă vreunul ajunge mai târziu, îl va lăsa ultimul și îi va sugera să coboare în Pavilion și să comande ceva de mâncare pe cheltuiala ei. Având în vedere situația și perspectiva unor recompense atât de generoase, nu se îndoia că vor urma instrucțiunile ei.

Și dacă întâmplarea ar face ca doi dintre invitați să se întâlnească în fața ușii, nici măcar nu ar conta. Fusese suficient de atentă pentru a aranja ordinea sosirilor, astfel încât invitații care veneau unul după altul să nu se mai fi întâlnit niciodată. Curt Wad și Gitte Charles s-ar putea să se fi intersectat unul cu celălalt la vreun spital sau o altă instituție, dar probabilitatea ca un bărbat precum Curt Wad să nu fie punctual era minimă.

— Am decis bine să o las pe Gitte ultima, a spus ea cu voce tare. Nu se știe niciodată cu Gitte. Punctualitatea nu fusese niciodată foarte importantă pentru ea.

Da, planul era bun, iar sincronizarea părea că va merge bine.

Niciunul dintre ceilalți rezidenți nu ar lăsa pe nimeni să intre în clădire în afară de propriii vizitatori, era sigură de asta. Toți dependenții de droguri de pe Blågårds Plads au demonstrat în mai multe rânduri că acest lucru ar fi într-adevăr nesăbuit.

Când totul se va fi terminat, ea va avea întreaga seară și noapte pentru a se ocupa de restul.

Singurul lucru pe care trebuia să-l facă acum era să se asigure de etanșeitatea camerei. Era necesar un test.

Își luă geanta de cumpărături și o șurubelniță din cutia de instrumente, ieși afară și îngenunche în fața ușii. Canelura unuia dintre șuruburi era uzată, dar perseveră și, în cele din urmă, reuși să scoată plăcuța cu nume. O puse în geanta de cumpărături, coborî scările și ieși în stradă.

Se hotărî să treacă mai întâi pe la lăcătușul de pe Blågårdsgade, iar apoi pe la magazinul de vopsele de pe Nørrebrogade.

— Las-o aici și voi vedea ce pot face, spuse lăcătușul, în timp ce examina placa de nume. Dar nu va fi gata decât peste o oră și un sfert. Mai întâi am de reparat niște pantofi care au nevoie de toc.

— Voi reveni peste o oră și jumătate. Asigurați-vă că gravura este identică cu originalul. Și să scrieți numele corect, bine?

„Asta e rezolvată”, își spuse ea în timp ce mergea pe stradă. Numele de pe interfonul de la intrare era încă Nete Rosen, dar se rezolva cu o etichetă autoadezivă și un marker permanent. De acum încolo era Nete Hermansen, documentele erau deja semnate și trimise. Ceilalți locatari s-ar putea mira, dar nu-i păsa.

— Am nevoie de ceva cu un miros puternic, îi spuse vânzătorului de vopsele. Sunt profesor de biologie și voi preda copiilor sistemul

olfactiv mâine. Sunt de acord cu mirosurile plăcute, dar acum am nevoie de ceva înțepător.

Vânzătorul de vopsele îi aruncă un zâmbet crispat.

— În acest caz, aș spune terebentină, amoniac și parafină. Asta ar trebui să fie suficient pentru a provoca lacrimi oricui.

— Bine, și voi avea nevoie și de ceva formaldehidă. Patru sau cinci sticle.

Ea zâmbi în timp ce primi pungile peste tejghea, apoi termină și cu asta.

Două ore mai târziu, noua plăcuță cu numele Nete Hermansen era fixată pe ușă. Ar fi fost într-adevăr greșit ca aceste acte de răzbunare să se întâmple în spatele unei uși pe care era numele Rosen.

Se duse în bucătărie și luă opt boluri, pe care le duse în camera de la capătul holului.

Pentru orice eventualitate, întinse ziare pe masă și peste ele așeză bolurile, umplându-le cu lichide puternic parfumate sau urât mirositoare. Apă de colonie, apă de lavandă, terebentină, parafină, benzină, oțet, alcool metilic și în final amoniac.

Acesta din urmă generă un gaz invizibil care îi afectă nările și gâtul și o făcu să respire cu dificultate.

Lăsă sticlele acolo unde erau, se întoarse și ieși din cameră cât de repede putu, închizând ușa.

Fugi în baie gemând și își clăti fața cu apă rece. Gazul emanat de aceste substanțe combinate era cu adevărat abominabil. Se simțea de parcă i-ar fi ars carnea, pătrunzându-i în creier prin membranele nasului.

Trecu prin toate camerele apartamentului, deschizând larg geamurile ca să iasă gazele și să-și aerisească hainele.

După o oră, închise din nou geamurile, așeză sticlele cu formol în dulapul de sub chiuvetă, părăsi apartamentul și coborî să se așeze pe bancă lângă lac.

Un mic zâmbet îi ridică colțurile gurii.

Avea să funcționeze.

•

După încă o oră, era gata să se întoarcă. Respirația ei era acum regulată, hainele aerisite de briza blândă a sfârșitului de vară. Era bine că ajunsese atât de departe. Se simțea împăcată.

Dacă, în ciuda așteptărilor, se simțea chiar și cea mai mică urmă de gaze pe casa scării sau în apartament, va trebui să muncească toată noaptea pentru a rezolva problema. Sarcina ei era acum clară. Nu avea cum să știe sigur dacă formolul va funcționa conform planului, deci camera trebuia să fie complet etanșă. Dacă nu va fi, nu va putea să meargă în Mallorca, indiferent cât de hotărâtă era.

Intră în holul clădirii și stătu mult timp în capătul scărilor,

adulmecând aerul. Simțea un ușor miros de la câinele vecinului, dar asta era tot. A avut mereu un simț olfactiv bun.

Repetă procedura la etaj cu același rezultat, iar când ajunse, în sfârșit, la etajul patru, se așeză în genunchi în fața ușii, împinse cutia de scrisori și inhală adânc.

Zâmbi. Tot nimic.

Apoi intră în apartament și fu întâmpinată de același aer proaspăt care intrase prin ferestre cu o oră înainte. Stătu o clipă cu ochii închiși, concentrându-se asupra acestui singur aspect care putea însemna diferența dintre succes și eșec. Dar tot nu simțea nimic.

Încă o oră trecu fără să simtă nimic și, în cele din urmă, intră în camera din capătul holului.

Într-o secundă, ochii începură să-i curgă. Asemenea unui atac cu gaz paralizant, simțea cum vaporii toxici pătrund în fiecare por expus. Închise ochii strâns și ținu mâna la gură, în timp ce înaintă spre fereastră și reuși să o deschidă.

Precum o persoană pe cale să se sufoce, își scoase capul în exterior și respiră adânc, în timp ce tușea încontinuu.

După cincisprezece minute, goli conținutul celor opt boluri în toaletă și trase apa în mod repetat pentru a se asigura că dispăruse orice urmă. Apoi, deschise din nou toate ferestrele din apartament și spălă bine bolurile. Până seara, știa că făcuse față cu brio testului.

Așeză o față de masă albă peste masa din camera ermetică, scoase porțelanurile cele mai fine și le aranja. Pahare de cristal, tacâmuri de argint și un mic cartonaș așezat meticulos pentru a indica locul la masă al fiecăruia dintre oaspeții ei.

Avea să fie o ocazie festivă.

Când termină, se uită la vârfurile castanilor, ale căror frunze erau deja îngălbenite. Din fericire, în curând avea să plece.

Își aminti să închidă geamurile camerei etanșe înainte de a merge la culcare, sigilându-le cu silicon transparent. Și, în cele din urmă, s-a uitat înapoi și și-a admirat munca.

Într-adevăr, va trece mult timp până ce aceste ferestre vor fi deschise din nou.

20

Noiembrie 2010

Carl se simțea de parcă o perdea de nori negri îi întuneca gândurile: cazul pistolului de bătut cuie, suspiciunile lui Hardy și monedele cu amprentele lui și ale lui Anker pe ele, planurile de nuntă ale lui Vigga și impactul pe care-l vor avea asupra situației sale financiare, trecutul lui Assad, ciudățeniile lui Rose, izbucnirile stupide ale lui Ronny și eșecul total al serii sale cu Mona. Niciodată nu simțise că-l apasă atâtea probleme deodată. Nici nu reușea să schimbe obrazul, că simțea palma următoare. Asemenea gânduri nu erau în niciun caz potrivite pentru un funcționar competent al statului, angajat să rezolve misterele cu care se confruntă toți ceilalți. Se întrebă dacă nu era cazul să se înființeze un departament care să se ocupe de rezolvarea misterelor *lui*.

Carl oftă, aprinse o țigară și porni canalul de știri. Îl ajuta un pic să vadă că alții erau într-un și mai mare rahat decât el.

Aruncă o singură privire spre ecranul plat de pe perete și reveni brusc cu picioarele pe pământ. Cinci bărbați adulți se certau pe filosofia de doi bani a guvernului în chestiuni economice. Putea fi ceva mai lipsit de importanță? Care era rostul?

Carl ridică foaia de hârtie pe care Rose o pusese deasupra raportului, în timp ce el se afla la etaj cu Marcus. O jumătate de pagină, scrisă de mână. Doar atât reușise să găsească despre Gitte Charles?

El o citi, găsind-o câtuși de puțin încurajatoare.

Deși Rose se interesase insistent, nimeni din Grupul pentru îngrijiri la Domiciliu din Samsø nu-și putea aminti nimic despre o anume Gitte Charles și, din acest motiv, nimeni nu avea nici cea mai mică amintire despre furturile ei din perioada în care îi vizitase. Perioada în care a lucrat la spitalul din Tranebjerg era la fel de lipsită de informații, locul fiind închis în anii care au urmat, iar personalul, împrăștiat în toate colțurile lumii. Mama ei era de mult decedată, iar fratele ei, care emigrase în Canada, murise și el cu câțiva ani în urmă. Singura legătură reală era bărbatul care îi închiriase o cameră pe Maarup Kirkevej în urmă cu douăzeci și trei de ani.

Descrierea pe care i-o făcuse Rose era hilară:

> *Tipul era un sălbatic sau poate doar un babalâc acrit. După Gitte Charles, el închinase apartamentul minuscul (de doar 21*

mp) la încă alte 15 sau 20 de persoane. Își amintește bine de ea, dar nu are nimic inteligent de spus. E unul din acei țărănoi cu balegă pe pantofi și tractoare lăsate să ruginească în spatele casei, pentru care nu contează decât veniturile neimpozitate.

Carl puse hârtia pe birou, apoi începu să studieze rezumatul investigațiilor în cazul Gitte Charles. Și aici informația era puțină.

Imaginea se schimbă de câteva ori pe ecranul plat, trecând repede de la câteva reuniuni mari în săli de congrese la fețele a doi bărbați în vârstă care le zâmbeau celor care le acordau atenție.

Reporterul care transmitea evenimentul vorbea pe un ton mai puțin respectuos la adresa lor:

„Acum, după ce Partidul Puritan, după o succesiune de încercări eșuate, a reușit în cele din urmă să adune suficiente semnături pentru a putea participa la următoarele alegeri parlamentare, mulți se vor întreba dacă politica daneză a atins în sfârșit pragul de jos. Nu am mai văzut un partid cu o platformă atât de controversată și, după părerea multora, disprețuitoare de pe vremea Partidului Evoluționar. La adunarea generală inaugurală de astăzi, fondatorul partidului, fanaticul și adesea disprețuitul Curt Wad, medic specialist în fertilitate, a prezentat candidații parlamentari ai partidului, iar spre deosebire de momentul Partidului Evoluționar, aceștia au inclus mai mulți bărbați și femei, figuri proeminente, cu cunoștințe științifice și cariere de succes. Cum vârsta medie a candidaților este de patruzeci și doi de ani, acuzațiile venite din partea rivalilor politici, conform cărora Partidul Puritan este format exclusiv din oameni în vârstă, au fost respinse în mod clar, în ciuda faptului că dr. Wad are optzeci și opt de ani și mulți dintre membrii comitetului executiv al partidului s-au retras de mult din viața profesională.”

Producătorul de televiziune a mutat apoi camera pe un bărbat înalt, care părea considerabil mai tânăr de optzeci și opt de ani. „Dr. Curt Wad, medic și fondator al partidului”, spunea titulatura.

— Te-ai uitat peste notițele mele și peste raportul privind dispariția lui Gitte Charles? îl întrerupse Rose.

Carl se întoarse să o privească. După ce vorbise cu sora ei reală, Yrsa, îi era greu să-și dea seama cine era. Era oare și aceasta doar o fațadă artificială? Extensiile, machiajul și pantofii cu care putea sfărâma o cobră?

— Hm, da. Oarecum.

— Nu prea avem cu ce să mergem mai departe, în afară de primul raport pe care l-am primit de la Lis. Se pare că anchetatorii nu au găsit nimic concret la vremea respectivă, așa că tot ce au făcut a fost să emită o descriere. S-a pus accentul pe consumul de alcool al lui Gitte Charles, chiar dacă, în mod ironic, nu este menționat direct termenul

„alcoolic”, este evident că logica lor le spunea că cel mai probabil a murit pe undeva în urma unei come alcoolice. Nu au existat nicio rudă și niciun coleg de serviciu, așa că și acest caz a fost clasat. Și așa s-a terminat cu Gitte Charles.

— Există informații cum că a fost văzută la bordul feribotului către Kalundborg. Există vreo teorie cum că ar fi căzut în apă?

Rose îi aruncă o privire iritată.

— Nu, Carl, a fost văzută când a debarcat, ți-am spus deja asta. Câte secunde ți-ai pierdut citind raportul?

Era o întrebare pe care alese să o ignore. Sarcasmul era specialitatea lui.

— Ce avea să spună proprietarul despre dispariția ei? întrebă el. Trebuie să se fi alertat, odată ce chiria nu îi mai fusese plătită.

— Nu a încetat. Serviciile sociale au plătit-o direct, în caz contrar, ea ar fi băut banii. Prin urmare, proprietarul acela de rahat nu avea să spună nimănui că a plecat atâta timp cât continua să primească banii. În cele din urmă, șeful prăvăliei a fost cel care a raportat-o. El a spus că Gitte Charles a intrat mândră în magazin în ultima zi din august, cu o mie cinci sute de coroane în buzunar. Ea i-a spus că a moștenit mulți bani și că acum pleca la Copenhaga pentru a-i primi. El a râs de ea, iar ea s-a îmbufnat.

Carl se întoarse pe scaun.

— O moștenire? A fost ceva adevărat în asta?

— Deloc. Am luat deja legătura cu instanța în acest sens și nu a existat nimic.

— Hmm. Ar fi fost prea frumos să fie adevărat, nu-i așa?

— Da, dar ascultă. Există o propoziție care te poate pune pe gânduri.

Ridică dosarul de pe birou și găsi un pasaj, cam la jumătatea raportului.

— Aici este. Șeful prăvăliei a raportat dispariția ei o săptămână mai târziu, pentru că i-a pus în mână o bancnotă de cinci sute de coroane și i-a spus că, dacă săptămâna următoare nu va reveni mai bogată cu zece milioane, atunci banii erau ai lui. Dar dacă se întoarce cu milioanele, el putea să-i dea banii înapoi, împreună cu o ceașcă de cafea și un pahar de băutură. Nu avea nimic de pierdut, nu? Acesta a fost motivul pentru care a pus pariul.

— Zece milioane! fluieră Carl. Ca un vis frumos?

— Cel mai probabil, da. Dar ascultă asta. O săptămână mai târziu, șeful prăvăliei i-a găsit bicicleta în port și și-a imaginat că probabil se întâmplase ceva.

— Pare o presupunere rezonabilă. Mai avea încă cinci sute de coroane. Și din ceea ce știm, se pare că nu era persoana care să arunce cu banii, spuse Carl.

— Exact. Raportul spune următoarele:

Managerul Lasse Bjerg a afirmat că, în afară de cazul în care Gitte Charles chiar și-ar fi primit cele zece milioane de coroane și și-ar fi lăsat în urmă viața o dată pentru totdeauna pentru un nou început altundeva, atunci cu siguranță ceva groaznic i se întâmplase. Și aici vreau să fii foarte atent: *Cinci sute de coroane erau o sumă considerabilă de bani pentru Gitte Charles. De ce ar da ea atât de mult din proprie inițiativă?*

— Poate că ar trebui să facem o excursie până la Samsø, să discutăm cu omul nostru de la prăvălie și cu proprietarul casei unde locuia Gitte, să vedem cum stă treaba, spuse Carl.

Îi prindea bine o pauză.

— Nu ne va ajuta cu nimic, Carl. Managerul se află în centrul de îngrijire cu demență avansată și am vorbit deja cu proprietarul. Omul este deja legumă, iar amintirile despre Gitte au dispărut de mult. Îți vine să crezi că a vândut toate lucrurile ei la piața de vechituri după ce a dispărut? Asta înseamnă să profiți la maximum de situație.

— Deci, de fapt nu avem nimic?

— Un foarte mare nimic!

— OK, ce facem acum? Știm că două persoane care trebuie să se fi cunoscut au dispărut fără urmă în aceeași zi. Gitte Charles și Rita Nielsen. Gitte Charles nu lasă nimic în urmă, iar în cazul Ritei Nielsen, fosta sa angajată, Lone Rasmussen, are încă unele obiecte personale, deși nimic nu are vreo legătură cu cazul.

Se pregăti să-și aprindă o țigară, însă degetele îi rămaseră suspendate în aer la vederea privirii glaciale pe care i-o aruncă Rose.

— Am putea să trecem pe la Lone Rasmussen și să facem o percheziție prin ceea ce a lăsat Rita în urmă, dar cine-i fraierul care să conducă până la Vejle pentru asta?

— Nu mai locuiește în Vejle, spuse Rose.

— Atunci unde?

— Thisted.

— Și mai departe. Minunat.

— Așa cum am spus, nu locuiește în Vejle.

Carl își scoase țigara și era pe punctul de a o aprinde când Assad intră pe ușă, suflând aerul pentru a scăpa de fumul care urma să se materializeze. Se înmuiaseră cu toții, sau ce?

— Ați discutat despre această femeie, Gitte Charles? întrebă Assad.

Amândoi încuviințară din cap.

— Încă nu am ajuns la pescarul acela, Viggo Mogensen, continuă el. Dar ne descurcăm bine cu acest Philip Nørvig. Am stabilit o întâlnire cu soția sa. Ea locuiește încă în casa lor din Halsskov.

Carl se retrase.

— Nu acum, sper.

Rose își ridică pleoapele încet până deasupra pupilelor. Fata părea

stăpână pe ea.

— Folosește-ți creierul, Carl. Nu crezi că am stat aici suficient pentru azi?

Se uită la Assad.

— Deci, mâine, atunci?

Assad îi făcu semn că da.

— Poate pot să conduc eu mașina? se aventură el.

Dacă asta spera, putea naibii să se mai gândească o dată.

— Îți sună telefonul, Carl, spuse Rose, indicând spre drăcia de pe biroul său.

Aruncă o privire spre afișaj nerecunoscând numărul și răspunse.

Era o voce feminină nu foarte prietenoasă.

— Bună ziua, sunteți cumva Carl Mørck?

— Chiar el.

— În acest caz, v-aș ruga să veniți la Sala Tivoli și să plătiți nota pe care a lăsat-o vărul dumneavoastră.

Carl își ținu respirația și numără până la zece.

— Ce are de-a face cu mine?

— Stau aici cu un bilet la ordin pe spatele căruia au fost scrise următoarele: „Îmi pare rău, trebuie să fug să prind avionul. Vărul meu, detectivul Carl Mørck, din cadrul Diviziei Omucideri a poliției, a promis că va veni în scurt timp și va achita nota. Știi cine este. Tipul care stătea aici cu mine la masă. El mi-a cerut să vă dau numărul de telefon mobil în cazul în care va fi prins cu altceva, astfel încât să puteți lua legătura cu el pentru plată”.

— Ce? exclamă Carl.

Fu tot ce putu să spună.

— Am găsit biletul pe masă după ce a plecat.

Carl se simți ca un cercetaș nou venit, al cărui șef de echipă îl trimisese în misiunea nebună de a aduna scântei pentru focul de tabără.

— Vin imediat, spuse el, hotărând pe loc să se oprească în Vanlose în drum spre casă și să-i facă o vizită de curtoazie ratatului de văru-su.

Locuința închiriată a lui Ronny nu era tocmai impresionantă. Dacă ar numi-o mahala ar fi un compliment. O scară de fier ruginită urca pe partea laterală a unei clădiri, după care vizitatorul ajungea pe o platformă murdară de beton, în fața unei uși de oțel care părea să fi fost amplasată cam la jumătatea distanței dintre primul și al doilea etaj. Semăna cu accesul într-o cameră de proiecție dintr-un cinematograf vechi și urât. Bătu cu pumnul în ușă de câteva ori și auzi un strigăt în interior, urmat de zgomotul metalic al încuietorii.

De data aceasta, Ronny era îmbrăcat destul de omogen în lenjerie de corp: și partea de jos și cea de sus aveau un ornament cu un dragon care urlă.

— Este bere, dacă vrei una, zise el, ducându-l pe care într-o cameră plină de bețișoare parfumate și slab luminată de lămpi din piatră vulcanică și felinare colorate din hârtie de orez, cu motive fierbinți, erotice.

— Ea este Mae, așa îi spun eu, zise el, dând din cap în direcția unei femei asiatice de trei sau patru ori mai mică decât Ronny.

Femeia nu se întoarse pentru a-l saluta. Era ocupată la sobă, cu mâinile minuscule care zburau peste oale, iar aerul era plin de arome de Pattaya și de ceva care îi amintea lui Carl de grătarul său din spatele casei din Allerød.

— E o mică bijuterie, asta este. Imediat va fi gata mâncarea, continuă Ronny, așezându-se pe o canapea bombată, camuflată cu bucăți de pânză ca de sarong, în diverse nuanțe de șofran.

Carl se așeză în fața lui și acceptă sticla cu bere pe care Ronny o pusese pe masa de cafea din abanos dintre ei.

— Îmi datorezi șase sute șaptezeci de coroane, precum și o explicație a modului în care poți să mănânci din nou, la scurt timp după ce ai băgat în tine la Sala Tivoli.

Ronny zâmbi și se bătu pe burtă.

— Totul este o chestiune de antrenament, spuse el, determinând femeia thailandeză să se întoarcă cu cel mai alb zâmbet pe care îl văzuse Carl. Nu era femeia tipică de douăzeci și cinci de ani, cu pielea netedă ca o oglindă, ca majoritatea celorlalte fete thailandeze importate. Aceasta era împietrită, cu fața brăzdată de riduri de expresie, cu ochii ageri și strălucitori.

— Unu-zero pentru Ronny.

— Tu trebuia să achiți nota, Carl, așa ți-am spus la telefon. Ai programat o întâlnire în timpul programului de lucru, deci regulile spun că ești bun de plată.

Carl inspiră adânc.

— Programat o întâlnire? Ore de lucru? Pot să te întreb cu ce îți câștigi de fapt existența, Ronny? Nu, hai să ghicesc. Purtător profesionist de chiloți?

Văzu cum thailandeza se agită pe lângă sobă înăbușindu-și râsul. Nu numai că înțelegea daneza, dar avea și simțul umorului.

— Noroc, Carl, spuse Ronny, zâmbind. Mă bucur să te revăd.

— Deci, trăgeam speranțe degeaba că-mi voi recupera banii?

— Da. Dar îți pot oferi cel mai delicios Tom Kha Gai pe care l-ai putea dori vreodată.

— Pare ceva otrăvitor.

Femeia thailandeză chicoti din nou.

— Este o supă picantă de pui făcută cu lapte de cocos, frunze de kaffir lime și galangal, explică Ronny.

— Ascultă aici, Ronny, oftă Carl. M-ai făcut astăzi de șase sute

șaptezeci de coroane, dar vom lăsa asta. Va fi ultima oară când vei scoate ceva de la mine. În momentul de față sunt îngropat până peste cap în muncă, dar mica noastră discuție de astăzi m-a îngrijorat cel mai mult. Te pregătești să mă șantajezi, Ronny? Pentru că dacă așa stau lucrurile, îți pot garanta că tu și micuța ta Mae, de aici, veți ajunge în fața unui judecător de la tribunalul regional sau într-un avion cu direcția Chow Mein sau oriunde dracu' îți mai place să mergi, pricepi ce zic?

Femeia se întoarse și începu să-l certe pe Ronny în thailandeză. El clătină din cap de câteva ori înainte ca fața lui să devină brusc palidă de furie. Sprâncenele lui stufoase păreau să se miște singure.

Apoi se uită la Carl.

— Trebuie să îți spun două lucruri. În primul rând, tu ai fost cel care a venit la mine în această dimineață, așa cum am mai spus. Și în al doilea rând, soția mea, Mae-Ying-Thahan. Mørck, tocmai te-a tăiat de pe lista de invitați.

•

În mai puțin de un minut ieși pe ușă. Se pare că soția miniaturală a lui Ronny descoperise că, dacă troncănea cu ustensilele din bucătărie suficient de tare, oamenii tindeau să bată în retragere.

„Drumurile noastre se despart din nou, Ronny", își spuse el în gând, cu sentimentul că putea greși. Își simți mobilul vibrând în buzunar și știa că este Mona înainte de a vedea afișajul.

— Bună, frumoaso, spuse el, încercând să pară că a răcit, dar nu atât de tare încât să-l împiedice să accepte o invitație.

— Dacă îți surâde ideea de a mai încerca o întâlnire cu fiica mea și cu Ludwig, poți veni mâine, zise ea.

Era o ofertă de pace destul de ezitantă, după vocea ei.

— Mi-ar plăcea, spuse el, ca și cum ar fi gândit-o serios.

— Bun. La ora șapte, la mine. Și trebuie să îți reamintesc că ai o întâlnire cu Kris mâine după-amiază la trei, la biroul lui. Ai mai fost acolo, deci știi unde este.

— Știu? Nu pot spune că îmi amintesc să mai fi fost, minți el.

— Ba știi. Și, Carl? Ai nevoie de asta. Recunosc simptomele.

— Dar mâine voi fi la Halsskov.

— Nu, la ora trei nu vei fi!

— Mona, mă descurc bine. Nu a mai rămas nici urmă de panică în mine după cazul pistolului de bătut cuie. Pot să te asigur de asta…

— Am vorbit astăzi cu Marcus Jacobsen despre criza ta de isterie din sala de ședințe.

— Isterie? Ce isterie?

— În afară de asta, vreau să mă sigur că omul pe care sunt pe punctul de a-l selecta pentru a fi iubitul meu oficial se ridică mental la înălțimea cerințelor.

Carl constată că nu-și putea găsi cu ușurință cuvintele. Să-și exprime corect sentimentele acum ar fi însemnat să recurgă la pași de tango, dacă se putea.

— Mi se pare că te așteaptă o perioadă dificilă. Marcus m-a rugat să îți spun că au mai găsit ceva. Au mai descoperit și altceva în cutia în care a fost îngropat cadavrul.

Cam atât despre dansul de societate.

— Au găsit sub corp o bucată de hârtie. O copie xerox a unei fotografii, învelită în plastic. În fotografie este victima, acest Pete Boswell, care stă între tine și Anker, cu brațele în jurul umerilor voștri.

21

Noiembrie 2010

— Arăți obosit, Carl. Poate că ar trebui să conduc eu? spuse Assad a doua zi dimineață.

— *Sunt* obosit și nu, *nu* conduci tu, Assad. Oricum, nu atât timp cât sunt și eu cu tine.

— Nu ai putut să dormi?

Carl nu răspunse. Dormise bine, deși doar două ore. Avusese o noapte cu gânduri înfiorătoare. Cu o seară înainte, Marcus Jacobsen îi trimisese prin e-mail fotografia victimei care stătea între Carl și Anker, confirmând astfel ceea ce Mona îi spusese mai devreme.

„Trebuie să verificăm în laborator dacă este sau nu un fals. Presupun că suntem de acord că acesta va fi cel mai bun rezultat”, scrisese șeful.

Eufemismul anului. Desigur, cel mai bine era dacă putea concluziona că este un fals, pentru că era un fals. Jacobsen aștepta aici un soi de mărturisire?

Niciodată nu se apropiase măcar de decedat, nici măcar nu îl cunoscuse și, cu toate acestea, povestea îl costase ore de somn al naibii de prețioase. Dacă criminaliștii nu reușeau să demonstreze că fotografia fusese trucată, Carl se putea aștepta oricând la o suspendare. Știa la fel de bine ca oricine cum opera Marcus.

Contemplă spatele automobilelor din fața lui. Dacă se gândea bine, stăteau în coloană de mai bine de jumătate de oră.

— Trafic intens pe șosea, spuse Assad.

— Da, și dacă nu-și vor mișca curul nenorocit, nu vom fi în Halsskov înainte de ora zece.

— Avem toată ziua la dispoziție, Carl.

— Nu, nu avem. Trebuie să mă întorc la trei.

— Ah, în acest caz ar trebui să eliminăm asta, spuse el, arătând spre navigator. Putem părăsi autostrada și vom ajunge rapid acolo, dacă îți citesc eu harta, Carl.

A fost o propunere care i-a costat încă o oră până ce au reușit în cele din urmă să parcheze mașina pe aleea casei lui Philip Nørvig, exact când începeau la radio știrile de la ora unsprezece.

„Demonstranții se adună în această dimineață în fața casei lui Curt Wad din Brøndby”, spuse prezentatorul. „O acțiune de protest inițiată de organizațiile de bază care încearcă să evidențieze principiile antidemocratice pe care se întemeiază Partidul Puritan al dr. Wad.

Curt Wad a declarat că…”

Carl opri motorul și păși pe pietrișul aleii.

•

— Dacă n-ar fi fost Herbert…

Mie Nørvig dădu din cap în direcția bărbatului care tocmai intrase în sufragerie pentru a se prezenta. Ca și Mie, părea să aibă în jur de șapte zeci de ani.

— … Ei, bine, Cecilie și cu mine n-am fi fost niciodată capabili să păstrăm casa.

Carl îl salută politicos pe bărbat când se așeză.

— Înțeleg perfect. Într-adevăr, trebuie să fi fost o perioadă de grea încercare, zise Carl încuviințând din cap.

Un alt eufemism.

Nu numai că soțul ei dispăruse, dar plecase în grabă și o lăsase să rezolve singură mizeria.

— Voi fi foarte direct, doamnă Nørvig. El ezită, brusc cuprins de îndoială. Acesta este încă numele dumneavoastră, nu-i așa?

Își frecă nervoasă dosul palmei. Întrebarea o jena în mod evident.

— Da, este. Vedeți, eu și Herbert nu suntem căsătoriți. Instanțele mi-au declarat falimentul atunci când Philip a dispărut, așa că nu se cădea.

Carl se forță să zâmbească pentru ca să arate că a înțeles, deși nu îi păsa câtuși de puțin dacă erau căsătoriți sau nu.

— Este posibil ca soțul dumneavoastră să fi simțit pur și simplu că nu mai face față și să se fi hotărât să lase totul în urmă?

— Dacă prin asta înțelegeți că s-ar fi sinucis, atunci răspunsul este nu. Philip era prea laș să facă asta.

Spusele ei sunau dur, dar poate că ar fi preferat ca el să fi luat o frânghie și să se spânzure de unul dintre copacii din grădină. Poate că ar fi fost mai bine pentru ea.

— Nu, ceea ce vreau să spun este că e posibil să fi fugit pur și simplu. Poate că a reușit să pună niște bani deoparte și apoi s-a stabilit undeva în străinătate, unde nu-l va găsi nimeni.

Ea îl privi cu surprindere. De ce nu îi trecuse asta prin cap niciodată?

— Imposibil. Philip ura călătoriile. Uneori obișnuiam să-l bat la cap să plecăm în câte o excursie. Nimic special, doar o călătorie cu autobuzul în Germania, sau așa ceva. Câteva zile cel mult. Dar n-a făcut-o niciodată. Ura să meargă în locuri noi. De ce altfel și-ar fi pus la punct cabinetul într-o fundătură ca asta? Pentru că este locul în care a crescut, de aceea!

— Poate că a simțit că nu are altă opțiune decât să dispară, având în vedere situația în care era afacerea. Un sat montan din Creta, sau poate undeva în Argentina. Un loc în care o persoană putea fugi de

problemele de acasă și se putea stabili frumos fără a avea parte de întrebări.

Mie Nørvig pufni și clătină din cap. Ideea era în mod clar de neconceput.

Bărbatul pe care îl chema Herbert intră.

— Îmi pare rău, dar poate ar trebui să adaug în acest moment că Philip era un vechi prieten de școală al fratelui meu mai mare. Mereu spunea că Philip era un fătălău.

Îi aruncă partenerei sale o privire înțelegătoare, cel mai probabil ca să-și consolideze poziția de partener considerabil mai adecvat decât predecesorul său.

— Odată, când s-a organizat o excursie școlară la Bornholm, Philip a refuzat să plece. El a spus că nu va fi în stare să înțeleagă un cuvânt din dialectul local, așa că nu avea rost. Profesorii au pufnit și au comentat, dar el nu și-a schimbat decizia. Nu a fost obligat să facă ceea ce nu i se potrivea.

— Hmm. Nu așa aș descrie eu un fătălău, dar probabil avem perspective diferite. OK, lăsăm această teorie deoparte deocamdată. Nu a fost sinucidere și nu s-a stabilit în străinătate. Ceea ce înseamnă că opțiunile rămase sunt accident sau omor. Care credeți că ar fi cel mai probabil?

— După părerea mea, a fost acea organizație blestemată din care făcea parte cea care l-a omorât, spuse Mie Nørvig, privind spre Assad.

Carl se uită la asistentul său, ale cărui sprâncene întunecate se ridicaseră brusc în extremitatea nordică a frunții sale încrețite.

— Ei lasă, Mie, spuse Herbert de pe canapea. Nu avem cum să știm asta.

Carl își fixă privirea asupra femeii în vârstă.

— Nu sunt sigur că vă pot urmări. Ce organizație? întrebă el. Nu există nicio mențiune în dosarul cazului cum că ar fi aparținut vreunei organizații.

— Nu am menționat asta niciodată înainte.

— Văd. Atunci ați putea să ne dați acum mai multe informații?

— S-au autointitulat Cauza.

Assad întinse mâna după carnețel.

— Cauza? Un pic melodramatic, nu-i așa? Pare a fi un nume născocit de vreun Sherlock Holmes. Îi scăpă un zâmbet, dar informațiile declanșară o reacție diferită în el. Și ce ar putea implica această Cauză? întrebă el.

— Mie, nu cred că ar trebui să... îl întrerupse Herbert, dar Mie Nørvig îl ignoră.

— Nu știu prea multe despre asta, ca să fiu sinceră, pentru că Philip nu a menționat-o niciodată. Se pare că nu i s-a permis. Dar inevitabil am prins mici fragmente de-a lungul anilor. Eram secretara lui, până

la urmă, spuse ea, respingând protestul partenerului său cu un semn al mâinii.

— Ce fel de fragmente? continuă Carl.

— Despre unii care merită să aibă copii, iar alții nu. Philip a susținut uneori introducerea sterilizării obligatorii în sistem. O făcea de câțiva ani înainte să încep să lucrez pentru el. Exista un caz vechi despre care au discutat uneori când Curt era aici. Eu…

— Curt? o întrerupse Carl.

— Curt Wad. Este în politică acum.

Carl încercă să identifice numele care i se părea vag familiar, dar eșuă.

— Cazul Hermansen l-au numit, continuă femeia.

— Cred că trebuie să fi fost primul la care au colaborat. În anii următori, Philip a servit și drept contact pentru medici și alți solicitanți. Era responsabil de o întreagă rețea.

— Înțeleg. Dar acel lucru era ceva obișnuit la vremea respectivă, nu-i așa? Adică, de ce ar fi fost soțul dumneavoastră în pericol pentru asta? Autoritățile permiteau pe vremuri sterilizarea multor persoane cu probleme mintale.

— Da, dar destul de des au sterilizat persoane care *nu aveau* probleme mintale și le-au și internat. Era foarte convenabil dacă doreau să scape de ele. Țigăncile, de exemplu. Și femeile cu familii numeroase care trăiau din ajutoare sociale sau se prostituau. Dacă medicii Cauzei reușeau să le bage pe aceste femei în sala de operație, ele ieșeau adesea cu trompele legate și, cu siguranță, fără copiii nenăscuți din pântecele lor, dacă erau însărcinate.

— OK, dați-mi voie să văd dacă am înțeles corect. Spuneți că operațiile chirurgicale radicale au fost efectuate ilegal pe aceste femei fără acordul lor?

Mie Nørvig ridică lingurița și amestecă în cafea, chiar dacă se răcise demult. Acesta era modul ei de a răspunde. Trebuiau să tragă singuri concluziile.

— Există informații despre această organizație, Cauza? Dosare, rapoarte de orice fel?

— Nu la modul concret, nu. Dar am dosarele lui Philip și articole tăiate din ziare la subsol, unde avea biroul.

— Sincer, Mie, crezi că este înțelept? Va ajuta asta la ceva? întrebă Herbert. Ce vreau să spun este că ar fi mai bine să nu răscolim trecutul.

Mie Nørvig nu-i răspunse.

Și atunci Assad ridică mâna în aer, încet și cu o expresie dureroasă pe față.

— Scuzați-mă, pot folosi toaleta, vă rog?

Carl nu era obișnuit să caute prin documente. Avea personal pentru

asta. Dar, cu unul care răspundea la apelul naturii și cu celălalt care ținea frontul la sediul central, nu prea avea de ales.

— De unde să începem? o întrebă pe Mie Nørvig, care privea de jur-împrejurul biroului de la subsol, ca și cum ar fi fost un străin în propria casă.

Carl scăpă un oftat în timp ce scoase câteva sertare dintr-un dulap cu dosare dezvăluind o serie aparent nesfârșită de dosare suspendate, toate umplute până la refuz. Parcurgerea tuturor acestor loturi ar fi durat o veșnicie. Cu siguranță că nu-i lipsea așa ceva.

Mie Nørvig ridică din umeri.

— Nu m-a mai preocupat subiectul acesta de mulți ani. Nu-mi place să cobor aici de când a dispărut Philip. M-am gândit să scap de toate, desigur, dar sunt documente confidențiale care trebuie eliminate într-un mod corespunzător. Va fi așa de deranjant. Mult mai ușor să încui ușa și să uiți de toate. Nu este ca și cum am avea nevoie de spațiu.

Se opri din nou și privi absentă în jurul camerei.

— Trebuie să spun că este o treabă destul de dificilă, îndrăzni Herbert. Poate că Mie și cu mine ar trebui să trecem prin toate și să vedem dacă există ceva care ar putea să vă intereseze. Dacă apare ceva vă putem transmite. Ar fi bine? Desigur, va trebui să știm ce căutăm mai întâi.

— A, știu, exclamă brusc Mie Nørvig, indicând un dulap mare din lemn de culoare deschisă, deasupra căruia erau cutii de carton grele, cu plicuri preimprimate, cărți de vizită și formulare.

Ea întoarse cheia, iar ruloul frontal coborî prompt ca o ghilotină.

— Acolo, spuse ea, alegând un album albastru cu spirală în format A3. Prima soție a lui Philip l-a păstrat. După 1973, când Philip și Sara Julie au divorțat, articolele tăiate din ziare nu mai erau puse atent în album, ci doar plasate între pagini.

— Presupun că l-ați studiat?

— Desigur. După Sara Julie, eu am fost cea care introducea în album articolele pe care Philip îmi cerea să le tai din ziare.

— Și ce ați vrut să-mi arătați? întrebă Carl, observând că Assad intră în cameră, nemaifiind palid. Poate că era într-o stare mai bună, acum că fusese la toaletă.

— Ești bine, Assad? întrebă el.

— Doar o recidivă minoră, Carl, răspunse el lovindu-se cu precauție peste stomac și lăsând impresia că s-ar putea ca povestea să mai continue.

— Aici, zise Mie Nørvig. Un articol din 1980. Și aceasta este persoana despre care vă povesteam, continuă ea, arătând spre articol. Curt Wad. Nu-l puteam suporta. Ori de câte ori venea aici sau ori de câte ori soțul meu vorbea cu el la telefon, Philip parcă era alt om. Devenea atâta de dur. Nu, dur nu este tocmai cuvântul potrivit. Mai

impasibil, ca și cum n-ar fi avut sentimente în el. Dintr-odată, devenea atât de rece față de fiica mea și de mine, de parcă avea o personalitate complet diferită. În mod normal, era un om destul de amabil, dar, de multe ori, când devenea așa, ne certam.

Carl studie articolul. *Partidul Puritan înființează filiala Korsør,* spunea titlul. Dedesubt era o fotografie. Philip Nørvig într-un sacou de tweed, iar bărbatul de lângă el era elegant, în costum închis la culoare, cu un nod strâns la cravată.

Philip Nørvig și Curt Wad au condus întâlnirea cu autoritățile, spunea articolul.

— Ei, dă-mă dracului! mormăi Carl, aruncând o privire prin care își cerea scuze gazdelor sale. Acesta este tipul care apare pe toate canalele de știri. Partidul Puritan, recunosc numele acum.

Fotografia arăta o versiune mai tânără a lui Curt Wad decât cea pe care o văzuse la tv cu o zi înainte. Perciuni negri, un bărbat înalt și chipeș în floarea vârstei și, alături de el, un bărbat subțire, aspru, având cute pronunțate pe pantaloni și cu un zâmbet care părea fals.

Ea încuviință din cap.

— Da, acesta este. Curt Wad.

— Momentan încearcă să-și ducă partidul în parlament, nu-i așa?

Ea dădu din nou din cap.

— Nu este prima dată, nici pe departe. Dar de data aceasta se pare că ar putea reuși. Curt Wad este un om cu multă influență și fără scrupule, iar ideile sale sunt bolnave. Nu putem decât să sperăm că va fi oprit la timp.

— Nu știi despre ce vorbești, Mie, spuse Herbert, întrerupând-o din nou.

Nemernic băgăcios, se gândi Carl în sinea lui.

— Oh, ba da, răspunse Mie Nørvig iritată. Știi foarte bine că am idee despre ce vorbesc. Ai studiat și tu documentele la fel de mult ca mine. Gândește-te la ce a scris Louis Petterson la un moment dat; am vorbit despre asta. Curt Wad și toți oamenii lui au fost implicați în tot felul de cazuri îngrozitoare, avorturi care au fost documentate ca și chiuretaje necesare și sterilizări. Intervenții la care femeile nici măcar nu știau că au fost supuse.

Herbert protestă mai emoțional decât era cazul.

— Soției mele… Adică Miei i-a intrat în cap că Wad este de vină pentru dispariția lui Philip. Durerea poate fi un lucru groaznic și…

Carl se încruntă și privi îndeaproape expresia bărbatului, în timp ce Mie Nørvig continua, ferm convinsă. Era ca și cum argumentele lui se spulberaseră demult.

— La doi ani după ce a fost făcută această fotografie, după ce Philip a investit mii de ore de lucru în acest Partid Puritan al lui, Wad l-a dat afară. Omul acela, de acolo, spuse arătând cu degetul spre

imaginea lui Curt Wad, a venit personal aici și l-a dat afară pe Philip fără nici cel mai mic avertisment. Au afirmat că a delapidat fonduri, dar nu era adevărat. La fel cum nu era adevărat că a comis o fraudă în practica sa de avocatură. El nici nu s-ar fi gândit la asta. Doar că nu era bun la cifre, atâta tot.

— Chiar nu văd niciun motiv evident pentru care ai putea face legătura între Curt Wad și dispariția lui Philip, Mie, spuse Herbert mai calm de data asta. Reține că bărbatul este încă în viață. Te-ar putea da în judecată pentru…

— Nu mă mai tem de Curt Wad, ți-am spus asta! izbucni ea energic, cu obrajii înroșiți sub stratul fin de pudră de pe față. Stai deoparte de data asta, Herbert, și lasă-mă să vorbesc. Mă auzi?

Herbert se retrase. Era clar că problema va fi subiectul dezbaterilor din spatele ușilor închise.

— Poate că sunteți și dumneavoastră membru al acestui Partid Puritan, domnule Herbert? se aventură Assad din colțul camerei.

Fața bărbatului se crispă, dar nu răspunse la întrebare. Carl îi aruncă asistentului o privire întrebătoare. Assad dădu din cap spre o diplomă înrămată de pe perete. Carl se apropie. *Diploma de Onoare,* spunea. *Acordată lui Philip Nørvig și Herbert Sønderskov de la Nørvig & Sønderskov pentru sponsorizarea Premiului Bursierilor din Korsør 1972.*

Assad se încruntă în timp ce dădu din cap discret spre partenerul lui Mie Nørvig.

Carl îi întoarse gestul. Bine reperat, Assad.

— Deci și dumneavoastră sunteți avocat, Herbert? întrebă Carl.

— Ei bine, am fost, răspunse el. M-am retras în 2001. Dar da, am pledat la înalta Curte până atunci.

— Și cu Philip Nørvig erați partener, nu-i așa?

Vocea lui Herbert Sønderskov deveni mai groasă.

— Într-adevăr, ne-am bucurat de un parteneriat profesional lung și fructuos până când am decis să mergem pe căi separate în 1983.

— Asta a fost în urma acuzațiilor îndreptate împotriva lui Philip Nørvig și a rupturii dintre el și Curt Wad? continuă Carl.

Sønderskov se încruntă. Acest pensionar rotunjor avea o experiență de ani de zile în a scăpa clienții de acuzațiile aduse lor. Experiență de care profita acum pentru a se proteja.

— Cu siguranță, da. Philip s-a implicat într-o chestiune cu care eu nu eram de acord, dar încetarea parteneriatului a fost mai mult din motive practice decât orice altceva.

— Foarte practice, într-adevăr. Ați preluat toți clienții și pe soția lui dintr-o singură mișcare, comentă Assad încet. Mai erați prieteni când a dispărut? Și unde erați în acel moment?

— Oh, deci schimbăm abordarea acum, nu? spuse Sønderskov întorcându-se spre Carl. Cred că ar trebui să-l informați pe asistentul

dumneavoastră aici de față că am întâlnit mulți polițiști la vremea mea și sunt mai mult decât obișnuit să aud exact acest tip de insinuări mizerabile aproape zilnic. Nu sunt aici în proces și nici nu am fost vreodată, s-a înțeles? Și pe lângă asta, am fost în Groenlanda în perioada respectivă. Eram în practică acolo timp de șase luni și nu m-am mai întors acasă decât după dispariția lui Philip. După o lună, dacă îmi amintesc bine. O pot dovedi, desigur.

Abia acum se întoarse spre Assad, anticipând expresia potrivnică pe care acest monolog elocvent trebuie să o fi adus pe fața bărbatului. Assad însă era liniștit.

— Și, desigur, soția lui Philip Nørvig a devenit disponibilă între timp, nu-i așa? continuă Assad.

În mod ciudat, Mie Nørvig se abținu să comenteze îndrăzneala lui Assad. Oare se gândea și ea la același lucru?

— Acum ascultă aici, acest lucru este scandalos!

Herbert Sønderskov părea să îmbătrânească brusc, deși veninul care fără îndoială îl făcuse un adversar formidabil în anii trecuți era destul de vizibil.

— Deschidem ușile casei noastre și vă primim înăuntru, ca apoi să fim întâmpinați cu insulte. Dacă acesta este modul în care poliția își face treaba în aceste zile, atunci se pare că va trebui să-l caut personal pe comisar și să vorbesc cu el. Cum ai spus că te cheamă? Assad, nu-i așa? Și prenumele?

E momentul să-l lingușim, se gândi Carl. Având în vedere rahatul în care se afla în momentul de față, ultimul lucru de care avea nevoie era un avocat mânios care să-și vâre nasul.

— Îmi cer scuze, domnule Sønderskov, asistentul meu a depășit limita. Este împrumutat de la un alt departament și obișnuia să se ocupe de persoane mai puțin sus-puse decât domnia voastră. Se întoarse spre Assad. Te-ar deranja să mă aștepți în mașină, Assad? Vin și eu într-un minut.

Assad ridică din umeri.

— Bine, șefule. Dar amintiți-vă să verificați dacă există un dosar pe numele Rita Nielsen în toate sertarele acestea, zise Assad arătând către un dulap. Aici, în partea aceasta, de la „L până la N".

Apoi se întoarse pe călcâie și ieși țeapăn afară, de parcă își petrecuse ultimele douăzeci de ore în șaua unui armăsar sau era constipat.

— Așa este, spuse Carl uitându-se acum la Mie Nørvig. După cum a spus Assad, mi-ar plăcea foarte mult să văd dacă arhivele de aici ar putea include informații despre o femeie care a dispărut în aceeași zi cu soțul dumneavoastră. O femeie pe nume Rita Nielsen. Îmi dați voie?

Fără să aștepte un răspuns, scoase sertarul marcat „L până la N" și

se uită în conținutul său. Erau foarte mulți Nielsen.

În aceeași clipă, Herbert Sønderskov se ridică din spate și închise sertarul.

— Aici va trebui să ne oprim, îmi este frică. Aceste documente sunt confidențiale și nu pot în niciun caz să vă permit să încălcați anonimatul clienților companiei. Trebuie să vă rog să plecați imediat.

— Ei, în cazul acesta voi avea nevoie doar de un mandat de percheziție, nu-i așa? îl contracara Carl, luându-și mobilul din buzunar.

— Cu siguranță. Dar mai întâi va trebui să plecați.

— Nu sunt sigur că este o idee bună. Dacă există un fișier cu numele Rita Nielsen în sertarul respectiv, cine știe dacă va mai fi acolo peste o oră? Ați fi surprins cum lucrurilor de genul acesta le pot crește aripi dintr-odată.

— Vă cer să plecați acum, mă înțelegeți? repetă Herbert Sønderskov cu o voce înghețată. Se prea poate că veți obține un mandat de percheziție, dar va trebui să traversăm podul doar atunci când vom ajunge la el. Cunosc legea.

— O, oprește-te, Herbert, interveni Mie Nørvig ferm, arătând clar care dintre ei purta pantalonii.

Carl și-l imagină pe Sønderskov exilat în fața televizorului, visând la feluri de mâncare cu care sigur nu va fi servit, cel puțin nu în săptămâna următoare. Și de aici, dovada clară a teoriei conform căreia coabitarea este tipul de interacțiune umană care implică de departe cele mai numeroase oportunități de sancționare.

Scoase sertarul și răsfoi dosarele cu o dexteritate obținută în ani de practică.

— Iată, spuse ea, extrăgând un dosar. Acest dosar se apropie cel mai mult de Rita Nielsen.

Îi arătă lui Carl coperta dosarului. Era pe numele SIGRID NIELSEN.

— OK, acum este clar. Mulțumesc, spuse Carl dând din cap în direcția lui Herbert, care se zgâia la el. Mie, ați putea verifica, vă rog, dacă există din întâmplare ceva despre o femeie cu numele Gitte Charles? Și un bărbat numit Viggo Mogensen? Și asta va fi totul deocamdată, promit.

Două minute mai târziu ieșea pe ușa din față. Fără Gitte Charles și fără Viggo Mogensen.

•

— Nu cred că Herbert o să-și amintească cu drag de tine, Assad, mormăi Carl în timp ce întorceau mașina spre Copenhaga.

— Poate că nu. Dar când un bărbat ca el începe să intre în panică, acționează ca o cămilă flămândă care mănâncă ciulini. Continuă să mestece fără să înghită. Ai văzut cât de deranjat era? Cred că a reacționat ciudat.

Carl se uită la el. Chiar și din profil era ușor să-i vezi zâmbetul care îi ajungea până la urechi.

— Chiar ai fost la budă, Assad?

Assad râse.

— Nu, Carl, n-am fost. M-am învârtit pe la etaj și am găsit asta, plină de fotografii. Își ridică burta, băgă mâna sub curea și scoase ceva din cele mai intime părți ale pantalonilor.

— Iată, zise el, arătându-i un plic. L-am găsit în dulapul lui Mie Nørvig din dormitor. Într-o cutie de carton în care de obicei găsești lucruri interesante. Am luat tot teancul, gândindu-mă că ar putea fi mai puțin evident decât dacă luam doar câteva, spuse el în timp ce începu să analizeze conținutul.

Logică pentru proști.

Carl trase pe dreapta și studie prima dintre fotografiile pe care Assad i le înmână.

Era o poză de grup, făcută în mod clar cu o ocazie festivă. Pahare de șampanie ridicate spre fotograf și zâmbete.

Assad puse un deget hotărât în mijloc.

— Acesta este Philip Nørvig cu o femeie care nu este Mie. Cred că ar trebui să presupunem că este prima lui soție. Și uită-te la asta, spuse mutându-și degetul la marginea grupului. Iată-i pe Herbert Sønderskov și Mie, mai tineri ca acum. Nu ți se pare că el ar fi fost amorezat de ea încă de pe atunci?

Carl încuviință din cap. Brațul lui Sønderskov învăluiau strașnic umerii lui Mie.

— Uită-te pe spate, Carl.

Întoarse fotografia pe care o ținea în mână: *4 iulie 1973. 5 ani de Nørvig și Sønderskov.*

— Și uite-o și pe cealaltă pe care am găsit-o.

Culorile erau șterse, în mod clar fotografia nu fusese realizată de un profesionist. O fotografie de nuntă, făcută în fața primăriei din Korsør. Mie și Philip Nørvig, Mie cu sarcină avansată, Philip având un zâmbet triumfător, în contrast puternic cu expresia lui Herbert Sønderskov, aflat mai încolo, pe scările din spatele cuplului fericit.

— Înțelegi ce vreau să spun, Carl?

El încuviință din cap.

— Philip Nørvig o lasă gravidă pe fblețea lui Herbert Sønderskov. Secretara și-o pune cu amândoi, dar Nørvig pleacă cu trofeul.

— Trebuie să verificăm dacă Sønderskov a fost într-adevăr în Groenlanda când Nørvig a dispărut, spuse Assad.

— Da, dar sunt sigur că spune adevărul în acest sens. Ceea ce mă interesează mai mult este de ce sare în apărarea acestui tip, Curt Wad, pe care Mie Nørvig, evident, nu-l poate suporta. Nu că nu o înțeleg, pare un ins înfiorător, ca să fiu sincer. Tind să cred că ar trebui să

urmăm intuiția feminină a lui Mie Nørvig.

— O să o implicăm și pe Rose, dacă poate fi mutată din birou.

Reușiră să ajungă doar până la semnul McDonald care întâmpina traficul de pe autostrada de la Karistrup, când Rose sună înapoi.

— Voi chiar vă așteptați să vă dau informații de una singură, așa, una-două, despre individul ăsta, Wad? Are cel puțin un milion de ani și nu a stat deloc locului, asta vă pot spune.

Vocea ei deveni din ce în ce mai stridentă, până când Carl realiză că era mai bine să intervină și să o calmeze înainte ca lucrurile să scape de sub control.

— Nu, desigur că nu, Rose. Dă-mi info de bază, doar atât. Vom ajunge la detalii mai târziu, dacă este nevoie. Vezi dacă există vreo sursă care ne poate oferi un rezumat. Un articol din ziar, ceva de genul acesta. Ceea ce vrem să știm este dacă există ceva scandaluri în jurul lui. Din câte am înțeles, este mai degrabă un personaj controversat.

— Dacă vrei scandaluri legate de Curt Wad, ar trebui să vorbești cu un jurnalist numit Louis Petterson. *El* clar a fost în spatele lui, crede-mă.

— Da, numele lui îmi sună cunoscut. A scris recent ceva despre el?

— Recent, nu. Cel mai mult acum cinci sau șase ani, dar apoi se pare că s-a oprit.

— Poate nu a mai rămas nimic de scos la lumină.

— Nu asta este impresia pe care o am *eu.* Din câte văd, au existat destul de mulți jurnaliști care au încercat să afle ce a făcut Curt Wad. Dar acest Louis Petterson a fost cel cu titlurile mari.

— OK, unde locuiește acest Louis Petterson?

— În Holbæk. De ce?

— Dă-mi numărul lui, ca o fată cuminte ce ești.

— Oooh, ai putea să repeți asta? Nu am auzit bine.

Carl a fost tentat să reacționeze sarcastic, dar și-a înăbușit pornirea.

— Am spus „ca o fată cuminte ce ești”.

— Mi s-a părut mie că asta ai spus. Și se mai întâmplă minuni, nu? răspunse ea înainte de a-i da numărul. Dar dacă te gândești să stai de vorbă cu el, cel mai bine ar fi să te duci la Café Vivaldi pe Ahlgade, numărul 42, pentru că acolo merge la băute, conform afirmațiilor soției.

— De unde știi? L-ai sunat deja?

— Clar că da! Cu cine crezi că ai de-a face aici? pufni ea și închise telefonul.

— La dracu’, spuse Carl și arătă cu degetul spre navigator. Assad, intră în Ahlgade 42, Holbæk. Vom bea ceva, continuă el imaginându-și figura Monei când o va suna într-un minut pentru a-și anula sesiunea cu prietenul ei psiholog, Kris.

Nu o să se amuze.

•

Poate că se aștepta la un mic local dubios, ascuns de lumina aspră a zilei, în care reporterii epuizați din motive inimaginabile se retrag pentru a-și reîncărca bateriile. Dar Café Vivaldi nu era deloc un astfel de loc.

— Nu la asta mă așteptam, Carl, spuse Assad, când intrară în ceea ce părea cea mai frumoasă clădire de pe stradă. Avea chiar și un turn.

Carl aruncă o privire în încăperea plină, dar își dădu seama că nu avea habar cum arăta bărbatul pe care urmau să-l întâlnească.

— Sun-o pe Rose. Poate ne dă o descriere, spuse el, observând decorul. Sticlă opacă, decoruri din stuc pe tavan. Făcut cu gust, luminat plăcut, scaune și bănci confortabile și mici detalii peste tot.

Pariez pe oricât că e cel de acolo, se gândi Carl, uitându-se la un bărbat care era în centrul unui grup de bărbați de vârstă medie, care se adunaseră pe o scenă ridicată în mijlocul încăperii. De obicei blazați, cu trăsături obosite și ochi ageri.

Carl se întoarse spre Assad, care vorbea la telefon cu Rose și dădea din cap aprobator.

— Deci, ce crezi, Assad? Este cel de acolo?

— Nu.

Assad își aruncă privirea peste colecția variată de domnișoare consumatoare de salate, care luau masa, cupluri îndrăgostite care sorbeau capucino cu degetele împletite și altele care erau singure, cufundate în ziare, cu pahare pline de bere în fața lor.

— Cred că e cel de acolo, spuse el în cele din urmă, arătând spre un tânăr cu părul de culoarea nisipului, așezat pe o bancă într-un colț de lângă fereastră, jucând table cu un bărbat de aceeași vârstă.

Carl știa că nu l-ar fi nimerit nici într-o sută de ani.

Se duseră și stătură o clipă lângă ei, în timp ce cei doi bărbați i-au ignorat până când Carl le atrase atenția.

— Louis Petterson? Vă putem vorbi un minut?

Bărbatul ridică privirea, trecând de la concentrarea profundă în care se afla la realitatea plină de adrenalină. În mai puțin de o secundă Petterson observă aspectul diferit al celor doi bărbați și realiză ce erau: polițiști. Își întoarse privirea pe tabla de joc pentru o clipă și după câteva mișcări rapide făcu un semn de pauză.

— Nu cred că acești domni sunt aici ca să se uite la noi cum jucăm, Mogens.

Stăpânirea de sine a omului e de-a dreptul surprinzătoare, se gândi Carl.

Adversarul lui Petterson încuviință din cap și dispăru în mulțimea din partea cealaltă a scenei.

— Nu mai comit infracțiuni, spuse el, rotindu-și lent paharul de vin

alb în mână.

— Este bine. Dar noi suntem aici pentru că ai avut multe materiale despre Curt Wad, explică Carl.

Petterson zâmbi.

— Atunci sunteți de la Serviciile Secrete. Trebuie să spun că a trecut ceva vreme de când nu a mai fost PET-ul să mă vadă.

— Nu, suntem de la Omucideri din Copenhaga.

Expresia feței bărbatului se schimbă de la dispreț la ochi larg deschiși și încruntați. Dacă n-ar fi avut experiență, Carl nici nu ar fi observat. Aceasta nu era reacția unui jurnalist în căutarea unei povești, caz în care i s-ar fi luminat chipul. Perspectiva unui articol bine plătit într-un ziar de mare tiraj apărea ori de câte ori se menționa cuvântul „omucidere". Dar nu la asta se gândea acest tip, ceea ce îi dădu de gândit lui Carl.

— Așa cum am spus, vrem să știm despre Curt Wad. Ne puteți acorda zece minute?

— Sigur, dar nu am scris nimic despre el în ultimii cinci ani. Puteți spune că am rămas fără elan.

Fără elan, pe dracu'. Ritmul cu care rotești acel pahar de vin spune o altă poveste, se gândi.

— Te-am verificat, minți Carl. Nu ești în șomaj, deci, cum îți câștigi existența, Louis?

— Lucrez pentru o organizație, răspunse Petterson, încercând să evalueze cât de mult știa Carl.

Și din acest motiv, Carl dădu din cap.

— Răspuns corect. Ai putea să ne povestești despre asta?

— Poate. Sau ai putea începe prin a-mi spune ce crimă investighezi.

— Am spus că investigăm o crimă? Nu cred că am spus asta, nu, Assad?

Assad clătină din cap.

— Relaxează-te, spuse Assad. Nu ești bănuit pentru nimic în special.

Era adevărat, însă Petterson se alertase totuși.

— Atunci *cine* este și pentru ce? A, și poate îmi puteți arăta niște acte dacă tot suntem la subiect?

Carl își ținu insigna suficient de ridicată pentru ca toată lumea din apropiere să o poată vizualiza bine.

— Vrei s-o vezi și pe a mea? întrebă Assad cu îndrăzneală.

Din fericire, Petterson refuză. Poate că era momentul să facă o legitimație și pentru Assad. O carte de vizită cu ceva care să arate ca un logo al poliției era suficient.

— Investigăm patru cazuri de persoane dispărute, spuse Carl. Numele Gitte Charles înseamnă ceva pentru tine? Era o asistentă auxiliară, locuia pe Samso.

Petterson dădu din cap că nu.

— Atunci, Rita Nielsen? Sau Viggo Mogensen?

— Nu. Când au dispărut?

— Începutul lunii septembrie 1987.

Petterson zâmbi.

— Aveam doisprezece ani la vremea aceea.

— Deci nu ai fost tu, zâmbi din nou Assad.

— Ce zici de Philip Nørvig? Îți sună cunoscut?

Petterson își lăsă capul pe spate și se prefăcu că se gândește, dar Carl îl citi. Jurnalistul știa clar cine era Philip Nørvig. Putea la fel de bine să scrie cu litere mari de neon.

— A fost un avocat în Korsør, a locuit în Halsskov, spuse Carl zâmbind. Fost activist în Partidul Puritan, exclus în 1982. Dar aveai doar șapte atunci, așa că nici asta nu a fost din vina ta.

— Nu pot spune că am auzit de el. Trebuia?

— Având în vedere cantitatea de articole pe care le-ai scris despre Partidul Puritan, să zicem că aș fi surprins dacă nu ai fi auzit de el.

— Da, poate că am scris. Doar că nu mai sunt sigur, asta este totul.

De ce nu? se gândi Carl.

— Putem verifica oricând în arhivele ziarelor. Poliția se pricepe la chestii de acest fel, sau poate nu știai?

Petterson păli.

— Ce ai scris despre Cauză? întrebă Assad un pic prematur.

Bărbatul clătină din cap. Trebuia să însemne „nimic” și poate că era adevărat.

— Îți dai seama că vom verifica informația, nu-i așa, Louis? Și permite-mi să spun asta: limbajul tău corporal mi-a spus că știi mult mai multe decât recunoști. Nu știu exact ce și poate fi irelevant, dar cred că ar fi cazul să începi să vorbești. Chiar acum. Lucrezi pentru Curt Wad?

— Este totul în regulă, Louis? întrebă prietenul său, Mogens, care se apropie cu precauție din nou.

— Da, sunt bine. Dar aceștia doi latră la copacul greșit. Se întoarse spre Carl și spuse cu o voce calmă: Nu am nimic de-a face cu acel om, absolut nimic. Lucrez pentru o organizație numită Benefice. Este un organism independent care funcționează pe bază de finanțare voluntară. Treaba mea este să adun informații despre greșelile Partidului Danemarca și ale coaliției guvernamentale din ultimul deceniu. Să zicem doar că sunt suficiente pentru a-mi continua activitatea.

— Da, trebuie că ești un om ocupat. OK, deci vom renunța la abordarea respectivă. Dar pentru cine aduni aceste informații?

— Pentru oricine o cere. Ascultă, îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult. Dacă doriți informații despre Curt Wad, puteți citi despre el.

Se pare că aveți toate articolele mele, dar eu am trecut la alt subiect de atunci. Deci, dacă nu aveți întrebări specifice cu privire la acești oameni dispăruți, v-aș fi recunoscător dacă m-ați lăsa să mă bucur de ceea ce a mai rămas din ziua mea liberă.

— Și-a schimbat un pic abordarea, zise Carl îngândurat, când reveniră pe stradă câteva minute mai târziu. Tot ce i-am cerut a fost o descriere rapidă a acestui Curt Wad. Mă întreb ce dracu' o fi cu el?

— Îți voi spune în curând, Carl. Momentan tipul dă telefoane. Nu te uita, pentru că ne privește pe fereastră. Dar cred că ar trebui s-o rugăm pe Lis să afle pe cine apelează.

22

Septembrie 1987

În acea dimineață de vineri, Nete se trezi în apartamentul ei cu o durere de cap. Nu știa dacă durerea era cauzată de experimentele olfactive din ziua trecută sau de conștientizarea faptului că în acea zi crucială va omorî șase persoane în decurs de douăsprezece ore.

Tot ce știa era că, dacă nu-și lua tabletele pentru migrenă, totul se ducea pe apa sâmbetei. Probabil că două tablete ar fi fost suficiente, dar ea luă trei, iar pentru o oră sau două a stat cu privirea fixată pe ceas până când capilarele creierului i s-au relaxat, și putea să vadă lumina fără să o simtă ca pe un șoc electric.

Apoi așeză ceștile pe masa de mahon din sufrageria ei elegantă, lingurițele de argint aliniate pe un rând și pregăti decantorul de extract de măselariță, astfel încât, când va veni momentul, să își poată servi musafirii cu cantitatea corectă, fără prea mult deranj.

Reluă procedura în minte pentru a zecea oară, înainte de a se așeza încă o dată să aștepte, ascultând ticăitul ceasului englezesc al bunicului din spatele ei. Mâine după-amiază avea să zboare spre Mallorca, iar verdele plin de viață din Valldemossa îi va umple simțurile și-i va alunga din minte trecutul cu toți demonii lui.

Dar mai întâi, camera morții era pregătită să-și primească ocupanții.

După pierderea sarcinii, tatălui i-a fost recomandată o familie care să o accepte pe Nete, o familie care a primit-o ca pe o paria, iar acest lucru nu s-a schimbat niciodată.

Camera menajerei era plasată în exteriorul casei, iar munca pe care trebuia să o facă în timpul zilei era solicitantă, așa că singurele momente când era împreună cu familia erau mesele, iar acestea se desfășurau în cea mai profundă tăcere. În puținele ocazii în care s-a încumetat să deschidă gura, ei au redus-o la tăcere, deși a făcut tot posibilul să vorbească frumos. Până și fiica și fiul, care aveau aproape aceeași vârstă cu ea, tindeau să o ignore. Era un corp străin, o necunoscută și o tratau de parcă ar fi avut drept de viață și de moarte asupra ei. În afară de muncă, viața nu-i oferea nimic, și nu a primit niciodată o vorbă bună. Asprimea, mustrările și regulile erau la ordinea zilei.

Douăzeci de kilometri o despărțeau pe Nete de casa copilăriei sale, doar o oră cu bicicleta. Dar Nete nu avea bicicletă și zilele și le petrecea sperând că tatăl ei va dori să o viziteze. Nu a făcut-o

niciodată.

După ce a stat cu familia timp de un an și jumătate, a fost chemată în salon, unde polițistul local stătea de vorbă cu tatăl ei adoptiv. Zâmbea, dar în momentul în care a văzut-o pe Nete, expresia feței sale se schimbă.

— Nete Hermansen, îmi pare rău că trebuie să te informez că tatăl tău s-a spânzurat acasă duminica trecută. Prin urmare, autoritățile au decis ca familia bună de aici să fie numită tutorele tău permanent. Asta înseamnă că vor avea autoritate deplină asupra ta până la douăzeci și doi de ani. Consideră-te norocoasă. Tatăl tău a lăsat în urmă numai datorii.

O informare rece și oficială. Fără condoleanțe, fără informații despre înmormântare.

Ca o concluzie, au dat din cap scurt spre ea. Viața lui Nete se prăbușise. Spectacolul se încheiase.

A plâns afară în câmp, iar muncitorii de la fermă au șușotit, așa cum fac oamenii în momente ca acesta. Uneori se simțea atât de singură încât durerea devenea fizică. Alteori era total indiferentă.

Dacă ar fi avut parte de bunătate, sau de o mângâiere ocazională pe obraz. Dar Nete a învățat să trăiască fără.

Când târgul a venit în orașul din apropiere în acel weekend, celelalte fete de la fermă au luat autobuzul fără să-i spună. De aceea a stat pe marginea drumului, cu două coroane în buzunar și a făcut semn oricărui vehicul care se întâmpla să treacă.

Cel care s-a oprit era greu de privit. Un camion rablagit, cu scaune prăfuite, dar cu șoferul care zâmbea.

Evident, habar n-avea cine era ea.

A spus că îl cheamă Viggo. Viggo Mogensen, tocmai din Lundeborg. El transporta în spate pește afumat pentru un proprietar de stand, care îl vindea la piață. Erau două lăzi pline mirosind a fum și a apă de mare, dar nu mai avusese de mult așa emoții.

Când celelalte fete o zăriră plimbându-se printre standuri cu o înghețată în mână și cu un tânăr arătos lângă ea, în ochii lor a văzut ceva ce nu mai văzuse niciodată. Mai târziu, ar fi putut-o numi invidie, dar la vremea aceea era pur și simplu fascinată și asta din motive întemeiate.

Vremea era caldă, precum verile ei cu Tage, iar Viggo vorbea atât de viu despre mare și viața liberă încât Nete aproape că o percepea ca pe propria ei viață. Un val de fericire i-a încălzit toată ființa, ceea ce a făcut totul mult mai ușor pentru Viggo.

Ea îl lăsă să-și pună brațul în jurul umerilor ei în timp ce el o conduse acasă, iar ea îl privi cu speranță în inimă și cu obrajii înroșiți când a oprit camionul în spatele unor copaci și a tras-o spre el. Nu s-a simțit alarmată atunci când el și-a pus prezervativul și i-a spus că asta

înseamnă că totul va fi plăcere și nu vor fi probleme.

Dar, ulterior, când s-a retras și a văzut prezervativul spart, expresia lui s-a schimbat. Ea a întrebat dacă va rămâne însărcinată, sperând că va spune că s-ar putea și că măcar o va lua acasă cu el.

Cum asta fusese ceea ce își dorise, a rămas într-adevăr însărcinată, iar celelalte fete au aflat repede.

— Când vomiți în câmp înseamnă că ai un prunc în burtă, a strigat una dintre ele după ea. Și au râs până când li s-au desfăcut basmalele de sub bărbii.

O jumătate de oră mai târziu, stătea în fața mamei adoptive, care, cu o voce tremurândă, a amenințat-o că va afla toată casa, ca să nu mai vorbim de poliție, dacă nu era de acord să scape de făt.

În aceeași zi, un taxi s-a prezentat în curte și fiul a fost trimis departe deoarece familia dorea să-l țină la distanță de nenorocirea pe care Nete o adusese în viața lor. Nete a declarat că responsabil era un tânăr decent din Lundeborg pe care îl întâlnise la târg, dar fetele care îi văzuseră împreună au insistat că era doar un desfrânat care profita de tinere pentru propria lui plăcere și doar atât.

A primit un ultimatum. Fie se întorcea la fostul ei medic pentru a elimina fătul, fie familia va trebui să ceară serviciilor sociale să predea problema poliției.

— Ai mai scăpat de unul înainte, știi cum e, i-a spus mama adoptivă, fără nici cea mai mică urmă de simpatie, după care soțul femeii a condus-o cu mașina și a aruncat-o în fața cabinetului. Putea să ia autobuzul acasă când se termina, i-a spus el, căci timpul lui era prea prețios ca să stea toată ziua acolo. S-a abținut de la a-i ura noroc, deși i-a zâmbit perfid, poate pentru ca să-și ascundă încântarea.

Nete nu a știut niciodată ce era în mintea lui.

A stat un timp, lovindu-și genunchii unul de altul, mișcându-se ușor înainte și înapoi în sala verde de așteptare. Mirosul de camfor și de medicamente o făcea să se simtă nerăbdătoare și timorată. Teama de instrumente medicale și de canapeaua medicului coborî asupra ei, minutele târându-se în timp ce pacienții cu tuse erau tratați unul câte unul în spatele ușii închise a sălii de consultație. A auzit vocea medicului. Era profundă și calmă, dar defel liniștitoare.

În cele din urmă, când i-a venit rândul, ultimul pacient al zilei, un doctor mai tânăr decât cel pe care îl aștepta o luă de mână și o întâmpină cu o voce ce părea prietenoasă. Datorită vocii sale, ea s-a eliberat de frică. Și când a adăugat că el își amintea bine de ea și apoi a întrebat dacă este fericită în noua ei familie, a dat din cap în liniște și s-a lăsat în mâinile lui.

Nu a văzut niciun motiv de îngrijorare atunci când a trimis-o pe secretară acasă și nici când a încuiat ușa, deși s-a întrebat de ce era fiul și nu tatăl cel care o privea acum, de parcă s-ar fi întâlnit în multe

ocazii înainte. Nu se văzuseră decât o dată, când medicul bătrân venise acasă la ei după avortul ei.

— Ai onoarea de a fi primul meu pacient la ginecologie, Nete. Tatăl meu mi-a lăsat recent cabinetul său, așa că acum eu sunt cel căruia i te adresezi cu „Doctor Wad".

— Dar când a sunat tutorele meu, cel cu care a vorbit era tatăl tău, doctore. Știi ce urmează să se întâmple?

El a stat un moment și a privit-o de sus până jos, într-un fel care o lăsa indiferentă. S-a dus la ferestre și a tras perdelele, întorcându-se spre ea cu o expresie care indica faptul că halatul lui alb ascundea interese mai degrabă personale decât profesionale.

— Sigur că știu, a răspuns el după un timp, așezându-se lângă ea și, în sfârșit, și-a luat privirea de pe corpul ei. Din păcate, legea din această țară impune anumite restricții asupra avorturilor provocate, așa că poți mulțumi stelelor tale norocoase că sunt dispus să fiu la fel de compătimitor ca tatăl meu în acest sens. Dar presupun că știi toate astea, spuse el, punându-și mâna pe genunchiul ei. La fel cum presupun că știi că noi doi putem întâmpina foarte multe probleme, dacă s-ar afla ceea ce vom face astăzi.

Ea a dat din cap în tăcere și i-a dat plicul. În el erau toate economiile ei din ultimii doi ani, cu excepția celor cinci monede de două coroane din buzunar, plus o bancnotă de o sută de coroane donată de mama ei adoptivă. Patru sute de coroane în total. Spera că era suficient.

— Să lăsăm asta pentru o clipă, în regulă, Nete? În primul rând, trebuie să te ducem pe masa de examinare. Lasă-ți lenjeria pe scaun aici.

A făcut cum i s-a spus, privind la suporturile metalice și crezând că nu va putea niciodată să-și ridice picioarele atât de sus. A chicotit, în ciuda faptului că îi era frică. Totul părea atât de ireal și de comic.

— Acum, ar fi bine dacă te-ai lăsa pe spate, spuse el, ajutând-o să-și ridice picioarele.

A stat așa acolo, cu organele genitale expuse, întrebându-se cât va dura. Apoi a ridicat capul pentru o clipă și l-a văzut privind între picioare ei.

— Stai nemișcată acum, a spus el, cu o ușoară mișcare a părții inferioare a corpului, de parcă și-ar fi scos pantalonii.

Și o secundă mai târziu și-a dat seama că exact asta făcuse.

Mai întâi îi simți coapsele păroase între ale ei. Au gâdilat-o, dar apoi a simțit izbitura cu care a intrat în ea, determinând-o să-și ridice spatele ca un arc.

— Au! strigă ea.

El s-a îndepărtat doar pentru a împinge din nou și din nou, ținându-i cu forța genunchii, oprind-o să-și strângă picioarele sau să se

răsucească. Nu spunea nimic, pur și simplu se uita în jos între coapse, cu ochii mari.

A încercat să protesteze, să-l facă să se oprească, dar gâtul ei părea doar să se contracte și nu era capabilă să rostească niciun cuvânt. Apoi s-a lăsat peste ea cu toată greutatea, cu ochii sticloși și goi. Nu a fost deloc plăcut, așa cum a fost cu Tage și Viggo. Nici pe departe. Mirosul lui pur și simplu îi provoca greață.

După puțin timp, a ridicat capul spre tavan și cu gura deschisă a scăpat un geamăt.

După ce a terminat, și-a încheiat pantalonii și și-a plimbat degetele încet, în sus și în jos peste coapsele ei fragede și umede.

— Ești pregătită acum, a spus el. Așa se face.

Nete și-a mușcat buza inferioară. Un sentiment de rușine o năpădise și nu avea să o mai părăsească niciodată. Sentimentul că trupul și mintea ei erau două lucruri separate și fiecare putea juca împotriva celuilalt. Se simțea debusolată și supărată și foarte, foarte singură.

A privit cum pregătea masca de anestezie și a simțit brusc nevoia să fugă. Dar înainte să își dea seama, mirosul de eter i-a umplut nările. A simțit că-i vâjâie capul, iar ultimul ei gând a fost că, atunci când totul se va termina, va folosi cele zece coroane pe care le mai avea pentru un bilet de tren spre Odense, unde va căuta locul numit Consiliul pentru Mamele Necăsătorite. Auzise că ei ajută persoanele ca ea. Și ce i-a făcut Curt Wad va fi răzbunat.

Astfel a început catastrofa din viața ei.

•

Zilele următoare a avut dezamăgiri una după alta. Femeile de la consiliu au consolat-o la început. I-au dat un ceai și au ținut-o de mână, iar ea a simțit că ele ar face orice să o ajute. Dar când le-a expus detaliile violului, avortul ulterior și banii pe care i-a plătit, fețele lor au devenit grave.

— Pentru început, Nete, trebuie să-ți dai seama că astfel de acuzații sunt grave. În plus, nu înțelegem foarte bine de ce ai făcut mai întâi avort și abia *după aceea* ai venit la noi. Pare total invers. Mi-e teamă că va trebui să te predăm autorităților. Înțelegi, sper? Aici trebuie să facem lucrurile ca la carte.

Nete s-a gândit să le spună că tutorii ei erau cei care i-au impus avortul. Cu siguranță nu doreau ca fata pe care o aveau sub tutelă să-și afișeze depravarea în fața copiilor lor și a tinerilor muncitori de la fermă. Dar Nete nu a spus nimic, din loialitate pentru simplul fapt că au acceptat-o. Această loialitate nu era însă reciprocă, după cum a descoperit mai târziu.

La scurt timp, au apărut doi ofițeri în uniformă în birou și au rugat-o să îi însoțească. Trebuia să dea o declarație la secția de poliție, dar

mai întâi trebuia să meargă la spital, ca să se poată stabili dacă spune adevărul.

După ce au terminat, ea a putut să rămână peste noapte în oraș, sub supravegherea atentă a consiliului.

Au examinat-o amănunțit și au găsit dovezi ale unei intervenții ginecologice. Bărbații în halatele albe și-au introdus degetele în ea, iar femeile cu insigne de asistente au curățat-o.

I s-au pus întrebări. Ea a răspuns cu onestitate, așa cum știa ea mai bine. Chipurile medicilor erau solemne, iar șoaptele lor, când s-au retras într-un colț al camerei, păreau pline de îngrijorare.

A simțit că acei oameni erau de partea ei și, din acest motiv, confruntarea ei bruscă cu un Curt Wad liber și zâmbitor în camera de interogatoriu a secției de poliție a umplut-o de spaimă. Era vesel, stând lângă doi ofițeri în uniformă și cu un bărbat lângă el, care s-a prezentat ca fiind Philip Nørvig, un avocat, care părea pregătit să-i facă probleme.

Au rugat-o pe Nete să se așeze și au făcut semn către cele două femei care au intrat în încăpere. Pe una dintre ele a cunoscut-o la consiliu, dar cealaltă nu i-a fost prezentată.

— Am vorbit cu dr. Wad aici prezent, iar el ne-a confirmat că a efectuat ceea ce este cunoscut din punct de vedere tehnic drept dilatare și chiuretaj, Nete, a spus a doua femeie. Avem cazierul doctorului Wad aici.

A așezat dosarul pe masă în fața ei. Pe copertă era un cuvânt pe care nu-l putea citi și sub el cifra „64”. Atât reușea să înțeleagă.

— Acesta este raportul scris de dr. Wad după ce a efectuat intervenția chirurgicală, a explicat avocatul. Se afirmă fără echivoc că ți s-a efectuat un chiuretaj în urma sângerărilor abundente, neregulate și că, probabil, are legătură cu avortul spontan pe care l-ai suferit în urmă cu aproape doi ani. Mai mult, afirmă că, în ciuda vârstei fragede, ai recunoscut că ai întreținut relații sexuale cu străini, fapt confirmat și de tutorii tăi. Este corect?

— Nu știu ce este un chiuretaj, dar știu că doctorul mi-a făcut lucruri rele, a răspuns strângând buzele ca să le oprească din tremurat. Nu avea să-i lase să o facă să plângă.

— Domnișoară Hermansen, în calitate de avocat al doctorului Wad, trebuie să vă sfătuiesc să fiți foarte atentă cu privire la formularea acuzațiilor care nu pot fi dovedite, a spus Nørvig, cu chipul cenușiu, dar încă liniștit. Ați afirmat că dr. Wad v-a efectuat un avort și totuși medicii de aici din Odense nu au putut să confirme acest lucru. Curt Wad este un medic conștiincios și extrem de competent. Munca sa este de a ajuta oamenii, nu de a efectua avorturi ilegale. S-a făcut un chiuretaj, da, dar a fost în beneficiul dumneavoastră, așa este?

S-a aplecat în față, ca și cum ar fi sărit la gâtul ei, dar Nete nu s-a

speriat mai tare decât era deja.

— S-a lăsat peste mine și a făcut sex cu mine, iar eu am strigat la el să se oprească. Vă spun că asta s-a întâmplat.

A aruncat o privire spre fețele care o înconjurau. Era ca și cum ar fi vorbit cu copacii din pădure.

— Cred că ar trebui să fii foarte atentă când afirmi astfel de lucruri, Nete, spuse femeia de la Consiliul pentru Mamele Necăsătorite. Nu ajută la nimic.

Avocatul s-a uitat în jur cu aroganță. Nete nu-l plăcea deloc.

— Într-adevăr. Acum, susțineți că doctorul Wad v-a violat, a continuat el. La care dr. Wad a răspuns cu grație că anestezicul pe care vi l-a administrat a avut un efect destul de puternic asupra dumneavoastră și că, în astfel de cazuri, pacienții au de multe ori halucinații. Sunteți familiară cu cuvântul, Nete?

— Nu, și nu contează dacă sunt sau nu, pentru că a făcut ceva ce n-ar fi avut voie și a făcut-o înainte de a-mi pune masca.

Cei din jurul ei au avut un schimb de priviri.

— Dă-mi voi să-ți sugerez ceva, Nete. Dacă presupunem că un medic ar vrea să violeze o pacientă într-o situație de genul acesta, nu crezi că ar aștepta până *după* ce va fi anesteziată? o întrebă femeia pe care Nete nu o mai văzuse înainte. Trebuie să spun că ceea ce ne relatezi acum este foarte greu de crezut.

— Dar asta s-a întâmplat.

Nete s-a uitat în jurul ei și și-a dat seama că niciunul dintre cei prezenți nu era de partea ei.

S-a ridicat în picioare, simțind din nou disconfortul din abdomen, umezeala din lenjerie.

— Vreau să mă întorc acasă, spuse ea. Voi lua autobuzul.

— Mă tem că nu va fi atât de ușor, Nete. Fie îți retragi acuzațiile, fie trebuie să-ți cerem să rămâi, a spus unul dintre polițiști, aruncând o bucată de hârtie peste masă spre ea.

S-a uitat la ea, neînțelegând, dar el i-a arătat o linie punctată în partea de jos.

— Doar scrie-ți numele acolo și poți pleca.

Pentru el era ușor să-i spună asta. Dar ea nu știa nici să citească, nici să scrie.

Nete și-a luat privirea de la foaia de hârtie și s-a uitat spre bărbatul înalt, așezat vizavi de ea. Privirile lor s-au întâlnit și a văzut în ochii lui ceva ce părea a fi un apel la confidențialitate. Dar ea nu avea de gând să răspundă apelului.

— A făcut ceea ce am spus că a făcut, a repetat ea.

Au rugat-o să se așeze la masa din colț, în timp ce au început să discute între ei. Femeile păreau să ia într-adevăr problema în serios, iar Curt Wad a clătinat din cap de câteva ori când i s-au adresat. În

cele din urmă, s-a ridicat în picioare și a dat mâna cu fiecare dintre ele pe rând.

Era liber să plece.

Două ore mai târziu, stătea așezată pe marginea unui pat, într-o cameră mică dintr-o casă a cărei locație îi era necunoscută.

I s-a spus că procesul ei va avea loc în curând și că va fi desemnat un avocat care să o reprezinte. Au spus că tutorii ei îi vor trimite lucrurile.

Nu mai era dorită la fermă.

•

Au trecut câteva săptămâni până ce acuzațiile împotriva lui Curt Wad au fost aduse în fața instanței, dar între timp autoritățile și avocatul lui Wad nu au pierdut timpul. Philip Nørvig s-a dovedit deosebit de priceput când a fost vorba de contracararea acuzațiilor, iar instanța l-a ascultat cu nerăbdare.

I-au testat inteligența, au chemat martori și au copiat documente.

Cu doar două zile înainte de termenul pentru proces, Nete a fost contactată în cele din urmă de către avocatul ei desemnat. Un bărbat jovial, în jur de șaizeci de ani. Cam atât se putea spune despre el.

Abia când s-a așezat în sala de judecată, a realizat că nimeni nu intenționa să o creadă și cazul devenise prea grav pentru a fi pur și simplu ignorat.

Niciun martor nu s-a întors să o privească din tribună. Atmosfera părea de gheață.

Fosta ei directoare mizerabilă de la școală a povestit despre fuste ridicate, cuvinte urâte, minte slabă, lene și promiscuitate generală. Pastorul care i-a confirmat religios pe colegii ei de școală a relatat povești despre lipsa ei de religiozitate și tendințe diabolice.

Astfel, concluzia a fost formulată încă deja din prima parte a procesului: cu siguranță era vorba de un caz clar de „retard social”.

Pe baza acestei concluzii, Nete a fost considerată o persoană cu deficiențe nu doar morale, ci și mentale. Un reziduu al societății, de care oamenii normali trebuiau să scape. Mincinoasă și șmecheră, în ciuda lipsei de educație. Au vorbit în mod repetat despre „caracterul ei ușuratic și sălbatic”. Au acuzat-o de comportament potrivnic și chiar rebeliune. Au descris-o ca fiind ofensivă și că afișa un comportament cu tentă sexuală, care a fost o sursă de mare suferință pentru toți cei din jurul ei și că, din momentul în care a ajuns la pubertate, a devenit o amenințare. Când s-a stabilit că ICE ui ei fusese măsurat la 72,4 pe scara Binet-Simon, toți au fost de acord că doctorul Curt Wad a fost victima unei calomnii și mitomanii implacabile, în ciuda bunelor sale intenții.

Nete a protestat, susținând că întrebările adresate ei în cadrul testului IQ au fost incredibil de prostești, adăugând că i-a plătit lui

Curt Wad exact patru sute de coroane pentru a-i întrerupe sarcina. Confruntat cu această informație, tatăl adoptiv a declarat sub jurământ că ea nu ar fi putut să pună atâția bani deoparte. Nete a fost șocată. Fie a mințit, fie soția lui nu i-a spus despre suma pe care i-a dat-o. Ea i-a strigat judecătorului că, dacă voiau să știe dacă spune adevărul, o pot întreba soția. Dar femeia nu a fost prezentă în instanță și, se pare, că la fel de absentă era și dorința de a se afla adevărul.

Mai târziu a venit șeful consiliului parohial, care era înrudit cu unul dintre băieții care o aruncaseră în pârâul de la moara din Puge. Bărbatul a luat cuvântul și a declarat că un centru pentru fete – sau mai bine un centru de corecție – ar fi o formă de plasament mai potrivită decât o altă familie adoptivă. Acest lucru fusese evident încă de când începuse să se încurce cu oricine îi dădea atenție și își provocase avortul, aruncându-se pe stânci. Fata era o rușine pentru o parohie de altfel pașnică.

Una câte una, acuzațiile aduse împotriva lui Curt Wad au fost respinse în instanță. Privirea plină de mulțumire de sine de pe chipul lui Philip Nørvig îi spunea lui Nete că acest proces era menit să-l facă să avanseze în carieră către instanțele superioare și, în tot acest timp, Curt Wad avea un zâmbet arogant lipit pe chipul aristocrat.

Și apoi, într-una din ultimele zile înghețate ale lunii februarie, judecătorul, care a cântărit pro și contra, i-a transmis lui Curt Wad regretele instanței că a suferit neplăcerea de a fi târât prin mocirla creată de un copil mincinos și disprețuitor.

În timp ce a trecut pe lângă Nete, Wad a dat din cap scurt spre ea, pentru ca instanța să-i observe noblețea, asigurându-se deopotrivă că nimeni nu vede triumful și disprețul din ochii lui. În același moment, judecătorul a dispus ca minora de șaptesprezece ani să fie plasată în grija Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap Mintal în vederea reabilitării acelei individe defecte, pentru ca în anii următori să se întoarcă o persoană mai bună, vrednică de a face parte din comunitate.

Au trecut două zile, apoi a fost trimisă la Institutul Keller din Brejning.

Consultantul de acolo i-a comunicat că, la prima vedere, nu considera că ea ar avea vreun fel de retard și că va scrie consiliului parohial pentru a le spune că va fi externată din instituție, dacă testele indicau faptul că era normală.

Dar lucrurile au decurs altfel.

Rita s-a asigurat de asta.

23

Noiembrie 2010

Primul Congres Național al Partidului Puritan a fost un succes răsunător. Curt se uitase la mulțimea adunată cu mândrie și lacrimi în ochi, cum rareori putea fi văzut.

Acum, în iarna vieții sale, sarcina de a înființa un partid politic cu aspirații parlamentare realiste fusese în sfârșit îndeplinită, iar acum aproape două mii de danezi susținători înflăcărați îl ovaționau extaziați. În cele din urmă, exista speranță pentru pământul natal al fiilor săi. Își dorea ca Beate să fi putut sta lângă el.

— Foarte bine că l-ai oprit pe acel jurnalist înainte de a-și încheia tirada, spuse ulterior unul dintre președinții locali.

Curt dădu din cap. Ca să fii pregătit să lupți pentru niște convingeri care creau rezistență și dușmani, aveai nevoie de oameni puternici care să poată interveni atunci când situația o cere. De data asta se descurcase fără ei, dar data viitoare când sigur se va mai întâmpla, se va înconjura de oameni care să se ocupe de aspectele mai puțin plăcute.

Din fericire, situația fusese soluționată rapid, iar restul ședinței se desfășurase fără incidente și cu prezentări excelente ale platformei electorale a partidului și a candidaților parlamentari.

— Încercați să puneți bazele unui partid fascist, nu-i așa, dr. Wad? strigă jurnalistul, în timp ce se înghesuia prin mulțime cu dictafonul în mână.

Curt scutura din cap și zâmbea. Asta trebuia să facă atunci când oamenii se apropiau prea mult.

— Cu siguranță nu, strigă el. Dar să vorbim în circumstanțe mai plăcute. Te voi lămuri și îți voi spune tot ce vrei să știi.

Aruncă o privire rapidă și plină de reproș în direcția celor de la securitate, care permiseseră mulțimii să se adune încă o dată în jurul scandalagiului. Contracararea guralivilor și a nebunilor obișnuiți era acceptabilă, dar agresarea fizică a unui jurnalist care își făcea treaba nu era. El trebuia să se asigure că oamenii lui știau asta.

— Cine era acel bărbat? îl întrebă pe Lønberg, după ce ușile vechii săli de ședințe au fost închise în spatele lor.

— Nimeni important. Este de la Presa Liberă, adună muniție pentru ai lui. Numele lui este Søren Brandt.

— În cazul acesta, îl cunosc. Fiți cu ochii pe el.

— Suntem deja.

— Adică *stați* cu ochii pe el.

Lønberg dădu din cap, iar Curt îl bătu prietenește pe umăr, înainte de a deschide ușa unei săli de conferințe mai mici. Era așteptat de o adunare exclusivistă, formată din aproximativ o sută de persoane.

Se urcă la o tribună mică și-și privi susținătorii fideli, care se așezară pe scaunele lor și începură să aplaude.

— Ei bine, domnilor, începu el, avem aici elita națiunii, care ignoră interdicția de a fuma.

Zâmbiră larg toți, iar cineva din rândul din față întinse mâna să-i ofere un trabuc dintr-o cutie mică de piele. Curt Wad zâmbi și-și ridică mâinile spunând:

— Mulțumesc, dar un om trebuie să aibă grijă de sănătatea sa. Mai ales odată ce a trecut de optzeci de ani.

Publicul râse din toată inima. Se simțea bine printre ei. Ei erau cei inițiați. Oameni în care putea avea încredere. Bărbați capabili care se dedicaseră cauzei, majoritatea fiind alături de el de mulți ani. Ceea ce trebuia să le spună acum nu avea să fie bine primit.

— Întâlnirea noastră de astăzi s-a derulat magnific, iar dacă atmosfera de acolo reflectă în vreun fel sentimentele populației, cred că ne putem aștepta să ne asigurăm un număr semnificativ de locuri la următoarele alegeri.

Mulțimea ovaționa în picioare.

Curt savură pentru o clipă gestul, apoi ridică mâinile pentru a-i reduce la tăcere, respirând adânc înainte să vorbească.

— Vă rog să luați loc. Aici suntem cu toții egali. Noi cei prezenți în această sală suntem acum coloana vertebrală a Partidului Puritan. Am condus ostilitățile de-a lungul anilor și am făcut munca grea. Am fost avangarda morală, mereu pregătiți să intervenim discret și cu încredere. „Cel care înțelege să-l slujească numai pe Dumnezeu va culege cea mai mare recompensă”, după cum spunea tatăl meu.

Se auziră mai multe aplauze

Un zâmbet apăru pe chipul lui.

— Mulțumesc. Tatăl meu ar fi fost mândru să fie astăzi aici, spuse plecându-și ușor capul pentru a-i privi pe cei care stăteau mai aproape. Munca noastră care combate nașterea unor urmași nevrednici ai națiunii noastre și împiedică concepția la femeile care ar putea să o producă este continuarea unei strădiuințe îndelungate și pline de onoare, iar prin această lucrare toți cei prezenți am ajuns să înțelegem că indiferența nu duce la nimic bun.

Ridică mâinile către public în semn de recunoaștere.

— Noi, cei care suntem adunați aici, nu am fost niciodată indiferenți.

O rundă de aplauze s-a auzit în jurul camerei.

— Și acum din ideile noastre fondatoare s-a născut un partid politic

care va lupta pentru o societate în care munca pe care până acum am desfășurat-o în secret și în contravenție cu legea va putea curând intra în legalitate. Și va fi nu doar legală, ci și lăudată.

— Bravo, bravo! se auzi din mulțime.

— Cu toate acestea, până se întâmplă acest lucru, mă tem că activitățile acestui cerc trebuie să înceteze.

Cuvintele lui declanșară consternare și panică. Mulți înghețară în scaunele lor, cu țigările mocnind între degete.

— Toți ați fost martori mai devreme la eforturile acelui jurnalist de a ne defăima. Vor mai fi mulți ca el, iar sarcina noastră cea mai importantă este să îi ținem sub control. Din acest motiv, activitatea desfășurată de cei prezenți trebuie să fie sistată pentru o perioadă.

Se auzi un murmur de voci care se stinse când Wad ridică mâna.

— Chiar în această dimineață am primit vestea tristă că unul dintre cei mai buni prieteni ai noștri, Hans Christian Dyrmand din Sønderborg – și observ că mulți dintre voi l-au cunoscut personal pe Hans Christian –, și-a luat viața.

Se uită în jos la figurile din fața lui. Unele erau devastate, altele gânditoare.

— Știm că în ultimele două săptămâni, Hans Christian a făcut obiectul unor investigații ale autorităților din sănătate. Un caz de avort și sterilizare ulterioară atât de prost făcute, încât fata în cauză a fost obligată să solicite tratament la Spitalul General Sønderborg. Hans Christian a ales să își asume consecințele, distrugând toate înregistrările și documentele sale personale, după care a făcut pasul final.

Din nou, acest lucru declanșă un murmur în cadrul adunării, deși Curt nu putu să-i evalueze cu exactitate natura.

— Dacă apartenența lui Hans Christian la Cauză ar fi fost făcută publică, sunt sigur că vă puteți imagina ce impact ar fi avut asupra activității noastre. Hans Christian evident că și-a dat seama. Ar fi fost distrus tot ceea ce ne străduim acum să obținem în cadrul Partidului Puritan.

Urmă o tăcere lungă.

— Astfel de puncte slabe nu pot fi acceptate în climatul actual, într-un moment în care Partidul Puritan trebuie să fie prezentat public și ancorat ferm în mintea poporului danez, spuse el.

Ulterior, fu abordat de mai mulți membri care îl informară că își vor continua eforturile clandestine, în ciuda apelului său, deși cu asigurări că vor cerceta toate documentele lor pentru a se asigura că nimic nu poate compromite Cauza.

Era exact ceea ce-și dorea să obțină. Siguranța înainte de toate.

— Vei participa la înmormântarea lui Hans Christian? întrebă Lønberg în timp ce plecau.

Curt zâmbi. Lønberg era un om bun. Mereu în căutarea unor puncte slabe în procesul de gândire al altor persoane, inclusiv al lui Curt.

— Bineînțeles că nu, Wilfrid. Dar ne va lipsi, nu-i așa?

— Într-adevăr.

Lønberg dădu din cap. Nu îi fusese deloc ușor să convingă un prieten vechi că pastilele de dormit erau singura lui opțiune.

Chiar deloc ușor.

•

Când ajunse acasă, Beate deja dormea.

Porni iPhone-ul primit de la fiul său și văzu abundența de mesaje pe care le primise.

Va trebui să aștepte până dimineața, se gândi. Era prea obosit acum.

Se așeză o clipă pe marginea patului, uitându-se cu ochii întredeschiși la fața lui Beate, ca și cum ar fi vrut să atenueze urmele dure ale trecerii timpului. Pentru el era oricum frumoasă și prefera să se concentreze pe această frumusețe decât pe fragilitatea care pusese stăpânire pe ea.

El o sărută pe frunte, apoi intră în baie și se dezbrăcă.

Sub duș era un bătrân. Era singurul loc unde nu putea să ignore declinul propriului său corp. Când se uită în jos, văzu cum mușchii i se atrofiaseră aproape complet, cum pielea odată acoperită de păr întunecat și des era acum albă și goală. Stomacul său nu mai era ferm ca în zilele de altă dată, iar brațele nu mai ajungeau să-i spele spatele.

Își lăsă capul pe spate pentru a îndepărta această melancolie bruscă, simțind jeturile de apă fierbinte lovindu-i fața precum acele.

Procesul de îmbătrânire a fost unul dificil, renunțarea la control, la fel de grea. În timp ce primea într-adevăr tributurile adunării de azi, era un om care renunța, un om a cărui muncă era finalizată. Era acum o figură marcantă a partidului, menit să stea în funcție și nimic mai mult. Începând de astăzi, alții vor vorbi în numele partidului. El va păstra, desigur, un rol consultativ, dar congresul i-a ales pe cei care îi vor reprezenta în fața publicului și cine ar putea spune dacă vor decide mereu să-i urmeze sfatul?

Mereu. Repetă cuvântul contemplativ. Un cuvânt care sună foarte ciudat când este rostit la vârsta de optzeci și opt de ani. Cât de lipsit de esență părea brusc.

Se șterse cu prosopul, având grijă să nu alunece pe podea, când auzi iPhone-ul sunând în buzunarul pantalonilor aflați pe capacul toaletei.

Îl luă și-și spuse numele, în timp ce stătea cu picioarele într-o baltă de apă.

— Herbert Sønderskov. Am încercat să vă găsesc toată ziua.

— Înțeleg, spuse Wad. Herbert, prietene, a trecut mult timp de

când nu am auzit de tine. Și da, îmi pare rău, dar telefonul meu a fost închis din cauza congresului de la Tåstrup.

Sønderskov îl felicită, deși vocea lui era departe de a fi veselă.

— Curt, a fost poliția aici să examineze cazuri de persoane dispărute, printre care și Philip. Unul, Carl Mørck de la sediul Poliției din Copenhaga. Mie a menționat numele tău în câteva contexte. Mi-e teamă că a menționat și Cauza.

Curt rămase nemișcat o clipă.

— Ce știe Mie?

— Nu foarte multe. Nu de la mine, cel puțin, și probabil nici de la Philip. Se pare că a prins câteva fragmente pe ici, pe colo, asta este totul. Ea l-a menționat și pe Louis Petterson. A continuat, deși am încercat să o opresc. Mi-e teamă că a devenit foarte încăpățânată.

Nu era de bine.

— Ce a spus, mai exact, îți amintești? Curt tremura de frig, cu pielea de găină din care se ițeau puținele fire de păr rămase.

El ascultă fără să întrerupă tot ce avea să-i spună Herbert Sønderskov. Vorbi doar după ce acesta termină.

— Știi dacă acest detectiv a luat legătura cu Louis Petterson?

— Nu, urma să verific, dar nu am numărul de telefon al lui Louis. Iar pe internet nu e tocmai disponibil, nu?

Se lăsă o tăcere în care Curt încercă să evalueze pagubele. Nu, nu era bine. Nu era bine deloc.

— Herbert, munca noastră nu a fost niciodată într-o asemenea primejdie, așa că te rog să încerci să înțelegi ce îți voi cere acum. Tu și Mie trebuie să plecați în vacanță, înțelegi? Eu voi acoperi toate cheltuielile. Mergeți în Tenerife. În vestul insulei există câteva stânci numite Acantilado de Los Gigantes. Sunt foarte abrupte și se întâlnesc cu marea.

— O, Doamne! spuse Sønderskov slab.

— Ascultă-mă, Herbert! Nu există o altă cale. Trebuie să faci să pară un accident, mă auzi?

Auzi sunetul respirației sacadate a lui Sønderskov la celălalt capăt.

— Herbert, sunt multe în joc. Gândește-te la fratele tău, la prietenii buni, la colegi și cunoscuți. Ca să nu mai vorbim de tine. Asta poate însemna ani de efort irosiți și moarte politică. Dacă Mie nu va fi oprită, vor cădea multe capete. Vorbim de procese lungi și prelungite în instanță. Pedepse lungi cu închisoare. Dizgrație și decădere. Toată munca pe care am depus-o pentru a ne stabiliza ca organizație va fi în zadar. Mii și mii de ore investite și donații făcute de ordinul milioanelor. Astăzi a fost primul Congres Național al Partidului Puritan. După următoarele alegeri, vom fi reprezentați în parlament. Tu și Mie veți periclita toate acestea dacă nu acționezi.

Sønderskov nu fu capabil să scoată niciun sunet.

— Presupun că ai distrus fișierele lui Philip, așa cum am convenit. Au dispărut toate înregistrările sale?

Nu primi niciun răspuns. Curt înlemni. De aici înainte erau pe cont propriu.

— Nu o pot face, Curt. Nu putem pleca undeva până se liniștesc apele? îl implora Sønderskov, de parcă n-ar fi știut că o face inutil.

— Doi pensionari distinși cu pașapoarte daneze, Herbert? Crezi serios că ai putea să te pierzi așa în mulțime? Poliția te va găsi în cel mai scurt timp. Și dacă ea nu, *noi* sigur am face-o.

— O, Doamne! spuse din nou Sønderskov.

— Aveți douăzeci și patru de ore. Rezervați cu Star Tour mâine. Dacă locurile sunt epuizate, luați un zbor către Madrid, apoi continuați spre Tenerife cu compania aeriană internă. După sosire, faceți fotografii cu locația voastră, la fiecare cinci ore, și trimiteți-mi prin e-mail, astfel încât să știu unde sunteți. Doar așa vom finaliza problema, înțelegi?

Răspunsul veni ezitant.

— Înțeleg.

Și apoi Curt închise apelul.

„Vom avea grijă să înțelegi, își spuse în sinea lui. Și atunci vom scoate din casă acele dosare nenorocite și le vom arde".

Căută prin apelurile pierdute pe ecranul iPhone-ului. Sønderskov spunea adevărul. Îl sunase la fiecare jumătate de oră de la douăsprezece și jumătate. Și mai târziu, Louis Petterson făcuse la fel, erau cincisprezece apeluri.

Situația nu îl încânta deloc.

Îngrijorarea lui nu era legată de ancheta dispariției lui Philip Nørvig. Nu avea nimic de-a face cu asta. Ceea ce îl preocupa erau informațiile pe care Mie le dăduse poliției.

Nu îl avertizase el pe Philip în legătură cu femeia aceea blestemată? Nu îl avertizase pe Herbert?

O făcuse, nu-i așa?

•

Trecuse o jumătate de oră încordată, în care îl apelase în repetate rânduri pe Louis Petterson, până ce tânărul jurnalist sună înapoi.

— Da, îmi pare rău, doar că mi-am închis mobilul de fiecare dată după ce v-am sunat, ca să nu pot fi urmărit, explică el. Nu vreau să mă sune tipul acela, Carl Mørck, și asistentul lui ciudat.

— Fă-mi un rezumat scurt, îi ceru Curt.

Petterson se conformă.

— Unde ești acum? îl întrebă Curt după ce termină.

— Undeva în afara localității Kiel.

— Și unde te duci?

— Nu trebuie să știți.

Curt încuviință din cap.

— Și nu trebuie să vă faceți griji. Dosarele de la Benefice sunt la mine.

Bun băiat.

Încheiară conversația și Curt se îmbrăcă. Somnul trebuia să mai aștepte.

Se duse la etaj în sala de relaxare cu chicineta sa mică, scoase un sertar de sub masa de lucru, îndepărtă tava de plastic plină cu piulițe și șuruburi și scoase vechiul telefon Nokia care se afla ascuns dedesubt.

Introduse o cartelă SIM reîncărcabilă, atașă încărcătorul, porni telefonul și formă numărul lui Caspersen. I se răspunse în mai puțin de douăzeci de secunde.

— Cum de ești treaz la ora asta, Curt. Și cum de suni de pe acest număr?

— O situație de criză, răspunse el. Notează numărul și sună-mă de pe cartela ta reîncărcabilă. Peste exact cinci minute.

Caspersen făcu așa cum i se ceru și ascultă rezumatul lui Curt în tăcere.

— Avem pe cineva la sediul poliției care poate fi de încredere? întrebă Curt, după ce termină informarea.

— Pe nimeni. Dar avem pe cineva la Station City, răspunse Caspersen.

— Ia legătura cu el, spune-i că trebuie să oprim o anchetă a poliției. Spune-i că efortul îi va fi recompensat, atât timp cât acest Carl Mørck va fi oprit.

24

Noiembrie 2010

Carl aruncă o privire la ceas, în timp ce întorcea în parcare cu ștergătoarele la turație maximă. Era ora patru fără un sfert, întârziase patruzeci și cinci de minute la programarea sa stupidă la Kris, psihologul. Mona îi va face diseară viața un iad pentru asta. De ce dracu' trebuiau să meargă toate pe dos de fiecare dată?

— Să luăm și asta cu noi, spuse Assad, scoțând o umbrelă pliabilă din buzunarul de depozitare din ușa mașinii.

Carl opri motorul.

— Nu am chef să împart o umbrelă cu tine, mormăi el, după care își regretă vorbele în timp ce stătea lângă intrarea în clădirea sumbră din beton, gândindu-se că probabil cineva scosese dopul rezervorului de apă din cer și tot ce putea vedea era o perdea de ploaie.

— Intră sub asta, Carl. De-abia ți-ai revenit, îți amintești? strigă Assad.

Se uită dezaprobator la umbrela cu buline. Ce dracu' l-ar putea determina pe un bărbat în toată firea, în floarea vârstei, să cumpere un articol atât de ridicol? Era de culoare roz, pentru numele lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, se năpusti sub ea, făcând slalom printre bălți cu Assad, până când un coleg apăru brusc din clădire și trecu pe lângă ei cu un rânjet pe față, de parcă ar fi bănuit în tot acel timp că între cei doi era mai mult decât o relație profesională. Era al naibii de jenant.

Carl ieși de sub umbrelă în ploaia torențială. Bărbații cu umbrele erau patetici, aproape la fel de mult ca și bărbații care se dezbracă la bustul gol la picnicuri. Nu putea să-i accepte pe niciunii.

— Arăți ca un șobolan înecat, spuse ofițerul de serviciu, în timp ce Carl trecu în grabă, scoțând sunete care aminteau de o scurgere de chiuvetă scăpată.

•

— Vezi cine e în spatele acestei organizații Benefice, bine, Rose? spuse el, ignorând comentariile despre balene eșuate și căzi de baie răsturnate.

Își tamponă hainele cu hârtie igienică într-o încercare nefericită de a le usca, promițându-și să instaleze în baie un uscător de mâini automat. O chestie din aia i-ar fi readus la normal temperatura corporală în cel mai scurt timp.

— Ai vorbit cu Lis, Assad? întrebă el, după ce consumă trei sferturi

din sulul de hârtie, în timp ce Assad își desfășura covorașul de rugăciune pe podeaua lui.

— Toate la timpul lor, Carl. Rugăciunea mai întâi.

Carl se uită la ceas. Jumătate din personalul de la sediul central se va îndrepta spre casă într-un minut, inclusiv Lis. Cineva trebuia să respecte orele normale de lucru, chiar dacă nu era el acea persoană.

Se aruncă pe scaunul lui de birou și îi formă numărul.

— Departamentul A. Cu ce vă pot ajută-a-a? se auzi o voce despre care ar fi putut să jure că aparținea doamnei Sørensen.

— Ești, Lis?

— Lis este la ginecolog. Cata la telefon.

Prea multe informații.

— Aha, înțeleg. Carl Mørck aici. Ați verificat careva pe cine a sunat acest tip, Louis Petterson, în această după-amiază?

— Da, iubire, am făcut-o.

„Iubire"? Auzea bine? La ce fel de curs participa ea? Competențe de lingușeală?

— L-a sunat pe Curt Wad în Brøndby. Vrei adresa lui?

•

După două apeluri către Louis Petterson nu obținu nimic altceva decât un mesaj care îi spunea că numărul nu era disponibil în acel moment. Dar la ce se putea aștepta? Chiar i-ar fi plăcut să-l întrebe pe Petterson de ce a sunat o persoană cu care susținea că nu are nimic de-a face.

Se uită spre panoul său cu un suspin, luând de pe el fragmentul de hârtie pe care avea notat numărul lui Kris. Nu-l considera demn de trecut în agenda sa telefonică, dar folosirea lui acum era cu siguranță o opțiune mai atractivă decât mersul până la Anker Heegaards Gade pe vremea de afară.

— Kris la Cour, spuse vocea de la celălalt capăt.

Avea deci un nume sofisticat.

— Carl Mørck, răspunse el.

— Nu pot vorbi acum, Carl, urmează să primesc un client. Sună-mă mâine-dimineață.

La dracu'! Cu siguranță că Mona nu va fi încântată.

— Îmi cer iertare, Kris, izbucni el înainte să-i închidă telefonul. Din păcate chiar nu aveam cum să ajung astăzi. După cum știi, traseul meu este unul trist și pavat cu cadavre. Nu poți să mă programezi luni? Te rog? Știu că îmi va face bine.

Pauza care a urmat fu la fel de chinuitoare ca aceea dintre „țintește" și „foc" a plutonului de execuție. Nu avea nici cea mai mică îndoială că acest fandosit plin de sine și de apă de colonie îi va da raportul Monei.

— Mda. Mă întreb dacă ești sincer în privința asta?

Sincer în ce privință?, fu cât pe ce să întrebe Carl, dar își dădu seama despre ce era vorba.

— Cu siguranță sunt. Sunt convins că ședințele noastre se vor dovedi extrem de benefice pentru mine, răspunse el, gândindu-se mai mult la accesul pe care-l va avea la corpul minunat al Monei decât la tentativele lui Kris de a-i îndrepta circumvoluțiunile cerebrale.

— Bine, atunci rămâne pe luni. Ora trei, la fel ca astăzi. OK?

Carl își dădu ochii peste cap. Da, la dracu', da!

— Mulțumesc, spuse el, și închise telefonul.

— Două chestii pentru tine, Carl, spuse o voce din spatele lui.

Simți mirosul înainte să audă vocea. Ca o pâclă de balsam de rufe suspendată în aer. Imposibil de ignorat.

Se întoarse și o văzu pe Rose în ușă, cu un teanc de ziare sub braț.

— Ce parfum e? întrebă el, știind bine că ceea ce ar fi spus ea în continuare putea fi echivalentul unor răni letale, dacă nu era atent.

— Asta? Oo, este al Yrsei.

Destul spus. Se pare că nu le va fi permis să o uite pe Yrsa prea repede.

— În primul rând, l-am verificat pe acest Herbert Sønderskov cu care ai avut o discuție în Halsskov. Se pare că spunea adevărul că nu era implicat în dispariția lui Nørvig, pentru că se afla în Groenlanda, de la întâi aprilie până în optsprezece octombrie 1987. Era jurist în cadrul guvernului de acolo.

Carl dădu din cap, simțind furtuna ce avea să se dezlănțuie în intestinele sale.

— Și în al doilea rând, acest Benefice este un fel de consiliu finanțat din fonduri private. În afară de câțiva analiști politici care lucrează independent, au un singur jurnalist permanent, pe acest Louis Petterson. Funcționează pe baza a ceea ce ei numesc „tehnica servieta", ceea ce înseamnă că produc o copie scurtă pe care politicienii ocupați o pot scana în câteva secunde. Un căcat populist și tendențios, dacă mă întrebi pe mine.

Carl nu s-a îndoit de asta nicio secundă.

— Cine este în spatele organizației? întrebă el.

— O anume Liselotte Siemens. Ea este președintele consiliului de administrație, iar sora ei este directorul general.

— Hmm. N-am auzit niciodată de ea.

— Nici eu, dar i-am verificat dosarul. Am căutat în urmă cu douăzeci și cinci de ani, am verificat toate adresele ei înregistrate și am aflat ceva ce am putea considera a fi un indiciu.

— Continuă.

— La sfârșitul anilor optzeci avea domiciliul la aceeași adresă cu un cunoscut doctor în probleme de fertilitate din Hellerup, pe numele lui Wilfrid Lønberg. El este tatăl celor două surori Siemens. Ceea ce este

destul de interesant, aș spune.

— Da? întrebă Carl aplecându-se ușor înainte. Interesant, de ce?

— Pentru că Wilfrid Lønberg este unul dintre fondatorii Partidului Puritan. Nu l-ai văzut la televizor?

Carl încercă să-și amintească, dar descoperi că intestinele sale care clocoteau păreau să-i fi întrerupt orice legătură cu cortexul.

— OK. Și pentru ce sunt ziarele? continuă el, arătând spre grămada de sub brațul lui Rose.

— Assad și cu mine reverificăm perioada în care au dispărut persoanele noastre, dar de data aceasta în ziare diferite. Trebuie să fim siguri că am acoperit totul.

— Ai făcut o treabă bună, Rose, spuse el, calculând câți pași ar trebui să facă să ajungă la budă.

Zece minute mai târziu, stătea în fața lui Assad, părând foarte palid.

— Am plecat acasă, Assad. Stomac deranjat.

Acum o să spună „ți-am zis eu”, se gândi Carl.

Dar, în schimb, Assad întinse mâna sub birou, scoase umbrela și i-o înmână.

— Mi-e milă de cămila care nu poate tuși și defeca în același timp, spuse el.

Indiferent ce dracu' ar vrea să însemne asta.

•

Drumul până acasă a fost ca un dans în ritm de step pe accelerator, cu transpirația scurgându-i-se prin fiecare por și stomacul într-o tulburare profundă. Dacă l-ar fi oprit poliția rutieră, nu avea altă opțiune decât să invoce caz de forță majoră. Chiar se gândi să pornească luminile albastre și sirena. Trecuse multă vreme de când nu mai făcuse în pantaloni, și ținea morțiș să perpetueze statistica pentru încă o bună perioadă de timp.

Așa că, în momentul în care ajunse acasă și găsi ușa din față încuiată, aproape că o scoase din țâțâni. Ce dracu' făceau acolo înăuntru?

După cinci minute de ușurare pe budă se simți mult mai bine. Peste două ore, trebuia să se ducă cu zâmbetul său gen Colgate la Mona, pregătit să se joace de-a unchiul cu bestia ei de nepot.

Hardy era treaz când intră în sufragerie, urmărind cum curgea ploaia peste jgheaburile acoperișului.

— A naibii vreme, spuse el, auzindu-l pe Carl intrând. Ce n-aș da să pot să stau afară măcar o jumătate de minut.

— Și eu mă bucur să te văd, prietene, spuse Carl și se așeză lângă patul lui Hardy, mângâindu-l pe obraz. Știi că în toate există și un dezavantaj. Eu tocmai am făcut o nenorocită de infecție gastrică de la vremea asta.

— Să-ți spun drept? Aș da orice să fac infecție gastrică.
Carl zâmbi și urmări privirea lui Hardy.
Pe plapumă era o scrisoare deschisă și Carl recunoscu imediat adresa expeditorului. Se aștepta să primească și el una în curând.
— Aha, deci s-a finalizat divorțul tău de Minna. Ce simți în legătură cu asta, Hardy?
Hardy își încleștă dinții și încercă din răsputeri să pretindă că nu observă expresia empatică a lui Carl.
— Nu cred că pot vorbi despre asta, Carl, răspunse el, după un minut sau mai mult de tăcere.
Carl îl înțelegea mai bine decât oricine. Avusese o căsătorie reușită. Probabil cea mai reușită din cercul de cunoscuți al lui Carl. Ar fi avut în curând nunta de argint, dacă glonțul încasat de Hardy nu ar fi schimbat complet situația.
Carl încuviință din cap.
— Minna a venit personal cu scrisoarea?
— Da. Era și băiatul nostru cu ea. Sunt bine.
Hardy înțelegea, cu siguranță înțelegea. De ce ar fi trebuit ca viața femeii pe care o iubea să se oprească doar pentru că a lui luase sfârșit?
— Partea amuzantă este că am primit un pic de speranță astăzi.
Carl ridică din sprâncene, din reflex. Zâmbi în semn de scuze, dar prea târziu.
— Da, știu ce gândești, Carl. Crezi că sunt un amărât care refuză să înfrunte adevărul. Dar cu o jumătate de oră în urmă, Mika mi-a făcut ceva care m-a durut ca naiba. Oricum, destul de tare încât să-l facă pe Morten să danseze în jurul camerei.
— Cine dracu' este Mika?
— OK, nu prea ai stat pe acasă în ultima vreme. Dacă nu știi cine este Mika, mai bine întreabă-l pe Morten. Dar neapărat să bați la ușă mai întâi. În momentul de față sunt în faza intimă. A scos un sunet care putea trece drept un chicotit.

•

Carl stătu liniștit ca un șoarece în fața ușii lui Morten de la subsol, până când râsul înăbușit îi oferi un semn că era oportun să bată la ușă.
Intră ezitând. Gândul de a-l vedea pe Morten într-o ipostază afectuoasă cu cineva numit Mika era suficient pentru a opri pe oricine.
Cei doi bărbați stăteau nevinovați în fața ușii deschise a ceea ce fusese cândva o saună, cu brațele sprijinite fiecare pe umerii celuilalt.
— Hei, Carl! Doar îi arătam lui Mika colecția mea de Playmobil.
Carl era conștient de expresia jenată de pe fața lui. Dacă Morten Holland într-adevăr își ademenise armăsarul acolo, sub pretextul de a-i arăta colecția Playmobil, atunci, fără îndoială că era net superior tuturor încercărilor sale de a atrage doamne naive în bârlogul său.
— Bună, spuse Mika, întinzând o mână mai păroasă decât pieptul

lui Carl. Mika Johansen. Sunt colecționar, la fel ca Morten.

— Aaa, mormăi Carl, rămas brusc fără consoane.

— Nu colecționează ouă Kinder sau Playmobil ca mine, dar uite ce mi-a oferit.

Morten îi întinse lui Carl o cutie de carton. Scria pe ea: 3218-A BAUARBEITER. Și cu siguranță înăuntru era un bărbat albastru cu o pălărie roșie, care ținea în mâini probabil o mătură exagerat de mare.

— Foarte drăguț, spuse Carl și i-o returnă.

Morten pufni și îi oferi oaspetelui său o îmbrățișare.

— Nu e drăguț, e minunat, Carl. Acum am un set complet de lucrători din 1974, de când a început totul, până acum. Și cutia este verde. Este minunat.

Carl nu-și mai văzuse chiriașul radiind așa de când se mutase în urmă cu trei ani.

— Deci, ce colecționați? îl întrebă Carl pe Mika, nedorind neapărat să afle.

— Cărți de anticariat despre sistemul nervos central.

Carl se strădui în zadar să găsească o expresie potrivită. Adonisul brunet râse.

— Pare amuzant să colectez așa ceva, știu. Dar sunt un fizioterapeut și un specialist în acupunctura certificat, așa că poate nu este chiar atât de ciudat.

— Ne-am cunoscut în urmă cu douăzeci de zile, când am avut ceva la gât. Îmi rămăsese capul blocat, nu-ți amintești, Carl?

Existase vreun moment în care capul lui Morten să nu fie blocat? Dacă existase, îl pierduse.

— Ai vorbit cu Hardy? întrebă Morten.

— Da, de aceea am coborât. A spus că ceva l-a durut ca dracu'.

Se întoarse către Mika.

— Ce i-ai făcut, i-ai băgat un ac în ochi?

Încercă să râdă, dar nu mai râse nimeni cu el.

— Nu chiar. Am pus ace în niște nervi care par a fi activi încă.

— Și a reacționat la asta?

— Și încă cum, spuse Morten.

— Trebuie să-l punem în poziția șezut, spuse Mika. Este sensibil în mai multe puncte. Există o zonă pe umărul lui și două în jurul bazei degetului mare. Este foarte încurajator.

— Cum adică, încurajator?

— Cred că niciunul dintre noi nu poate aprecia pe deplin cât de greu s-a străduit să stimuleze acele locuri sensibile. Dar se pare că există indicii că, dacă va lucra în continuare la asta, va putea să-și miște degetul mare.

— Degetul mare? Și la ce o să-l ajute?

Mika zâmbi.

— La multe. Înseamnă contact, muncă, transport, capacitatea de a-și purta singur de grijă.

— Vorbești acum despre un scaun cu rotile electric?

Se instala o pauză, în timpul căreia Morten își privi admirativ noua sa cucerire, în timp ce Carl simți că-i crește temperatura și că inima începe să-i bubuie.

— Asta și multe altele în plus. Am o mulțime de contacte în domeniul sănătății și, cu siguranță, Hardy este un pacient în care merită să investească. Sunt absolut convins că viața lui se poate schimba radical în viitor.

Carl avu impresia că prinsese rădăcini. Avu senzația că-i cade plafonul în cap, că nu știe unde-i sunt picioarele sau încotro să-și îndrepte privirea. Pe scurt, era stupefiat, ca un copil care dintr-odată înțelegea sensul lumii. Era un sentiment în mare măsură necunoscut lui și tot ce putu face fu să-l tragă pe acel bărbat spre el într-o îmbrățișare. A vrut să-i spună mulțumiri, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

Apoi simți o bătaie pe spate.

— Da, spuse Mika, ca un înger păzitor. Știu cum trebuie să te simți, Carl. Este un progres colosal. Este într-adevăr.

•

Din fericire era vineri, așa că magazinul de jucării din piața din Allerød era încă deschis. Mai avea timp să găsească o prostioară pentru nepotul Monei, ceva ce nu ar fi putut fi folosit ca armă.

— Bună, spuse el puțin mai târziu, în timp ce băiatul se uita la el de pe holul Monei, arătând ca cineva care ar putea face foarte mult rău, chiar și fără să aibă vreun obiect contondent la îndemână.

Îi dădu băiatului cadoul, păstrând o distanță de siguranță. Acesta scoase un braț precum o cobră pornită la atac.

— Reflexe bune, îi spuse Monei, în timp ce băiatul dispăru cu premiul său.

El o trase spre el, ținând-o atât de strâns, încât nici măcar un fir de iarbă nu putea să încapă între ei. Era într-adevăr excepțional de frumoasă, parfumată și apetisantă, aproape incredibilă.

— Ce i-ai adus? întrebă ea, după care îl sărută.

Cum naiba putea să-și amintească, cu ochii ei căprui frumoși atât de aproape?

— Hm… o minge Phlat, cred că așa se numește. Poate fi aplatizată și apoi să ia din nou forma de minge. Are și cronometru… Cred.

Ea îi aruncă o privire sceptică, de parcă ar fi spus că Ludwig nu va avea probleme în a găsi un număr considerabil de utilizări pentru jucărie, la care Carl cel mai probabil nu se aștepta.

De data aceasta, fiica Monei, Samantha, părea mai pregătită. Ea îi strânse mâna și se abținu să se uite la trăsăturile sale fizice mai puțin

flatante.

Avea ochii mamei sale. Cum naiba putea cineva să lase o zeiță ca ea singură cu un copil de crescut, habar n-avea. Cel puțin, până când deschise gura.

— Sper că nu vei mai picura în sos, spuse ea, izbucnind într-un râs strident și extrem de nepotrivit.

Carl încercă să i se alăture, deși râsul lui era mai puțin însuflețit.

Intrară și se așezară direct la masă. Carl era pregătit de luptă. Cele patru tablete primite de la farmacist îi calmaseră intestinele și mintea îi era limpede și pregătită pentru ce era mai rău.

— Cum îți place mingea Phlat, Ludwig?

Băiatul nu răspunse. Poate pentru că avea gura burdușită cu doi pumni de chipsuri.

— A zburat afară pe fereastră la prima încercare, răspunse mama sa. După ce mâncăm cobori să o aduci din curte, mă auzi, Ludwig?

În continuare nu primi niciun răspuns. Cel puțin, băiatul era consecvent.

Carl se uită la Mona, care pur și simplu ridică din umeri. Se pare că perioada sa de probă nu se încheiase încă.

— Ți-a ieșit creier din cap când ai fost împușcat? întrebă în cele din urmă băiatul, după ce mai înghiți câțiva pumni de cartofi prăjiți, arătând spre cicatricea de pe tâmpla lui Carl.

— Un pic, da, răspunse el. Așa că acum sunt doar de două ori mai deștept decât prim-ministrul.

— Asta nu spune prea multe, mormăi mama sa de pe margine.

— Eu sunt bun la matematică. Tu ești? întrebă băiatul, cu ochi strălucitori care, pentru prima oară, îl priveau acum direct pe care. Stabiliseră o legătură.

— Sunt genial, minți Carl.

— Cunoști jocul cu 1089? întrebă băiatul.

Carl fu surprins că putea pronunța un număr atât de mare. Câți ani avea oare? Cinci?

— Poate ai nevoie de hârtie pentru asta, Carl, spuse Mona, căutând un blocnotes și un creion într-un sertar din dulapul de la spatele ei.

— OK, spuse băiatul. Gândește-te la un număr din trei cifre și scrie-l.

Număr din trei cifre. Unde naiba învățase un copil de cinci ani o frază de genul acesta?

Carl încuviință din cap și făcu cum i s-a spus. 367.

— Acum întoarce numărul.

— Să-l întorc? Ce vrei să spui?

— Scrie-l de la coadă la cap. Ești sigur că doar puțin creier ți s-a scurs? întrebă mama fermecătoare a băiatului.

Carl scrise 763.

— Acum scade cel mai mic număr din cel mai mare, îl instrui geniul cu părul creț.

763 minus 367. Carl acoperi pagina cu mâna, ca să nu vadă nimeni că făcea operațiile ca în clasa a treia.

— Care este rezultatul? întrebă Ludwig cu ochii mirați.

— Cred că 396.

— Acum întoarce numărul și adună-l cu 396. Ce rezultat obții?

— Vrei să spui 693 plus 396? Vrei să le adun?

— Da!

Carl se concentră asupra adunării sale, folosind din nou mâna pentru a-și proteja scrisul.

— 1089, spuse el, după ce făcu niște calcule.

Băiatul izbucni în râs în timp ce Carl ridică privirea, intuind cât de nedumerit arăta.

— Frumos, Ludwig. Întotdeauna va fi 1089, indiferent care cifre ai alege?

Băiatul păru dezamăgit.

— Da, nu așa am spus? Dar, dacă începi cu 102, de exemplu, vei obține nouăzeci și nouă după prima scădere. Atunci trebuie să scrii 099, în loc de nouăzeci și nouă, pentru că întotdeauna trebuie să ai un număr format din trei cifre, îți amintești?

Carl încuviință din cap ca și cum s-ar fi prins de șmecherie.

— Inteligent puștiul, spuse el încet, trimițându-i un zâmbet Samanthei. Sunt sigur că o moștenește pe mama lui.

Ea nu răspunse, așa că, evident, avea dreptate.

— Samantha este probabil unul dintre cei mai dotați matematicieni din țară. Dar se pare că Ludwig va fi și mai bun, îl informă Mona, apoi îi înmână somonul.

OK, deci mămica și odorul făceau o pereche pe cinste. Parțial genii, parțial bombe cu ceas, parțial lipsă de politețe întruchipată. O combinație minunată. Nu tocmai cea mai confortabilă familie în care să te integrezi.

•

După alte câteva provocări intelectuale, Carl fu în cele din urmă lăsat să respire. După încă două porții de cartofi prăjiți și trei de înghețată, băiatul se simți epuizat. Samantha și Ludwig se hotărâră că era timpul să-și încheie ziua, luându-și la revedere și lăsând-o pe Mona în picioare în fața lui, cu ochi scânteietori.

— Am stabilit o întâlnire cu Kris pentru luni, spuse Carl, dorind să treacă rapid peste acest capitol. L-am sunat să-mi cer scuze pentru că nu am reușit să ajung astăzi. Sincer, Mona, totul a fost pe fugă începând de dimineață.

— Nu-ți face griji, spuse ea, atrăgându-l într-o îmbrățișare atât de strânsă încât Carl simți că era aproape de punctul de fierbere.

— Cred că *ești* pregătit pentru un pic de tăvăleală, spuse ea, lăsându-și mâna să alunece peste partea frontală a pantalonilor lui.

Carl trase aer printre dinți. Cu siguranță era receptivă, trebuia să recunoască. Poate că moștenise trăsătura de la fiica ei.

Ca parte a scenariului premergător, în care Mona mergea la baie să-și dea cu pudră pe nas, Carl aștepta așezat pe marginea patului, cu obrajii înflăcărați și cu buzele umflate, într-o pereche de boxeri, care dintr-odată deveniseră prea mici.

Și atunci se auzi telefonul său.

Era numărul lui Rose de la sediul central. Rahat.

— Da, ce este, Rose? întrebă el scurt. Spune rapid pentru că fac ceva important, adăugă el, simțind cum bărbăția lui începea să devină mai moale.

— Am noutăți, Carl.

— Despre ce anume? Și cum de mai ești încă la serviciu?

— Amândoi suntem. Bună, Carl! îl auzi pe Assad în fundal.

Ce naiba făceau acolo, și-o trăgeau, sau ce?

— Am mai găsit un caz de persoană dispărută. A fost raportat abia la o lună după celelalte, așa că nu l-am sesizat la început.

— OK, și ce vă face să credeți că are legătură cu cazurile noastre?

— L-au numit cazul Velo Solex. Un tip din Brenderup, Fyn, se urcă pe moped și pleacă spre Ejby. Lasă mopedul în fața gării și nimeni nu l-a mai văzut vreodată. A dispărut pur și simplu.

— Și când se întâmpla asta?

— 4 septembrie 1987. Dar asta nu este tot.

Carl aruncă o privire spre baie, de unde se auzeau deja gângureli erotice.

— Hai, zi repede. Ce alte informații mai aveți?

— Numele lui era Hermansen. Tage Hermansen.

Carl se încruntă.

— Și?

— Hermansen, Carl! strigă Assad în fundal. Nu-ți amintești? Acesta a fost numele pe care l-a menționat Mie Nørvig în legătură cu primul caz pe care l-a preluat primul ei soț de la Curt Wad.

— OK, răspunse Carl. Va trebui să analizăm. Ați făcut o treabă bună. Acum plecați acasă, amândoi.

— Ne vedem la sediu, nu, Carl? Mâine-dimineață, la ora nouă? răsună vocea lui Assad în receptor.

— Mâine e sâmbătă, Assad. Nu ai auzit niciodată de zile libere?

Se auziră zgomote în telefon în timp ce Rose îi înmână telefonul lui Assad.

— Ascultă, Carl. Dacă Rose și cu mine putem lucra în ziua noastră liberă, atunci poți și tu să conduci până la Fyn într-o zi de sâmbătă, nu-i așa?

Nu era o întrebare.

25

Septembrie 1987

Rita privi spre lacul Peblinge, relaxată la exterior, dar încordată și în expectativă, cu trupul tânjind după nicotină. Două țigări și se va îndrepta spre clădirea din cărămidă cenușie, va apăsa butonul interfonului, va împinge ușa din față și va urca scara care o va întoarce în trecut. Și atunci viața ei va reîncepe.

Zâmbi în sinea ei și îi zâmbi și tânărului care trecea în fugă pe lângă ea, și care îi aruncă o privire jucăușă în schimb. Deși era în picioare din zorii zilei, era într-o formă extraordinară. Se simțea invincibilă.

Cu o țigară între buze, observă cum alergătorul se oprise douăzeci de metri mai încolo și începuse să facă exerciții de întindere a mușchilor, în timp ce avea privirea fixată pe haina ei deschisă și sânii ampli.

Poate altă dată, spuneau ochii ei, în timp ce își aprindea țigara.

Singurul lucru care conta în acest moment era Nete. Să o vadă pe Nete era mai important decât un puști cu creierul bălăngănind între picioare.

În mintea ei își pusese întrebarea din nou și din nou, din ziua în care deschisese scrisoarea până azi-dimineață, când s-a urcat în mașină și s-a îndreptat spre capitală. De ce dorea Nete să o vadă? Nu s-au pus ele de acord cu ani în urmă să nu se mai întâlnească niciodată? Nete a fost foarte clară în privința asta ultima oară când s-au văzut.

„Din vina ta am ajuns pe insula asta nenorocită. Tu ești cea care m-a târât în chestia asta în ziua aceea”, zise Rita râzând și imitându-și fosta prietenă între două fumuri de țigară. Tânărul alergător încă își evalua șansele.

Rita râse din nou. Au fost niște vremuri foarte nesănătoase, cândva în trecut, în rigoarea solemnă a azilului din 1955.

•

În ziua în care Nete a ajuns la instituția din Brejning, din estul Jutlandului, patru dintre pacienții cu cel mai mic grad de retard s-au implicat într-o bătaie. Sălile cu tavan înalt răsunau de strigăte și țipete. Ziceai că ești la balamuc.

Ritei îi plăceau acele zile, când se întâmpla câte ceva. I-a plăcut întotdeauna să urmărească o bătaie bună, iar personalul excela în aplicarea pedepsei în natură.

Stătea lângă intrare când doi polițiști o conduseseră pe Nete. O privire scurtă a fost suficientă pentru a realiza că era o fată la fel ca ea. Ochi ageri, șocați de urâțenia a ceea ce vedea. Și nu numai asta, dar simțea o furie în ea. Nete era o supraviețuitoare, la fel ca ea.

Rita era un rezervor de furie. Era ceea ce o ținea în mișcare. O ajuta să fure, să lase fraieri naivi fără portofele, să-i dea la o parte pe cei care îi stăteau în cale. Desigur, știa că furia nu va fi niciodată o soluție, dar cumva emoția în sine era suficientă. Când simțea furie înăuntrul ei, se simțea capabilă de orice.

Noii fete i s-a dat o cameră la două uși distanță de ea. Rita a decis că se va apropia de ea chiar în seara aceea. Vor deveni prietene, aliate, orice ar fi. O va instrui.

A estimat că fata era cu câțiva ani mai tânără decât ea. În esență, naivă și nu foarte educată. Cu siguranță era inteligentă, dar fără să fi învățat încă suficient despre viață și natura umană pentru a înțelege că totul funcționa ca un joc. Rita o va învăța.

Când fata se va sătura de peticit șosete toată ziua și după ce primele altercații cu personalul o vor scoate din ritmul ei, ea va merge la Rita să o consoleze. Și Rita o va face. Rita și-a promis că ele două vor dispărea înainte ca fagul să înfrunzească. Vor traversa peninsula Jutland până pe coasta de vest, unde se vor urca pe o barcă de pescuit din Hvide Sande, care le va duce în Anglia. Pescarii vor fi mereu gata să ajute două fete drăguțe aflate la ananghie. Care bărbat cu mintea zdravănă ar renunța la posibilitatea de a legăna barca cu două fete frumoase?

Când vor ajunge în Anglia, aveau să învețe engleza și să găsească locuri de muncă, iar când erau pregătite, se vor muta în America.

Rita avea planul făcut. Avea nevoie doar de cineva cu care să îl ducă la bun sfârșit.

•

În mai puțin de trei zile au și început problemele fetei. Punea prea multe întrebări, era atât de simplu. Ieșea în evidență dintre toate celelalte suflete dezamăgite și slabe la minte, iar întrebările ei erau considerate drept critică, un atac asupra sistemului.

— Ține-ți capul în jos, îi spuse Rita pe coridor.

— Nu-i lăsa să vadă cât de isteață ești. Nu te va ajuta cu nimic. Fă ce spun ei și fă-o în tăcere.

Apoi o trase pe Nete spre ea și o strânse.

— O să te scap de aici, promit, dar mai întâi trebuie să știu ceva. Este posibil ca să vină cineva să te viziteze aici?

Nete clătină din cap că nu.

— Deci nu ai pe nimeni la care să te întorci acasă, dacă te-ar elibera vreodată de aici?

Întrebarea a șocat-o în mod clar.

— Ce vrei să spui, dacă mă vor elibera vreodată?

— Doar nu crezi că cineva iese vreodată de aici, nu-i așa? Știu că sunt frumoase clădirile, dar este totuși o închisoare. S-ar putea să putem privi peste câmpuri și fiord, dar în jurul nostru există o sârmă ghimpată invizibilă care crește din pământ. Nu o să poți escalada niciodată gardul acela fără mine, așa că ar fi bine să te obișnuiești cu ideea, la naiba.

Nete chicoti pe neașteptate.

— Hei, nu avem voie să înjurăm aici, o admonestă încet, lovind-o jucăuș pe Rita cu cotul.

Era de treabă.

•

După ce Rita își fumă cele două țigări, se uită la ceas. Era ora 10.58. Era timpul să intre în gura lupului. Era timpul să-i rupă dinții.

Alergătorul se sprijinea acum de un copac. Aproape că-i venea să-i spună să o aștepte până se întoarce, dar apoi se gândi la Nete, la părul ei bogat, la formele ei voluptuoase și se răzgândi. Va găsi oricând un penis disponibil. Nu trebuia decât să pocnească din degete. Oriunde. Oricând.

Vocea lui Nete îi păru străină la interfon, dar nu lăsă ca lucrul acesta să o afecteze.

— Nete! Cât de minunat este să-ți aud din nou vocea, spuse ea în microfon, împingând ușa în momentul în care se auzi bâzâitul.

Poate că Nete era într-adevăr bolnavă. Așa părea din vocea ei.

Neliniștea momentană pe care o resimțise se stinse imediat ce Nete deschise ușa apartamentului și se uită la ea de parcă cei douăzeci și șase de ani care trecuseră nu ar fi fost decât o rafală de vânt și toate disensiunile dintre ele dispăruseră.

— Intră, Rita, arăți minunat! Și îți mulțumesc că ai fost punctuală, spuse Nete.

O conduse în sufragerie și o invită să se așeze. Aceiași dinți albi și buze cărnoase. Și aceiași ochi albaștri care puteau trece de la foc la gheață, cum Rita nu mai văzuse la nimeni altcineva.

„Cincizeci de ani și la fel de frumoasă după toți acești ani", se gândi Rita, în timp ce Nete stătea cu spatele la ea, turnând ceaiul. Avea picioarele fine și subțiri îmbrăcate în pantaloni mulați. O bluză strânsă, care cădea pe curba șoldurilor, iar fesele la fel de ferme ca întotdeauna.

— Te-ai menținut bine, draga mea. Nu cred că poate fi ceva grav ce ai. Spune-mi că nu este adevărat. Că a fost doar un șiretlic pentru a mă aduce aici.

Nete se întoarse cu fața la ea cu ceaiul în mâini și căldură în privire. Dar nu a spus nimic. Era cea tăcută, ca întotdeauna.

— Eram sigură că nu vei vrea să mă mai vezi vreodată, Nete,

continuă Rita, privind prin cameră.

Nu era opulentă. Cel puțin, nu pentru o femeie care, conform informațiilor pe care le primise, valora milioane.

— Chiar și așa, eu m-am gândit mult la tine, sunt sigură că îți poți imagina, adăugă ea, privind acum ceaiul pus de Nete în fața ei.

Ea zâmbi. Erau două căni, nu trei.

Se întoarse și se uită pe fereastră. Fără avocat. Atmosfera părea confortabilă.

•

Rita și Nete făceau o echipă bună. Personalul și-a dat seama instantaneu.

— Nu suntem suficiente persoane pe secția de copii, au spus ei și le-au echipat cu linguri.

Timp de câteva zile, au hrănit copiii care stăteau legați de radiatoare, deoarece erau incapabili din punct de vedere mental să stea la masă. Fusese o muncă oribilă și murdară, care se desfășurase ușor departe de ceilalți pentru a-i scuti de spectacolul trist. Atunci când fetele s-au dovedit demne de această nouă responsabilitate și au fost capabile să păstreze curățenia, au fost răsplătite cu sarcina suplimentară de a menține la fel de curat și celălalt capăt al sistemului digestiv.

Rita a vomitat. Singura formă de excremente cu care mai avusese de a face fusese cea din canalizarea care ocazional refula în momentul în care cerul dezlănțuit trimitea câte o ploaie torențială. Nete, pe de altă parte, putea șterge funduri de copii și mânui scutece murdare, de parcă asta ar fi făcut toată viața.

— Rahatul e doar rahat. În asta am fost crescută.

Ea i-a povestit despre bălegarul de vaci și cai, de rahatul de porc, de zile atât de lungi, încât să fii la azil trebuie să fi părut, prin comparație, o vacanță.

Dar Nete știa că nu era în vacanță. Acest lucru îi devenise clar de la pungile întunecate de sub ochii ei și din blestemele pe care le îndrepta către medicul care a păcălit-o cu testul ridicol de IQ.

— Niciunul dintre medicii de aici nu știe cum este să te trezești vara sau iarna la patru dimineața ca să mulgi vacile, mârâi ea când un medic copleșit își făcuse o rară apariție pe acolo. Ar recunoaște mirosul din șopron când o vacă are o infecție la burtă care nu-i va trece? Niciodată, nici într-un milion de ani. De ce să-mi spună *mie* că sunt proastă, doar pentru că nu știu cine este regele Norvegiei?

După ce șterseseră gurițe și fundulețe vreo săptămână și descoperiseră că pot veni și pleca pe holul copiilor după bunul plac, Rita și-a început cruciada.

— Ai fost deja să-l vezi pe consultant, Nete? o întreba ea în fiecare dimineață. Sau pe oricare dintre ceilalți medici? Au trimis deja

recomandarea aceea consiliului parohial? Până la urmă, au observat măcar că ești aici?

Arunca întrebările cu viteza unei mitraliere.

Și după ce trecuse o săptămână, Nete auzise destule.

După masa de prânz din ziua aceea, se uită în jurul ei la fețele absente, la trupurile strâmbe, la picioarele scurte și la privirile meschine și începu să își dea seama.

— Vreau să vorbesc cu consultantul, i-a spus uneia dintre asistente, care a trecut pe lângă ea clătinând din cap.

Și după ce și-a repetat cererea de câteva ori fără a primi vreun răspuns, s-a oprit în mijlocul camerei și a țipat cât de tare a putut.

Acum, experiența Ritei i-a prins bine.

— Îl vei vedea cu siguranță dacă continui așa. Doar că înainte de a ajunge la el, vei fi legată de un pat zile întregi și ți se vor face injecții ca să-ți închidă gura. Nu glumesc. Nete și-a lăsat capul pe spate pentru a repeta țipătul cu forțe proaspete, dar Rita a oprit-o.

— Singurul mod în care fetele ca tine și ca mine pot scăpa de aici este fie să evadeze, fie să fie sterilizate. Știi ce repede pot decide cine trebuie să fie sterilizat și cine nu? Știu concret că săptămâna trecută consultantul și psihologul au ales în zece minute cincisprezece fete. Și câte crezi că au scăpat? Niciuna. Odată ce cazurile au trecut de comisia din Ministerul Serviciilor Sociale, poți fi sigură că majoritatea sunt transportate la spitalul din Vejle înainte să își dea seama ce se întâmplă cu ele.

— Așa că te mai întreb o dată, Nete. Există cineva în exterior de care să-ți fie dor? Pentru că dacă nu există, atunci evadează cu mine după ce le dăm copiilor cina.

•

Evenimentele următoarelor două săptămâni erau ușor de rezumat.

Au furat în aceeași zi două bluze albe și fuste asortate și au ieșit pe poartă ca oricine altcineva din personal. S-au ascuns în tufișuri, au mers ore întregi și au lăsat azilul mult în urmă. A doua zi dimineață, au spart geamul casei de la o fermă, în timp ce toată lumea era la muncă prin magazii și grajduri, au furat câteva articole de îmbrăcăminte și ceva bani și au dispărut.

Au ajuns la Silkeborg în atașul unei motociclete și au fost depistate de poliție în timp ce stăteau la ocazie pe drumul principal spre Viborg. Au mers o vreme prin pădure, până să fie din nou în siguranță. Apoi, și-au petrecut trei zile într-o cabană de vânătoare, mâncând conserve de sardine.

Rita și-a încercat norocul cu Nete noaptea, cuibărindu-se lângă ea și întinzându-și brațul peste sânii ei, dar Nete a împins-o, mârâind ceva despre faptul că există două tipuri de ființe umane cu un motiv și că nu era firesc ca o persoană să se culce cu cineva de același fel.

În cea de-a treia zi, cu o ploaie rece, rezervele de mâncare s-au epuizat. Timp de trei ore au stat pe marginea drumului, până ce i s-a făcut milă unui șofer de camion de fetele ca doi șoareci uzi și le-a lăsat să se usuce în cabină cu niște zdrențe. S-a zgâit mult la ele, dar s-a asigurat că vor ajunge la Hvide Sande.

Acolo au găsit un pescar căruia i-au strălucit ochii, la fel cum a prezis Rita, un bărbat care a profitat imediat de șansa de a le scoate pe apă. Și dacă erau drăguțe cu el, le va transfera pe una dintre bărcile engleze ale căror echipaje erau la fel de doritoare de companie feminină. Cel puțin așa le-a spus.

El le-a cerut să se pregătească, ca să le poată evalua, dar Nete a scuturat din cap și el a trebuit să se descurce doar cu Rita. Și după ce și-a făcut de cap cu ea câteva ore, l-a sunat pe fratele său, un polițist din Nørre Snede.

Nu și-au dat seama ce s-a întâmplat până când doi tâmpiți de la poliția Ringkøbing le-au pus cătușele și le-au condus spre o mașină de patrulă.

Când au ajuns înapoi la Institutul Keller din Brejning, atât Nete, cât și Rita au avut în sfârșit parte de audiență cu medicul consultant.

— Ești o delincventă desfrânată, Rita Nielsen, a spus el. Nu numai că ai abuzat de încrederea membrilor personalului, dar nu ți-ai servit corect nici interesele proprii. Ești un personaj execrabil. Ești proastă, mincinoasă și cu comportament sexual deviant. Dacă i-aș permite unui individ antisocial ca tine să se plimbe liber, te-ai angaja în relații sexuale cu oricine ți-ar ieși în cale, iar mai devreme sau mai târziu, societatea va trebui să aibă de a face cu progenitura ta subumană. Din acest motiv, am declarat în scris că nu ești aptă pentru a primi niciun alt tratament decât cel pe care l-am făcut acum obligatoriu și care va dura suficient de mult încât să te învețe o lecție pe care va fi puțin probabil să o ignori.

Mai târziu, în aceeași zi, Rita și Nete stăteau împreună pe bancheta din spate a unui Citroën negru, cu ușile încuiate. Pe scaunul din față stăteau așezate atestatele consultantului. Erau trimise la Sprogø. Insula femeilor excluse.

— N-ar fi trebuit să te ascult niciodată, a suspinat Nete în timp ce traversau peste Fyn. Este doar vina ta.

•

— Este cam amar, Nete, spuse ea după prima înghițitură de ceai. Ai pus cumva cafea în loc de ceai?

Chipul lui Nete căpătă o expresie ciudată, de parcă Rita i-ar fi dat un cadou doar pentru a-l retrage exact când a întins mâna pentru a-l accepta. A fost mai mult decât dezamăgire. Era ceva mai profund.

— Nu, mă tem că nu e cafea, răspunse Nete, cu vocea gâtuită, de parcă lumea începea să se prăbușească în jurul ei.

„Acum se va oferi să-mi facă o altă ceașcă”, se gândi Rita, amuzată de cât de în serios părea să ia Nete rolul de gazdă.

Dar nu veni nicio propunere de acest fel. Nete nu spuse nimic, doar stătea acolo ca și cum totul ar fi început să se miște cu încetinitorul.

Rita clătină din cap.

— Nu-ți face griji. Un strop de lapte ar veni bine totuși. Sunt sigură că va rezolva problema, spuse ea, nedumerită acum de semnele vizibile de ușurare care se citeau pe fața lui Nete.

— Desigur, spuse Nete, aproape sărind în picioare. Revin într-o secundă, strigă ea din bucătărie.

Rita aruncă o privire spre măsuța laterală pe care pusese Nete ceainicul. De ce nu-l pusese pe masă? Poate că așa trebuia să facă o gazdă adevărată. Și până la urmă, ce știa ea despre cum trebuia să fie o gazdă adevărată?

Preț de o secundă se gândi să ceară un pahar din lichiorul sau ce era în recipientul de lângă ceainic, dar Nete reveni cu laptele, făcând onorurile cu un zâmbet care părea mai încordat decât o cerea situația.

— Zahăr? întrebă Nete.

Rita dădu din cap. Nete era atât de agitată, dintr-odată, de parcă se grăbea. A făcut-o curioasă pe Rita. Era acesta doar un ritual, ceva ce trebuia îndeplinit cât mai repede înainte ca Nete să-și întindă în sfârșit mâna spre ea și să declare cât de bucuroasă era că i-a acceptat invitația? Sau era altceva?

— Deci, unde este avocatul despre care spuneai că va fi de față, Nete? întrebă Rita, cu un zâmbet fals pe buze. Un zâmbet care nu a fost reciproc, dar nici nu se aștepta să fie.

De parcă Nete n-ar fi fost deja destul de tensionată. *Nu* exista un avocat, *nu* existau cele zece milioane, iar Nete nu era deloc bolnavă.

Dar o să-și joace cărțile în așa fel încât călătoria nu va fi o totală pierdere de vreme.

„Păstrează-ți capul pe umeri, pune ceva la cale”, își spuse Rita în gând, dând din cap, atunci când Nete a răspuns că avocatul întârzia puțin, dar va ajunge în orice moment.

Era o păcăleală. Atât de frumoasă, atât de bogată, dar totuși atât de transparentă.

— Până la fund, spuse Nete, fără avertisment, ridicând ceaiul.

•

„Că tot vorbeam despre maniaci”, gândi Rita, în timp ce îi treceau brusc prin minte imagini din trecut.

Oare Nete își mai amintea încă cu adevărat ritualul lor? Cel pe care fetele îl îndeplineau atunci când, în rare ocazii, erau lăsate nesupravegheate în timpul cinei, fără ca cineva din personal să le facă să tacă? Acolo, în sala de mese, ele se prefăceau că sunt libere, imaginându-se în parcul de distracții Dyrehavsbakken, cu paharele de

bere ridicate și făcând tot ce le făcea plăcere.

— Până la fund, venea îndemnul Ritei la un moment dat, după care toate dădeau pe gât apa de la robinet.

Și toată lumea râdea, în afară de Nete, care stătea în colțul ei, privind pe fereastră.

Își amintea cu adevărat?

Rita îi zâmbi, simțind că ziua putea lua o turnură frumoasă până la urmă, în timp ce duse ceașca de ceai la buze și-i sorbi tot conținutul dintr-odată.

— Până la fund! spuseră la unison, râzând acum, în timp ce Nete se duse la bufet pentru a turna încă o ceașcă.

— Nu și pentru mine, mulțumesc, spuse Rita, încă chicotind. Nu-mi vine să cred că îți amintești, continuă ea, repetând încă o dată îndemnul. Ne-am distrat ceva cu asta, nu-i așa?

Împărtășiră mai multe amintiri despre farsele pe care ea și alte două fete le făceau mereu pe insulă.

Ea dădu din cap ca pentru sine. Era ciudat modul în care atmosfera din apartamentul lui Nete provoca brusc atâtea amintiri. Ciudat, de asemenea, ca acestea să fie atât de plăcute.

Nete își așeză cana pe masă și râse din nou, puțin diferit decât înainte, de parcă amuzamentul lor ascundea mult mai multe decât părea inițial. Dar înainte ca Rita să aibă timp să digere gândul, Nete îi vorbi calm, cu o privire pătrunzătoare:

— Ca să fiu sinceră, Rita, dacă nu ai fi fost tu, sunt sigură că aș fi putut avea o viață complet normală. Dacă m-ai fi lăsat în pace, nu aș fi ajuns niciodată pe Sprogø. Am învățat cum să mă comport în acele instituții, astfel încât medicii să vadă că sunt normală și să mă lase să plec. Dacă nu ai fi distrus totul, medicii și-ar fi dat seama că nu eram deloc antisocială, că era doar felul meu de a fi. Știau că nu sunt o amenințare pentru nimeni. De ce nu ai putut să mă lași în pace?

Asta era deci. Nete avea nevoie să își înfrunte trecutul. În cazul acesta a apelat la persoana greșită. Și înainte de a se întoarce spre Kolding, Rita o va pune la punct pe această vacă proastă. O va face să-i plătească drumul înzecit, și se va alege și cu fundul tăbăcit din afacerea asta.

Rita tuși pentru a-și drege glasul. Urma să spună că ceaiul fusese abominabil, că Nete nu ar fi scăpat niciodată din Sprogø sau Brejning fără să fie sterilizată și că era o cocotă mică ce trebuia să-și asume responsabilitatea pentru propriile acțiuni. Dar dintr-odată își simți gura atât de uscată.

Își ținu mâna strâns pe gât. Avea o senzație ciudată, precum o reacție alergică pe care o avea după consumul de crustacee sau o înțepătură de viespe. Simți pe piele o senzație de arsură, ca și cum ar fi fost frecată cu urzici. Simțea că lumina îi străpungea ochii.

— Ce dracu’ ai pus în ceai? gemu ea, cu privirea confuză. O ardea esofagul acum. Se întâmpla ceva îngrozitor de grav.

Silueta din fața ei se ridică și se apropie. Vocea era mai blândă acum, deși ciudat de goală.

— Ești bine, Rita? spuse. Lasă-te înapoi pe scaun, altfel mi-e teamă că vei cădea. O să sun un doctor, bine? Este posibil să suferi un accident vascular cerebral. Pupilele tale arată foarte ciudat.

Rita se înăbușea. Vasele de cupru de pe rafturi începură să danseze în fața ochilor ei, iar inima ei începu să bată cu putere, ca apoi să încetinească treptat.

Întinse o mână ca de plumb spre silueta din fața ei. Pentru o secundă părea o fiară care se ridica pe picioarele din spate, cu ghearele întinse.

Atunci brațul îi căzu, iar inima aproape i se opri.

Iar când silueta dinaintea ei dispăru, lumina dispăru și ea.

26

Noiembrie 2010

Îl trezi cu raze de soare și gropițe în obraji, atât de adânci încât s-ar fi putut cuibări în ele.

— Sus în picioare, Carl! Azi mergi la Fyn cu Assad, îți amintești?

Îl sărută și ridică jaluzelele. Corpul ei părea aproape eteric acum, după noaptea stranie. Niciun cuvânt despre cele patru ocazii când fusese nevoit să fugă la baie, nicio privire dezaprobatoare din cauza numeroaselor limite pe care le-ar fi încălcat pe parcursul nopții lor de amor. Mona îi demonstrase clar că îi aparținea lui.

— Iată, spuse ea, lăsând o tavă pe pat lângă el.

Un deliciu de arome, iar în mijloc, o cheie.

— Este pentru tine, spuse ea, turnându-și cafeaua. Folosește-o cu înțelepciune.

O ridică și o cântări în mână. Două grame și jumătate. Puțin pentru o intrare în Paradis, se surprinse el gândind.

Întoarse eticheta mică de plastic care era atașată și citi ce era scris pe spate cu litere de tipar: CHEIA IUBITULUI.

Nu era sigur că îi plăcea.

Părea uzată.

De patru ori o sunaseră pe Mie Nørvig. De patru ori, degeaba.

— Va trebui să mergem, la noroc, să vedem dacă sunt acasă, spuse Carl în timp ce se apropiau de Halsskov după ce trecuseră podul Storebælt.

Au găsit casa care arăta ca o rulotă pregătită pentru iarnă. Ferestrele erau închise și șopronul, gol. Până și apa fusese închisă, remarcă Carl, răsucind robinetul exterior al furtunului de grădină.

— Nici aici nu este nicio mișcare, spuse Assad, cu nasul lipit între două obloane din spatele casei.

— Rahat, se răsti Carl. Au spălat putina.

— Am putea intra forțat, sugeră Assad, scoțându-și briceagul.

Asistentul său chiar nu avea inhibiții?

— Ce naiba, Assad, pune-l înapoi. Ne vom întoarce mai târziu, poate, când vor reveni.

Nici măcar el nu credea asta.

•

— Acolo este Sprogø, spuse Carl, arătând spre insula vizibilă printre stâlpii mari ai podului.

— Arată frumos acum, nu cum era înainte, spuse Assad, cu

genunchii sprijiniți de torpedo.

Chiar nu era în stare să stea corect într-o mașină?

— Aici trebuie să fie, remarcă Carl, în timp ce se apropiau de insulă și drumul se îngustase brusc.

Se opriră și ajunseră la o barieră care părea nerezonabil de închisă. Se pare că va trebui să parcăm aici, oftă el.

— Și ce facem după? Mergem în marșarier pe autostradă peste pod? Ți-ai pierdut mințile, Carl?

— Îți spun ce vom face, când merg în marșarier, aprind și avariile. Așa că nimeni nu va intra în noi, răspunse Carl cu o licărire în ochi. Haide, Assad, se termină ziua dacă stăm să așteptăm după un mandat.

Peste aproximativ două minute o femeie cu părul scurt se îndreptă către ei în pantofi cu tocuri înalte și o vestă cu marcaje fluorescente. O combinație cel puțin izbitoare.

— Nu vă puteți opri aici, este o zonă cu accesul interzis! Vom deschide bariera pentru dumneavoastră, apoi fie continuați să mergeți către Fyn, fie urmați pista de sub viaductul de aici și vă întoarceți înapoi la Sjælland numaidecât. Asta înseamnă *acum*!

— Carl Mørck, Departamentul Q, se prezentă Carl ținându-și ecusonul la vedere. Iar acesta este asistentul meu și investigăm o crimă. Aveți chei pentru acest loc?

Introducerea a avut un oarecare efect, dar femeia dispunea și ea în mod clar de autoritatea ei. Se retrase câțiva pași și duse un walkie-talkie la ureche. Urmă un schimb de cuvinte, după care se întoarse către ei, cu o mulțime de ofițeri în spatele ei.

— Iată! spuse ea, dându-i stația.

— Carl Mørck, Departamentul Q poliția din Copenhaga. Cu cine vorbesc?

Omul de la celălalt capăt se prezentă. Un ofițer executant de la Comitetul Executiv care controla podul din Korsør.

— Nu puteți accesa Sprogø fără o autorizare prealabilă. Cu siguranță că înțelegeți asta, nu? se răsti tipul.

— Desigur. La fel cum nu pot să scot arma la un pistolar nebun, dacă nu sunt un ofițer de poliție instruit, în timpul serviciului. Mai mult decât merită slujba noastră, nu-i așa? Situația este următoarea: avem treabă aici. Suntem prinși în investigarea unor evenimente foarte urâte, care par a fi legate de ceea ce s-a întâmplat aici pe Sprogø.

— Ce fel de evenimente?

— Mă tem că nu pot divulga. Dar nu ezitați să-l apelați pe comisarul de poliție din Copenhaga. Dânsul vă va lămuri cât ați spune pește.

Era ușor exagerat. Uneori, putea dura și un sfert de oră doar pentru a ajunge la comisarul de biroul de recepție. În aceste zile nu stăteau

prea bine cu personalul.

— În acest caz, așa voi proceda numaidecât.

— Drăguț din partea dumneavoastră. Vă mulțumesc din suflet. Ați fost de mare ajutor, spuse Carl, închizând walkie-talkie-ul și înmânându-i-l înapoi.

— Ne-a dat douăzeci de minute, îi spuse femeii în vestă fluorescentă. Este suficient timp ca să ne arătați puțin locul? Vrem să ne spuneți tot ce știți despre acest loc din perioada în care era azil pentru femei, OK?

•

Nu mai rămăsese aproape nimic din aspectul inițial, locul fiind reconstruit în diferite etape de atunci, le explică ghidul.

— În capătul îndepărtat al insulei era o clădire mică pe care au numit-o Retreat, unde femeile puteau fi singure timp de o săptămână în timpul zilei. Era ca o vacanță pentru ele. Pe vremuri, era de fapt o stație de carantină pentru marinarii afectați de ciumă.

— Totul a dispărut acum, le spuse ea, ducându-i într-o curte închisă, unde un copac se înălța deasupra pietrelor.

Carl se uită la cele patru clădiri care înconjurau curtea.

— Unde era sectorul fetelor? întrebă el.

— Etajul superior, unde sunt ferestrele mici din acoperiș. Totul este reconstruit acum. Astăzi este folosit pentru seminarii, cursuri, așa ceva.

— Cu ce se ocupau fetele de fapt în timp ce erau aici? Aveau ceva drepturi?

Ea ridică din umeri.

— Mă îndoiesc că ar fi avut. Cultivau legume, lucrau pământurile, aveau grijă de animale. În interior aveau și o cameră de cusut, spuse ea, indicând aripa de est. Se pare că persoanele cu handicap mintal erau bune la munca manuală.

— Deci, fetele aveau de fapt handicap mintal?

— Ei, asta spuneau ei. Probabil că nu aveau. Sau cel puțin nu toate. Vreți să vedeți celula de pedeapsă? Este încă acolo.

Carl încuviință din cap. Cu siguranță dorea să o vadă.

Trecură printr-o sală de mese cu panouri înalte de lemn și cu o vedere frumoasă asupra strâmtorii.

Ghidul lor arătă cu mâna în jurul camerei.

— Acesta este locul în care fetele luau masa. Personalul lua masa în camera alăturată. S-au asigurat că lucrurile vor fi separate. Acolo, în capătul celălalt al acestei clădiri locuiau matroana și adjunctul ei, dar și aripa aceasta a fost reconstruită de atunci. Urmați-mă!

Îi conduse pe un șir de scări abrupte către încăperi mai modeste. De-a lungul unui perete al coridorului îngust se afla un jgheab, iar pe partea cealaltă era o serie de uși.

— Trebuie să fi fost destul de înghesuit pentru două persoane, spuse ea, arătându-le o cameră cu tavanul jos și cu pereții înclinați.

Apoi deschise o ușă care ducea într-o mansardă alungită plină de mobilier, rafturi și cârlige de haine numerotate.

— Fetele puteau să-și păstreze lucrurile aici pentru că nu aveau spațiu în camerele lor, explică ea.

Fură conduși din nou pe coridor de către gazda lor și li se indică o ușă mică echipată cu două șuruburi grele.

— Aceasta este celula de pedeapsă. Aici erau aruncate fetele care nu se comportau în mod corespunzător.

Carl se ridică și intră înăuntru prin ușa joasă și grea de lemn, unde era un spațiu atât de mic încât abia era loc să te întinzi.

— Erau ținute aici zile întregi sau chiar mai mult. Uneori, erau chiar legate și dacă erau prea greu de stăpânit, erau sedate. Nu era deloc distractiv.

„O afirmație mai modestă nici că se putea”, gândi Carl. Se întoarse spre Assad, care era tot încruntat la față și nu părea să fie în apele lui.

— Ești bine, Assad?

El dădu din cap încet.

— Da, doar că am mai văzut astfel de semne înainte.

Arătă spre interiorul ușii pe care, chiar dacă fusese vopsită recent, vopseaua nu acoperise o serie de șanțuri neregulate săpate în lemn.

— Aceste semne provin de la persoanele care au săpat cu unghiile în lemn, Carl. Crede-mă.

Se retrase din cameră și se rezemă de perete un moment.

Poate într-o zi îi va spune despre ce era vorba.

Se auzi un bip din walkie-talkie-ul ghidului lor.

— Da? răspunse ea, după care expresia feței i se schimbă în câteva secunde. Înțeleg. OK, voi transmite.

Ea își puse dispozitivul înapoi în curea și le afișă o figură dezamăgită.

— Vă transmit din partea șefului meu că nu a reușit să ajungă la comisarul de poliție și că unii dintre colegii mei ne-au văzut pe monitoarele lor. Vrea să ieșiți imediat de aici. Ceea ce înseamnă *acum,* în cazul în care nu v-ați prins.

— Îmi pare rău pentru asta. Spune-le că te-am păcălit. Dar mulțumim, am văzut suficient.

•

— Ești bine, Assad? întrebă el după o lungă perioadă de tăcere, în timp ce traversau Fyn.

— Da, nu trebuie să-ți faci griji, Carl, spuse Assad îndreptându-se în scaun. Părăsește autostrada la ieșirea 55, spuse el, indicând navigatorul.

Carl era sigur că micuța mașinărie îi va anunța singură.

— În șase sute de metri, virați la dreapta, se auzi vocea firavă.

— Nu e nevoie să-mi spui, Assad. Navigatorul are grijă de noi.

— Și aici urmăm ruta 329 către Hindevad, continuă neîntrerupt asistentul său uman. Apoi, aproximativ zece kilometri până la Brenderup.

Carl oftă. În momentul acela avu sentimentul că erau la zece mii de kilometri de Brenderup.

Comentariile lui Assad continuară la intervale de aproximativ douăzeci de secunde până indicară în final destinația lor.

— Aceasta este casa în care locuia Tage, spuse el, cu două secunde înaintea navigatorului.

„Casă" era prea mult spus. Era mai mult o baracă din lemn vopsită în negru și fixată cu plăci din materiale de construcții. Diferitele etape de construcție erau vizibile ca inelele de creștere ale copacilor, de la fundație până la acoperișul din tablă. Nu era chiar un punct de atracție pentru zonă, se gândi Carl, coborând din mașină și ridicându-și pantalonii.

— Ești sigur că ne așteaptă? întrebă el, după ce sunară pentru a cincea oară.

Assad încuviință din cap.

— Oo, da! Părea o doamnă fermecătoare la telefon, spuse el. Este bâlbâită, dar programarea a fost bine stabilită, Carl.

Carl încuviință și el. O doamnă fermecătoare. Suna ca o frază din carte.

Auziră o tuse în interior, așadar exista viață în casă.

Era o tuse dată de un amestec de emfizem provocat de fumat, păr de pisică și aburi concentrați de alcool, dar, în ciuda unor astfel de handicapuri evidente și a aspectului total nepotrivit al locuinței, această persoană în etate, cu numele de Mette Schmall, reuși să-și găsească drumul prin stabiliment cu genul de eleganță care mai degrabă aparținea unei doamne de conac.

— Tage și cu mine nu ne-am căsătorit ni-ni-niciodată, dar a-a-a-avocatul știa că, dacă a-a-a-a-și fi făcut o ofertă pentru casă, aș fi cea mai po-po-potrivită persoană să o-o-o obțină, zise ea aprinzându-și o țigară.

Nu era nici pe departe prima țigară a zilei.

— Z-z-z-zece mii de c-c-c-coroane. Mulți bani l-l-la vremea aceea. 1994 p-p-până c-c-când situația a fost clarificată.

Carl se uită în jur. Din câte își amintea, cam zece miare costa o cameră video pe atunci, o sumă mare pentru o cameră video, dar cu siguranță nu pentru o casă. Pe de altă parte, cine nu ar prefera mai degrabă o cameră video în locul acestei grămezi de moloz?

— Acesta era d-d-domeniul l-l-lui Tage, spuse ea, dând la o parte o pereche de pisici ale căror cozi erau ridicate ca niște catarge. N-n-

am venit niciodată aici. Parcă aș face ceva greșit.

Deschise o ușă plină de reclame vechi pentru diferiți lubrifianți pentru motoare și intrară într-o încăpere care duhnea mai rău decât cea pe care tocmai o părăsiseră.

Assad fu cel care găsi sursa duhorii supărătoare. Cinci sticle de vin, într-un colț din spatele patului, fiecare conținând urină învechită. Judecând după starea lor, toate fuseseră umplute până la refuz, pentru că acum sticla era complet opacă în zona în care se evaporase urina.

— Trebuiau aruncate de mult, spuse femeia, azvârlindu-le în buruienile din preajma casei.

Camera în care stăteau era un atelier de biciclete și mopeduri. Un morman de unelte și vechituri, iar în mijloc, un pat ale cărui cuverturi aveau aproximativ aceeași culoare ca podeaua uleioasă.

— Tage nu ți-a spus niciodată unde intenționa să plece în acea zi?

— Nu. D-d-dintr-odată a-a-a devenit f-f-foarte secretos.

— OK. Vă deranjează dacă ne uităm puțin în jur?

Făcu un gest care le spunea că locul era al lor.

— Nu a mai intrat ni-ni-nimeni aici, de când au f-f-fost ofițerii locali, spuse ea, netezind cu nerăbdare cuverturile. Nu că ar fi ajutat la ceva.

— Simpatice doamne, spuse Assad, dând din cap către postere.

— Da, din zilele de odinioară, înaintea silicoanelor, tatuajelor și a aparatelor de ras pentru femei, mormăi Carl, apucând o grămadă de hârtii ce stăteau într-un echilibru precar pe un carton de ouă plin cu rulmenți cu bile.

Era cu adevărat greu de crezut că măcar aceste grămezi de gunoi le va spune ceva despre soarta pe care a avut-o Tage Hermansen.

— A vorbit Tage vreodată despre un bărbat numit Curt Wad? întrebă Assad.

Femeia negă.

— Dar despre *cine* a vorbit? Orice nume vă puteți aminti?

Negativ din nou.

— N-n-nimeni, într-adevăr. Î-î-în mare parte vorbea despre K-k-kreidler-Florettes, P-p-puchs și SCO-uri.

Assad păru pierdut.

— Mopeduri, Assad. Știi, vroom, vroom, îi explică Carl, răsucind o pereche de ambreiaje imaginare.

— Tage a lăsat ceva bani? continuă el.

— N-nniciun ban, n-n-nu.

— Poate avea dușmani?

Râse cu atâta poftă încât dădu într-o formă de tuse. După ce termină și își șterse ochii, îl privi pe care cu o expresie grăitoare.

— Ce credeți? le făcu un semn cu brațul spre cameră. N-n-nu e tocmai l-l-locul care a-a-ajută pe ci-cineva să-să-și facă prieteni, nu?

— Bine, probabil că vecinii și-ar fi dorit ca el să curețe puțin locul acesta, dar am dreptate când spun că totul arată cam la fel ca atunci, așa că nu cred să fie ăsta motivul pentru care a dispărut, nu-i așa? Aveți ceva idei cu privire la ce i s-ar fi putut întâmpla, doamnă Schmall?

— N-n-niciuna.

Îl simți pe Assad scotocind printre posterele cu fete. Se gândea să le ia cu el acasă, sau ce?

Se întoarse și se pomeni cu un plic în față, pe care Assad îl ținea în fața nasului lui.

— Era prins acolo.

Îi arătă o piuneză prinsă într-o placă de PAL deasupra unuia dintre posterele lui Tage.

— Se mai vede gaura. Plicul era fixat cu două piuneze. Convinge-te singur.

Carl privi placa. Dacă Assad spunea asta, probabil avea dreptate.

— Cea de-a doua piuneză trebuie să fi căzut, astfel încât plicul a alunecat în spatele posterului și a rămas agățat de prima.

— Și ce-i cu asta? întrebă Carl, luând plicul de la Assad.

— Este gol, dar citește ce scrie pe spate.

Carl citi: *Nete Hermansen, Peblinge Dossering 32, 2200 Copenhaga N.*

— Da, Carl. Acum întoarce-l și verifică ștampila.

El făcu acest lucru și văzu că era destul de șters, dar încă lizibil.

28-08-1987. Cu doar o săptămână înainte de dispariția lui Tage.

Nu că trebuia să fie ceva realmente semnificativ. Lucrurile apar de obicei în perioada premergătoare dispariției proprietarului lor. Puțini oameni fac o curățenie temeinică chiar înainte de a dispărea. Cel puțin, nu fără un motiv întemeiat. Cum ar fi acela că ar ști că nu se mai întorc.

Carl se uită la Assad. Mintea bărbatului era la turație maximă, asta era evident.

— O sun pe Rose, bâigui el și formă numărul ei. Trebuie să afle despre acest plic. Simt că este pe felia ei.

Carl examină atelierul. Dacă exista un plic, trebuia să fi fost și o scrisoare. Poate că și aceea a rămas blocată în spatele posterelor cu fete ale lui Tage. Poate era sub pat sau în coșul de gunoi. Trebuiau să caute minuțios.

— Știți cine este această Nete Hermansen, doamnă Schmall? întrebă el.

— N-n-n-am nicio idee. Totuși, m-m-mă gândesc c-că e cineva din f-familie, d-dacă este s-s-să ne luăm după nume.

•

După o oră de percheziție zadarnică prin lucrurile lui Tage și încă trei sferturi de oră în mașină, se apropiară din nou de uriașul pod care

leagă insulele Fyn și Sjælland, cu stâlpii lui falnici orientați spre nori.

— Din nou insula noastră blestemată, spuse Assad, arătând spre Sprogø, în timp ce apărea prin ceața din față.

Se uită în tăcere o vreme, apoi se întoarse spre Carl.

— Și dacă acest Herbert Sønderskov și Mie Nørvig nu sunt încă acasă, Carl?

Carl aruncă o privire spre insulă în timp ce treceau pe lângă ea. Era liniștită, extremitatea sa, creată de mâna omului, făcea legătura cu autostrada din partea de vest a podului către podul suspendat la nivel înalt din est, farul alb de pe deal, clădirile frumoase, galbene, care oferă adăpost în fața vântului, pajiștile larg deschise și vegetația sălbatică.

Iadul pe pământ. Așa caracterizase Rose locul acela, și brusc, Carl simți malițiozitatea trecutului peste parapeții autostrăzii, fantomele trecutului apărându-i în față, sufletele sfâșiate, uterele golite și cicatrizate pentru totdeauna. Oare Danemarca a permis cu adevărat, și chiar a încurajat, ca aceste încălcări să fie comise de către medicii săi bine pregătiți și de cei care trebuiau să ofere îngrijire? Îi era greu să accepte ideea. Și totuși. Discriminarea fusese dintotdeauna excesivă, și era și astăzi, chiar dacă în mare parte nu a reușit niciodată să provoace un scandal.

Scutură din cap și apăsă piciorul pe accelerație.

— Ce spuneai, Assad?

— Am întrebat ce ar trebui să facem dacă Herbert Sønderskov și Mie Nørvig nu s-au întors.

Carl întoarse capul pentru a-l privi.

— Ei bine, ai încă briceagul, nu-i așa?

Assad încuviință din cap. Deci, dilema era soluționată. Urmau să-și bage bine nasul în acea arhivă nenorocită și să vadă despre ce era vorba în acel caz Hermansen despre care vorbise Mie Nørvig. Cu mandat de percheziție sau fără. Oricum, niciodată nu aveau să primească unul, chiar dacă l-ar fi solicitat.

Mobilul lui Carl vibră. Îl puse difuzor.

— Da, Rose, ce este? răspunse el.

— Am fost la sediu după ce a sunat Assad. O opțiune mai bună decât să mă holbez pe fereastra din Stenløse. În orice caz, m-am ocupat puțin de anumite lucruri, spuse ea cu o voce emoționată. O să vă spun direct, am avut un șoc. Vă vine să credeți că mai există o Nete Hermansen înregistrată la acea adresă din Nørrebro? Genial, nu?

Assad făcu cu degetul mare în aer.

— Bine, dar ar trebui să fie destul de în vârstă acum, nu-i așa?

— Da, încă nu am verificat-o, dar văd că locuiește la aceeași adresă la care cândva locuia sub numele de Nete Rosen. Frumos nume, nu

crezi? Poate că ar trebui să mă numesc și eu așa. Rose Rosen. Ar fi în regulă, nu-i așa? Poate chiar ar putea să mă adopte. Nu poate fi mai rea decât mama pe care o am.

Assad chicoti, iar Carl se abținu de la comentarii. Oficial nu știa nimic despre viața privată a lui Rose. Dacă ar fi aflat că a fost să-i vadă familia și că a vorbit cu adevărata ei soră Yrsa, s-ar fi dezlănțuit iadul.

— Ai făcut o treabă bună, Rose. Vom analiza asta mai târziu. Între timp vreau să verifici orice alte informații am mai avea despre ea, OK? Suntem pe drum spre Halsskov pentru a arunca o privire prin dosarele lui Nørvig. Mai este ceva ce ar trebui să știm?

— Mda, acum am mai multe informații despre escapadele lui Curt Wad. Am luat legătura cu un jurnalist, Søren Brandt. El a adunat o mulțime de informații despre partidul lui Wad.

— Partidul Puritan.

— Da. Dar se pare că viața privată a lui Wad nu a fost chiar pură. Nu este deloc un bărbat drăguț. De-a lungul anilor, a fost denunțat de multe ori, cu acuzații diverse, dar nu a fost niciodată condamnat pentru nimic, în mod uimitor.

— Ce vrei să spui?

— Acuzații de toate felurile, dar nu am ajuns încă până acolo. Acest Brandt Søren îmi va trimite mai multe informații, dar acum verific dosare vechi de caz, și poți fi absolut sigur că nu este ceea ce aș prefera să fac.

Carl încuviință din cap. Nici el nu ar fi fost încântat.

— Există o acuzație de viol ce datează din 1955 – fără detalii, doar că Wad a scăpat. Apoi, trei cazuri diferite de procedură înaintată de Asistența Juridică. În 1967, 1974 și, cel mai recent, în 1996. A fost raportat în mai multe rânduri pentru comentarii rasiste, pentru instigare la ură, invadarea proprietății private, calomnie. Niciuna dintre aceste acuzații nu a fost probată, chiar dacă, din ce zice Søren Brandt, ar fi trebuit. În mare parte a fost vorba de lipsă de dovezi.

— Nicio acuzație de omor sau ceva asemănător?

— De omor nu, doar de ceva asemănător. A fost acuzat de mai multe ori de efectuarea unor avorturi forțate. Eu asta aș numi omor, tu nu?

— Păi, nu știu. Poate. Cu siguranță există circumstanțe agravante dacă femeile nu și-au dat consimțământul.

— Bun, dar totuși avem de-a face cu un bărbat care făcea diferențe stricte între așa-numitele persoane de ordin inferior și cetățenii considerați respectabili. Era un medic foarte capabil atunci când oamenii decenți veneau la el, solicitând ajutor pentru a avea copii și exact opusul când venea o femeie inferioară după ce era lăsată gravidă.

— Ce s-a întâmplat atunci?

Carl avea propriile sale idei despre chestiunea la care făcuse aluzie Mie Nørvig. Poate că erau pe punctul de a fundamenta aceste idei.

— Ei bine, așa cum am spus, el nu fusese niciodată condamnat pentru nimic, dar autoritățile medicale au fost în mai multe controale la cabinetul său, investigând reclamații conform cărora efectua avorturi fără consimțământul sau, uneori, chiar cunoștința femeilor implicate.

Carl îl simți pe Assad foindu-se pe scaun. Se întrebă dacă pe el l-a numit cineva vreodată ființă umană inferioară.

— OK, mulțumesc, Rose. Vom vorbi despre asta când ne vom întoarce.

— Așteaptă o secundă, Carl. Încă un lucru. Unul dintre susținătorii Partidului Puritan, un anume Hans Christian Dyrmand din Sønderborg, tocmai s-a sinucis. Așa am luat legătura cu acest jurnalist Søren Brandt. El a scris pe blogul său că există o legătură între ceea ce făcea Curt Wad în trecut și sinuciderea lui Dyrmand.

— Un mare ticălos, omul ăsta, exclamă brusc Assad.

Erau cuvinte cu adevărat puternice, venind de la el.

•

Au găsit casa din Halsskov la fel de goală cum au lăsat-o de dimineață. Assad băgă mâna în buzunar și se îndreptă spre spatele casei, când Carl îl opri.

— Stai un minut, Assad. Întoarce-te în mașină, spuse el, apoi conduse spre bungaloul de pe cealaltă parte a străzii liniștite.

Își prezentă ecusonul și vecina care stătea în fața casei ei îl privi înspăimântată. Uneori așa funcționa, alteori oamenii scuipau pe el.

— Nu, nu am idee unde ar putea fi Herbert și Mie, răspunse ea imediat ce fu întrebată.

— Îi cunoașteți cumva personal?

Deveni mai prietenoasă.

— Da, suntem prieteni buni, ne înțelegem foarte bine. Jucăm cărți împreună. O dată la douăzeci de zile, chestii din astea.

— Și nu aveți idee unde ar putea fi acum? La casa de vacanță, vizitează copiii, cu rulota pe malul mării?

— Nu, nu știu. Ei merg în vacanță din când în când, desigur. Eu și soțul meu le udăm plantele. Favoruri reciproce, știți. Avem plante care au nevoie de îngrijire și atunci când suntem plecați.

— Casa este ferecată. Asta înseamnă că vor fi plecați câteva zile, cred?

Se scărpină pe gât.

— Ei bine, da, ne-am îngrijorat. Doar nu credeți că se întâmplă ceva rău, nu?

El clătină din cap și-i mulțumi pentru ajutor. Femeia era acum

extrem de curioasă și cu siguranță va fi cu ochii pe ei, să vadă ce vor face de partea cealaltă a drumului.

Se întoarse la mașină și află că Assad nu era acolo. După câteva momente observă că obloanele camerei din spatele casei erau deschise și fereastra întredeschisă. Nicio urmă sau o zgârietură. Evident, Assad mai făcuse acest lucru înainte. De mai multe ori.

— Du-te la ușa de la subsol, Carl, îl instrui asistentul său din interior.

•

Din fericire, dulapurile cu dosare erau încă acolo, ceea ce însemna că dispariția locatarilor putea să nu aibă nicio legătură cu vizita lor din ziua anterioară.

— Hermansen, acesta este primul nume pe care trebuie să-l verificăm, îi spuse Carl lui Assad.

Trecură douăzeci de secunde și Assad găsi un dosar.

— La litera H, unde altundeva? Dar Hermansen din dosarul acesta nu este Tage Hermansen.

Îi înmână dosarul lui Carl. CURT WAD VS NETE HERMANSEN, scria pe coperta dosarului, iar în interior erau detaliile procesului din instanța judecătorească, din 1955, enumerate în ordine cronologică. Documentele aveau ștampila tribunalului regional, precum și logoul companiei lui Philip Nørvig.

O examinare rapidă a conținutului îi dezvălui formulări de genul „acuzație de viol” și „revendicare”, dar din toate reieșea că vina integrală cădea pe Nete Hermansen. Cazul a fost concluzionat, iar Curt Wad a fost achitat, dar rămânea am mister ce s-a întâmplat ulterior cu Nete Hermansen.

Telefonul lui Carl vibră.

— Nu este un moment bun, Rose, spuse el.

— Cred că este, Carl. Ascultă asta: Nete Hermansen a fost una dintre fetele din Sprogø. A fost ținută acolo din 1955 până în 1959. Ce zici de asta?

— Spun că nu mă surprinde, răspunse el, cântărind dosarul în mână.

Era ușor ca o pană.

•

Cincisprezece minute mai târziu terminară de îndesat dosarele în mașină.

În timp ce închideau baraca, o furgonetă verde urcă dealul spre ei. Nu mașina în sine îi atrase atenția lui Carl, mai degrabă modul în care încetinise.

Se întoarse și își fixă privirea pe ea. Șoferul părea să ezite, nesigur dacă să oprească sau să se îndepărteze.

Se uita la case, în timp ce trecea pe lângă ele. Poate căuta un

număr, dar într-o zonă rezidențială îngrijită ca aceea, numărul casei era clar vizibil, deci care era problema?

Șoferul își întoarse capul în timp ce trecu pe lângă el. Carl nu văzu decât o claie de păr alb, ondulat.

27

Septembrie 1987

Se simțea ca un rege, privind peisajele din Sjælland prin ferestrele trenului. Era o călătorie spre Paradis, se gândi în sinea lui și îi dădu băiatului din compartiment o monedă.

O zi regală, o încoronare. Ziua în care cele mai îndrăznețe visuri ale sale urmau să devină realitate.

Și-o imagină pe Nete aranjându-și părul și invitându-l cu sfială să intre. Simțea deja documentul în mâna lui. Hârtia care îi transfera zece milioane de coroane, spre satisfacția fără echivoc a autorităților fiscale și spre fericirea lui veșnică.

Dar brusc fu cuprins de anxietate când se trezi în Gara Centrală din Copenhaga, și avea mai puțin de jumătate de oră la dispoziție pentru a găsi adresa lui Nete.

Deschise ușa unui taxi și îl întrebă pe șofer cât îl va costa. Și când își dădu seama că tariful depășea cu mult ce avea el, îi spuse șoferului să-l ducă cât mai departe posibil de cât avea prin buzunare. Aruncă monedele în mâna șoferului, apoi coborî la Vesterbros Torv, șapte sute de metri mai încolo, cu indicații care să-l conducă prin Teaterpassagen și de-a lungul lacurilor din oraș. Trebuia să se miște rapid.

Tage nu era obișnuit să meargă pe jos. Geanta de pe umăr i se lovea puternic de șold, în timp ce transpirația îi invada hainele noi, pătându-i sacoul la axile.

„O să întârzii, o să întârzii”, își spunea el, iar cuvintele răsunau în mintea sa la fiecare pas grăbit de-a lungul cărării, alergători de toate vârstele trecând pe lângă el cu ușurință.

Fiecare țigară fumată vreodată îi șuiera în plămâni, fiecare sticlă de bere, fiecare pahar de whisky îi încordau mușchii picioarelor.

Își desfăcu sacoul și se rugă la Dumnezeu să ajungă acolo la timp, iar când, în cele din urmă, ajunse, era ora 12.35. Cu cinci minute mai târziu.

De aceea, când Nete îi dădu voie să intre și să-i înmâneze scrisoarea, așa cum primise instrucțiuni, începură să-i curgă lacrimi de recunoștință.

Se simți jalnic într-o locuință atât de rafinată, stând acolo în fața celui mai bun prieten din viața sa, acum o femeie adultă care îl primi cu brațele deschise. Îi venea să plângă când îl întrebă dacă era bine și dacă dorea o ceașcă de ceai, oferindu-i încă una, câteva minute mai târziu.

Și ar fi avut atât de multe să-i spună, dacă nu s-ar fi simțit brusc atât de îngrozitor de rău. I-ar fi spus că a iubit-o întotdeauna. Că rușinea că a abandonat-o aproape că îl distrusese. S-ar fi pus în genunchi și i-ar fi cerut iertare, dacă greața nu ar fi survenit atât de violent încât, fără să vrea, a început să vomite suc biliar peste sacoul său nou.

Ea îl întrebă dacă este bolnav și dacă dorea un pahar cu apă sau poate mai mult ceai.

— E cald aici, gemu el, luptându-se să respire, dar își dădu seama că plămânii nu îl mai ascultau. Și în timp ce ea ieși să-i aducă apă, el își duse mâna la piept în dreptul inimii și își dădu seama că urma să moară.

Nete contemplă corpul prăbușit pe scaunul din fața ei, într-un costum atât de îngrozitor. Era mult mai mare decât își imaginase ea. Doar greutatea părții superioare a corpului aproape că o puse în genunchi în timp ce îl înclină spre ea, încercând să-l prindă de sub brațe.

— O, Doamne! gemu ea, aruncând o privire spre pendula moștenită de la bunicul ei.

O să îi ia prea mult timp.

Dădu drumul cadavrului, lăsându-l să cadă în față. Se auzi un zgomot dezagreabil când nasul și fruntea lui Tage loviră podeaua. Speră doar că vecinul ei de la parter nu se va alarma.

Apoi se așeză pe jos și întoarse corpul lui Tage pe o parte, manevrându-l până în mijlocul covorului ei Bokhara, folosindu-și toată puterea pentru a-l trage spre ușa care ducea pe hol, unde se opri disperată. De ce nu se gândise la asta înainte? Holul era acoperit de covor pe toată lungimea lui. Nu va putea niciodată să tragă cadavrul peste el. Forța de frecare va fi mult prea mare.

Ridică cadavrul folosindu-și toată puterea, lăsându-l lângă ușă după care renunță la planul ei.

Își mușcă buza. Avusese de furcă și cu Rita, iar ea nu fusese nici pe departe la fel de grea. Trupul ei părea a nu avea articulații, de parcă membrele îi ieșeau din fiecare coastă. Fusese nevoită să se tot oprească pentru a-i pune brațele femeii peste stomac, iar în cele din urmă a trebuit să i le lege pentru a-și duce treaba la bun sfârșit.

Se uită la Tage cu dezgust. Ce diferență era între băiatul cu care se iubise și această față umflată, transpirată și aceste brațe pline de grăsime.

Ea îl trase în șezut, cu capul și trunchiul aplecate în față, ca un acrobat gras, pe punctul de a se da peste cap. Câștigă așa jumătate de metru, poate.

Privi pe hol. În ritmul acesta, avea nevoie de cel puțin zece minute pentru a-l duce în camera ermetică, dar nu se putea opri acum.

Îi apăsă capul pe podea, rostogolindu-l peste umeri și repetând procedura într-o serie de tumbe cu mișcări lente, constatând că avea nevoie doar de forță pentru a asigura mișcarea continuă.

Dar acum cedă. Piciorul ei bolnav, șoldul și coloana vertebrală îi tremurau de durere și întregul său sistem nervos era în stare de alarmă.

Când, în cele din urmă, îl îndesă în cameră lângă masa cu cele șapte scaune, renunță să-l așeze lângă cadavrul Ritei, pe care îl poziționase la locul ei marcat cu o etichetă cu nume, cu capul sprijinit pe umăr, cu trunchiul fixat de spătar, legată de scaun cu sfoară.

Se uită în jos la Tage care zăcea cu ochii deschiși și degetele înțepenite. Era deplorabil. Trebuia să-l pună la locul lui înainte de a se termina ziua.

Atunci ceva îi atrase atenția. Buzunarul de la piept al costumului revoltător de strălucitor al lui Tage era sfâșiat și lipsea o mică bucată de pânză. Sigur fusese așa tot timpul? Trebuia să se asigure de asta.

Era ora două fără douăzeci de minute. Viggo avea să sosească în cinci minute.

Închise ușa camerei și cercetă holul, dar nu văzu nicăieri resturile de material. Poate că într-adevăr lipsise tot timpul. Poate că doar nu observase. Nu-și luase ochii de la fața lui Tage nicio secundă, după ce se așezase pe scaun.

Respiră adânc și merse la baie ca să se aranjeze. Își contemplă cu satisfacție chipul transpirat în oglindă. Se descurca bine, în ciuda tuturor obstacolelor. Extractul de măselariță funcționase așa cum trebuia și totul mergea conform planului. Desigur, va fi firesc să simtă o reacție în seara aceea, când totul se va termina. Poate că va putea privi brusc aceste persoane într-o lumină nouă. Poate că, deși va face tot posibilul pentru a evita, chiar se va gândi că și ei au trăit cândva în mijlocul familiei și prietenilor care i-au iubit și le-au dorit ce era mai bun în viață.

Dar asta era ceva la care nu-și putea permite să se gândească acum.

Își aranjă părul și se gândi la cei care urmau să sosească. Oare Viggo devenise la fel de corpolent ca și Tage? Dacă da, atunci era esențial să ajungă la timp. Nu îndrăzni să se gândească la consecințe dacă nu se va întâmpla așa.

În acel moment se gândi la cât de înalt era Curt Wad și la cât ar putea cântări. Și apoi observă haina Ritei încă agățată pe cuierul de pe hol.

O apucă și o aruncă pe patul unde se afla geanta de mână a Ritei. Țigările ei căzură din buzunar. Se uită la ele o clipă.

La dracu’! se gândi ea. Cât de costisitor era prostul obicei al Ritei.

28

Noiembrie 2010

— Doar ca să știți, șeful de la întreținere spune că voi, domnilor, nu aveți voie să folosiți buda pentru bărbați de pe coridor până miercuri, când va avea timp să vină și să o repare, îi informă Rose, cu mâinile pe șolduri. Cineva a folosit ieri atâta hârtie, încât a blocat-o. Care dintre voi a fost?

Își plimbă privirea de la Assad la care, cu sprâncenele ridicate până în apropierea liniei părului ei negru.

Carl își ridică mâinile în semn de autoapărare. În limbajul internațional al corpului s-ar traduce ca „De unde ar trebui să știu eu?" Iar în limbajul lui personal însemna: „Care e treaba ta, la naiba?" Nu avea de gând să-și împărtășească obiceiurile de la toaletă și bolile gastrice cu o subalternă de sex opus. În niciun caz.

— Așadar, când o să folosiți toaleta doamnelor, să vă asigurați că stați jos când urinați, sau ridicați capacul și îl așezați din nou când ați terminat. M-ați înțeles?

Carl se încruntă. Acest lucru deveni un pic prea personal pentru gustul lui.

— Verifică tot ce avem. Despre Nete Hermansen și fă o listă. Dar, mai întâi, poți să-mi dai numărul acestui jurnalist al tău, Søren Brandt, fu replica lui.

Dacă intenționa să-l enerveze, o putea face oricând altă dată, dar nu în weekend. Toate aveau naibii o limită.

— Tocmai am vorbit cu acest Brandt, Carl, spuse Assad, ducându-și la buze o ceașcă aburindă de o substanță ce arăta ca și caramelul și duhnea îngrozitor.

Carl îl privi pieziș. Incredibil.

— Tocmai ai vorbit cu el? se încruntă din nou. Nu i-ai spus că am ciordit toate dosarele alea, nu?

Acum veni rândul lui Assad să-și pună mâinile pe șolduri.

— Crezi că o cămilă își bagă degetele de la picioare în lacul din care bea?

— I-ai spus, nu-i așa?

Assad intră vizibil în defensivă.

— Poate doar am făcut referire. I-am spus că avem ceva despre Curt Wad.

— Și ce altceva?

— I-am spus un pic despre acest Lønberg de la Partidul Puritan.

— Ce avem despre el?

— I-am găsit dosarul la litera L. Nørvig a instrumentat câteva cazuri pentru el.

— OK, vom reveni la asta. Ce a avut de spus Søren Brandt?

— A spus că a auzit despre Cauză. El a vorbit de fapt cu prima soție a lui Nørvig, care i-a spus că asistentele și medicii au trimis ani de zile femeile însărcinate provenind din medii necorespunzătoare pentru examinare ginecologică către membrii organizației. Femeile nu știau ce se întâmplă și de multe ori se termina cu un avort. Søren Brandt are informații și este dispus să le împartă cu noi în schimbul copiilor a ce avem noi.

— Doamne ferește, Assad! Tu îți dai seama cu ce te joci? Vom pleca de aici cu picioare în cur dacă se află că am intrat prin efracție ca să furăm probe. Dă-mi numărul lui.

Carl îl apelă agitat.

— Da, tocmai am vorbit cu colegul dumneavoastră, spuse Søren Brandt, după prezentări.

Părea tânăr și isteț. Ăștia erau întotdeauna cei mai răi.

— Cred că tu și Assad ați stabilit un soi de troc.

— Așa este și aș fi într-adevăr recunoscător. Mai caut legături între membrii Partidului Puritan și Cauză. Imaginează-ți dacă am putea să-i oprim pe lunaticii ăștia înainte de a dobândi o influență reală.

— Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar mă tem că Assad a promis mai multe decât poate oferi. Vom trimite materialul nostru către un procuror.

Jurnalistul pufni.

— Nu o să rezolvi nimic așa, dar pot înțelege că vrei să ajungi numărul unu. Locurile de muncă nu atârnă în copaci în zilele noastre, nu? Dar poți sta liniștit. Nici picurat cu ceară nu v-aș deconspira.

Era aproape ca și cum s-ar fi auzit pe el.

— Ascultă, Mørck. Oamenii lui Wad sunt militanți. Ei omoară copiii nenăscuți fără nicio tresărire. Au un sistem bine pus la punct, care să acopere toate urmele. Milioane de coroane din fonduri și fundații. Au gorile pe statul de plată, genul de oameni pe care nu vrei să-i superi. Crezi că locuiesc la adresa mea oficială în aceste zile? În niciun caz. Mă uit cu atenție, pentru că acești tipi nu se dau în lături de la nimic dacă cineva aruncă cu noroi în perspectiva lor depravată asupra umanității și politica pe care o desfășoară, crede-mă. Uită-te la doctorul ăla, Hans Christian Dyrmand. Părerea mea este că nu a luat o supradoză de sedative din proprie inițiativă, în concluzie, îmi țin gura. Înțelegi?

— Asta până când vei face totul public, nu-i așa?

— Până atunci, da. Și sunt pregătit să merg la închisoare pentru a-mi proteja sursele, să nu te îndoiești de asta niciun minut. Atâta timp

cât îl dau jos pe Wad și șleahta lui nenorocită.

— OK. În cazul ăsta, dă-mi voie să-ți spun că investigăm o serie de dispariții care par a avea legătură cu femei care au fost în acel azil în Sprogø. Ar fi rezonabil să presupunem că doctorul Curt Wad ar fi putut fi implicat pe undeva? Se întâmpla cu cincizeci de ani în urmă, dar poate știi ceva?

Ascultă respirația bărbatului pentru o clipă înainte ca liniștea totală să se instaleze.

— Mai ești acolo?

— Da, sunt aici, răspunse Brandt. Trebuie doar să îmi revin puțin. Mătușa mamei mele era o fată de pe Sprogø. Mi-a relatat niște povești de groază. Nu despre Curt Wad în mod special, dar despre alții asemenea lui. Nu știu cum ar putea fi implicat în acel rahat, dar nu m-ar surprinde niciun pic dacă ar fi.

— OK. Am vorbit și cu un alt jurnalist, Louis Petterson. El a scris câteva articole critice despre Curt Wad la un moment dat. Îl cunoști?

— Îi cunosc numele. Și am citit articolele lui, desigur. Este genul pe care jurnaliștii veritabili nu-l plac. A lucrat ca independent și părea să prindă o pistă bună, până când Wad l-a întors prin implicarea lui în Benefice, agenția aia a lui mică și tendențioasă de știri. Foarte probabil i-au oferit un pachet salarial. În orice caz, articolele critice au dispărut peste noapte.

— Ți-a făcut cineva vreodată o ofertă asemănătoare?

Søren Brandt râse.

— Încă nu, dar nu se știe niciodată cu hienele alea. Totuși am reușit ieri să-i enervez pe Curt Wad și Lønberg la congresul Partidului Puritan.

— Acest Lønberg, ce informații ai despre el?

— Wilfrid Lønberg. Mâna dreaptă a lui Wad, micul său animal de companie. Tatăl președintei Benefice, co-fondator al Partidului Puritan și activist în Cauză. Deci, da, în locul tău l-aș lua un pic la întrebări. Pune-i pe Lønberg și Wad împreună și obții reîncarnarea lui Josef Mengele.

•

Văzură flăcările cu mult înainte de a ajunge în casă. Într-o după-amiază întunecată de noiembrie, ar fi fost greu de ratat.

— Un cartier simandicos, observă Assad, dând din cap spre casele elegante.

Casa lui Lønberg nu era foarte diferită de celelalte, care se aliniau pe drumul liniștit, albă și impunătoare, cu ferestre mari și acoperiș cu țigle negre. Era poziționată puțin mai în spate decât vecinii săi, iar scârțâitul pașilor lor pe aleea cu pietriș era suficient pentru a anunța sosirea lor.

— Ce căutați pe proprietatea mea? tună o voce.

Trecură de gardul viu și văzură un bărbat în vârstă care purta un șorț maro și mănuși de grădină.

— Care-i treaba cu voi? țipă furios, pășind în fața flăcărilor, pe care urma să le alimenteze cu foile de hârtie aflate în roaba de lângă el.

— Trebuie să vă informez că arderea gunoiului în aer liber contravine legii, spuse Carl, aruncând o privire pentru a putea determina natura exactă a gunoiului. Dosare și documente, cel mai probabil referitoare la tot rahatul făcut de Lønberg și șleahta sa.

— Serios? Și care ar fi legea aia? Nu duceți lipsă de ele, nu?

— Ne-am bucura să apelăm la serviciul de pompieri din Gentofte pentru a clarifica reglementările autorității locale. Se întoarse spre Assad. Vrei să ai tu grijă de asta, Assad?

Bărbatul făcu un semn evaziv cu capul.

— Ei, haide, este doar hârtie. Cum ar putea să deranjeze pe cineva?

Carl îi prezentă insigna.

— Cred că de fapt ar deranja destul de multe persoane, dacă se dovedește că ceea ce distrugi aici sunt dovezi care ar putea oferi răspunsuri la multe întrebări legate de activitățile tale și ale lui Curt Wad.

Ce urmă în secundele următoare fu ceva ce Carl nu-și putu imagina, date fiind vârsta și statura scheletică a lui Lønberg, cum se putu mișca atât de rapid și eficient.

Dintr-o singură mișcare, ridică întregul morman de documente din roabă și le aruncă în butoiul metalic, înșfăcă o sticlă de plastic cu gaz de la picioarele sale, îndepărtă dopul și aruncă întregul flacon în foc.

Efectul fu uluitor și imediat. Carl și Assad săriră înapoi, în timp ce o coloană de flăcări explodă în aer, ajungând aproape la coroana fagului înalt, maiestuos din mijlocul grădinii.

— Așa, spuse bărbatul. Acum poți suna la pompieri. Cât mă costă? Cinci mii? Zece? Puțin îmi pasă.

Era pregătit să se întoarcă înapoi în casă, când Carl îl opri punându-i o mână pe umăr.

— Lønberg, fiica ta, Liselotte, știe pentru ce fel de activități mârșave își împrumută numele?

— Liselotte? Activități mârșave? Dacă te gândești la poziția ei de președinte al Benefice, atunci îți pot spune că are doar motive de mândrie.

— O, așa consideri, nu? Este mândră de Cauză și de toate avorturile ilegale făcute în numele ei, sau nu ai informat-o despre asta? Împărtășește părerile tale bolnave despre umanitate? Simpatizează cu ucigașii tăi de copii nevinovați? Este mândră de asta sau i-ai ascuns toate acestea?

Lønberg se uită urât. Privirea lui era de gheață.

— Habar n-am despre ce vorbești. Dacă dorești să discuți cu mine

ceva concret, îți sugerez să-l contactezi pe avocatul meu, luni-dimineață la prima oră. Biroul lui se deschide la opt și jumătate. Numele lui e Caspersen. Îl găsești în cartea de telefoane.

— Ah, da, Caspersen, spuse Assad, din spate, Îl știm de la televizor. Unul dintre membrii Partidului Puritan, așa-i? Ne-ar plăcea foarte mult să avem numărul lui. Mulțumim foarte mult, într-adevăr.

Ușurința cu care vorbi Assad păru să-i mai taie din aroganță lui Lønberg.

Carl se aplecă spre fața bărbatului și îi spuse aproape șoptit fraza ce urma să-i dea lovitura de grație:

— Mulțumesc mult, Lønberg. Cred că acum avem suficient pentru ca să ne descurcăm. Salută-l pe Curt Wad și spune-i că acum mergem să ne întâlnim cu unul dintre vechii săi cunoscuți din Nørrebro.

Cazul Hermansen, parcă așa era denumit pe atunci.

Nørrebro era o zonă calamitată. Locuințele din beton dărâmate peste noapte au creat condiții ideale pentru un complex de probleme sociale, crimă, violență și ură. Nu mai era ca pe vremuri, când serviciile sociale regionale aveau ca scop să-i ajute pe muncitorii care lucrau din greu să ducă o viață decentă. Abia când treceai în cartierul următor, de-a lungul lacurilor, puteai vedea măreția de altă dată a locului.

„Zona Lacurilor este încă cel mai bun loc din oraș", afirma întotdeauna Antonsen din Rødovre. Era adevărat. Stând acolo, uitându-se la rândurile de clădiri magnifice care se cuibăreau în spatele castanilor, cu vedere la apa liniștită pe care alunecau lebedele, părea absurd până și gândul că la doar câteva sute de metri mai încolo legea era făcută de bandele de imigranți și motocicliști și că oricine ar trece pe acolo pe timpul nopții ar face bine să fie foarte atent.

— Cred că este acasă, Carl, spuse Assad, arătând spre ferestrele de la ultimul etaj.

Carl încuviință din cap. Se vedea lumină, la fel ca la toate celelalte apartamente din clădirea gri.

— Nete Hermansen? Suntem de la poliție, spuse el la interfon. Am dori să vă punem câteva întrebări. Sunteți amabilă să ne lăsați să intrăm?

— Ce fel de întrebări? veni răspunsul.

— Nimic ieșit din comun. Întrebări de rutină, asta este tot.

— Are legătură cu incidentul cu focuri de arme de pe Blågårdsgade de noaptea trecută? Am auzit că se petrecea ceva, da. Dacă ai fi bun să-ți ridici ecusonul, ca să îl pot vedea. Trebuie să fiu precaută.

Carl îi făcu semn lui Assad să rămână lângă ușă, apoi păși înapoi în spațiul dintre micile straturi de flori de la parter, astfel încât lumina îi acoperi trăsăturile.

După un moment se deschise o fereastră de sus și apăru un cap.

Carl își ținu insigna cât putu de sus.

Treizeci de secunde mai târziu, se auzi bâzâitul interfonului.

După ce urcară scările, ce păreau nesfârșite, până la etajul patru, fapt ce aproape îi lăsă fără suflare, găsiră ușa apartamentului deja larg deschisă, deci, evident, nu era atât de precaută.

— Oh! exclamă ea uimită, în timp ce Carl păși pe holul care mirosea ușor a igrasie, cu Assad pândind în spatele lui.

Amenințarea continuă a bandelor de imigranți din Nørrebro își lăsase amprenta și aici.

— Ah, îmi pare rău, dar nu trebuie să vă îngrijorați cu privire la asistentul meu. Este ca sarea în bucate, minți Carl.

Assad îi întinse o mână în semn de salut.

— Ce faceți, doamnă Hermansen? întrebă el înclinându-se ca un școlar care invita o fată la dans la balul de sfârșit de an școlar. Hafez el-Assad, dar îmi puteți spune Assad. O plăcere să vă cunosc.

Ea ezită o clipă înainte de a accepta gestul.

— Pot să vă ofer o ceașcă de ceai? întrebă ea, ignorând vizibil clătinatul energic din cap al lui Carl, în semn de refuz.

Camera de zi era una obișnuită pentru o doamnă de vârsta și poziția ei socială. Un amestec plin de viață, de mobilă masivă și amintiri ale unei vieți îndelungate. Doar absența fotografiilor de familie înrămate era frapantă. Carl își aminti scurta prezentare făcută de Rose despre viața lui Nete Hermansen.

Existau motive întemeiate pentru lipsa fotografiilor.

Intră cu ceaiul pe o tavă, șchiopătând ușor, dar arătând bine pentru cei șaptezeci și trei de ani ai săi. Avea părul blond, probabil vopsit și destul de elegant tăiat. Era evident că banii îi prinseseră bine, în ciuda nenorocirilor care i se întâmplaseră. Banii în general prind bine.

— Ce rochie minunată, spuse Assad.

Ea nu spuse nimic, doar își turnă întâi ei ceaiul.

— Este vorba despre împușcăturile de pe Blågårdsgade de săptămâna trecută, nu-i așa? întrebă ea, așezându-se între ei și împingând un platou mic cu biscuiți în direcția lui Carl.

Carl refuză și se foi în fotoliul său.

— De fapt, nu, este vorba despre altceva. În 1987, mai multe persoane au dispărut și nu au mai fost găsite niciodată. Speranța noastră este că tu, Nete… Se opri. Pot să-ți spun Nete?

Ea încuviință din cap. Parcă cu o ușoară reticență, dar era greu de spus.

— Speranța noastră este că ai putea să ne ajuți să aflăm ce s-a întâmplat cu ei.

O pereche de riduri fine se conturară pe fruntea ei.

— Ei bine, dacă vă pot fi de folos.

— Am aici un rezumat care cuprinde o anumită perioadă din viața

ta, Nete. Văd că ai întâmpinat niște greutăți considerabile. Vreau să știi că noi cei care efectuăm aceste investigații suntem indignați de abuzul la care ați fost supuse.

Ridică o sprânceană. Era ceva prea neplăcut pentru ea? Cel mai probabil că da.

— Îmi pare rău că trebuie să deschid răni vechi, dar cert este că multe dintre aceste persoane dispărute au fost legate de azilul pentru femei din Sprogø. Voi reveni la asta într-un minut. Luă o înghițitură de ceai. Cam amar pentru gustul său, dar era un progres față de pasta de lipit tapet a lui Assad. Motivul principal pentru care suntem aici este că investigăm dispariția vărului tău, Tage Hermansen, în septembrie 1987.

Se uită la el pieziș.

— Vărul Tage? A dispărut? Nu am mai auzit de el de ani de zile, dar totuși îmi pare rău să aud asta. Chiar nu știam.

— Înțeleg. Am fost astăzi, puțin mai devreme, la atelierul său din Brenderup. Am găsit acest plic acolo.

El scoase plicul din folia de plastic și i-l arătă.

— Da, îmi amintesc. I-am scris și l-am invitat pe Tage să vină să mă vadă. Acum înțeleg de ce nu a răspuns niciodată.

— Se poate să mai ai o copie a acestei scrisori? Sau în formă tipărită, poate?

Ea zâmbi.

— Mi-e teamă că nu. Era o scrisoare scrisă de mână.

Carl dădu din cap.

— Ai fost în azil în aceeași perioadă cu o asistentă pe nume Gitte Charles. Îți amintești de ea?

Ridurile de pe frunte reapărură.

— Da, sigur că da. Nu voi uita niciodată pe nimeni de la Sprogø.

— Gitte Charles a dispărut cam în același timp cu vărul tău.

— Cât de ciudat.

— Și Rita Nielsen.

Ultima frază păru s-o surprindă ușor pe Nete. Fruntea i se netezi, iar ea își îndreptă umerii.

— Rita? Când s-a întâmplat asta?

— Ultimul lucru pe care îl știm este că a cumpărat un pachet de țigări de la un chioșc, chiar pe drum către aici, pe Nørrebrogade, în data de 4 septembrie 1987, la ora zece și zece dimineața. Pe lângă asta, Mercedes-ul ei a fost găsit pe Kapelvej. Nu departe de aici, nu?

Nete strânse din buze.

— Dar este groaznic. Rita a venit să mă vadă în ziua aceea. În 4 septembrie, zici? Îmi amintesc că era sfârșitul verii, deși nu rețin data exactă. Am ajuns într-un punct al vieții mele în care am simțit nevoia să mă confrunt cu trecutul meu. Îmi pierdusem soțul cu câțiva ani

înainte și mă simțeam incapabilă să merg mai departe. Acesta este motivul pentru care i-am invitat pe Rita și Tage.

— Deci Rita Nielsen te-a vizitat?

— Da, zise ea făcând un semn către masă. Am stat acolo și am băut ceai. Aceleași cești pe care le folosim acum. A stat aici câteva ore. Îmi amintesc clar că a fost ciudat să o revăd. Ne-am rezolvat neînțelegerile. Nu am fost întotdeauna cele mai bune prietene în perioada cât am fost în azil.

— Poliția a făcut apel la cetățeni pentru a obține informații în urma dispariției ei. S-a făcut multă vâlvă în mass-media. De ce nu te-ai dus la poliție, Nete?

— Vai, este îngrozitor. Ce s-ar fi putut întâmpla cu ea?

Se uită o clipă în gol. Dacă nu a răspuns întrebării lui Carl, înseamnă că ceva nu era în regulă.

— De ce nu m-am dus la poliție? repetă ea în cele din urmă. Păi, vedeți, nu aș fi putut. Am plecat în Mallorca a doua zi după ce a fost aici, să-mi cumpăr o casă acolo. Nu cred că am mai văzut un ziar danez timp de șase luni sau chiar mai mult. Casa este în Son Vida. Eu merg iarna acolo. Singurul motiv pentru care acum mă aflu aici este că m-au deranjat niște pietre la rinichi și prefer să fac tratamentul aici.

— Presupun că ai documente doveditoare pentru această proprietate.

— Desigur. Dar acum am sentimentul că mă interogați. Dacă mă suspectați de ceva, atunci v-aș ruga să fiți sincer în acest sens.

— Chiar nu este cazul, Nete. Dar trebuie să ținem cont de anumite lucruri, cum ar fi și motivul pentru care nu ai reacționat la anunțurile legate de persoanele dispărute, printre care se afla și Rita Nielsen. Am putea să vedem actele de proprietate ale casei din Mallorca?

— Ei bine, noroc că nu mai sunt în Mallorca, nu-i așa? spuse ea, ușor jignită. De fapt, au fost acolo până anul trecut, când în zonă au fost o serie de spargeri. Trebuie să ne luăm mereu măsuri de precauție.

Știa exact unde se aflau documentele și le așeză în fața lui Carl, indicând data achiziției.

— Am cumpărat locul în 30 septembrie 1987, dar până atunci am căutat ceva adecvat și am negociat timp de trei săptămâni. Proprietarul încerca să scoată cât mai mulți bani de la mine. A eșuat, desigur.

— Dar…

— Da, a trecut ceva timp după data de patru, îmi dau seama de asta, dar așa s-a întâmplat. Dacă aveți noroc, aș mai putea avea undeva biletele de avion. În acest caz, veți vedea că nu eram acasă. Dar îmi va lua destul de mult timp să le găsesc.

— O ștampilă în pașaport sau un alt document va fi suficient, spuse

Carl. Presupun că ți-ai păstrat pașapoartele vechi și trebuie să existe vreo ștampilă acolo, nu crezi?

— Sunt sigură că le mai am, dar mă tem că va trebui să revii într-o altă zi. Va trebui să le caut.

Carl încuviință din cap. Era aproape sigur că spunea adevărul.

— Care a fost natura relației tale cu Gitte Charles, Nete? Îmi poți spune ceva?

— Și de ce te-ar interesa asta pe tine?

— Îmi pare rău, ai dreptate. Ar fi trebuit să formulez altfel. Cert este că avem în continuare foarte puține indicii în cazul lui Gitte. Aproape nimeni din cei care au cunoscut-o atunci nu mai este în viață astăzi, așa că ne-a fost greu să ne facem o imagine despre genul de persoană care a fost și de ce ar fi putut să dispară. Cum ai descrie-o?

Era evident un subiect traumatizant pentru ea. De ce ar vorbi prizoniera de bine despre paznicul ei? În mod clar, era prinsă într-o dilemă.

— Era aspră cu tine? De aceea nu poți răspunde ușor? interveni Assad.

Nete Hermansen încuviință din cap.

— Trebuie să recunosc că îmi este destul de dificil.

— Pentru că Sprogø era un loc rău, nu-i așa? Și ea a fost una dintre cele care v-au ținut acolo, da? continuă Assad, cu ochii fixați pe farfuria cu biscuiți.

Ea dădu din nou din cap.

— Ca să fiu sinceră, nu m-am mai gândit la ea de ani buni. Și nici la Sprogø, de altfel. Ceea ce s-a întâmplat acolo este inimaginabil. Ne-au ținut izolate de restul țării și ne-au sterilizat. Au spus că suntem retardate mintal. Nu am idee de ce. Și deși Gitte Charles nu a fost în niciun caz cea mai rea, nici nu m-a ajutat vreodată să plec din acel loc.

— Ai mai luat vreodată legătura cu ea?

— Nu, slavă cerului.

— Apoi mai e și acest Philip Nørvig. Îți amintești de el, nu-i așa?

Ea dădu din cap încet.

— A dispărut în aceeași zi, interveni Carl. Știm de la văduva lui că a primit o invitație la Copenhaga. Ne-ai spus că ai ajuns într-un punct din viața ta în care trebuia să te confrunți cu trecutul tău. Într-un fel, Philip Nørvig a fost de vină pentru situația ta nefericită, nu-i așa? Datorită lui ai pierdut cazul împotriva lui Curt Wad, nu-i așa? Deci nu era el unul dintre oamenii cu care trebuia să te confrunți, Nete? Tu ai făcut invitația pe care a primit-o?

— Nu, cu siguranță nu eu. I-am invitat doar pe Tage și Rita, nimeni altcineva, spuse ea clătinând din cap. Nu înțeleg. Atât de mulți deodată, și eu îi știu pe toți. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— De aceea a fost implicat Departamentul Q. Cazuri nerezolvate, cazuri care necesită o examinare specială, asta este ceea ce abordăm noi. Atâtea dispariţii deodată, şi toate legate, ne indică faptul că avem de-a face cu ceva ieşit din comun, cum sugerezi chiar tu.

— L-am investigat şi pe acest doctor, Curt Wad, se repezi Assad cu informaţia mai devreme decât intenţionase Carl.

— Există multe indicii care par să-l conecteze pe acest om cu persoanele dispărute, continuă Assad. Nørvig, în special.

— Curt Wad! rosti ea ridicând capul precum o pisică ce surprinde o pasăre la îndemâna ghearelor sale.

— Da, ne dăm seama că cel mai probabil de la el au început toate nenorocirile tale, spuse Carl. Am trecut prin fişierele lui Nørvig şi am citit despre modul în care el a respins acuzaţiile împotriva lui şi le-a întors asupra ta. Îmi pare rău că trebuie să-l aduc în discuţie, dar dacă ne poţi oferi, în vreun fel, o legătură plauzibilă între Curt Wad şi dispariţia acestor persoane, ţi-am fi într-adevăr recunoscători.

Ea încuviinţă din cap.

— Cu siguranţă mă voi gândi la asta.

— Cazul tău a fost probabil primul dintre multele în care Curt Wad a reuşit să-şi bată joc de adevăr şi să întoarcă situaţia în avantajul său, fără să îi pese de nedreptatea pe care a pricinuit-o. Dacă ar fi readuse acuzaţiile împotriva lui Curt Wad, ar fi foarte probabil să fii somată ca martor. Ce părere ai avea despre asta?

— Despre posibilitatea de a depune mărturie împotriva lui Curt Wad? Nu mi-ar păsa deloc. Totul este la timpul trecut acum pentru mine. Justiţia va avea grijă de el şi fără implicarea mea. Cel mai probabil Belzebutul îşi freacă mâinile de fericire chiar în timp ce noi vorbim acum aici.

— Înţelegem, Nete, spuse Assad, aplecându-se înainte ca pentru a-şi turna o altă ceaşcă de ceai.

Carl îl opri cu o mişcare a mâinii.

— Poate că vom vorbi din nou în curând, Nete. Mulţumesc pentru ceai şi ospitalitate, spuse el, făcându-i semn lui Assad că interogarea luase sfârşit.

Dacă plecau acum, ar fi putut să treacă pe acasă ca să-şi schimbe hainele, înainte să testeze dacă noua sa cheie de la odaia Monei funcţiona aşa cum trebuia.

Assad îi mulţumi, şutind un alt biscuit în drum, a cărui calitate o lăudă înainte de a ridica brusc un deget în aer.

— Doar un minut, Carl. Mai este încă o persoană despre care nu am întrebat. Se întoarse spre Nete Hermansen. Un pescar din Lundeborg a dispărut şi el. Numele lui era Viggo Mogensen. Te-ai întâlnit vreodată cu persoana aceasta? De la Lundeborg la Sprogø nu este cale lungă dacă ai o barcă.

Ea zâmbi.

— Nu, mă tem că nu am auzit niciodată de el.

•

— Arăți înfumurat, Carl. Ce se întâmplă în creierul ăla al tău?

— Îngândurat, Assad. Avem destule la care să ne gândim acum, nu crezi?

— Așa e, da. Nici mie nu-mi vine să cred ce se întâmplă, Carl. În afară de acest Viggo Mogensen, parcă sunt două cazuri într-unul: Rita cu Gitte și Curt Wad cu Nørvig și Nete, pe de o parte. Aici, vărul, Tage, pare să nu se potrivească, neavând nimic de-a face cu Sprogø din câte știm. Dar apoi pe partea cealaltă sunt Tage și Nete. Aceasta înseamnă că ea este numitorul comun pentru toți.

— Da, poate că ai dreptate, Assad, deși nu avem cum să știm sigur. Poate Curt Wad leagă totul într-un fel. Aceasta este ceea ce trebuie să aprofundăm acum. Ideea unei sinucideri în masă sau a unei coincidențe de accidente simultane inexplicabile, cumva, nu mai sunt pe agenda mea.

— Repetă te rog, Carl. Agenda și ce fel de accidente?

— Nu-ți bate capul, Assad. Vom vorbi despre asta mai târziu.

29

Sprogø, 1955 / Copenhaga, septembrie 1987

O gloată de femei stătea pe dig, fluturând din mâini ca și cum Nete și Rita ar fi fost prietenele mult așteptate. Parcă erau niște copii zgomotoși și hliziți, îmbrăcați la patru ace. Și Nete nu înțelegea nimic.

Oare ce motive aveau să zâmbească? Vaporul ce venea de la Nyborg doar nu era vreo barcă de salvare venită să le scape de acolo. Nu era nici arca lui Noe care să le poarte spre sanctuar. Dimpotrivă, din ceea ce auzise, barca era un blestem.

Nete privi peste balustradă spre farul de pe deal și apoi dincolo, spre grămada de clădiri cu acoperișuri roșii și pereți galbeni, cu ferestre ca niște ochi care priveau peisajul insulei și sufletele sărmane de pe ea. Ușile cu glasvand ale clădirii din mijloc se deschiseră și o siluetă mică și dreaptă apăru pe treaptă, cu o mână fixată ferm pe balustradă. Un amiral pregătit să întâmpine flota, sau mai degrabă regina insulei Sprogø care îi supraveghează țărmurile. Ea, cea care era regina supremă.

— Ați adus țigări? fu primul lucru pe care îl strigară fetele. Una chiar se desprinse de grup și se cățără pe grămada de lemne, cu brațele întinse. Dacă ar fi avut țigări, ea ar fi fost prima care primea.

Fetele se învârteau în jurul noilor sosiți ca un cârd de gâște. Se auzeau nume răsunând în aer, iar mâinile căutau contactul.

Nete aruncă o privire îngrijorată spre Rita, dar Rita era în elementul ei. Ea avea țigări, iar țigările erau calea către vârful ierarhiei. Ridică pachetele deasupra capului pentru a le arăta, apoi le puse la fel de repede în buzunar. Nu era de mirare că le captase toată atenția.

•

Nete primise o cameră sus, sub acoperișul înclinat. Un singur luminator era fereastra ei spre lume. Locul era rece, iar vântul își croia cale prin rama șubredă a ferestrei. În cameră erau două paturi și o valiză micuță care aparținea colegei sale de cameră. Dacă nu ar fi fost crucea și două fotografii mici cu vedete de cinema pe care nu le recunoscu, camera ar fi putut trece drept o celulă de penitenciar.

Camera era una dintr-un șir lung, iar în afara ușii se afla un spălător din mozaic în care se spălau.

De-a lungul copilăriei, Nete curățase grajdurile și aruncase bălegarul animalelor, dar când era vorba de igiena personală, era mai mult decât temeinică, spălându-și brațele și mâinile cu o perie dură,

iar restul corpului cu buretele.

— Cred că ești cel mai curat copil din lume, obișnuia Tage să-i spună.

Dar aici se îmbăiau într-un jgheab, pe fondul unui tumult de activități care îngreuna spălarea corectă. Fetele stăteau acolo toate grămadă, dezbrăcate până la talie, spălându-se rapid având doar cinci minute alocate. Același fel de săpun ca la Brejning, care le făcea părul aspru, precum o cască lipsită de orice urmă de simț estetic. Mai mult, făcea ca o persoană să miroasă mai rău decât înainte de baie.

Restul zilei era marcat de sunetul clopotului, un orar bine stabilit și disciplină. Nete ura acel loc, dar păstra asta pentru ea, cât mai mult posibil, la fel cum făcuse în casa de plasament. Avantajul era că putea să-și jelească soarta în pace. Și totuși predomina un gând care o acapara cu totul: Sprogø era o insulă de unde părea de neconceput să poată scăpa. Poate că un suflet prietenos din rândul personalului sau o prietenă bună printre fete i-ar fi putut face timpul petrecut acolo mai tolerabil, dar femeile care le supravegheau erau autoritare și insuportabile, iar Rita învârtea destule pe cont propriu care o țineau ocupată, dând din coate să urce pe scara ierarhică, iar în cele din urmă să stăpânească precum un rege pe tron.

Patul de vizavi aparținea unei fete slabe de minte, care trăncănea întruna despre copii mici. Ea povestea insistent cum Iisus îi oferise o păpușă și, dacă avea grijă de ea cum trebuie, într-o zi va fi răsplătită cu un copil al ei. Nu era deloc rațională, dar multe dintre celelalte fete erau suficient de inteligente. Una dintre ele își dorea foarte mult să citească, dar personalul o luase în râs, respingându-i cererea pe motiv că era un „lux" și îi făcură vânt la muncă.

Nete lucra și ea. Ceruse să fie repartizată la grajduri, dar cererea ei fusese respinsă. În timp ce Rita își petrecea zilele în spălătorie, fierbând hainele și pălăvrăgind cu celelalte fete, Nete era în bucătărie, curățând legume și spălând vase. Când a obosit și a început să lucreze mai încet, să facă o pauză și să privească pe fereastră, a devenit o țintă ușoară. Gardienii și celelalte fete s-au luat de ea. Iar când o fată a amenințat-o cu cuțitul și a dat cu ea de podea, Nete a reacționat. A aruncat un capac foarte fierbinte în fața ei și i-a scos un dinte cu o cratiță. Și astfel a fost chemată pentru prima oară în biroul matroanei.

Matroana și biroul ei erau una și aceeași. Ea era distantă, camera rece și impersonală și conținutul ei, ordonat sistematic. Avea rafturi de cărți într-o parte, dulapuri de depozitare în cealaltă. Destinele umane erau aranjate perfect în aceste arhive, gata pentru de a fi scoase, evaluate și respinse.

— Aud că provoci probleme în bucătărie, spuse matroana, ridicând un deget mustrător.

— Atunci trimiteți-mă la grajduri. Acolo mă voi comporta frumos,

răspunse Nete, urmărind fluturarea mâinilor pe birou.

Acele mâini erau ca o fereastră. Prin ele puteai citi gândurile matroanei, spunea Rita. Și ar fi trebuit să știe, la cât fusese chemată și ea în acel birou.

Ochii ei pătrunzători erau fixați pe ea.

— Trebuie să știi un lucru, Nete. Nu suntem aici ca să vă oferim privilegii și pentru a vă face viața mai ușoară. În ciuda caracterului tău păcătos și a minții tale slabe, scopul nostru este să te învățăm că până și activitățile care nu oferă nicio plăcere în viață pot fi totuși de un mare folos. Sunteți aici ca să învățați să vă comportați ca niște ființe umane și nu ca animalele pe care le-ați imitat până acum. Ai înțeles până aici?

Nete clătină din cap aproape imperceptibil, abia conștientizând mișcarea. Dar matroana fu atentă și, deodată, mâinile ei fluturânde rămaseră nemișcate.

— S-ar putea să interpretez această reacție ca impertinență, Nete, dar pentru moment voi considera că ești doar o neroadă, simplă și fără creier.

Se îndreptă în scaunul ei. În partea de sus era durdulie. Cu siguranță nu făcea obiectul dorinței pentru majoritatea bărbaților.

— Dar, în schimb, o să te trimit în atelierul de croitorie. Cu câteva luni mai devreme decât ar fi trebuit și ar fi corect, dar în bucătărie nu mai ești acceptată.

— Da, spuse Nete, cu ochii fixați în podea.

În camera de cusut n-avea cum să fie mai rău decât în bucătărie, se gândi ea, dar se înșela.

Munca în sine era în regulă, deși era oarecum incapabilă să coasă dantele și să facă tivuri. Partea cea mai grea era cu celelalte fete. Închisă într-o cameră cu toată pălăvrăgeala și prostiile lor. Într-un minut erau prietene bune, trei secunde mai târziu își săreau la beregată.

Nete era conștientă că existau multe lucruri în viață pe care le ignorase. Geografie și istorie, cunoștințe generale. Cum nu cunoștea foarte bine literele și numerele, Nete era nevoită să fie atentă la orice informație care venea pe cale orală, însă, în jurul ei fuseseră prea puține persoane care ar fi putut să-i capteze atenția în felul acesta.

Devenise expertă în arta ignorării, dar în camera de cusut nu mai era o opțiune. Pălăvrăgeala continuă care umplea camera o scotea din minți. Zece ore, în fiecare zi.

„Grethe, vrei să fii bună și să-mi dai te rog tamburul?” putea să spună una dintre fete, ca apoi să vină răspunsul scuipat de Grethe: „Da’ ce crezi că sunt eu? O idioată fără minte? Menajera ta?”

Și așa se întâmpla că starea de spirit se schimba de la un moment la altul. Și toate, în afară de Nete și fata proaspăt insultată, se prăpădeau

de râs, în timp ce invectivele zburau prin aer, până când, la fel de brusc, redeveneau prietene și reîncepea pălăvrăgeala, aceleași povești din nou și din nou.

Dar, în afară de lipsa țigărilor, bârfe legate de bărbați frumoși în bărci și povești terifiante despre chirurgul din Korsør și bisturiul său, nu prea erau multe de discutat.

— Îmi pierd mințile aici, îi șopti într-o zi Ritei, în curte, înainte de prânz.

Rita o privi de sus până jos, de parcă ar fi fost un articol de pe raftul unei băcănii.

— O să rezolv să stăm în aceeași cameră. Atunci te pot înveseli un pic.

În aceeași seară, colega de cameră a lui Nete s-a rănit într-un accident și a trebuit dusă la spitalul din Korsør. Ei au spus că s-a apropiat prea mult de cazanul din spălătorie și că a fost vina ei. Era stupidă și stângace, iar în cap doar prostie și mica ei păpușă-copil.

Auziră țipetele chiar din camera de cusut. Nete nu știa la ce să se gândească.

•

Rita s-a mutat cu Nete în cameră și râsul a revenit în viața ei, cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp. Poveștile amuzante erau și mai amuzante când erau spuse de Rita, și ea chiar știa să le adune. Dar compania Ritei avea prețul ei, iar Nete a descoperit care era acela chiar în prima noapte.

A protestat, dar Rita era puternică și a forțat-o. Iar când Nete a gemut de plăcere, s-a resemnat în fața situației.

— Îți ții gura, Nete. Dacă se află ceva, ești terminată, înțelegi? șuieră Rita. Iar Nete a înțeles.

Rita nu doar că avea un corp puternic, dar și mintea îi era la fel. Cu mult mai mult decât Nete. Cu toate că Rita detesta să fie pe insulă, părea să fie sigură că va avea parte de un viitor mai luminos. Era convinsă că într-o bună zi va găsi o cale de a scăpa și, până când va fi reușit, știa mai bine decât oricine cum să-și facă viața confortabilă.

A avut cele mai bune locuri de muncă și era mereu servită prima la masă. Fuma în spatele spălătoriei, noaptea făcea sex cu Nete și era regină pe timpul zilei.

— De unde faci rost de țigări? o mai întreba Nete din când în când, dar nu a primit niciodată răspuns, până într-o noapte de primăvară, când a surprins-o pe Rita că se dă jos din pat, își pune hainele și deschide ușa în liniște precum un șoarece.

„Imediat se va declanșa alarma”, se gândi Nete. În toate ușile era montat un știft mic care ieșea în momentul în care se deschidea ușa și activa un clopoțel care avea să alerteze personalul înfuriat. Ce avea să urmeze era menit să înăbușe orice intenție de evadare, iar

comportamentul delincvent putea fi revizuit în interiorul camerei de contemplare, așa cum îi spuneau celulei de pedeapsă. Dar clopotul nu a sunat, căci Rita blocase mecanismul.

Când Rita a dispărut de-a lungul coridorului, Nete s-a ridicat să vadă ce făcuse, descoperind o bucată de sârmă, îndoită ingenios, care putea fi răsucită în gaură. Era atât de simplu.

În mai puțin de zece secunde Nete și-a tras rochia pe ea și s-a strecurat pe coridor după colega de cameră, cu inima bătându-i cu putere în piept. Un scârțâit de podea, un scârțâit de balama neunsă și tot iadul s-ar fi dezlănțuit. Dar Rita deschisese calea.

Când a ajuns la ușa exterioară, a găsit-o deblocată. Rita se descurcase din nou să treacă de securitate.

De la distanță, a văzut cum silueta ei aluneca pe lângă fântână și cobora pe pajiște, ca și cum ar fi cunoscut chiar și în întuneric fiecare piatră, fiecare baltă de noroi.

Fără îndoială, Rita se îndrepta spre Retreat, așa cum numeau fetele căsuța aceea, cea mai îndepărtată, cu vedere spre vest. Era locul în care fetelor care se comportau frumos li se permitea să-și petreacă timpul peste zi, era ceea ce se numea săptămâna de sărbători. Pe vremuri, se numea „Casa ciumei”, un loc unde marinarii cu boli contagioase erau trimiși în carantină. După cum avea să descopere Nete în noaptea aceea, în casă mai era și acum ciumă.

Câteva bărci mici cu plase și lăzi de pește fuseseră trase pe mal și în interiorul casei pâlpâia lumina slabă a unei lămpi cu petrol.

Nete a înaintat cu precauție și s-a uitat pe fereastră. Imaginea de care dădu cu ochii a uimit-o. Pe un capăt al mesei mici se aflau mai multe cutii de țigări, iar la celălalt capăt, aplecată cu mâinile sprijinite pe masă era Rita, cu sexul ei gol împingându-se înapoi pentru a permite bărbatului din spatele ei să intre cu ușurință.

În spatele lui stăteau alți doi bărbați, care își așteptau rândul. Aveau fețele roșii, cu ochii largi fixați asupra scenei din fața lor. Trei pescari. Și Nete îl știa prea bine pe cel din dreapta.

Era Viggo Mogensen.

•

Recunoscu imediat vocea lui Viggo la interfon. De data aceasta, inima îi bătea cu putere în timp ce asculta pașii răsunând pe scară. Când deschise ușa, știu imediat că va fi mai greu de data asta.

O salută cu o voce profundă și caldă, trecând pe lângă ea pe hol, ca și cum ar fi fost un oaspete familiar. Încă era chipeș, un bărbat care putea trezi sentimente într-o femeie, la fel cum făcuse chiar în acea zi la târg. Pielea lui, odată atât de obosită, acum părea mai fină, cu părul grizonant și frumos, care părea mai moale decât înainte.

Atât de moale încât se gândi că ar putea să-și treacă degetele prin el după ce-l va ucide.

30

Noiembrie 2010

Carl se trezi dezorientat, fără să știe ce zi era sau de ce dormitorul îi amintea de un bazar dintr-un ghetou de imigranți. Să fi fost oare mirosul licorilor fierbinți și siropoase ale lui Assad care îi pătrunseseră în nări, combinat cu un miros respingător de medicamente?

Se întinse să își ia ceasul și văzu că era nouă și douăzeci.

— La naiba! se răsti el, aruncând la o parte plapuma. De ce nu-l trezise cineva? Acum Jesper avea să întârzie. Ca și el, de altfel.

În mai puțin de cinci minute scăpă de murdăria din ziua precedentă și găsi niște haine relativ curate.

— Mișcă-te, Jesper! urlă el, bătând la ușa fiului său vitreg pentru a doua oară. Ai întârziat și este doar vina ta.

— Ce se întâmplă, Carl? Mergi la biserică? Slujba nu începe până la ora zece, se aventură Morten prudent.

Stătea la aragaz în pijama și șorțul său preferat, arătând ca un personaj din benzi desenate.

— Neața, Carl, veni o voce din camera din față. Ai dormit bine, nu?

Un Mika vesel, îmbrăcat în alb, din cap până în picioare, zâmbitor. În fața lui, Hardy era întins pe pat, iar pe căruciorul din lateralul său erau două boluri aburinde care conțineau un lichid pe care Mika îl aplica cu prosoape de față pe corpul flasc al bărbatului masiv.

— Îl împrospătez puțin pe Hardy. Zice că i se pare că miroase puțin, așa că o să-i oferim acum o baie cu o combinație de camfor și mentol. După asta ai să miroși iar frumos, ce zici, Hardy?

— Neața, Carl, spuse vocea.

Carl se încruntă. Iar în secunda următoare, chiar în timp ce Jesper urla de la etaj și-l făcea cel mai mare dobitoc de pe planetă, se revărsară pe el realitățile calendarului gregorian.

— Azi e duminică, idiotu' naibii! își reproșă singur, îngropându-și capul în mâini. Da' oricum, ce faci aici? Îți deschizi firmă de catering, Morten? îl întrebă el, referindu-se la mirosurile de mâncare care umpleau casa.

Închise ochii și încercă să nu rememoreze conversația, care nici că putea decurge mai prost, pe care o avusese cu Mona în noaptea precedentă.

Nu, îi era teamă că nu va putea veni la ea, pentru că urma să o viziteze pe Mathilde, îi spusese ea.

— Mathilde? întrebase el.

— Cine-i Mathilde?

Ar fi trebuit să-și tragă singur un pumn în nas pentru că a putut să întrebe ceva atât de stupid.

— Mathilde? Mathilde se întâmplă să fie fiica mea cea mare, răspunse ea cu o răceală în voce care-l făcu să se zvârcolească în pat până în zori. Rahat! Oare i-o fi spus vreodată că cealaltă fiică a ei se numea Mathilde? Pe de altă parte, o întrebase el vreodată? Desigur că nu a făcut-o. Și acum răul era făcut.

Îl auzi pe Morten sporovăind în fundal, dar ignoră ce-i spuse.

— Poți să mai repeți? spuse el după o clipă.

— Am spus că micul dejun este gata, Carl, răspunse chiriașul său. O masă copioasă pentru burți flămânde și pentru un cuplu de băieți îndrăgostiți nebunește. Genele îi fluturară nebunește doar la enunțul frazei.

„Băiatul e îndrăgostit până peste cap", se gândi Carl. Era și timpul.

Morten își aranjă creațiile culinare pe masa din bucătărie.

— Așa, usturoi prăjit pe felii de miel afumat și brânză din lapte de capră. Suc de legume și ceai de trandafiri cu miere.

— Doamne ferește, mormăi Carl sub bărbie și se gândi să se întoarcă la culcare.

— Astăzi lansăm programul de exerciții al lui Hardy, anunță Mika din camera din față. Și ne dorim să doară la un moment dat, nu-i așa, Hardy?

— Va fi minunat dacă așa se va întâmpla, răspunse Hardy.

— Fără să ai așteptări prea mari, bineînțeles.

— Nu aștept nimic, tot ce fac este să sper.

Carl se întoarse spre el și îi arătă degetul mare în sus, în semn de OK. Cum sta acolo plângându-și de milă, lângă un Hardy cu așa o atitudine?

— Trebuie să o suni pe Vigga, Carl, spuse Morten.

OK, fu răspunsul lui.

•

Carl se apucă mormăind de cârnații lui, ignorându-l pe Jesper. Nu era bună pentru el afacerea asta cu Vigga. De fapt, chiar renunțase să-și mai bată capul atunci când soluția i se arătă dintr-odată în toată simplitatea ei logică, o revelație care-l determină să-i mulțumească politicos lui Morten pentru masă, deși, niciodată în viața lui nu mai mâncase ceva atât de dezgustător.

— Mă bucur că ai sunat, spuse Vigga. Măcar de data asta părea și ea încordată. Era o femeie care avea tendința de a porni de la presupunerea că lumea se adaptează la nevoile ei mai degrabă decât invers. Dar nu era vina lui că ea se gândea să se mărite înainte să divorțeze.

— Ai vorbit deja la bancă, Carl? întrebă ea direct.

— O dimineață foarte bună și ție, Vigga. Nu, nu am făcut-o. Nu am avut nevoie, nu-i așa?

— Înțeleg. Deci acum îmi vei spune că poți strânge șase sute cincizeci de mii fără împrumut bancar, nu-i așa? Hardy te va ajuta, nu?

Carl râse. Sarcasmul avea să apară într-un minut.

— Sunt de acord cu suma pe care o ceri, Vigga. Jumătate din valoarea casei îți aparține.

— Ei bine, Carl, trebuie să-ți spun... rămase fără cuvinte.

Carl chicoti în sinea sa. Încă nu terminase tot ce avea de spus.

— În afară de asta, mai sunt câteva conturi restante. Am făcut totalul.

— Conturi restante?

— Chiar așa, draga mea. S-ar putea să trăiești încă în epoca hippie, dar mă tem că noi ceilalți nu mai locuim într-o lume cu flori și dragoste liberă. Aceasta este epoca ego-ului, iar în ziua de azi totul e contorizat în bani.

Savură tăcerea care se instală. Era incredibil de-a dreptul că putea fi atât de liniștită. Era ca și cum avea două zile libere de Crăciun.

— OK, ascultă! În primul rând, sunt cinci sau șase ani de când Jesper trăiește doar cu mine. Cei trei ani la gimnaziu nu au fost ieftini, indiferent dacă a trecut clasa sau nu. Colegiul costă și ăla bani. Dar să zicem că împărțim cheltuielile, optzeci de mii pe an. Curtea o va considera o sumă rezonabilă.

— Stai puțin, interveni ea, părând că tocmai începea războiul. I-am dat bani lui Jesper în tot acest timp. Două mii de coroane pe lună.

Fu rândul lui Carl să fie surprins.

— Ai făcut ce? Sper că ai chitanțe, pentru că eu nu am văzut niciodată un ban.

Fu o replică criminală. Ea tăcu din nou.

— OK, Vigga. Se pare că ne gândim la același lucru. Micuțul tău heruvim și-a umplut buzunarele.

— Mârșav mic, spuse ea șoptit.

— Bine, Vigga, ascultă. Nu putem face nimic în legătură cu asta acum. Trebuie să mergem mai departe. Vrei să te iei cu tipu' ăsta Gherkin în Currystan, da? Așadar, îți spun cum facem: eu îți dau ție cei șase sute cincizeci de mii, iar tu îmi dai mie patruzeci de mii ori șase, pentru ultimul an al lui Jesper din școala generală, cei trei ani în gimnaziu și cei doi ani pe care îi mai are în colegiul pregătitor. Dacă nu plătești pentru colegiu, atunci îmi dai doar o sută cincizeci de mii și va sta cu voi până când va fi pregătit pentru universitate sau orice altceva. Depinde de tine.

Tăcerea era deplină. Deci Gherkin și Jesper nu erau cei mai buni prieteni.

— Apoi mai sunt și bunurile tale. Am verificat pe net și căsuța aia a ta este evaluată la cinci sute de mii, adică două sute cincizeci ar fi ale mele. Deci, în total, îți dau șase sute cincizeci de mii, minus două sute patruzeci de mii, minus două sute cincizeci de mii, și rămânem la o sută șaizeci de mii de coroane, plus jumătate din obiectele din casă, desigur. Poți să vii și să-ți alegi ce vrei să iei.

Aruncă o privire spre mobilier și aproape că râse.

— Ești sigur că ai calculat corect? întrebă ea în cele din urmă.

— Îți trimit un calculator prin poștă pentru tine, dacă Gherkin nu-i în stare să gândească în sume mari, spuse el. Partea bună e că nu va mai trebui să plătești cele două mii pe lună pentru Jesper. Și-a primit deja partea. Și o să fac tot posibilul să mă asigur că va trece prin colegiul pregătitor. Cum îți sună asta?

Făcu o pauză atât de prelungită încât aproape că auzi compania de telefonie frecându-și mâinile cu satisfacție.

— Nu e bine, spuse ea după un timp. Răspunsul este nu.

Carl clătină din cap. Desigur.

— Îți amintești de acea avocată drăguță din Lyngby, cea care ne-a ajutat cu documentele când am cumpărat casa?

Vigga mormăi.

— De atunci, a avansat pe scara ierarhică, este avocat la Curtea Supremă. Trimite-i ei revendicările tale. Și nu uita, Vigga: Jesper nu este carnea și sângele meu. Deci, dacă îmi faci probleme, ți-l returnez. Cu cățel și purcel. Sumele rămân neschimbate.

Din nou, îngroșau buzunarele companiei de telefonie. Ea puse palma peste receptor. Auzea voci, dar mai înfundat.

— OK, Carl. Gurkamal este de acord, la fel și eu.

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe micuțul ei sikh și toată puterea din barba lui.

— Dar trebuie să rezolvăm un lucru, continuă ea pe un ton înțepat. Aranjamentul nostru cu privire la mama mea. Am fost de acord că o vizitezi cel puțin o dată pe săptămână, iar tu nu te-ai conformat. Vreau în scris de data asta. Trebuie să te duci să o vezi de cincizeci și două de ori pe an, și te va costa câte o miară fiecare săptămână ratată. Mă urmărești?

Carl se gândi la soacra lui. Alții care sufereau de demență probabil aveau puține perspective pe termen lung, dar cu Karla Alsing nu se știa niciodată. Acest aranjament se putea transforma într-un compromis terorizant.

— Am nevoie de o vacanță de douăsprezece săptămâni, se aventură el.

— *Douăsprezece săptămâni?* Știi că nu ești membru al parlamentului, nu? Niciun om obișnuit nu are vacanță de douăsprezece săptămâni. Poți avea cinci ca toți ceilalți!

— Zece, insistă el.
— În niciun caz. Șapte și nicio zi mai mult.
— Opt, sau te adresezi avocatei din Lyngby.
O altă pauză.
— OK, opt, răspunse Vigga în cele din urmă. Dar vei sta cel puțin o oră la fiecare vizită, începând de azi. Și în ceea ce privește obiectele din casă, nu vreau vechiturile tale, mulțumesc foarte mult. Ce să fac cu un radio Bang&Olufsen din 1982, când Gurkamal are un Samsung surround cu șase difuzoare? Deci nu, poți să uiți.

•

Genial! Aproape incredibil. A făcut în așa fel încât să poată divorța de Vigga pentru o sută șaizeci de mii de coroane. Și nici măcar nu era nevoie să se împrumute.
Se uită la ceas și își dădu seama că o putea suna pe Mona, indiferent cât de mult ar fi stat la Mathilde.
Nu părea să fie OK când răspunse în cele din urmă.
— Te-am trezit? întrebă el.
— Nu, pe mine nu. Totuși, l-ai trezit pe Rolf.
Cine dracu' era Rolf? Se simțea ca și cum un an întreg de duminici deprimante s-ar fi comprimat într-una singură.
— Rolf? întrebă el precipitat, simțind cum îl cuprinde un fior de teamă. Cine este Rolf?
— Nu-ți face griji, Carl. Vom vorbi despre asta altă dată.
Vor vorbi, nu-i așa?
— De ce m-ai sunat? Să-ți ceri scuze că nu ai știut numele fiicei mele?
Direct la jugulară. Deși el era cel care primise cheia iubitului, de unde putea ști că nu lăsase pe altcineva să intre cu propria-i cheie? De exemplu, pe unul pe care-l chema Rolf. Veștile bune pe care intenționa să i le spună păreau să nu mai conteze dintr-odată.
Rolf. Idiot nume, se gândi el, încercând să înăbușe imaginea unui corp bărbătesc făcându-și de cap pe domeniul lui.
— În fond, nu. Mă gândeam să îți spun că Vigga și cu mine am ajuns la un acord cu privire la divorț. Am sunat să-ți spun că în curând voi fi un om liber.
— Nu mai spune! răspunse ea cu puțin entuziasm. Mă bucur pentru tine, Carl.
În cele din urmă, încheie conversația și rămase așezat pe marginea patului, cu mobilul inactiv în mână.
Se simțea de parcă picase de la înălțime.
— De ce ești într-o stare așa de lamentabilă, Carlo? întrebă Jesper în trecere.
Dintre toate întrebările cretine pe care adolescentul anemic i le-ar fi putut pune, asta fusese probabil cea mai rea.

— Mama ta și cu mine divorțăm, răspunse el.
— Da, și ce?
— Cum adică, da și ce? Nu înseamnă nimic pentru tine, Jesper?
— Ce naiba am eu de-a face cu asta?
— Îți spun eu, tinere, ce are de-a face cu tine. Înseamnă că cele două miare cu care ți-ai burdușit buzunarele în fiecare lună, în ultimii doi ani, sunt istorie chiar din acest moment. *Asta* are de-a face cu tine!
Carl își împreună mâinile, astfel încât băiatul să poată vedea cum sursa de bani se închisese pentru el.
În mod bizar, adolescentul, de altfel inventiv, nu fu capabil să găsească nici măcar o insultă prin care să-i înapoieze gestul lui Carl și trebui să recurgă la trântirea fiecărei uși din casă înainte de a ieși.

•

În starea sa mizerabilă de nemulțumire, Carl socoti că putea la fel de bine să scape și de partea asta și să-i facă o vizită femeii la care, în curând, s-ar putea să se refere ca la fosta soacră.
Observă un tânăr în costum de culoare gri-albastru, care se sprijinea de o ușă a mașinii în parcare, dar în afară de faptul că tipul întoarse capul când Carl trecu pe lângă el, arăta ca orice alt tânăr prezentabil care aștepta ca ușile clădirii din beton să se deschidă și să le elibereze pe domnițele respectabile pentru un pic de tăvăleală duminicală. Însă lui Carl nu-i păsa de nimic, asta după ce l-a trezit pe Rolf, iar Mona a avut tupeul să se ia de el. Cât de josnică putea fi?
Conduse cei cincisprezece kilometri până la azilul de bătrâni din Bakkegården, în Bagsvaerd, complet absent, ignorând total traficul. Iar când o îngrijitoare îl lăsă să intre, nu aruncă nici măcar o privire spre ea.
— Am venit să o văd pe Karla Alsing, spuse unui alt membru al personalului de pe secția de demență.
— Doarme, veni răspunsul prompt. Informația îi convenea. Mă tem că în ultima vreme este destul de necooperantă, continuă femeia înțepată. Fumează în camera ei, deși știe foarte bine că nu are voie. Nu se fumează deloc pe secția asta. Nu știm de unde le procură. Poate știți *dumneavoastră*?
Carl își pledă nevinovăția. Nu mai fusese acolo de luni întregi.
— Ei bine, oricum, am fost nevoiți să-i confiscăm un pachet de țigări. Este o problemă pentru noi. Poate o încurajați să-și ia pastilele cu nicotină atunci când simte dorința de a fuma? Singura pagubă pe care *acestea* o pot provoca este pentru buzunarul ei.
— O să-i spun, spuse Carl, deși abia asculta.
— Bună ziua, Karla, spuse el, fără să aștepte un răspuns. Această fostă chelneriță din viața de noapte din Copenhaga era așezată pe canapea cu ochii închiși, coapse subțiri și dezgolite, într-un kimono pe care Carl îl văzuse înainte, deși niciodată atât de descheiat.

— O, dragule, răspunse ea spre marea lui surpriză, deschizând ochii și fluturându-și genele într-o manieră care putea să-l facă până și pe Bambi să pară diabolic.

— Mm, sunt Carl, ginerele tău.

— Polițistul meu superb. Ai venit să mă vezi? Cât de încântător!

Voia să spună ceva despre cum va veni să o viziteze mai des, dar, ca de obicei, era greu să spună orice în compania femeii care o învățase pe Vigga să se exprime în propoziții atât de lungi, încât era o minune că nu leșina din lipsă de oxigen.

— Pot să te servesc cu o țigară, Carl? întrebă ea, luând un pachet de Advokat și o brichetă de unică folosință din spatele unei perne.

Deschise ambalajul cu un profesionalism exagerat și îi oferi unul.

— Nu ar trebui să fumezi aici, Karla. De unde le-ai luat?

Se aplecă spre el, iar mișcarea îi desfăcu kimonoul dezvelind ce mai rămăsese din fostele sale forme apetisante. Carl nu știu cum să reacționeze.

— Ofer servicii grădinarului, spuse ea, dându-i un cot în lateral. De natură privată, dacă înțelegi. Și apoi îi dădu din nou un cot.

Era o situație în care nu știai ce să faci: semnul crucii sau să îngenunchezi într-o admirație totală a libidoului geriatric.

— Nu este nevoie să-mi spui să-mi iau pastilele de nicotină. Știu totul despre asta.

Scoase un pachet și își puse una în gură.

— La început mi-au dat gumă de mestecat, dar nu a funcționat. Se tot lipea de protezele mele care îmi ieșeau din gură. Acum iau tabletele în schimb.

Scoase un trabuc din pachet și îl aprinse.

— Și știi ce, Carl? Sunt bune de mestecat în timp ce fumez.

31

Septembrie 1987

— Nu, mulțumesc. Nu doresc ceai, spuse Viggo.

Nete stătea la măsuță, pregătită să toarne ceaiul. Se întoarse consternată. Și acum?

— Totuși, o ceașcă de cafea mi-ar prinde bine. Nimic nu te obosește mai mult decât o călătorie de câteva ore și un imbold de energie e binevenit.

Nete se uită la ceas. La naiba, era a doua oară când se întâmpla să nu-i placă ceaiul cuiva. De ce nu prevăzuse că și așa ceva se putea întâmpla? Faptul că a presupus că toată lumea bea ceai a fost o greșeală. Ceai de trandafir, ceai din plante, ceai de mentă, lumea consuma o varietate infinită, ceea ce era un lucru bun, într-adevăr, pentru că ceaiul era ideal pentru mascarea gustului măselariței. Dar, din nou, cafeaua era la fel de potrivită. De ce n-a cumpărat niște Nescafe din supermarket dacă tot era acolo?

Își acoperi gura cu mâna ca să nu audă el cât de adânc respira. Ce putea să facă acum? Nu avea timp să fugă până la Nørrebrogade să cumpere cafea, să o pregătească și să adauge extractul.

— Și un strop de lapte ar fi bun, adăugă Viggo de pe scaun. Stomacul meu nu mai e ca pe vremuri, spuse el, și începu să râdă în felul în care o făcuse pe Nete să-i cedeze cu ani în urmă.

— Atunci, așteaptă doar un minut, spuse Nete și se duse la bucătărie pentru a pune ibricul pe foc.

Se duse în cămară și constată că avusese dreptate. Nu avea deloc cafea. Se uită în jos la cutia de instrumente, deschise capacul și se uită la ciocan.

Dacă avea să-l folosească, va trebui să lovească din greu. Va fi mult sânge. Poate chiar foarte mult. Nu era o opțiune.

Prin urmare, își luă hotărâtă poșeta de pe masă, deschise ușa din față a apartamentului și fugi până la vecina ei.

Apăsă ferm soneria și așteptă nerăbdătoare, auzind doar micul patruped mârâind în spatele ușii. Desigur, ar fi putut înfășură un șervet în jurul ciocanului și să-l lovească în gât. Aproape sigur că l-ar lăsa inconștient și atunci ea ar putea să-i toarne liniștită extractul de măselariță direct pe gât.

Nete dădu din cap dezaprobator. Nu-i plăcea să se gândească la varianta asta, dar era ceea va trebui să facă. Cu toate acestea, în timp ce se întoarse cu spatele, pregătită să revină în apartamentul ei, ușa se

deschise în spatele ei. Nete nu o privise niciodată cu atenție pe vecina ei. Însă acum, în timp ce stăteau față în față, văzu trăsăturile obosite și privirea neîncrezătoare din spatele lentilelor groase ale femeii.

Nete își dădu seama imediat că femeia habar nu avea cine este. Era de înțeles. Nu se întâlniseră decât o dată sau de două ori în timp ce treceau pe scări, iar baba era aparent oarbă ca un liliac.

— Îmi cer scuze. Sunt vecina dumneavoastră, Nete Hermansen, se aventură Nete, cu ochii pe câinele care mârâia la călcâiul femeii. Mi-e teamă că am rămas fără cafea și am un musafir care este în trecere pe la mine, așa că mă întrebam dacă poate…

— Numele vecinei mele este Nete Rosen, o întrerupse femeia, plină de neîncredere. Așa scrie pe ușă.

Nete inspiră adânc.

— Da, îmi pare rău. Vedeți, Hermansen este numele meu de fată. Este numele la care am revenit. Și am modificat și pe ușă.

Iar în timp ce femeia se uită să verifice, Nete își ridică sprâncenele, pentru a-și lumina expresia feței, străduindu-se să pară de încredere, așa cum ar trebui să fie o vecină potrivită. Dar în interior o sfâșia disperarea.

— Bineînțeles, voi plăti, spuse ea, controlându-și respirația și deschizând poșeta pentru a scoate o bancnotă de douăzeci de coroane.

— Îmi pare rău, dar nu am boabe de cafea, răspunse femeia.

Nete se forță să zâmbească, îi mulțumi și se întoarse spre apartamentul ei. Va trebui să folosească ciocanul.

— Am totuși ceva cafea instant, veni vocea din spate.

•

— Vin într-o secundă, strigă Nete din bucătărie, în timp ce turna lapte într-o cană.

— Ai un apartament foarte frumos, Nete, spuse Viggo din ușă.

Nete aproape că scăpă cana de cafea când el întinse mâna să o ia. Încă nu putea să i-o dea. Nu înainte de a fi adăugat extractul de măselariță.

Ținu strâns de ceașcă și trecu pe lângă el.

— Nu, dă-mi voie. Intră și stai jos, spuse ea. Avem multe de făcut înainte să ajungă avocatul.

Îl auzi cum se plimbă în spatele ei și se opri în ușa sufrageriei.

Privi înapoi spre el și tresări puternic când el se aplecă spre balamaua de jos a ușii pentru a cerceta ceva care părea să fie blocat acolo. Văzu imediat ce era. Deci acela era locul în care fusese sfâșiat sacoul lui Tage.

— Ce ar putea fi asta? întrebă el zâmbind și ridicând bucata de pânză.

Nete clătină ușor din cap, apoi așeză cana cu lapte pe măsuță, lângă recipientul cu extractul de măselariță. Câteva secunde mai

târziu, cafeaua era gata. Laptele putea veni după aceea.

— Servești cafeaua cu zahăr? întrebă ea, întorcându-se cu fața la el cu ceașca în mână.

El era doar la un pas.

— Sper că nu ți-ai rupt o fustă sau ceva?

Ea se îndreptă spre el, încercând să pară nedumerită. Apoi râse încet.

— Dumnezeule, nu! Cine ar umbla în așa ceva?

El se încruntă, spre îngrijorarea ei.

El păși în raza de lumină ce venea dinspre ferestre și studie fâșia de material pentru o clipă. De fapt, mai îndelung și destul de intens.

Mâna în care ținea cana începu să-i tremure și se auzi clinchetul ceștilor.

Se întoarse spre ea, identificând sursa sunetului.

— Pari nervoasă, Nete, spuse el, observându-i mâna tremurândă. S-a întâmplat ceva?

— Nu, deloc. Ce să se întâmple.

Puse cana pe măsuța de lângă fotoliu.

— Stai jos, Viggo. Trebuie să vorbim despre motivul pentru care ți-am cerut să vii astăzi aici și mă tem că timpul este destul de scurt. Bea-ți cafeaua și îți voi spune ce se va întâmpla.

Va renunța oare să mai studieze bucata aceea de pânză?

El se uită la ea.

— Mi se pare că nu ești în apele tale, Nete. Am dreptate? întrebă el, înclinând capul într-o parte, în timp ce Nete îi făcu un gest să se așeze.

Chiar era atât de evident? Ar trebui să se controleze mai bine.

— Păi, da, răspunse ea. După cum știi, nu stau foarte bine cu sănătatea.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el fără nicio emoție, înmânându-i restul de material. Eu aș spune că este o bucată din buzunarul de la piept al cuiva. Cum naiba s-ar putea bloca o bucată de pânză dintr-un buzunar de la piept pe balamaua de jos a unei uși?

O luă în mână și o examină mai atent. Ce putea să spună?

— Cred că am o idee de unde ar putea proveni, deși mă încurcă și pe mine.

Îl privi neliniștită. Ce se întâmplă? Cât știe? se întrebă ea.

Viggo se încruntă.

— Ai fost puțin surprinsă pentru un moment, Nete.

El luă înapoi bucata de pânză și părea că îi cântărește greutatea în mână, fixându-și ochii pe ea, în timp ce ridurile de pe fruntea lui se adânceau.

— Am ajuns astăzi cu o oră și jumătate mai devreme, Nete. Am stat sub castan și am fumat câteva țigări în timp ce așteptam. Și știi ce am văzut?

Ea clătină din cap, dar ridurile de pe fruntea lui erau tot acolo.

— Am văzut un grăsan ce venea legănându-se, în cel mai ieftin costum pe care l-am văzut vreodată. Și știi ce? Aș spune că era exact același material ca ăsta. Destul de mare coincidența, nu crezi? Ba mai mult, a sunat la apartamentul tău la interfon. Un bărbat îmbrăcat exact în acest tip de haine, spuse el ținând bucata de material în mână. Nu găsești că este ciudat, Nete?

El dădu din cap ca și cum voia să-și confirme propria bănuială. Și atunci expresia feței lui se schimbă. Ea își dădu seama că următoarea lui întrebare putea fi fatală.

— Ni s-a spus să fim punctuali astăzi. Din cauza altor întâlniri, spunea scrisoarea ta. Am înțeles că mai aștepți și alți vizitatori. Bărbatul cu costumul urât era din întâmplare unul dintre ei? Și dacă da, cum de nu l-am mai văzut plecând? Nu ar trebui să fie încă aici?

Ea realiză că și cea mai mică reacție din partea ei îi va oferi răspunsul la întrebare, așa că nu făcu altceva decât să zâmbească, să se ridice calm în picioare și să se ducă în bucătărie, unde deschise cămara, se aplecă la cutia de scule și scoase ciocanul.

Nu avu timp să-l învelească într-un prosop înainte ca el să apară în spatele ei și să repete întrebarea.

Acesta fu semnalul pentru ea. Se întoarse brusc și-l lovi cu putere în tâmplă. Se auziră oase zdrobite.

Se prăbuși la pământ fără suflare. Nu a fost mult sânge. Când își dădu seama că încă mai respiră, se întoarse în sufragerie și îi luă cafeaua.

El bâlbâi ceva în timp ce ea îi deschise gura și îi turnă lichidul cald. Și asta a fost tot.

Se așeză pentru o clipă și se uită la el. Dacă Viggo nu ar fi existat, totul ar fi fost diferit.

Dar acum nu mai exista.

•

Rușinea și dezgustul pentru ceea ce văzuse în acea noapte la Retreat au afectat-o atât de mult încât în cele din urmă Nete nu mai putu să țină secretul.

Rita o întrebă de câteva ori ce nu era în regulă, dar Nete bătu în retragere. Singurul contact care mai exista între ele avea loc în întuneric sub plapuma ei, când Nete adormea. Genul de contact pe care îl solicita Rita în schimbul prieteniei sale.

Ca și cum Nete ar mai fi avut nevoie de ea.

A fost nevoie de o singură privire care a trădat-o în timpul sacrificării unui porc.

Câteva fete în salopete care lucrau pământul aduseră un porc în curte pentru a fi sacrificat, iar Rita ieși din spălătorie să vadă ce se întâmplă. Și Nete ieși pentru a lua un pic de aer curat. Rita observă

prezența ei și-și întoarse capul spre ea, iar privirile lor se întâlniră peste curte în mijlocul țipetelor animalului în suferință.

Era una dintre acele zile în care cameră de cusut o înnebunea pe Nete. Toată ziua a plâns, iar dorința ei de a avea o viață mai bună o amăra și o supăra. Prin urmare, privirea pe care i-o aruncă Ritei era nemascată, iar cea pe care Rita i-o returnă era una alarmată și plină de neîncredere.

— Îmi spui până la urmă care e problema? îi ceru Rita în acea noapte în camera lor.

— Ți-o tragi cu bărbați pentru țigări, am văzut cu ochii mei. Și știu la ce folosești asta. Își înfipse mâna sub salteaua Ritei și scoase bucata de sârmă pe care Rita o folosea pentru a reduce la tăcere clopotul de alarmă.

De data asta Rita era cu adevărat șocată.

— Dacă aud că ai spus cuiva despre asta, vei plăti, spuse ea ridicând degetul arătător. Dacă vreodată mă trădezi sau mă bagi în rahat, o mă asigur că vei regreta tot restul vieții tale, pricepi? o avertiză ea, cu ochii fulgerând de furie.

Și așa s-a și întâmplat.

Rita și-a folosit pe deplin amenințarea, iar consecințele s-au dovedit incomensurabile pentru amândouă. Acum, după mai bine de un sfert de secol, Nete își obținuse în sfârșit răzbunarea, iar Rita și Viggo zăceau morți în camera ermetică din apartamentul ei.

Legați cu sfori în jurul taliei și cu ochii lor strălucitori acum închiși.

32

Noiembrie 2010

Curt Wad era îngrijorat. Încă de când poliția îi vizitase pe Herbert Sønderskov, Mie Nørvig și Louis Petterson, totul părea să meargă în direcția greșită. Rețeaua de siguranță pe care o stabiliseră meticulos de-a lungul mai multor ani a fost dezvăluită mai repede decât crezuse vreodată că ar fi posibil.

Curt fusese întotdeauna conștient de faptul că activitățile sale cereau cea mai mare grijă și discreție și, din acest motiv, era convins că de îndată ce apărea orice amenințare, nu era nicio problemă pentru oamenii lui să o înăbușe în fașă. Nu se gândise însă că evenimentele dintr-un trecut îndepărtat ar fi putut să revină și să nu-i dea pace.

Ce investigau acești doi polițiști? Ceva legat de o persoană dispărută, spusese Herbert Sønderskov. De ce Dumnezeu nu-l întrebase mai multe pe Herbert atunci când avusese șansa? Era oare un prim semn al demenței? Spera din tot sufletul că nu.

Iar acum se pare că Herbert și Mie dispărură de pe fața pământului. Herbert nu trimisese nici măcar o singură fotografie despre locul în care se aflau, așa cum îl instruise Curt, iar nerespectarea indicațiilor putea însemna un singur lucru.

Până la urmă, ar fi trebuit să se aștepte la toate acestea. Ar fi trebuit să știe că funcționarul ăsta neînsemnat nu va avea curajul să facă ceea ce era necesar când va veni vremea.

Își opri tăvălugul gândurilor și clătină din cap. Dar apoi continuă, lăsându-și mintea să alerge. Nu obișnuia să cedeze așa. Va trebui să-și impună mai mult control. Căci cine putea ști dacă Herbert nu-și făcuse curaj să o elimine în cele din urmă pe Mie? În fond, existau atât de multe alte modalități de a pune capăt cu bine problemei, în afară de metoda pe care i-o sugerase. Poate că într-o bună zi vor fi găsite rămășițele descompuse ale lui Herbert și Mie, mână în mână într-un șanț de pe marginea unui drum. Nu era sinuciderea cea mai bună opțiune în cazul lor? Ideea nu era în niciun caz străină de Curt însuși, mai ales dacă acest haos va începe să escaladeze și se va apropia prea tare de casă. Dacă ar fi să se ajungă la asta, știa multe moduri nedureroase prin care o persoană ar putea să-și încheie socotelile.

Și până la urmă nici nu ar mai conta. Era bătrân, iar Beate era bolnavă. Fiii lui erau realizați și își puteau purta de grijă. Dar oare nu Partidul Puritan fusese cel mai important pentru el? Lupta împotriva depravării care amenința societatea daneză? Nu asta era munca lui de-

o viață? Partidul și Cauza?

Era obligația sa morală să continue să păstreze aceste valori în scurtul timp care i-a mai rămas. Să-și vadă toată munca redusă la nimic era aproape ca și cum nu ar fi existat niciodată. Ca și cum ar părăsi lumea fără să fi lăsat în urmă descendenți, fără să-și lase amprenta. Toate ideile și viziunile sale ar fi devenit inutile. Toate riscurile și ambițiile onorabile ar fi fost în zadar. Era un gând inacceptabil care l-a pregătit pentru luptă. Va folosi toate mijloacele pentru a împiedica aceste investigații ale poliției să blocheze calea Partidului Puritan spre parlament. Absolut toate.

Acesta a fost motivul pentru care a luat măsuri de precauție și a pornit lanțul de mesaje care i-a obligat pe membrii Cauzei să dea curs deciziei reuniunii care a avut loc după congresul național. Totul trebuia ars! Fișiere, sesizări, corespondență, totul! Documentația ultimilor cincizeci de ani de muncă urma să se transforme în fum chiar în acea zi.

Nu avea motive de îngrijorare în ceea ce privea propriile arhive. Fișierele sale erau în siguranță în seiful din clădire. În cazul morții sale, existau instrucțiuni clare pentru Mikael cu privire la ce să facă cu ele. El a avut grijă de aspectul acesta.

În cazul altora, declanșase acțiunea de incinerare, un lucru bun, își spuse el mai târziu în aceeași sâmbătă după-amiază în timp ce îi suna telefonul fix.

Era Caspersen.

— Am vorbit cu contactul nostru din Station City. El ne-a oferit câteva detalii despre cei doi detectivi care au trecut pe la casa lui Nørvig. Mă tem că nu e de bine.

El îi explică cum Carl Mørck și asistentul său, Hafez el-Assad, făceau parte din ceea ce se numea Departamentul Q de la sediul poliției. Se pare că el-Assad nu este polițist, dar dispune de o intuiție remarcabilă, despre care s-a vorbit în districtele poliției din toată regiunea capitalei.

Curt clătină din cap. Un arab! Cât de mult disprețuia gândul că un colorat își băga nasul în treburile lui. Ura și ideea.

— Potrivit contactului nostru, Departamentul Q al lui Carl Mørck sau Departamentul pentru cazuri care necesită control special, pentru a folosi titlul oficial, poate fi o amenințare. Sunt specializați în cazuri vechi și, deși contactul nostru a recunoscut cu greu, par a fi mai eficienți decât majoritatea. Totuși, partea bună este că lucrează mai ales pe cont propriu, astfel încât celelalte departamente nu știu exact ce fac ei la un moment dat.

Informațiile îl făcură pe Wad să intre într-o stare de alertă, mai ales faptul că specialitatea unității era săpatul prin mizeriile trecutului.

Caspersen continuă, explicând că a întrebat cât de vulnerabili

puteau fi acești doi bărbați și i s-a spus că Mørck era implicat într-un caz oarecum urât, un caz din care în cel mai rău scenariu putea sfârși cu o suspendare și care acum părea să fie în mâinile competente ale Poliției Centrale, și din acest motiv era dificil de manipulat din exterior. Chiar dacă era posibil, era nevoie de cel puțin o săptămână pentru a obține o suspendare, iar în momentul de față nu dispuneau de timp. Pe de altă parte, puteau să afle mai multe despre condițiile de angajare a lui Hafez el-Assad și să găsească ceva util acolo, dar și pentru asta era nevoie de timp. Din nou, timp pe care nu-l aveau la dispoziție.

Caspersen avea dreptate. Dacă voiau să acționeze, trebuiau să o facă imediat.

— Cere-i omului nostru din City să-mi trimită prin e-mail câteva fotografii ale celor doi, spuse Wad și închise telefonul.

E-mailul sosi în maxim o oră. Îl deschise și le studie fețele. Doi bărbați care zâmbeau de parcă fotograful le-ar fi spus o glumă stupidă, dar putea fi și aroganță. Erau diferiți ca ziua de noapte. Amândoi aveau o vârstă oarecum greu de determinat, deși Carl Mørck era probabil mai în vârstă decât asistentul său. Îi era greu să aprecieze vârsta când era vorba de arabi.

— Voi, clovnilor, nu ne veți opri, spuse el cu voce tare, lovind cu palma monitorul, în timp ce mobilul său securizat începu să sune.

Era șoferul.

— Da, Mikael, ce este? Ai pus mâna pe arhiva lui Nørvig?

— Mi-e teamă că nu, domnule Wad.

Curt se încruntă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Doi bărbați într-un Peugeot 607 de culoare albastru-închis au ajuns primii. De la poliție, presupun. Îi poți recunoaște de la un kilometru.

Curt clătină din cap. Nu-i venea să creadă că se întâmpla asta.

— Unul dintre ei era arab? întrebă el, deși era deja sigur de răspuns.

— Da, așa arăta, da.

— Fă-le o descriere.

Le analiză trăsăturile pe monitorul computerului, în timp ce Mikael le descria. Avea ochi buni Mikael. Se potrivea totul. Era un dezastru.

— Cât au luat cu ei?

— Ei bine, nu pot spune sigur. Dar cele patru dulapuri despre care mi-ați spus erau goale.

Și mai multe vești proaste.

— Bine, Mikael. Va trebui să recuperăm totul cumva. Și dacă nu putem, trebuie să ne asigurăm că cei doi prieteni ai noștri au un accident. Ai înțeles?

— Voi vorbi cu băieții, să mă asigur că sunt pregătiți.

— Bun. Află unde locuiesc cei doi prieteni ai noștri și pune-i sub supraveghere permanentă, astfel încât să putem acționa cu prima ocazie. Sună-mă pentru a-ți da undă verde când va veni vremea.

•

Caspersen apăru la casa lui Curt Wad câteva ore mai târziu. Wad nu-l văzuse niciodată atât de descurajat pe acest avocat lipsit de scrupule, care nu ar ezita să ia ultimele cincizeci de coroane de la o mamă singură cu cinci copii și să îi dea fostului soț violent.

— Mi-e teamă că atâta timp cât Mie Nørvig și Herbert Sønderskov nu sunt aici pentru a depune personal o plângere la poliție, șansele noastre de a recupera arhivele furate sunt destul de slabe, Curt. Presupun că Mikael nu a făcut poze în timp ce infracțiunea era comisă.

— Nu, a ajuns prea târziu pentru asta. Altfel, mi le-ar fi dat, nu crezi?

— Și vecina? Ne-ar putea ajuta cu ceva informații în baza cărora să mergem mai departe?

— Știe doar că erau doi ofițeri din Copenhaga. Dar, i-ar putea identifica, dacă este nevoie. Cam ies în evidență cei doi, din câte pot să îmi dau seama.

— Mda. Dar până să ajungem să recuperăm aceste documente, vor dispărea în subsolul din sediul poliției, de asta putem fi siguri. Nu avem nicio dovadă că cei doi sunt responsabili pentru spargere.

— Amprente?

— Nici nu poate fi vorba, veni răspunsul lui Caspersen. Au fost acasă la Nørvig cu o zi înainte într-o vizită legitimă. Din câte știu, știința nu a progresat într-atât încât să poată identifica amprentele în timp.

— Ei bine, se pare că singura cale de ieșire din situația asta va trebui să fie mult mai dramatică decât ar fi ideal. Am pus deja roțile în mișcare. Nu trebuie decât să dau semnalul.

— Vorbești despre crimă, Curt? În cazul că da, mă tem că nu mai pot face parte din această conversație.

— Calmează-te, Caspersen. Nu vei fi implicat, nu-ți face griji. Dar ar trebui să fii conștient că lucrurile pot deveni destul de violente în următoarea perioadă și că ar trebui să te pregătești pentru a prelua conducerea.

— Ce Dumnezeu vrei să spui?

— Exact ceea ce ai auzit. Dacă toate astea se termină așa cum se prefigurează, vei rămâne cu un partid politic pe mâinile tale, precum și cu o proprietate pe care să o administrezi, aici în Brøndbyøstervej. Nu vor exista urme și, prin natura lucrurilor, eu nu voi putea să fiu martor în nicio instanță de judecată, dacă ar fi să se ajungă la asta.

Alea iacta est.

— Doamne ferește, Curt! Să ne concentrăm deocamdată pe recuperarea arhivelor lui Nørvig, da? răspunse Caspersen, urmând regula de aur a tuturor avocaților: ceea ce nu s-a discutat niciodată nu s-a întâmplat. Îl voi contacta pe omul nostru din Station City. Cred că putem presupune că dosarele sunt acum la sediul poliției. Departamentul Q se află la subsol, conform informațiilor pe care le-am primit. Noaptea nu este nimeni acolo, așa că sunt sigur că nu ar fi foarte greu ca un alt ofițer să înlăture din arhivă materialul lui Nørvig.

Curt îl privi ușurat. Dacă Caspersen avea dreptate, atunci toate ar putea reveni la normal.

Avea o stare de spirit pozitivă din care fu scos aproape imediat când sună telefonul și Wilfrid Lønberg agitat îl informă că cei doi polițiști apăruseră pe proprietatea sa.

Curt porni difuzorul astfel încât Caspersen să poată auzi ce se vorbea. Era implicat la fel de mult ca Wad însuși.

— Au apărut, fără vreun avertisment prealabil. Și eram acolo, arzând documente. Dacă nu aș fi fost rapid și nu aș fi aruncat totul în foc, am fi fost acum într-o mare belea. Fii atent cu ei, Curt. Înainte să afli, vor fi în fața ușii tale sau a altcuiva din prima linie. Trebuie să-i avertizați pe toți, să fie pregătiți.

— Ce voiau?

— N-am idee. Cred că doar încercau să mă încolțească. Ceea ce a funcționat destul de bine, pot spune. Acum știu că se întâmplă ceva.

— Voi începe imediat să trimit un nou set de mesaje text, spuse Caspersen, retrăgându-se ușor.

— Sunt minuțioși, Curt. Am impresia că la tine vor să ajungă de fapt, dar, crede-mă, ei știu mai multe decât este bine pentru noi și despre alte lucruri. Nu au spus nimic concret, dar au menționat Benefice și cineva a pronunțat numele de Nete Hermansen. Îți sună cunoscut? Am înțeles că sunt în drum spre Nørrebro pentru a sta de vorbă cu ea. S-ar putea să fie acolo chiar acum.

Curt se scărpină pe frunte. Simți dintr-odată că atmosfera din cameră deveni sufocantă.

— Da, știu cine este Nete Hermansen, deși trebuie să spun că sunt mai degrabă surprins că este încă în viață. Cu toate acestea, acest lucru poate fi remediat. Să așteptăm și să vedem ce se întâmplă în următoarele douăzeci și patru de ore. Cred că s-ar putea să ai dreptate cu faptul că sunt interesați mai ales de mine. Nu știu de ce, dar nici nu trebuie.

— Ce vrei să spui? Cum adică nu trebuie să știi?

— Ce vreau să spun este, pur și simplu, că totul s-ar putea termina înainte să ne dăm seama. Ai grijă de Partidul Puritan și lasă-mă să mă ocup de restul.

După ce Caspersen plecă, clar afectat de ultimele evenimente, Curt îl sună din nou pe Mikael și îi spuse că, dacă se mișcau repede, puteau să-i intercepteze pe cei doi polițiști la Peblinge Dossering și să-i urmărească de acolo.

După o oră și jumătate, Mikael îl sună înapoi pentru a-l informa că întârziaseră prea mult, dar acum aveau un om postat în parcarea de lângă adresa lui Carl Mørck, iar Mørck tocmai sosise acasă. Hafez el-Assad însă le scăpase. În orice caz, apartamentul de pe Heimdalsgade, unde are înregistrat ca având domiciliul, era complet gol.

•

Duminică-dimineață devreme, Curt chemă doctorul. Gemetele lui Beate și respirația neregulată păreau să se fi intensificat mai mult în ultimele două ore.

— Ei bine, Curt, spuse medicul, pe care Curt îl știa că un medic excelent de la Hvidovre. După cum sugerează deja și propria ta opinie profesională, din ceea ce îmi spuneai la telefon, mă tem că soția ta nu mai are prea mult timp. Inima ei este epuizată. Este foarte simplu. Cred că vorbim de zile, poate chiar ore. Ești sigur că nu vrei să chem o ambulanță?

Curt ridică din umeri.

— Cu ce ne-ar ajuta, spuse el. Nu. Cred că prefer să fiu singur cu ea până la sfârșit. Dar mulțumesc, oricum.

După ce plecă și rămaseră singuri doar ei doi, se întinse pe pat lângă ea și îi luă mâna. Acea micuță mână care i-a mângâiat obrazul de atâtea ori. Această scumpă micuță mână.

Privi răsăritul peste balcon și pentru un moment își dori să fi crezut în Dumnezeu. Așa ar fi putut să spună o rugăciune în liniște pentru iubita lui, în ultimele ei ore. În urmă cu trei zile se simțise pregătit pentru această evoluție inevitabilă, gata să își ducă viața mai departe după ce se va fi întâmplat. Acum totul se schimbase.

Aruncă o privire spre sticluța cu somnifere. Puternice și ușor de înghițit. Nu dura mai mult de douăzeci de secunde. Zâmbi. Și un minut să aducă un pahar cu apă, desigur.

— Crezi că ar fi bine să le iau acum, dragostea mea? șopti el și o strânse de mână. Dacă numai ea ar fi putut să-i răspundă. Se simțea atât de singur.

El îi mângâie ușor părul subțire. Cât de des îi admirase părul când stătea în fața oglinzii în timp ce se pieptăna și lumina îi dădea strălucire. Atât de repede trecuse viața.

— O, Beate, te-am iubit din toată inima. Tu ai fost lumina vieții mele. Dacă aș putea să o iau de la capăt, tot cu tine aș face-o. Fiecare secundă. Dacă te-ai putea trezi doar o clipă, ca să-ți spun, draga mea.

Apoi se întoarse spre ea și se cuibări lângă corpul cu respirația slabă, care se stingea irevocabil, dar care era cel mai încântător corp

pe care îl cunoscuse vreodată.

Era aproape douăsprezece când se trezi în sunetul unui telefon care se opri brusc.

Ridică ușor capul și văzu că Beate respira încă. Nu putea să moară fără ca el să fie nevoit să o vegheze?

El clătină din cap la acest gând.

— Adună-te, Curt, își spuse.

Beate nu avea să moară singură, indiferent de situație. Refuza să permită să se întâmple asta.

Privi prin fereastra care dădea spre balcon. Cerul de noiembrie era cenușiu și vântul șuiera prin ramurile goale ale prunilor.

Nu e o zi bună, se gândi el, întinzându-se după telefoanele mobile.

Nu avea mesaje noi pe niciunul, dar apoi apăsă pe afișajul unuia și văzu un număr pe care nu îl recunoscu.

Activă funcția de reapelare, apoi realiză imediat că nu ar fi trebuit.

— Søren Brandt, spuse o voce pe care nu voia să o audă.

— Noi doi nu avem nimic de discutat, spuse Wad, fără ocolișuri.

— În locul dumneavoastră nu aș fi atât de sigur. Pot să vă întreb dacă ați citit blogul meu despre sinuciderea lui Hans Christian Dyrmand?

La celălalt capăt omul așteptă un moment să vadă dacă va primi vreun răspuns. Nu primi.

Porcii dracului! Al naibii internet!

— Am vorbit cu văduva lui Dyrmand, continuă ticălosul de jurnalist. Ea este cea mai șocată de cele întâmplate. Ați avea comentarii cu privire la asta?

— Nimic. Abia îl cunoșteam. Și ascultă-mă cu atenție acum. Momentan sunt într-o situație tristă. Soția mea este pe patul de moarte. Deci, dacă ești suficient de decent, lasă-mă în pace acum și putem vorbi într-o altă zi.

— Îmi pare rău să aud asta. Voiam să vă spun că mi-au parvenit informații despre faptul că sunteți în centrul atenției poliției în legătură cu un caz de persoane dispărute. Dar am sentimentul că nu o să comentați, nu?

— Ce caz de persoane dispărute?

Nu avea absolut nicio idee despre ce vorbea și era a doua oară când i se spunea asta.

— Asta este între dumneavoastră și poliție, nu-i așa? Dar, din câte am înțeles, sunt foarte dornici să facă schimb de informații cu mine despre Cauză și activitățile sale, evident, criminale. Așadar, ultima mea întrebare este dacă dumneata și Wilfrid Lønberg intenționați să desfășurați activități similare, cum ar fi avorturile forțate, ca parte a platformei oficiale a Partidului Puritan?

— Ajunge cu calomniile! Voi rezolva negreșit problema cu poliția.

Și dacă publicați un cuvânt fără a avea dovezi documentate, vă promit că veți ajunge să plătiți scump.

— OK. Dovezile documentate nu vor fi de fapt o problemă, dar mulțumesc pentru comentarii. Este întotdeauna plăcut să avem și câteva citate.

Și apoi închise. *El* închise telefonul. Curt Wad fumega.

La ce dovezi se referea? Să fi ajuns informațiile despre arhivele lui Nørvig atât de departe? Asta însemna căderea lui Brandt. Nemernicul naibii.

Luă telefonul cu număr secret și formă numărul lui Caspersen.

— Care este statusul incursiunii noastre în sediul poliției, Caspersen?

— Mă tem că nu unul bun. Omul nostru a intrat fără probleme, dar, imediat ce a coborât la subsol, s-a intersectat cu Hafez el-Assad. Se pare că doarme acolo.

— La naiba! Păzește arhiva lui Nørvig, nu-i așa?

— Se pare, da.

— De ce nu m-ai sunat să-mi spui?

— Am făcut-o, Curt. Te-am sunat de mai multe ori în această dimineață. Nu pe numărul acesta, pe celălalt.

— Momentan nu folosesc iPhone-ul. Din motive de securitate.

— Dar te-am sunat și pe fix.

Curt întinse mâna și apăsă ecranul. Avea dreptate. Avea mai multe apeluri pierdute înaintea apelurilor lui Søren Brandt. Caspersen sunase la fiecare douăzeci de minute de la ora opt încoace.

Chiar dormise atât de adânc alături de Beate? Era oare pentru ultima dată în viața lor?

Închise telefonul și se uită la Beate în timp ce se gândea ce să facă.

Trebuiau eliminați toți trei, nu exista altă alternativă. Arabul, Mørck și Brandt. Va hotărî mai târziu ce va face cu privire la Nete Hermansen. Nu era nici pe departe la fel de periculoasă precum ceilalți.

Apelă numărul lui Mikael de pe mobilul securizat.

— Îl putem urmări pe Søren Brandt?

— Ar trebui să putem, așa cred. Momentan, locuiește într-o casă de vacanță din Høve.

— De unde știm asta?

— Pentru că îl urmărim de când a făcut vâlvă la congresul național.

Curt zâmbi. Era pentru prima dată în acea zi.

— Bine, Mikael, ai făcut o treabă bună. Ce zici de acest Carl Mørck? Știm ce învârte?

— Da, sigur că da. Chiar acum trece prin parcarea de lângă locuința sa. Omul nostru este pe urmele lui. Dacă cineva va ști ce face, el este acela. Fostul membru al Serviciilor Secrete. Însă tot nu știm

încă unde se află arabul.

— În acest caz, te pot lumina. Este la subsolul sediului poliției. Puteți plasa pe cineva în clădirea poștei de peste drum, astfel încât să știm când pleacă. Și Mikael?

— Da?

— În seara asta, când toți din casa lui Carl Mørck vor dormi, se va întâmpla un accident. Mă urmărești?

— Incendiu?

— Da. Va începe în bucătărie. O explozie. Cu mult fum. Spune-le oamenilor noștri să se asigure că vor ieși de acolo fără să fie văzuți.

— Cred că mă voi ocupa eu personal.

— Bun. Acoperă-ți spatele și ieși rapid.

— Se rezolvă. Ce zici de Søren Brandt?

— Pune câinii pe el și fă-o acum!

33

Noiembrie 2010

Carl fu trezit de cineva care-l scutura cu putere.

Deschise ochii și văzu ca prin ceață o siluetă aplecată peste el. Încercă să se ridice, dar se simți amețit și dintr-odată, în mod inexplicabil, se trezi pe podea lângă patul său. Se întâmpla ceva, ceva foarte rău.

Spre nedumerirea lui, simți o pală de vânt ce intra prin fereastra deschisă și miros de gaz.

— Am reușit să-l trezesc pe Jesper, strigă cineva. Vomită. Ce ar trebui să fac?

— Întoarce-l pe o parte. Ai deschis fereastra? strigă înapoi silueta întunecată de lângă Carl.

Simți o palmă dură pe obraz, apoi alta.

— Carl, uită-te la mine. Concentrează-te. Ești în regulă?

El dădu din cap, dar nu era sigur.

— Trebuie să te ducem jos, Carl. Încă este prea mult gaz aici. Poți să mergi pe picioare?

Se ridică încet, clătinându-se și coborî scările nesigur. Se simțea de parcă ar fi căzut într-o gaură. Abia când stătu pe un scaun în fața ușii de la grădină, începu să distingă contururile destul de bine încât să se dezmeticească.

Se uită la prietenul lui Morten, care stătea lângă el.

— Ce dracu'? murmură el. Mai ești aici? Te-ai mutat la noi?

— Dacă a făcut-o, ar trebui să-i fim cu toții recunoscători, veni comentariul sec din patul lui Hardy.

Carl întoarse capul, încă amețit.

— Ce s-a întâmplat?

Se auzi agitație când Morten îl cără pe Jesper în jos pe scări. Fiul vitreg al lui Carl arăta și mai rău decât atunci când venise acasă după ce petrecuse timp de cincizeci de zile în Kos.

Mika făcu un gest către bucătărie.

— A fost cineva în casă. Oricine ar fi fost nu ne place.

Carl se ridică în picioare cu dificultate și se duse să vadă.

Văzu imediat cilindrul de gaz, unul de tip nou, făcut din plastic dur. Știa sigur că el nu avea așa ceva în casă. Le folosea pe cele de tip vechi, de culoare galbenă, pentru grătarul cu gaz și nu era nimic în neregulă cu ele. Și oricum, ce căuta acolo un cilindru de gaz cu tub de cauciuc atașat la regulator?

— De unde e ăsta? întrebă el, încă prea năucit ca să-și amintească numele bărbatului care stătea lângă el.

— Nu a fost aici la două dimineața când am venit să-l verific pe Hardy, răspunse tipul.

— Hardy?

— Da, a avut ieri o reacție la tratament. Temperatură, dureri de cap. Este un semn bun că răspunde atât de puternic la stimuli. În plus, aproape sigur ne-a salvat viețile.

— Nu, tu ai făcut asta, Mika, strigă Hardy din patul său.

Da, așa era, Mika.

— Explicați-mi, porunci Carl, în virtutea instinctului de polițist.

— De ieri-seară îl verific pe Hardy la fiecare două ore. Voi continua să fac asta în următoarele două zile, astfel încât să pot observa exact cum reacționează. Oricum, cu o jumătate de oră în urmă, mi-a sunat alarma și m-am trezit cu un miros de gaz. Era foarte puternic în subsol și aproape că m-a doborât când am venit aici la parter. Am închis gazul ce venea din cilindru și am deschis toate ferestrele, iar apoi am observat o cratiță pe aragaz din care ieșea mult fum. Când m-am uitat mai de aproape, am văzut că era aproape goală, în afară de un pic de ulei de măsline pe fund și o bucată dintr-un sul de prosoape de bucătărie care ardea. De aici provenea fumul.

El arătă către geamul de la bucătărie.

— Am scos-o cât de repede am putut. Încă o secundă și hârtia ar fi luat foc.

•

Carl dădu din cap spre colegul său Erling Holm, de la departamentul de investigații al pompierilor. Cu siguranță nu ținea de jurisdicția lui, dar Carl nu voia să implice poliția din Hillerød, iar Erling locuia la doar cinci kilometri distanță, în Lynge.

— Foarte urât cazul ăsta, Carl. Încă douăzeci, treizeci de secunde și acel sul de bucătărie ar fi izbucnit în flăcări și ar fi aprins gazul. Și, în măsura în care pot să-mi dau seama din greutatea cilindrului, se scursese deja foarte mult gaz. Cu regulatorul și tubul cu gaură largă pe duză, cred că nu era nevoie de mai mult de douăzeci de minute, spuse el clătinând din cap. Acesta este motivul pentru care cel care a făcut asta nu a dat focul la maxim la aragaz. Voia să fie casa plină de gaz înainte ca totul să sară în aer.

— Și nu avem nicio dificultate în a ghici care ar fi fost rezultatul, nu-i așa, Erling?

— Ca să spunem așa, Departamentul Q ar fi fost în căutarea unui nou șef.

— Explozie masivă, vasăzică?

— Da și nu. Dar cu siguranță eficientă. Toată casa, cu tot ce era înăuntru, ar fi dispărut brusc în flăcări.

— Dar Jesper, Hardy și cu mine am fi murit înainte din cauza gazelor, nu?

— Nu cred. Nu este atât de toxic. Poate v-ar fi provocat o durere de cap, spuse el râzând.

Foarte amuzanți anchetatorii ăștia de incendii.

— Ai fi ars de viu într-o clipă, iar cei de la subsol nu ar mai fi putut să iasă. Partea amuzantă este că nu sunt sigur dacă băieții noștri ar fi putut să stabilească dacă este vorba de vreo crimă. Cel mai probabil am fi localizat sursa focului ca fiind cilindrul de gaz și cratița de pe aragaz, dar ar fi putut fi luat cu ușurință drept un accident. Lipsă de atenție. Ne lovim de ea mereu în ultima vreme, acum, când toată lumea are un grătar. Ca să fiu sincer, cine a făcut asta putea să scape basma curată.

— Nu o va face nemernicul, nu și dacă am eu un cuvânt de spus.

— Ai vreo idee cine ar fi putut face asta, Carl?

— Da. Cineva cu un instrument ascuțit. Am văzut o mulțime de urme mici pe încuietoarea ușii din față. În afară de asta, nu am nicio idee.

— Ai suspiciuni?

— Viața mea este plină de ele.

Carl îi mulțumi și îl asigură pe Erling că toți cei din casă sunt în regulă, înainte de a face o rundă rapidă a vecinilor pentru a afla dacă cineva văzuse ceva. Cei mai mulți dintre ei s-au enervat. Cine nu s-ar fi enervat la cinci dimineața? Dar, în general, majoritatea păreau cu adevărat șocați, deși nimeni nu văzuse niciun suspect.

În mai puțin de o oră, Vigga era prezentă, cu părul nearanjat și cu Gurkamal fără niciun chef lângă ea, cu turban, dinții albi mari și barba extravagantă.

— O, Dumnezeule! suspină ea. Spune-mi că Jesper este bine.

— E în regulă. A vomitat pe canapea și peste patul lui Hardy, dar în afară de asta, ca nou. Dar totuși, a fost prima oară când l-am auzit spunând că o vrea pe mama lui.

— Of, Doamne, mititelul!

Niciun cuvânt despre cum se simțea Carl. Diferența dintre viitorul fost soț în curând și fiu era evidentă, într-adevăr.

Carl o auzi foindu-se pe lângă progenitura ei, când se auzi soneria de la intrare.

— Dacă s-a întors cu un alt cilindru de gaz, spune-i că mai este ceva în primul, strigă Hardy din pat. În schimb, poate reveni săptămâna viitoare.

Ce o fi făcut Mika cu omul ăla? se gândi Carl, deschizând ușa.

Fata care stătea în fața lui era palidă de nesomn. Avea cearcăne adânci sub ochi, un inel în buză și cel mult șaisprezece ani.

— Bună, spuse ea. Arătă cu degetul mare peste umăr spre casa

vecinului lui Kenn, iar felul în care se agita de jenă părea că își dislocă ceva.

— Sunt prietena lui Peter de acolo și am fost la o petrecere la clubul de tineret. Am dormit la el pentru că locuiesc în Blovstrød și nu există autobuze la ora aia noaptea. Ne-am întors cu câteva ore în urmă și Kenn a coborât la noi în subsol, după ce ai fost pe la el să-l întrebi dacă a observat ceva ciudat în jurul casei tale aseară. Ne-a povestit ce s-a întâmplat și i-am spus că am văzut ceva când am ajuns acasă, așa că Kenn mi-a zis să vin să îți povestesc despre asta.

Carl ridică o sprânceană. În mod clar, nu era la fel de amețită precum arăta, după toate acele cuvinte pe care le rostea.

— OK. Atunci spune-mi ce ai văzut.

— Era un bărbat la ușa ta când am trecut noi pe acolo. L-am întrebat pe Peter dacă îl cunoaște, dar mintea îi stătea la alte chestii, chicoti ea.

Carl continuă.

— Cum arăta omul acesta? Ai reușit să-l vezi bine?

— Da, stătea în lumină lângă ușă. Părea că se luptă cu încuietoarea, dar nu s-a întors, așa că nu l-am văzut la față.

Carl își simți umerii căzând.

— Era destul de înalt, destul de bine construit, din câte puteam să-mi dau seama, iar hainele lui erau închise la culoare. Purta o haină sau un hanorac mare, ceva de genul ăsta. Și o șapcă din tricot negru precum cea a lui Peter. I-am observat însă părul. Era foarte deschis, aproape alb. Și avea o sticlă de gaz, ceva de genul ăsta, pe jos lângă el.

Aproape alb. Informația era suficientă. Dacă avea dreptate, gorila cu părul ca de in a lui Curt Wad, bărbatul pe care îl văzuseră în Halsskov, era priceput la mai multe decât doar să conducă o camionetă.

— Mulțumesc, spuse el. Ești foarte atentă, și, într-adevăr, mi-ai fost de mare ajutor. Ai făcut bine că ai venit.

Ea începu din nou să se agite de jenă.

— Ai observat cumva dacă purta mănuși?

— Oh, am uitat de asta, spuse ea, oprindu-se pentru un moment din frământarea fizică. Da, avea mănuși. Genul ăla cu găuri la încheieturi.

Carl dădu din cap. Deci nu era cazul să-și piardă vremea căutând amprente pe încuietoarea cu cilindru. Ar fi putut avea o pistă dacă putea să identifice proveniența regulatorului, care era destul de special, dar se îndoia foarte mult că îi va duce undeva, pentru că era comercializat în mult prea multe locuri.

— Bine, dacă toată lumea este în regulă aici, voi pleca spre sediul central, anunță el grupul adunat un moment mai târziu.

Vigga îl trase de mânecă.

— Semnează asta înainte să pleci. Este o copie pentru tine, una

pentru administrația regională de stat și una pentru mine, îl informă ea, așezându-le pe toate trei pe blatul de bucătărie. *Acord privind împărțirea proprietății,* scria în partea de sus.

Îl citi rapid. Era exact așa cum conveniseră cu o zi înainte. Îl scutise pe el și îl făcuse singură.

— E în regulă, Vigga. Văd că e așa cum am stabilit împreună. E cuprins totul, până și partea despre vizitarea mamei tale. Sunt sigur că autoritățile vor fi încântate să afle că mi-ai oferit vacanță de opt săptămâni în acest sens. Ai fost foarte generoasă. Râse sarcastic și se semnă lângă numele ei.

— Și mai e și cererea de divorț, spuse ea, aruncând un alt document în fața lui.

El o semnă fără ezitare.

— Mulțumesc, iubitule, rosti ea pe nas.

Era frumos din partea ei, dar cuvântul îl făcu să se gândească la acel Rolf al Monei, care nu era cea mai dorită asociere. Era departe de a-i fi trecut supărarea. Mona nu era o persoană oarecare. Va trece un secol până când va reuși să o uite.

Pufni: *Iubitule!* Un cuvânt exagerat de despărțire, se gândi el, având în vedere cât de furtunoasă fusese căsnicia lor.

Îi înmână documentele lui Gurkamal, care era zâmbitor și care făcu o plecăciune înainte de a întinde mâna după ele.

— Îți mulțumesc pentru soția ta, spuse el în ceea ce Carl presupunea că era un accent sikh. A fost o afacere bună.

Vigga răsuflă ușurată.

— Acum că toate formalitățile sunt finalizate, vă pot spune că mă mut cu Gurkamal săptămâna viitoare deasupra magazinului său.

— Sper că este mai cald decât în ultima ta casă, adăugă Carl.

— Oh, acum că ai menționat asta, am vândut-o ieri pentru șase sute de mii. Cu o sută de mii mai mult decât ai estimat-o tu în acordul nostru. Mă gândesc să păstrez diferența, dacă este în regulă pentru tine.

Carl își pierdu cuvintele. Gherkin al ei o învățase cu siguranță un lucru sau două despre afaceri. Se mișca mai rapid decât Assad.

•

— Bine că te-am prins, Carl, spuse Laursen pe scări. Poți să urci la etaj un minut, te rog?

— De fapt, mergeam să-l văd pe Marcus Jacobsen.

— Tocmai i-am luat prânzul la pachet. Este într-o întâlnire. Ești OK?

— Da, răspunse Carl. În afară de faptul că este luni, tocmai am fost tras pe sfoară de viitoarea mea fostă soție, iubita mea și-o trage cu altul, am fost toți otrăviți cu gaz, aseară, iar casa era cât pe ce să explodeze. Mai adaugă la astea problemele și conflictele pe care mi le

oferă acest loc și nici nu pot fi mai bine. Am scăpat chiar și de diaree.

— Atunci e bine, spuse Laursen, cu trei pași înaintea lui. Auzise tot, la naiba.

— Ascultă, spuse el în cele din urmă, când stăteau în camera din spatele bucătăriei, înconjurați de frigidere și rezerve de legume. Există noutăți în cazul pistolului de bătut cuie. Fotografia cu tine și Anker împreună cu tipul lichidat. A ajuns la diverse laboratoare pentru analiză și ca să te liniștesc îți pot spune că majoritatea consideră că este un fotomontaj digital, făcut din diferite surse.

— Bineînțeles, asta am spus și eu tot timpul. Este contrafăcută. Poate cineva pe care l-am închis la un moment dat. Știi cât de răzbunători pot fi acești nemernici. Pot sta în închisoare ani de zile, gândindu-se cum să-ți facă felul într-o zi. Probabilitatea este mare să se întâmple din când în când. Dar de un lucru pot să te asigur: nu l-am cunoscut niciodată pe acest Pete Boswell cu care încearcă să mă combine.

Laursen încuviință din cap.

— Fotografia nu are puncte în jumătate de ton. Este ca și cum toate elementele cele mai mici sunt puse împreună. Nu am văzut niciodată ceva asemănător.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că practic nu este vizibilă alăturarea. Este posibil să fie mai multe fotografii editate împreună și apoi fotografiate incremental folosind o cameră Polaroid, de exemplu, ca apoi poza Polaroid să fie fotografiată cu o cameră analogică cu film care apoi să fie developat. Sau se poate să fi fost estompată cu o aplicație de editare digitală a imaginii înainte de a fi tipărită. Nu știu sigur. Iar hârtia în sine nu ne spune nimic.

— Mie îmi sună a greacă antică.

— Da, dar în ziua de azi, posibilitățile sunt nelimitate. Sau, mai exact, acum doi ani, când Pete Boswell era încă printre cei vii.

— În regulă. Dar totul merge în direcția bună, asta e ceea ce spui?

— Păi tocmai despre asta am vrut să-ți vorbesc, zise Laursen dându-i lui Carl o bere, pe care acesta o refuză. Încă nu există o concluzie, iar problema este că nu toți din laboratoare consideră că este contrafăcută. Până la urmă, ceea ce tocmai ți-am spus nu dovedește nimic, doar că este puțin suspect. Dar, din ceea ce am auzit, majoritatea consideră că cineva a făcut tot posibilul pentru a face poza să pară autentică.

— Și unde sunt eu în ecuație? Mai vor să mă pună pe tușă? Îmi spui că e o suspendare pe drum?

— Nu, nu spun asta. Ceea ce încerc să spun este că toate acestea vor dura ceva timp. Dar cred că Terje este cel care te va informa, zise și arătă către zona de luat masa.

— Terje Ploug este aici?

— Da, vine în fiecare zi, la aceeași oră, dacă este la birou. Este unul dintre cei mai fideli clienți ai mei, așa că fii drăguț cu el.

Îl găsi pe Ploug stând în colțul îndepărtat.

— Te joci de-a v-ați ascunselea, Terje? șopti, așezându-se și punându-și coatele pe masă, în imediata vecinătate a farfuriei cu legume dureros de sănătoase a lui Ploug.

— Mă bucur să te văd, Carl. Ești greu de găsit în ultima vreme. Ți-a spus Laursen despre fotografie?

— Da, mi-a spus. Se pare că încă nu am ieșit din rahat.

— Ieșit din rahat? Nimeni nu te acuză de nimic din câte știu eu. Sau da?

Carl își lăsă capul pe spate.

— Nu, oficial, nu.

— În regulă, atunci. În orice caz, uite care vor fi următorii pași. Vom face cu toții front comun. Adică eu, noi toți cei care investigăm crimele de la atelierul de reparații din Sorø și echipa olandeză care investighează crimele din Schiedam, din Olanda. În câteva săptămâni, poate câteva luni, vom compara tot ce avem în aceste cazuri de omor cu pistoale de bătut cuie. Fapte, dovezi, materiale de fond, totul.

— Și acum o să spui că voi fi chemat ca martor.

— Nu, din contră. Nu vei depune mărturie.

— De ce nu, pentru că sunt suspect în caz?

— Las-o mai moale, Carl. Ne-am dat seama că cineva încearcă să te târască prin noroi. Deci nu, nu ești suspect. Dar odată ce ajungem la întocmirea unui raport comun, am dori să îl evaluezi.

— Înțeleg. Și asta, în ciuda amprentelor mele găsite pe monede, a fotografiei dubioase și a faptului că Hardy a recunoscut că Anker era amestecat cu prietenul nostru colorat și că eu probabil îl cunoșteam pe Georg Madsen?

— Da, în ciuda acestor aspecte. După cum văd, tu ești cel care are de câștigat cel mai mult dacă acest caz va fi investigat cât mai amănunțit.

Îl bătu pe care cu palma blând pe spate. Era de-a dreptul emoționant.

•

— Este un polițist bun și corect, care încearcă tot posibilul să facă lucrurile cum trebuie și cred că ar trebui să îl respectăm pe Terje pentru asta, Carl, spuse șeful.

Biroul din colț al lui Jacobsen încă duhnea a „Meniul zilei” al lui Laursen. Să se fi înmuiat doamna Sørensen într-atât încât să permită ca farfuriile și tacâmurile murdare să stea mai mult de cinci minute?

— Da, dacă privești din perspectiva asta, încuviință Carl. Însă eu sunt încă nervos. Cazul ăsta mă scoate din minți.

Marcus își lăsă capul pe spate.

— Am vorbit cu Erling de la divizia de investigații a pompierilor. Am auzit că ai avut vizitatori aseară.

— Nu s-a lăsat cu victime.

— Nu, și slavă Domnului că a fost așa! Dar de ce s-a întâmplat, Carl?

— Pentru că cineva vrea să scape de mine. Și nu cred că e una dintre tipele cărora Jesper le-a dat papucii, spuse el încercând să zâmbească.

— Atunci cine?

— Cel mai probabil unul dintre oamenii lui Curt Wad. Tipul cu Partidul Puritan.

Jacobsen încuviință din nou din cap.

— Îl deranjăm. De aceea sunt aici. Vreau să cer să-i fie ascultat telefonul. La fel și unui tip pe nume Wilfrid Lønberg și unui jurnalist numit Louis Petterson.

— Mi-e teamă că nu pot autoriza asta, Carl.

Carl încercă să înțeleagă de ce nu, se enervă la început, se îmbufnă, pentru ca apoi să se resemneze dând din umeri exasperat. Singurul lucru pe care-l primise era sfatul de a avea grijă și instrucțiuni stricte pentru a raporta dacă se întâmpla ceva neobișnuit.

Neobișnuit. Un cuvânt al naibii de ciudat folosit acolo unde erau ei. În munca lor *totul* era neobișnuit.

Carl se ridică în picioare. Neobișnuit? Se întrebă ce ar spune șeful său dacă ar ști despre stiva de dosare plasate în birourile slab iluminate ale Departamentului materialul de arhivă pe care îl procuraseră într-o manieră care, chiar și după standardele lor, fusese mai mult decât neobișnuită.

•

Ca niciodată, ambele secretare îl salutară vesele de la recepție când ieși.

— Bună, Carl, spuse Lis, dulce ca zahărul, și doamna Sørensen scoțând un salut identic o secundă mai târziu. Aceleași cuvinte, același ton, același zâmbet primitor.

O schimbare totală.

— Aaa… bună, Cata! se bâlbâi el, adresându-se direct femeii a cărei simplă prezență era până nu demult suficientă pentru a determina echipe întregi de anchetatori duri, printre care și Carl, să facă ocoluri lungi doar pentru a evita să treacă pe lângă ea.

— Ai putea să-mi spui la ce se referă acest curs NLP la care ai participat? Nu ar fi contagios, nu-i așa?

Ea ridică din umeri, cu un limbaj corporal vesel, destinat să-i arate că era încântată că fusese întrebată, apoi îi adresă un zâmbet lui Lis înainte de a se apropia periculos de mult de Carl.

— Înseamnă programare neurolingvistică, spuse ea, cu vocea plină de mister, de parcă ar fi fost pe cale să seducă un șeic arab. Este destul de greu să explic tot, dar permite-mi să-ți dau un exemplu.

Își ridică umerii din nou, ca o mică avanpremieră a ceea ce avea să urmeze.

Își luă geanta și pescui din ea o bucată de cretă. Un obiect ciudat pe care să-l poarte o femeie în poșetă. Creta nu era pentru buzunarele pantalonilor școlarilor jucăuși? S-a revenit la egalitatea dintre sexe?

Se aplecă și trasă două cercuri pe podea, activitate care ar fi făcut-o să leșine cu doar câteva săptămâni mai înainte. Și pe alții, de asemenea. Apoi desenă un semn minus într-unul și un semn plus în celălalt.

— Așa, Carl. Un cerc pozitiv și un cerc negativ. Acum vreau să stai mai întâi într-unul, apoi în celălalt și să spui exact aceeași frază. În cercul negativ, pretinzi că vorbești cu cineva care nu-ți place, iar în cercul pozitiv, cu cineva pe care-l iubești.

— Înțeleg. Dacă doar despre asta e vorba, atunci eu pot face asta deja.

— Atunci hai să te auzim, îl îndemnă Lis, apropiindu-se cu mâinile sub sânii voluptuoși. Cine ar putea spune nu?

— Alege ceva simplu, cum ar fi: Văd că ți-ai făcut părul. Spune fraza mai întâi frumos, iar apoi nu atât de frumos.

— Nu înțeleg, minți el, cercetând părul tăiat scurt al ambelor femei. Acest lucru avea să fie prea ușor. Freza doamnei Sørensen nu era la fel de frumoasă ca a lui Lis.

— Bine, permite-mi să demonstrez pozitivul, spuse Lis. Apoi Cata poate face negativul.

Stai un pic, ar trebui să fie invers, se gândi Carl, trasând distras un cerc mic cu piciorul.

— Văd că ți-ai aranjat *părul*! zâmbi Lis cu toți dinții în timp ce vorbea. Așa vorbești cu o persoană care îți place. Acum este rândul tău, Cata.

Doamna Sørensen râse, apoi se concentră.

— Văd că ți-ai făcut părul! scuipă cuvintele cu invidie. Arăta cu adevărat înfiorătoare. La fel ca în zilele bune.

Ambele femei izbucniră în râs. Devenea totul prea feminin.

— A fost tot? Nu e tocmai o diferență de la cer la pământ, nu-i așa? Ce trebuie să înțeleg din asta?

Doamna Sørensen redeveni serioasă.

— Ideea este că exerciții de acest gen te învață să înțelegi cum mici schimbări subtile de ton pot avea impact asupra mediului în mod diferit. Îți oferă o perspectivă asupra efectelor a ceea ce spui și a tipului de semnale pe care le trimiți. Și nu în ultimul rând, ca un bonus, modul în care totul se reflectă asupra propriei persoane.

— Nu-i același lucru ca și cum ai spune că tot ce urcă va și coborî?

— Poți să-i spui și așa. Știi ce impact ai asupra *celor* din jurul tău, Carl? Asta te poate învăța cursul.

Am învățat asta cam când aveam șapte ani, se gândi.

— Uneori lucrurile pe care le spui pot părea destul de dure, Carl, continuă doamna Sørensen.

Mulțumesc pentru compliment. Mai cu seamă că vine din partea ta, se gândi el.

— Ei bine, vă mulțumesc amândurora pentru că m-ați luminat într-o manieră atât de plină de tact, spuse în cele din urmă, dornic să plece. Cu siguranță mă voi gândi.

— Încearcă mai întâi exercițiul, Carl. Intră într-unul dintre cercuri, îl îndemnă doamna Sørensen aka Cata.

Ea îi indică prin gesturi cu care trebuia să înceapă, dar el descoperi că reușise să șteargă cea mai mare parte cu tocul pantofului, în timp ce jucau șarade.

— Oops, spuse el. *Chiar* îmi pare rău, spuse retrăgându-se din aura lor. O după-amiază frumoasă, doamnelor. Fiți vesele!

34

Septembrie 1987

În timp ce stătea și privea pe fereastră, simți că o parte din ura ei dispăruse. Era ca și cum lovitura aplicată la tâmplă lui Viggo și ultima lui suflare, după ce i-a dat extractul de măselariță, o eliberaseră de presiune.

Trecu cu privirea peste Peblinge Dossering și roiurile de oameni care se bucurau de ultimele zile de vară. Oameni obișnuiți, cu vieți și destine proprii și, cel mai probabil, cu secretele și scheletele lor din dulap.

Buzele începură să-i tremure. Dintr-odată se simți copleșită de emoție. Până și Tage, Rita și Viggo erau oameni în ochii Domnului, iar acum muriseră de mâna ei.

Închise ochii și-și imagină totul. Chipul lui Viggo radiase atâta căldură când deschisese ușa. Tage fusese atât de recunoscător. Și acum era rândul lui Nørvig. Avocatul care nu o ascultase atunci când avusese nevoie disperată de ajutor. Omul care apărase atât de aprig reputația lui Curt Wad fără să-i pese de viața ei.

Dar oare avea ea dreptul să-i facă același lucru pe care i l-a făcut el ei? Să-i ia viața?

Încă se lupta cu îndoiala când îi văzu silueta pe lângă lacul din fața clădirii ei.

Deși trecuseră peste treizeci de ani, ea îl recunoscu imediat, încă îi plăcea să poarte haină de tweed cu nasturi din piele. Încă avea servieta maro sub braț. Un bărbat care aparent nu se schimbase, dar putea totuși să-și dea seama din limbajul trupului său că probabil nu mai era totul la fel ca înainte.

El făcu câțiva pași în sus și în jos pe sub castani, aruncând o privire peste lac. Își scoase o batistă din buzunar și-și tamponă fața, ca și cum și-ar fi șters transpirația sau poate lacrimile.

Abia atunci ea observă că sacoul îi era prea mare, salopeta din terilenă, de asemenea, fiindu-i largă la umeri și respectiv la genunchi. O ținută cumpărată în vremuri mai bune, pentru un trup mai bine făcut.

Pentru o secundă îi păru rău pentru bărbatul care stătea acum acolo absent și care în curând avea să pășească în mormânt.

Și dacă avea copii care-l iubeau? Nepoți?

Gândul o făcu să-și încleșteze pumnii. Pleoapele i se zbătură incontrolabil. A avut *ea* vreodată copii care să o iubească? Și din vina

cui?

Nu. Trebuia să se gândească la propria persoană și să rămână concentrată. Mâine după-amiază avea să lase această viață în urmă. Dar mai întâi trebuia să finalizeze ceea ce începuse. Ea îi făgăduise acestui bărbat care era avocat de profesie că va primi zece milioane de coroane. O făcuse în scris și un bărbat că el nu i-ar permite niciodată să-și retragă cuvântul.

Nu Philip Nørvig.

•

Stătea în fața ei, nu la fel de înalt precum și-l amintea, privind-o ca un cățeluș spăsit, cu sprâncenele ridicate. De parcă această întâlnire cu ea avea o importanță incomensurabilă pentru el, iar prima impresie pe care o făcea era crucială.

Ochii lui au fost mult mai reci atunci când a mințit în instanță și a forțat-o să rostească cuvinte nechibzuite. Nu a clipit nici măcar o dată și nu s-a lăsat impresionat de ieșirile ei emoționale. Suspinele ei se loviră de urechile lui surde, iar lacrimile ei au fost invizibile pentru el.

Erau oare acești ochi lăsați în pământ cu umilință când îl lăsă să intre aceiași cu acei ochi intransigenți? Vocea care-i mulțumea acum era oare aceeași voce implacabilă de atunci?

Îl întrebă dacă servește niște ceai, iar el acceptă oferta cu recunoștință, încă luptându-se să-și ridice ochii din podea și să o privească în ochi.

Ea îi întinse ceașca și îl privi în timp ce o bău pe toată. Pentru un moment se încruntă puțin.

Poate că nu-i place gustul, se gândi ea, dar apoi el întinse cana și mai ceru.

— Mă tem că am nevoie de susținere, domnișoară Hermansen. Trebuie să vă spun atât de multe lucruri.

În cele din urmă, ridică privirea și se uită la ea. Iar cuvintele care ar fi trebuit să rămână nespuse au început să curgă de pe buzele lui. Dar prilejul pentru a face asta trecuse de mult.

— Când am primit scrisoarea ta, Nete… începu el. Îmi pare rău, pot să mă adresez neprotocolar?

Ea încuviință din cap aproape imperceptibil. Nu-i păsase atunci, de ce ar trebui acum?

— Când am primit scrisoarea ta, m-am confruntat brusc cu ceva care mă măcina de foarte mult timp. Ceva pentru care aș dori să mă revanșez, dacă acest lucru ar fi posibil. Trebuie să mărturisesc că am venit astăzi la Copenhaga cu intenția de a-mi salva atât viața proprie, cât și pe cea a familiei mele. Banii nu sunt lipsiți de importanță, trebuie să recunosc, dar am venit ca să îmi cer scuze.

Își drese glasul și mai luă o înghițitură de ceai.

— În ultimii ani m-am gândit adesea la fata disperată care a cerut

dreptate în instanțe și a sfârșit prin a fi internată la azilul de la Brejning. Și m-am întrebat ce se petrecea cu mine când am anulat acuzațiile pe care le-ai adus împotriva lui Curt Wad. Știam, desigur, că ceea ce spuneai putea fi adevărat. Toate acele acuzații despre cât de slabă de minte și periculoasă erai erau în mod foarte evident inaplicabile fetei care stătea în fața mea în boxa martorilor, luptând pentru viața ei.

Înclină capul o clipă. Când își ridică privirea, pielea lui palidă părea și mai incoloră decât înainte.

— Te-am eliminat din mintea mea când s-a închis cazul. Și acolo ai rămas, alungată din memorie până în ziua în care am citit despre tine în ziare. Despre cum te-ai căsătorit cu Andreas Rosen. O femeie atât de inteligentă și frumoasă, continuă el dând din cap în semn aprobator. Te-am recunoscut imediat. Mi-am amintit totul și mi-a fost rușine.

Sorbi din nou ceaiul și Nete aruncă o privire spre ceas. În orice moment, otrava avea să-și facă efectul. Numai că ea nu-și dorea asta, nu încă. Dacă putea opri timpul. Acesta era momentul ei de recunoaștere a nedreptății ce i se făcuse. Cum putea să-l lase să mai bea? Se căia pentru faptele lui, era evident.

Nu-l putea privi, în timp ce el continuă să vorbească. Răul pe care se pregătea să-l înfăptuiască deveni și mai evident atunci când privi în ochii lui plini de încredere. Nu-și imaginase vreodată că putea avea astfel de sentimente. Nicio secundă.

— La momentul respectiv lucram pentru Curt Wad de câțiva ani. M-am lăsat ademenit, recunosc. Trebuie să mărturisesc că mental nu sunt la fel de puternic ca el. Clătină din cap și duse din nou ceașca la buze.

— Dar când te-am văzut pe coperta acelei reviste, am hotărât să-mi reevaluez faptele pe care le-am comis… și știi ce mi-a devenit clar?

Nu așteptă răspunsul ei și nu observă cum ea se întoarse încet să-l mai privească încă o dată, clătinând din cap.

— Mi-am dat seama că am fost exploatat și indus în eroare, și că s-au întâmplat foarte multe lucruri în acea perioadă, pe care acum le regret. Mi-a fost greu să-mi recunosc greșelile. Vreau să știi asta. Dar privind înapoi prin dosarele mele, am văzut cum Curt Wad mă păcălise mereu cu minciuni și adevăruri denaturate sau reprimate. Am realizat că a profitat de mine destul de sistematic.

El întinse cana pentru a cere mai mult ceai, determinând-o să se întrebe o clipă dacă a uitat cumva să adauge extractul.

Ea îi mai turnă ceai, apoi observă că începuse să transpire, respirația devenindu-i grea și sacadată. El nu părea conștient de modificarea stării sale. Avea prea multe în minte.

— Misiunea în viață a lui Curt Wad a fost – și este – de a-i distruge

pe cei pe care îi consideră nepotriviți să împărtășească această țară cu el și cu alte așa-numite persoane normale, remarcabile. Spre rușinea mea, pot spune acum că acest lucru a dus la faptul că personal a efectuat mai mult de cinci sute de avorturi, adesea fără cunoștința femeilor însărcinate și aproape întotdeauna împotriva voinței lor, și cred că el a cauzat în mod conștient sterilitate ireversibilă, prin mijloace chirurgicale, în tot atâtea cazuri.

O privi ca și cum el ar fi fost cel care a mânuit bisturiul.

— Dumnezeule mare, acest lucru este atât de îngrozitor. Cu toate acestea, sunt obligat să mărturisesc.

Cuvintele lui Nørvig fură însoțite de un suspin care își aștepta eliberarea de ani de zile.

— Prin colaborarea sa cu o organizație care se numește Cauza, a cărei activitate am administrat-o câțiva ani, Wad a stabilit contactul cu zeci de medici care împărtășeau convingerile și determinarea sa. Cu greu ți-ai putea imagina anvergura pe care a avut-o.

Nete încercă și nu-i fu foarte greu.

Nørvig își strânse buzele, luptându-se acum cu lacrimile care-i curgeau pe obraz.

— Am ajutat la uciderea a mii de copii nenăscuți, Nete, spuse cu un suspin și continuă cu o voce tremurândă. La distrugerea vieții a tot atâtor femei inocente. Jale și mizerie, asta a provocat viața mea, Nete. Asta am creat.

Vocea îi tremura atât de violent încât fu nevoit să se oprească.

Își întoarse privirea spre ea, căutând iertare. Era atât de evident, iar Nete nu mai știu ce să spună sau să facă. În spatele expresiei calme pe care o afișa, simți că se prăbușește. Era oare corect ce-i făcea ea acestui om? Chiar era?

Pentru o clipă, aproape că-i veni să-i ia mâna. Pentru a-i oferi iertarea și a-i ușura povara în timp ce aluneca în inconștiență. Dar nu putu. Poate pentru că și ea simțea rușine. Sau poate că mâna ei avea voință proprie.

— Cu câțiva ani în urmă m-am hotărât să spun tot ce știam. Presiunea devenise prea mare pentru mine, dar Curt Wad a intervenit și mi-a luat tot ce am avut. Practica de drept, onoarea, respectul de sine. Aveam un partener de afaceri pe nume Herbert Sønderskov. Curt i-a divulgat informații despre mine care m-ar fi distrus pentru totdeauna. M-am certat cu amândoi și am amenințat că voi divulga toate secretele Cauzei. M-au denunțat la poliție în mod anonim, susținând că am delapidat fonduri din conturile clienților mei. Și, deși nu era adevărat, au făcut să pară așa. Au avut acces la toate documentele, au avut contacte și nu în ultimul rând mijloacele de a face așa cum au considerat.

Nørvig își lăsă capul în jos. Ochii lui începură să se zbată.

— Herbert, porcul acela. A umblat mereu după soția mea. El mi-a spus că, dacă nu-mi țin gura, se vor asigura că voi merge la închisoare, spuse clătinând din cap. Fiica mea nu ar fi făcut față umilinței. Nu puteam face nimic. Wad era periculos, și încă este. Nete… Mă auzi? Trebuie să stai departe de el.

Apoi căzu în față, vorbind în continuare, deși cuvintele lui erau încâlcite. Ceva legat de tatăl lui Wad, care se credea Dumnezeu. Despre ființe umane cinice și pline de sine. Psihopați.

— Soția mea m-a iertat atunci când am dat faliment, spuse el cu o claritate bruscă în voce. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a fost – își căută pentru un moment cuvintele, împroșcând salivă și încercând să înghită – bun cu mine și mi-a permis să te văd azi, Nete. Și îi promit lui Dumnezeu să rămân cu El din această zi încolo. Cu banii tăi, Nete, familia mea și cu mine am putea…

Și brusc căzu la podea, lovind cu cotul brațul scaunului. Pentru o clipă arătă de parcă urma să vomite, cu stomacul în convulsii și ochii larg deschiși. Apoi se ridică brusc în picioare.

— De ce sunt atât de mulți oameni aici dintr-odată, Nete? întrebă cuprins frică.

Încercă să spună ceva, dar nu-și găsi cuvintele.

— De ce mă privesc cu toții? mormăi Nørvig, căutând cu ochii lumina de la fereastră.

Începu să plângă, întinzându-și mâinile ca să pipăie aerul.

Nete plânse cu el.

35

Noiembrie 2010

Assad și Rose nu semănaseră niciodată atât de mult. Expresii întunecate, sumbre și niciun zâmbet.

— Nebuni, exclamă Rose. Ar trebui aliniați și obligați să-și inhaleze gazul, până când se ridică la cer și dispar pentru totdeauna. Cât de josnici pot fi, să încerce să ardă de vii cinci oameni doar ca să-ți închidă ție gura, Carl? Nu pot suporta asemenea lucruri.

— Acum au reușit să închidă exact atât gura ta, Carl, spuse Assad formând un zero din degetul arătător și cel mare. Acum știm că suntem pe drumul cel bun. Porcii ăștia au multă murdărie sub covoare, și acum știm asta.

Lovi cu pumnul în palmă. Dacă cineva ar fi primit pumnul ăla, l-ar fi durut ca dracu'.

— O să punem mâna pe ei, Carl, continuă el. Vom lucra zi și noapte, vom închide acest nenorocit de Partid Puritan și vom opri Cauza și celelalte rahaturi în care este Curt Wad implicat.

— Mult noroc, Assad! Dar mă tem că nu va fi atât de ușor și, fără îndoială, nu va fi lipsit de riscuri. Cred că ar fi o idee bună ca voi doi să rămâneți și să faceți treabă aici în următoarele două zile, spuse el zâmbind. Presupun că asta și intenționați.

— Norocul nostru că sâmbătă seara, cel puțin, eram eu aici, adăugă Assad. A venit cineva să se uite în jur. Era în uniformă de poliție, dar când am ieșit din birou, l-am speriat bine.

Cine nu s-ar fi speriat bine dacă vedea ochii sângeroși ai lui Assad la ora aceea în noapte? cugetă Carl.

— Ce căuta? întrebă el. Și de unde era? Ai reușit să afli?

— Mi-a spus tâmpenii, Carl. Ceva despre cheia de la arhivă și multe alte prostii. Căuta ceva al nostru, sunt sigur de asta. A intrat în biroul tău, Carl.

— Se pare că avem de-a face cu o organizație destul de extinsă, spuse Carl și se întoarse spre Rose. Ce ai făcut cu dosarele lui Nørvig, Rose?

— Sunt în buda de bărbați. Și mi-am adus aminte. Dacă trebuie să stai în picioare la buda femeilor, nu uita să lași capacul înapoi jos când ai terminat, bine?

— De ce? spuse Assad.

Deci el era vinovatul.

— Dacă ai ști de câte ori am avut această discuție, Assad, mai bine

ai juca bambilici acum în tabăra de cercetași din Langeland, poți fi sigur.

Era clar, din expresia lui Assad, că nu avea habar ce voia să spună. Și de altfel nici Carl.

— OK, atunci ascultă. Ai uitat să lași jos capacul după ce ți-ai făcut treaba, nu? întrebă ridicând un deget în aer. *Unu.* Toate capacele de W.C. sunt scârboase pe interior. Și, uneori, scârbos nici măcar nu este cuvântul potrivit. *Doi.* Atunci când femeile trebuie să folosească toaleta și capacul este ridicat, degetele lor intră contact cu acesta înainte de a se așeza. *Trei.* Atingerea capacului înseamnă că avem tot felul de microbi pe degetele noastre atunci când ne ștergem, ceea ce nu este deloc igienic. Dar poate că nu ai auzit niciodată de infecții urinare… *Patru.* De ce trebuie să ne spălăm pe mâini de două ori, doar pentru că tu nu poți să faci ceva simplu precum lăsarea capacului în jos? Este corect? Nu, nu este! spuse ea punându-și pumnii în șolduri. Dacă ai învăța să lași capacu' jos după pipi, nu am lua microbi, nici eu și nici tu, pentru că tu oricum urmează să te speli pe mâini. Cel puțin, sper naibii că așa faci.

Assad stătu un moment și se gândi.

— Crezi că ar bine pentru mine să ridic capacul înainte să fac pipi? Pentru că atunci voi avea eu microbi și va trebui să mă spăl pe mâini chiar înainte de a începe.

Rose ridică din nou degetul spre el.

— În primul rând, acesta este exact motivul pentru care voi, bărbații, trebuie să vă așezați atunci când faceți pipi. În al doilea rând, dacă vă considerați prea masculini pentru a vă așeza, amintiți-vă doar că bărbații cu colon normal trebuie să se așeze din când în când pentru a-și face treaba, caz în care trebuie să lase capacul jos. Bineînțeles, presupunând că nu faceți treaba mare din picioare.

— Dar dacă o doamnă a fost acolo înaintea noastră nu trebuie să lăsăm jos capacul, pentru că atunci va fi deja jos, adăugă Assad. Și știi ce, Rose? Cred că acum voi căuta mănușile mele frumoase, din cauciuc de culoare verde, și voi rezolva toaleta pentru domni cu aceste două ajutoare fine ale mele – își ridică mâinile în aer. Ele vor atinge capacele de toaletă și vor ajunge în țeava cotită. Din fericire, unora dintre noi nu ne displace să ne murdărim mâinile, prietena mea mofturoasă.

Carl văzu cum obrajii lui Rose înroșiți rapid erau pe punctul de a stârni o chelfăneală gigantică. Instinctiv, păși între părțile beligerante. Sfârșitul discuției. Slavă Domnului, educația lui în acest sens fusese rezonabilă. Cum altfel, într-o casă în care capacul toaletei avea o husă portocalie și pufoasă?

— OK, voi doi, să revenim la oile noastre, interveni Carl. Avem o tentativă de incendiere a casei mele și avem un tip care se strecoară

aici la subsol, căutând să ne sustragă probele. Oricine poate intra în toaleta unde ai ascuns dosarele lui Nørvig, Rose, deci crezi că e o idee bună să le ținem acolo? Nu cred că un semn cu „Defect” va descuraja un spărgător, nu crezi?

Scoase o cheie din buzunar.

— Nu, dar asta s-ar putea să-l descurajeze. Și acum că ai adus vorba de siguranță, nu mă gândesc să stau pe aici mai mult decât este necesar. Adică, nu este tocmai confortabil aici, nu? Am chestii în geantă cu care să mă apăr în caz că se întâmplă ceva, dar totuși.

Carl se trezi gândindu-se la spray-uri lacrimogene și pistoale cu gloanțe oarbe, chestii urâte pentru care Rose sigur nu avea autorizație.

— Bine, dar, oricum, fii atentă Rose.

Se strâmbă la el. Ea însăși era aproape o armă.

— Am studiat toate dosarele lui Nørvig și am introdus numele tuturor inculpaților în baza mea de date.

Așeză pe biroul din fața lui mai multe foi de hârtie, prinse împreună.

— Uite lista. Reține că unele dintre rapoarte poartă semnătura unui notar numit Albert Caspersen. Pentru cei dintre voi care nu cunoașteți acest nume, vă informez că este un personaj marcant al Partidului Puritan și se pare că toată lumea este de părere că va prelua conducerea lui după Wad.

— Deci a lucrat pentru firma lui Nørvig?

— Nørvig & Sønderskov, da. Apoi, când s-a dizolvat parteneriatul, Caspersen s-a mutat la o altă firmă de avocatură din Copenhaga.

Carl examină paginile. Rose făcuse patru coloane pentru fiecare caz în parte. Unul cu numele clientului pe care firma îl apăra, unul cu numele reclamantului, celelalte două pentru data și natura cazului.

A patra coloană conținea un număr neobișnuit de mare de reclamații cu privire la abuzul făcut în cadrul efectuării testelor de inteligență, neglijență medicală generală și, cel mai important, cazuri care implicau intervenții ginecologice „nereușite” sau inutile. Coloana cu „Nume” cuprindea nume de familie daneze, precum și multe nume ce păreau străine.

— Am ales unele cazuri și le-am cercetat destul de meticulos, spuse Rose. În opinia mea, avem de-a face aici cu unul dintre cele mai sistematice abuzuri pe care le-am văzut vreodată. Discriminare pură, o mentalitate de tip *Übermensch*[1], demnă de dispreț. Dacă acesta este doar vârful aisbergului, atunci, acești bărbați se fac vinovați de un număr infinit de crime împotriva femeilor și a copiilor nenăscuți.

Ea indică cele cinci nume care apăreau cel mai des: Curt Wad, Wilfrid Lønberg și încă trei.

— Dacă intri pe pagina de internet a Partidului Puritan, patru dintre aceste nume apar ca membri influenți, al cincilea fiind decedat.

Ce părere aveți despre asta, *meine Herren*[2]?

— Dacă acest gunoi va ajunge vreodată să aibă un cuvânt de spus în Danemarca, va fi război, Carl, îți promit asta, mârâi Assad, ignorând sunetul infernal al telefonului de pe biroul său. Era a nu știu câta oară când îi asalta timpanele în acea dimineață.

Carl îl privi pe Assad cu ochii întredeschiși. Acest caz îl afecta mai mult decât oricare altul la care lucraseră împreună. Același lucru era valabil și pentru Rose. Era ca și cum i-ar fi afectat direct. Și nici nu era de mirare, dat fiind că ambii veneau cu sechelele lor, iar el îi trimisese direct în luptă. Și totuși, lui Carl i se părea încă ciudat modul în care Assad ajunsese să se implice atât de profund într-un caz care-l răscolea așa cum o făcea acesta.

— Dacă cineva poate scăpa basma curată după ce deportează femeile pe o insulă, continuă Assad încruntat, după ce a luat viața atâtor copii nenăscuți și după ce a sterilizat atât de multe femei, atunci probabil că ar putea face orice, fără consecințe, Carl. Și devine o problemă majoră dacă persoana respectivă ajunge membru în parlamentul țării sale.

— Ascultați-mă amândoi. Ceea ce investigăm în primul rând este dispariția a cinci persoane, nu? Rita Nielsen, Gitte Charles, Philip Nørvig, Viggo Mogensen și Tage Hermansen. Toți dispar cam în același timp și niciunul dintre ei nu reapare. Acest fapt în sine deja dă curs suspiciunii că avem de-a face cu o crimă. Pe de o parte, am stabilit numitorii comuni, Nete Hermansen și azilul pentru femei de la Sprogø. Pe de altă parte, există multe lucruri care se învârt în jurul lui Curt Wad și al activităților sale care, cu siguranță, necesită atenția noastră. Poate că ar trebui să ne concentrăm pe munca lui Wad, dar poate nu. În orice caz, primul nostru obiectiv ar trebui să fie clarificarea acestor dispariții. Pentru restul ar trebui probabil să ne adresăm autorităților de securitate din PET sau Centrului Național de Investigații. Este în afara ligii noastre, un caz prea mare pentru ca trei persoane să se descurce singure și mai are și potențial exploziv.

Assad era clar nemulțumit.

— Ai văzut și tu urmele făcute cu unghiile pe ușa celulei de pedeapsă de pe Sprogø, Carl. Ai auzit cu propriile urechi ce a spus Mie Nørvig despre Curt Wad și poți citi această listă cu proprii ochi. Trebuie să mergi și să-l iei la întrebări pe porcul ăsta bătrân despre toate aceste crime dezgustătoare. Asta e tot ce am de spus.

Carl ridică mâna. Vibrația mobilului său veni ca o întrerupere binevenită a dezacordului lor. Cel puțin, la asta se gândi până când văzu că este Mona.

— Da, Mona, ce dorești? spuse el, pe un ton mai detașat decât intenționase.

Căldura vocii ei era însă la fel cum sperase el.

— A trecut atât de mult de când nu te-am auzit, Carl. Ți-ai pierdut cheia?

El ieși pe coridor.

— Nu, doar că nu am vrut să vă deranjez. Mă gândeam că poate Rolf mai este prin zonă.

Tăcerea care urmă nu fu foarte incomodă, dar totuși îl doborî. Există atât de multe modalități de a-i spune femeii după care ești nebun că nu vrei să o împărți cu nimeni altcineva. Iar deznodământul este aproape întotdeauna o despărțire.

El numără secundele și fu pe punctul de a închide din pură frustrare, când râsul de proporții olimpice aproape că îi sparse timpanul.

— O, Doamne, ești atât de dulce, Carl! Ești gelos pe un câine, dragă! Mathilde m-a convins să mă ocup de cățelul ei Cairn Terrier, în timp ce este plecată la un curs.

— Un câine? Carl simți imediat cum se dezumflă ca un balon. Atunci de ce naiba a trebuit să spui chestii de genul: Nu-ți face griji, Carl. Vom vorbi despre asta altă dată, atunci când te-am sunat? Am fost la capătul nervilor.

— Ascultă, prostuțule. Poate am să te învăț că unele femei poate nu au chef să discute nimicuri la prima oră a zilei cu iubiții lor, până nu au șansa să petreacă o jumătate de oră în fața oglinzii.

— Am impresia că-mi spui că a fost un test.

Ea râse.

— Ești un polițist bun, nu-i așa?

Un alt mister rezolvat.

— Am trecut testul?

— Vom vorbi despre asta diseară. Bineînțeles, dacă nu te deranjează că va fi și Rolf de față.

•

Ieșiră de pe Roskildevej și intrară pe Brøndbyøstervej, strada cu grupuri de blocuri-turn care se ridicau pe ambele părți ale drumului.

— Cunosc Brøndby Nord destul de bine, spuse Assad. Tu cunoști zona, Carl?

El încuviință din cap. De câte ori fusese aici în patrulă? Se spune că Brøndbyøster fusese cândva o comunitate plină de viață, cu trei piețe agitate, un loc care avea toate datele pentru a fi o zonă perfectă. Cartiere bune, oameni cu putere de cumpărare. Și apoi au venit una după alta centrele comerciale: Rødovre Centrum, Glostrup Centret, Hvidovre Centret, hipermarketurile Bilka din Ishøj și Hundige. Locul nu a avut nicio șansă. Magazinele s-au închis de parcă ar fi fost o epidemie. Magazine decente, bine administrate, iar acum sunt toate o ruină. Brøndby părea cel mai neglijat centru orășenesc din țară. Unde era strada pietonală, unde erau buticurile și magazinele,

cinematograful, facilitățile comunitare? Acum singurii oameni care locuiau aici erau cei suficient de mobili pentru a face cumpărături în altă parte sau ale căror cerințe erau minimale.

Era mai mult decât evident în Brøndbyøster Torv și Nygårds Plads. În afară de echipa sa de fotbal, Brøndby nu prea avea motiv de mândrie. Era un oraș mort, iar zona cea mai nordică, Brøndby Nord, demonstra asta cu precădere.

— Da, îl știu destul de bine, Assad. De ce întrebi?

— Sunt sigur că nu foarte multe femei însărcinate din Brøndby Nord ar fi putut scăpa din plasa rețelei lui Curt Wad. Mă duce cu gândul la medicii din lagărele de concentrare care stăteau în vagoanele de tren și sortau evreii, spuse el.

Poate că exprimarea era dură, dar Carl încuviință totuși în timp ce privea în fața podului care ducea spre șinele trenului S. Puțin mai departe se vedea satul vechi. O oază în jungla de asfalt. Căsuțe vechi cu acoperișuri de stuf și pomi fructiferi adevărați, care nu fuseseră cultivați prin altoire continuă. Aici era suficient loc pentru ca oamenii să respire.

— Trebuie să mergem de-a lungul Vestre Gade, spuse Assad, verificând navigatorul. Brøndbyøstervej este o stradă cu sens unic, așa că va trebui să mergi până la Park Allé și să te întorci de acolo.

Carl se uită la indicatoare. Părea destul de corect. Apoi, exact când intrară în sat, văzu umbra unui camion care venea direct spre ei de pe un drum lateral. Înainte de a putea reacționa, vehiculul se izbi în partea din spate a Peugeotului cu o asemenea forță, încât mașina fu smulsă de pe carosabil și proiectată pe trotuar, unde se opri într-un gard viu des. Secundele care trecură ca niște minute fură umplute de un amalgam de sunete de sticlă spulberată, metal zdrobit și loviturile airbagurilor care le explodară în față. Și apoi se termină. Auziră șuieratul motorului și voci care strigau apropiindu-se. Asta a fost tot. Se uitară unul la altul, agitați, dar ușurați, în timp ce airbagurile se dezumflau.

— Uite ce ai făcut cu gardul meu viu, exclamă un bătrân, în timp ce coborau din mașină. Nicio urmă de îngrijorare pentru starea lor de sănătate. Din fericire, erau bine.

Carl ridică din umeri.

— Vorbiți cu compania de asigurări. Biroul de restaurare a mediului. Aruncă o privire spre cei mai apropiați martori. A văzut cineva ce s-a întâmplat?

— Era o camionetă care circula aiurea pe o stradă cu sens unic și apoi înapoi pe Brøndbyøstervej. A continuat până pe bulevardul Højstens, cred, spuse unul.

— Venea de pe Brøndbytoften. A stat parcată acolo ceva vreme. Nu pot să vă spun altceva decât că era albastră, spuse un altul.

— Nu, era gri, interveni al treilea.

— Nu cred că cineva a reușit să vadă numărul, nu? spuse Carl, evaluând daunele. La fel de bine putea să sune la tractări și să rezolve rapid. După cum îi știa, el și Assad aveau să meargă cu trenul S înapoi.

Iar dacă instinctul său era corect, nu avea niciun rost să întrebe în jurul zonei industriale de la Brøndbytoften dacă cineva știa ceva despre camioneta respectivă.

Era o încercare obraznică de a-l elimina. Cu siguranță nu a fost un accident.

•

— Te-ai fi gândit? Casa lui Curt Wad este chiar vizavi de Academia de Poliție. Nici că mă puteam gândi la o acoperire mai bună pentru toate nelegiuirile ce se petreceau în interior, ce zici Assad? Cine ar fi căutat vreodată aici?

Assad arătă spre o plăcuță cu nume din alamă fixată pe peretele din cărămidă galbenă de lângă ușa din față.

— Acesta nu este numele lui, Carl. Scrie „Karl-Johan Henriksen, medic ginecolog".

— Știu, Wad și-a vândut clinica. Uite, există două sonerii, Assad. Să încercăm la cea de sus, bine?

Auziră o versiune înăbușită a Big Benului de undeva din interior. Întrucât nu apăru nimeni, după încercări repetate la ambele sonerii, o luară prin capătul casei pe lângă vechile grajduri de culoare galben-spălăcit, cu acoperiș din țigle, care arătau ca pe vremea regelui Cnut.

Grădina era un mic scuar alungit, mărginit de tufe de hurmuzi și înconjurată de un gard din lemn. Erau câteva straturi de flori care păreau destul de bine îngrijite și un șopron în stare precară.

Se aventurară până în mijlocul gazonului și observară chipul unui bătrân care se uita pe fereastră la ei din ceea ce părea a fi camera de zi. Era fără îndoială Curt Wad.

El clătină din cap spre ei. Carl își ridică insigna până la geam, gest ce îl determină pe Wad să repete mișcarea plină de desconsiderație. În mod evident nu avea intenția de a-i lăsa să intre.

Apoi Assad urcă scările și împinse ușa din spate. Se deschise.

— Curt Wad, spuse el în ușă. Putem intra?

Carl îl privi pe Wad pe fereastră. Răspunsul său părea o tiradă plină de furie, deși Carl nu putu auzi ce spunea.

— Mulțumesc foarte mult, sunteți amabil, spuse Assad și se strecură înăuntru.

Băgăcios obraznic, se gândi Carl și intră după el.

— Ați pătruns pe o proprietate privată. Vă rog să plecați imediat, protestă Wad. Soția mea se află pe patul de moarte la etaj și nu am chef de vizitatori.

— Și noi suntem într-o dispoziție proastă, așa cum se mai întâmplă,

replică Assad.

Carl îl apucă de mânecă.

— Ne pare rău să auzim asta, domnule Wad. Vom fi rapizi, promit.

Se așeză neinvitat pe un scaun rustic cu panouri de stejar, deși proprietarul casei rămase în picioare.

— Avem o bănuială că știți de ce suntem aici, judecând după jocurile pe care le-ați jucat cu noi în dimineața aceasta. Dar vă fac un rezumat.

Carl se opri pentru a observa reacția lui Wad la informația lui privind cele două atentate la viața sa, dar nu văzu nimic. Cu toate acestea, limbajul corpului bărbatului le spunea că nu sunt bineveniți și că ar face bine să plece, cu cât mai devreme cu atât mai bine.

— Pe lângă faptul că am verificat puțin activitățile dumneavoastră în diferite organizații și partide politice, suntem aici pentru că am dori să știm dacă numele dumneavoastră poate fi legat de dispariția mai multor persoane la începutul lunii septembrie 1987. Dar înainte să pun întrebări la obiect, ar fi ceva ce ați dori să ne spuneți în acest sens?

— Da. Vă spun să plecați.

— Nu înțeleg, spuse Assad. Aș fi putut să jur că tocmai ne-ați invitat.

Assad era lipsit de strălucirea obișnuită din ochi. Tenace, aproape agresiv. Carl era conștient că trebuia ținut din scurt.

Bătrânul era pe punctul de a protesta, dar Carl ridică mâna.

— Așa cum am spus, vă pun doar câteva întrebări scurte. Și stai liniștit un minut, Assad.

Carl aruncă o privire. Observă o ușă care dădea spre grădină, o alta spre ceea ce părea o sufragerie și apoi un set de uși duble care erau închise. Toate erau din placaj furniruit cu tec. O amenajare tipică a anilor șaizeci.

— Presupun că acolo este sala de operații a lui Karl-Johan Henriksen? Este închisă acum?

Curt Wad încuviință din cap. Carl văzu că bărbatul era în alertă, dar se controla, însă furia lui urma să apară odată ce interogatoriul devenea mai intens.

— Deci, oricine ar intra pe ușa din față ar avea trei opțiuni. Să urce scările până la primul etaj, unde se află soția dumneavoastră, să facă stânga spre sala de operații sau dreapta, prin sala de mese și, probabil, în bucătărie. Este corect?

Wad dădu din nou din cap, cel mai probabil nedumerit de direcția în care se îndrepta Carl, dar rămase tăcut.

Carl verifică din nou ușile. Dacă urma un atac, probabil că ar fi venit dinspre ușile duble ale sălii de operații, se gândi el. Era cu ochii pe ele și cu o mână pe pistol.

— La ce dispariții vă referiți? întrebă în cele din urmă bătrânul.
— Un anume Philip Nørvig. Știm că a lucrat pentru dumneavoastră.
— Înțeleg. Nu l-am mai văzut de douăzeci și cinci de ani. Dar au fost și alții, spuneți? Cine?
Bun, părea să se mai fi calmat puțin.
— Oameni care au avut legături cu Sprogø într-un fel sau altul, răspunse Carl.
— Ei bine, mă tem că nu vă pot ajuta. Sunt din Fyn, spuse Wad cu un zâmbet de superioritate.
— Dar opinia dumneavoastră profesională a contribuit la trimiterea multor femei pe insulă. Mai mult, ați fost responsabilul unei organizații foarte bine conduse care a plasat acolo femei între anii 1955 și 1961. În același timp, această organizație pare să fi fost implicată într-un număr remarcabil de cazuri de avort forțat și sterilizare ilegală.
Zâmbetul lui Wad se lărgi.
— Și a existat vreo condamnare vreodată? Nimic. Au fost numai tâmpenii, marea majoritate. Vă referiți aici la femeile retardate mintal din Sprogø? Nu văd care ar fi legătura cu cazurile pe care le investigați. Poate că ar trebui să vorbiți cu Nørvig.
— Nørvig a dispărut în 1987.
— Da, dacă așa spuneți. Dar poate că avea motive întemeiate. V-ați uitat bine? Poate că a stat la baza a ceea ce căutați voi.
Aroganța bărbatului era uluitoare.
— Nu stau să ascult asta, Carl, spuse Assad întorcându-se spre Wad. Știai că suntem pe drum spre tine, da? Nici nu ai venit la ușă să vezi cine e. Știai că mașina pe care ai trimis-o să ne aștepte nu a reușit să ne oprească. Și acum ești în rahat.
Assad se apropie de bărbat. Lucrurile luau rapid o întorsătură nefericită. Încă aveau nevoie să scoată de la Wad o grămadă de informații. La cum se petreceau lucrurile, se pare că el se închidea ca o scoică.
— Nu, stai, Carl, spuse Assad, când își dădu seama că superiorul său urma să intervină.
Își așeză brațele în jurul taliei bătrânului, care era cu un cap mai înalt decât el, îl ridică și apoi îl așeză forțat într-un fotoliu de lângă șemineu.
— Acum te avem mai bine sub control. Noaptea trecută ai încercat să-l omori pe Carl și pe prietenii lui incendiindu-i casa. Cu o seară înainte, ai încercat să furi probe de la sediul poliției. Au fost incinerate documente. Toată munca murdară a fost făcută de oamenii tăi. Crezi că vom fi mai drăguți cu tine decât ai fost tu cu noi? Pentru că dacă e așa, te înșeli amarnic!
Wad stătea calm și liniștit, zâmbindu-i lui Assad. Omul aproape că

și-o dorea.

Carl continuă pe același ton agresiv ca Assad.

— Poate ne spui unde ar fi putut să dispară Louis Petterson, Wad?

— Cine?

— Nu-ți bate joc de mine. Știi foarte bine pe cine ai pe statul de plată de la Benefice.

— Benefice? Oare ce este asta?

— OK, atunci explică-mi de ce te-a sunat Louis Petterson imediat după ce l-am întrebat despre tine într-un bar din Holbæk.

Zâmbetul i se înțepeni ușor pe față. Carl văzu că și Assad observă asta. La prima referire la ceva ce îl viza direct Wad reacționase. *Touché!*

— Și înainte de asta de ce te-a sunat Herbert Sønderskov? Conform informațiilor noastre, asta ar fi fost imediat după ce am fost să-i vedem pe el și pe Mie Nørvig în Halsskov. Ai vreun comentariu?

— Niciunul.

Curt Wad își așeză mâinile în mod demonstrativ pe brațele scaunului, semn că de acum înainte va rămâne tăcut.

— Povestește-mi despre Cauză, continuă Carl. Un fenomen cel puțin interesant. În curând va fi în toate ziarele. Va afla toată lumea. Cum te face să te simți? Până la urmă, ești fondatorul ei, nu-i așa?

Niciun răspuns. Stătea în continuare cu mâinile încleștate pe brațele scaunului.

— Ești pregătit să-ți asumi implicarea în dispariția lui Philip Nørvig? Pentru că, dacă ești, am putea să ne concentrăm eforturile doar în direcția asta, în locul tuturor celorlalte matrapazlâcuri cu partide politice și organizații secrete.

Reacția lui Wad era decisivă. Așa îi spunea lui Carl toată experiența lui de până acum. Oricât de vag ar fi fost răspunsul, l-ar fi ghidat cu privire la ce strategie să adopte pentru a se descurca cu fosila aceea de infractor. Va profita de ocazie și-și va admite implicarea ca să salveze partidul sau va încerca să se salveze pe sine? Carl înclina să creadă că va merge pe a doua variantă.

Dar Wad nu reacționă deloc.

Carl se uită la Assad. Se gândea la același lucru? Că în ochii lui Curt Wad, o înțelegere pe cazul Nørvig nu era un schimb echitabil pentru Cauză. Nu avea de gând să cadă la o înțelegere pentru infracțiunea mai mică, cu toate că l-ar putea salva de la acuze pentru cea mai mare. Infractorii serioși nu ar fi ezitat o clipă, dar Wad nu putea fi cumpărat. Poate chiar nu avea nicio legătură cu persoanele dispărute? Posibilitatea nu putea fi exclusă. Sau poate din contră, legătura era mai puternică decât realiza Carl?

Pentru moment nu mai înaintau.

— Caspersen încă lucrează pentru tine, nu-i așa? Ca pe vremea

când tu, Lønberg și alții din Partidul Puritan ați distrus vieților acestor oameni nevinovați?

Wad nici nu clipi. Assad, pe de altă parte, era pe punctul de a exploda.

— Presupun că îți dai seama că Puritan înseamnă să fii pur, mai ales în comportament moral? Bătrân prost! comentă el cu mânie.

Carl observă că oricât de inocentă fusese acuzația lui Assad, părea să fi lovit drept la țintă. Comentariul îl înfurie pe bătrân mai mult decât toate celelalte acuze laolaltă. Faptul că acest mic străin îi preda o lecție de semantică era o provocare inacceptabilă, asta era clar.

— Cum se numește șoferul tău, cel cu părul alb care a lăsat cilindrul de gaz în casa mea? continuă Carl, pentru a înteți presiunea și apoi veni cu lovitura de final: Îți amintești de Nete Hermansen?

Wad se ridică.

— Vă rog să plecați imediat, le spuse el redevenind formal. Soția mea este pe moarte și trebuie să vă rog să plecați acum și să respectați faptul că acestea sunt ultimele noastre ore împreună.

— Așa cum ai respectat-o pe Nete când ai trimis-o pe insulă? Așa cum le-ai respectat pe femeile care nu-ți puteau îndeplini standardele bolnave, degenerate, ai căror copii i-ai ucis înainte de a se naște? Carl scuipă cuvintele cu același zâmbet pe care-l avusese Wad.

— Cum îndrăznești să faci asemenea comparație? spuse Wad stând țeapăn în picioare. Mi-a ajuns ipocrizia voastră. Se îndreptă spre Assad. Crezi că-ți poți aduce progeniturile arabe pe lume și să-i numești danezi? Tu, urâțenie mică și lipsită de valoare!

— Aha, deci a ieșit la suprafață, spuse zâmbind Assad. Fiara dinăuntru. Partea urâtă a lui Curt Wad.

— Pleacă de aici, belitor de cămilă! Înapoi în țara în care ți-e locul!

Se întoarse spre Carl.

— Da, am avut rolul meu în trimiterea la Sprogø a fetelor antisociale, slabe de minte și cu tendințe sexuale deviante. Da, au fost sterilizate. Și ai face bine să-mi mulțumești că nu trebuie să lupți cu progeniturile lor, care ar alerga pe străzi ca șobolanii, pentru că pot să vă asigur că poliția nu ar face față la comportamentul lor feroce. La naiba cu voi amândoi! Dacă aș fi fost mai tânăr, jur…

Ridică pumnii spre ei. Assad era clar dispus să-l lase să lovească. Wad părea acum mult mai fragil decât la tv. Era aproape comic. Un bătrân pregătit de bătaie într-o sufragerie care îmbina o mulțime de stiluri de mobilier. Dar Carl știa mai bine. Aparențele erau înșelătoare, iar fragilitatea bărbatului se rezuma doar la corpul său. Arma lui Wad era creierul lui, iar acesta era intact. Omul era nemilos și plin de răutate.

Carl își luă asistentul de guler și-l duse afară prin ușa din spate.

— Îl vor prinde ei mai devreme sau mai târziu, Assad, nu-ți face

griji, îl asigură el, în timp ce se îndreptau pe Brøndbyøstervej spre stația de tren.

Dar Assad nu acceptă.

— *Ei?* se precipită el. Cum adică *ei* și nu *noi*? Cine sunt *ei,* cei care îl vor opri? Curt Wad are optzeci și opt de ani, Carl. Nimeni nu-l va mai trimite în fața lui Allah, dacă nu vom face noi asta.

Nu prea vorbiră mult pe drum înapoi. Fiecare era pierdut în gânduri.

•

— Ai observat câtă aroganță are ticălosul? Casa nici măcar nu are sistem de alarmă, spuse Assad la un moment dat. Oricine ar putea intra acolo într-o clipită. De fapt, cineva chiar ar trebui să intre, înainte ca Wad să distrugă dovezi importante. Sunt sigur că o să facă asta, Carl.

Nu preciză cine putea fi cel care ar trebui să intre.

— Nici măcar să nu te gândești la asta, Assad, răspunse Carl. O spargere pe săptămână este mai mult decât suficient.

Nu avea motive să dezvolte, așa că o lăsă baltă.

La cinci minute după întoarcerea în sediul central, Rose intră în biroul lui Carl cu o foaie de hârtie în mână.

— A venit pe fax. Este pentru Assad, spuse ea. Din Lituania, din câte îmi dau eu seama. O fotografie destul de macabră, nu crezi? Ai idee de ce ne-au trimis-o?

Carl aruncă o privire asupra imaginii și simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Assad, treci aici! urlă el.

Îi luă ceva mai mult ca de obicei. Fusese o zi grea.

— Da, ce este? întrebă el, când intră în cele din urmă.

Carl arătă spre fax.

— Recunoști tatuajul, Assad?

Assad studie tăietura de la gâtul lui Linas Verslovas, care îi înjumătățea dragonul tatuat și ajungea până aproape de cap. Fața bărbatului, al cărui atac cu acid a desfigurat-o pe sora lui Børge Bak, fusese surprinsă cu o expresie de teamă și uimire simultan.

Assad era destul de liniștit.

— O întâmplare nefericită, spuse el. Dar nu am niciun amestec, Carl.

— Deci, consideri că nu ai nicio legătură cu asta, directă sau indirectă? întrebă Carl, aruncând foaia pe birou. Avea nervii franjuri. Și nu era de mirare.

— Nu se știe niciodată cu legăturile indirecte. Dar, oricum, nu am făcut asta intenționat.

Carl se năpusti după țigări. Avea nevoie de o țigară, și asta urgent.

— Nu, nici eu nu cred că ai făcut-o intenționat, Assad. Dar de ce

naiba ar considera poliția lituaniană, sau cine a trimis asta, că ar trebui să fii informat? Și unde dracu-i bricheta mea, n-ai văzut-o pe undeva?

— Nu știu de ce ar trebui să fiu informat, Carl. Poate că ar trebui să-i sun și să întreb? Fu o întrebare adresată pe un ton mai sarcastic decât o justifica situația.

— Știi ce, Assad? Cred că poate aștepta. Deocamdată cred că ar trebui să pleci acasă sau oriunde te-ai duce atunci când nu ești aici și încearcă să-ți limpezești capul. Pentru că, din câte văd, o să-ți explodeze ceva, și asta în curând.

— În căzu' ăsta, este ciudat că *tu* nu explodezi, Carl. Dar dacă insiști, atunci mă duc. Nu arăta, dar era mai nervos decât îl văzuse Carl vreodată.

Apoi se întoarse și plecă, cu bricheta lui Carl ieșind demonstrativ din buzunarul de la spate.

Asta nu era de bun augur.

36

Septembrie 1987

După ce capul lui Nørvig îi căzu pe piept, lumea lui Nete fu cuprinsă de tăcere. Moartea apăruse în fața ei, arătându-i flăcările iadului. Dar acum era singură.

Niciodată nu o simți atât de aproape. Nici măcar când a murit mama ei. Nici măcar când stătea întinsă pe patul de spital și i s-a spus că soțul ei a murit în accidentul de mașină.

Îngenunche în fața scaunului în care zăcea Philip Nørvig, fără să mai respire, cu ochii încă roșii de plâns.

Apoi întinse mâinile tremurânde ca să-i atingă degetele încleștate, căutând cuvinte ce nu puteau fi găsite. Poate că voia doar să spună „scuze”, dar cumva nu părea suficient.

El are o fiică, se gândi ea, și avu o senzație de vomă care se răspândea din stomac în restul corpului.

A avut o fiică. Aceste mâini lipsite de viață aveau un obraz pe care nu-l vor mai mângâia niciodată.

— *Oprește-te,* Nete! strigă ea brusc, simțind în ce direcție o lua. Nenorocitule! se răsti ea la cadavrul lui Nørvig. Cine se credea el să vină aici plin de remușcări și să creadă că viața ei va fi mai bună după asta? Oare trebuia să-i răpească și răzbunarea? Mai întâi libertatea, fertilitatea și maternitatea, iar acum triumful?

— Vino aici, bâigui ea, punându-și brațele în jurul trunchiului său. Simți imediat un miros care îi umplu nările. I se goliseră intestinele în momentul morții. Avea mai mult de lucru. Iar timpul era insuficient.

Se uită la ceas: era ora 16.00. În cincisprezece minute, îi venea rândul lui Curt Wad. Deși Gitte venea după el, Curt va fi punctul culminant.

Îl trase pe Nørvig de pe scaun și văzu pe tapițerie pata maronie de excremente.

Nørvig își lăsase amprenta finală pe viața ei.

•

După ce îi înfășură partea inferioară într-un prosop de baie și îl târî în camera ermetică, îngenunche lângă fotoliu și-l spălă frenetic cu toate geamurile din camera de zi și bucătărie larg deschise. Nici pata, nici mirosul nu aveau să dispară, iar acum, la patru și paisprezece minute, toată camera, până la cel mai mic bibelou, părea să-i dea de înțeles că ceva nu era în ordine în apartament.

Două minute mai târziu, împinse fotoliul în colțul camerei

ermetice, locul gol fiind acum bătător la ochi. O clipă se gândi să-l înlocuiască cu un scaun obișnuit, apoi se răzgândi. Nu se potrivea nimic altceva acolo.

Curt Wad va trebui să stea pe canapeaua de lângă măsuță în timp ce amestec ceaiul și extractul, se gândi ea. Va trebui doar să stau intre, ca să nu vadă.

Timpul trecea și Nete stătea nerăbdătoare la fereastră. Dar Curt Wad nu apăru.

•

După optsprezece luni chinuite pe care Nete le petrecuse pe insulă, într-o zi un bărbat stătea într-un colț al curții, fotografiind peisajul până la mare. În jurul lui se strânse o gloată de fete de pe Sprogø, care șopteau și chicoteau, privindu-l de parcă era un personaj de basm. Însă bărbatul era mare și voinic, iar mâna care se încumeta să-l atingă întâmplător era respinsă ferm.

Părea să fie un soi bun, cum ar fi spus tatăl ei. Bronzat, precum un fermier, cu un păr care strălucea de viață și care n-avea legătură cu bucățile de săpun brut.

Patru dintre femeile de gardă ieșiră să-l pândească, iar când lucrurile păreau să scape de sub control, le alungară pe fete înapoi la treburile lor. Între timp, Nete se întoarse în spatele copacului înalt din mijlocul curții, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

Bărbatul se uită în jur, contemplând priveliștea, după care scoase un carnețel și-și notă impresiile.

— Aș putea vorbi cu una dintre fete? îl auzi ea întrebând. Una dintre femei râse și îi spuse că, dacă ținea la virtutea sa, era mai bine să lase fetele în pace și să le vorbească *lor* în schimb.

— Mă voi comporta frumos, spuse Nete, făcând un pas în față cu zâmbetul pe care tatăl ei îl numea întotdeauna „sclipitor”.

Văzu imediat în ochii personalului pedeapsa care o aștepta.

— Înapoi la muncă, îi spuse cea pe care o numiseră Weasel, cea mai mică dintre cele patru femei, asistenta matroanei.

Încercă să păstreze o atitudine civilizată, dar Nete știa mai bine. Weasel era o femeie posacă, la fel ca și colegele ei, o persoană care părea să nu mai știe altceva în viață decât cuvinte dure și venin. „O femeie pe care niciun bărbat cu mintea întreagă nu și-ar dori-o vreodată”, spunea Rita întotdeauna. „Genul care se bucură de nenorocirea altora”.

— Nu, stați puțin, spuse bărbatul. Vreau să-i vorbesc. Pare destul de inofensivă.

Weasel răsuflă anevoie, dar se abținu.

El se apropie.

— Sunt de la o revistă numită *Photo Report.* Te deranjează dacă vorbim puțin?

Nete încuviință cu nerăbdare din cap, în ciuda celor patru perechi de ochi pe care-i simțea că o fixează.

Bărbatul se întoarse către gardieni.

— Zece minute, atâta tot. Jos lângă dig. Doar câteva întrebări și câteva fotografii. Dacă doriți, puteți sta pe aproape, să interveniți dacă se dovedește că nu sunt în stare să mă apăr, adăugă el chicotind.

În timp ce femeile se retrăgeau, la un semn din cap al lui Weasel una dintre ele porni spre biroul matroanei.

Ai doar un moment, își spuse Nete în gând, mergând în fața jurnalistului pe poteca ce ducea spre apă printre clădiri.

Lumina părea neobișnuit de strălucitoare în acea zi, iar la dig era acostată barca cu motor care-l adusese pe reporter pe insulă. Îl mai văzuse pe proprietarul bărcii și cu altă ocazie. El îi zâmbi și îi făcu cu mâna.

Ar fi dat ani din viață să poată pleca cu barca respectivă.

— Nu sunt retardată și nici anormală în vreun fel, îi explică ea grăbită jurnalistului, întorcându-se spre el. Am fost trimisă aici pentru că am fost violată. De un medic numit Curt Wad. Îl puteți găsi în cartea de telefoane.

Informația îl alertă imediat.

— Spui că ai fost violată?

— Da.

— De un doctor? Pe nume Curt Wad?

— Da. Puteți verifica evidența instanței. Am pierdut procesul.

El încuviință din cap atent, deși nu-și luă notițe. De ce nu-și nota ce-i spunea?

— Și numele tău este?

— Nete Hermansen.

El își notă această informație în carnețel.

— Spui că ești destul de normală și totuși, știu sigur că toate persoanele de aici au primit un diagnostic. Care ar fi al tău?

— Diagnostic?

Nu știa ce înseamnă asta.

El zâmbi.

— Nete, îmi poți spune numele celui de-al treilea oraș ca mărime din Danemarca?

Ea își îndreptă privirea spre dealul cu pomii fructiferi, dându-și bine seama încotro se îndreptau lucrurile. Încă trei întrebări și va fi încolțită.

— Știu că nu este Odense, pentru că ăsta este al doilea cel mai mare oraș, răspunse ea.

El încuviință din cap.

— Pare că ești chiar din Fyn.

— Da. M-am născut nu departe de Assens.

— Atunci, poate îmi poți povesti despre casa copilăriei lui Hans Christian Andersen din Odense. Ce culoare are?

Nete clătină din cap.

— Nu o să mă scapi de aici? Îți pot spune atât de multe lucruri pe care nu le vei afla niciodată altfel. Lucruri pe care nimeni nu le știe.

— Cum ar fi?

— Despre gardieni. Dacă vreunul dintre ei este drăguț cu noi, este trimis înapoi pe continent. Și dacă suntem neascultătoare, ne bat și ne închid în camerele de contemplare.

— Camere de contemplare?

— Da, celule de pedeapsă. Doar o cameră cu un pat și nimic altceva.

— Dar aceasta sună ca o vacanță, nu?

Era dezamăgită. N-o înțelegea.

— Singurul mod în care putem scăpa de aici este dacă ne operează și ne sterilizează.

Bărbatul dădu din cap.

— Da, sunt conștient de asta. Astfel, nu veți aduce pe lume copii pe care nu-i puteți îngriji. Nu ți se pare uman?

— Uman?

— Da, binevoitor.

— De ce să nu am voie să am copii? Copiii mei valorează mai puțin decât alții?

Se uită peste Nete, spre cei trei gardieni care îl urmară îndeaproape, făcând tot posibilul să asculte conversația.

— Care dintre aceste femei te bate? întrebă el.

Nete se întoarse.

— Toate, dar cea mai mică este cea mai rea. Ne lovește în gât și doare zile întregi.

— Înțeleg. Uite, vine matroana acum, deci încă o întrebare și gata. Spune-mi ceva ce nu ai voie să faci aici.

— Personalul păstrează doar pentru ei ierburile și condimentele. Nouă ni se dă doar sare, piper și oțet.

El zâmbi.

— Ei bine, dacă ăsta este cel mai rău lucru la care te poți gândi, aș spune că o duci destul de bine. Mâncarea este chiar decentă. Am gustat-o și eu.

— Cel mai rău lucru este că ne urăsc. Nu le pasă de noi și ne tratează ca și cum suntem cu toții la fel. Nu ascultă niciodată nimic din ceea ce spunem.

El râse.

— Ar trebui să-l întâlnești pe editorul meu. Cred că tocmai l-ai descris.

Auzi gardienii împrăștiindu-se în spatele ei și observă, chiar înainte

ca matroana s-o strângă de braț și să o ia de acolo, că bărbatul își aprinsese un trabuc și își pregătea barca.

Nu fusese ascultată, cel puțin nu așa cum trebuia. Rugăciunile ei fuseseră în zadar. Nu-i fusese acordată mai multă atenție decât unui smoc de iarbă.

Pentru început, stătu întinsă în celula de pedeapsă și plânse. Și când asta nu-i mai fu de folos, începu să țipe din toți rărunchii să i se dea drumul, să lovească și să bată în ușă. În cele din urmă, după ce se saturaseră de gălăgia ei, intrară două persoane, îi răsuciră brațele în cămașa de forță și o legară de pat.

Câteva ore fu înnebunită, suspinând incontrolabil și implorând peretele mohorât să cadă și să-i deschidă calea spre libertate. În cele din urmă, ușa se deschise și intră matroana, urmată de mica ei nevăstuică zeloasă de asistentă.

— Am vorbit cu domnul William de la *Photo Report* și poți mulțumi cerului că nu va publica niciuna din aiurelile pe care i le-ai spus.

— Nu i-am spus aiureli și nu am spus niciodată o minciună.

Nete nu observă mâna care o lovi peste gură, însă fu pregătită când Weasel ridică mâna asupra ei a doua oară.

— Bine, domnișoară Jespersen, cred că e destul, spuse matroana.

Se uită din nou la Nete. Din tot personalul, matroana avea cei mai calzi ochi, dar acum erau reci ca gheața.

— L-am sunat pe dr. Wad și l-am informat că spui în continuare minciuni scârboase și total nefondate despre el. Am vrut să știu ce ne sugerează să facem cu tine. Părerea lui a fost că nicio perioadă de detenție nu va fi suficientă ca pedeapsă, având în vedere caracterul tău intransigent și înșelător, spuse ea punându-i mâna pe cap. Decizia nu este a lui, dar am hotărât totuși să-i urmez sfatul. Pentru început, vei sta aici o săptămână și vom vedea ce se întâmplă mai departe. Dacă te comporți frumos și te abții de la circ, mâine îți vom scoate cămașa de forță. Ce spui, Nete? Ne înțelegem?

Nete se răsuci ușor sub centură.

Un protest tăcut.

•

Unde naiba o fi? se întrebă Nete. Curt Wad chiar se hotărâse să nu vină? Era într-adevăr atât de arogant, încât nici măcar perspectiva a zece milioane de coroane nu-l putea scoate din bârlogul său? Era o situație pe care nu o anticipase.

Clătină din cap disperată. Acesta era ultimul lucru de care avea nevoie. Deși închise ochii, corpul avocatului sfrijit încă o privea jalnic, dar Nørvig nu fusese decât un executant al lui Wad și, dacă l-ar fi cruțat, cu siguranță nu i-ar fi făcut un bine lui Curt Wad.

Își mușcă buza și se uită la ceasul bunicului, cu pendulul care se legăna neobosit.

Ar putea să plece în Mallorca și să lase treaba neterminată? Nu, nu ar putea, era sigură de asta. Curt Wad era cea mai importantă dintre victimele ei.

— Haide, haide, haide odată, porcule! scuipă ea frustrată, începând să-i coasă frenetic puloverul în timp ce privea prin ferestrele deschise. Și cu fiecare împunsătură privirea ei fixată pe poteca de-a lungul lacului devenea mai intensă.

El era? Acea siluetă înaltă de lângă buncăr? Sau bărbatul din spatele lui? Dar nici acela nu era el.

Ce era de făcut acum?

Și atunci se auzi soneria. Nu interfonul, ci soneria ușii de la intrare. Porni spre ușă și simți un fior prin corp.

Lăsă acul jos și puloverul și aruncă o privire înjur, pentru a se convinge că totul era pregătit.

Extractul era acolo. Stătea confortabil pe ceainic. Documentele cu antetul fals al avocatului ei fictiv erau puse pe fața de masă din dantelă de pe masa de cafea din fața canapelei. Adulmecă aerul. Din câte își dădea seama, duhoarea trecerii în ființă a lui Nørvig dispăruse.

Apoi se duse la ușă, dorindu-și să fi avut un vizor. Respiră adânc și își ridică capul, gata să-l privească pe Curt Wad în ochi când se deschide ușa.

— Am descoperit că aveam totuși cafea. A durat un pic, cu vederea asta a mea buclucașă, spuse o voce de la aproximativ jumătate de metru mai jos decât se aștepta.

Vecina ei îi întinse un pachet cu cafea Irma și își întinse gâtul pentru a privi pe holul apartamentului lui Nete. Ce poate fi mai interesant decât să arunci o privire în lumea necunoscută a aproapelui?

Dar Nete se abținu să o invite să intre.

— Mulțumesc mult, spuse ea, acceptând cafeaua. Cafeaua instant e în regulă, dar aceasta este mai bună, bineînțeles. Vă dau banii pe ea imediat. Mă tem că nu voi mai avea ocazia în următoarele săptămâni. Știți, voi fi plecată.

Femeia dădu din cap și Nete se grăbi în sufragerie și își luă portofelul din geantă. Era ora 4.35 și Curt Wad încă nu venise. Era imperativ ca vecina să dispară înainte să sune interfonul. Își imagină ce s-ar fi întâmplat dacă urma să fie difuzat un buletin al persoanelor dispărute în ziare sau la televizor. Femeile precum vecina lui Nete stăteau toată ziua cu ochii la televizor. Nete putea auzi zgomotul când traficul aglomerat dispărea.

— Ați amenajat frumos, spuse femeia din spatele ei.

Nete se învârti ca arsă. Femeia o urmă înăuntru și acum stătea în sufragerie, privind curioasă. Ferestrele deschise și documentele de pe masa de cafea îi stârniră interesul imediat.

— Da, îmi place și mie, răspunse Nete, înmânându-i o bancnotă de zece coroane. Mulțumesc că m-ați ajutat, ați fost foarte amabilă.

— Unde este musafirul dumneavoastră? o întrebă.

— Oh, are de făcut niște comisioane în oraș.

— Poate am putea să bem o ceașcă de ceai, cât timp îl așteptați? îi sugeră femeia.

Nete clătină din cap.

— Mă tem că nu pot. Altă dată, cu siguranță. Am câteva documente de care trebuie să mă ocup, spuse ea cu prietenie, remarcându-i dezamăgirea și apoi o luă de braț și o conduse spre ușă.

— Mulțumesc că ați fost atât de amabilă, îi spuse ea, în concluzie, și închise ușa în spatele ei.

Așteptă timp de treizeci de secunde sau mai mult până când vecina ei se întoarse în propriul apartament.

Ce va face dacă femeia s-ar întoarce în timp ce Curt Wad sau Gitte Charles erau acolo? Va trebui să o îndepărteze și pe ea?

Nete clătină din cap, gândindu-se la poliția care s-ar învârti pe acolo cu tot felul de întrebări. Era prea aproape de casă.

Te rog, Doamne, nu o lăsa să se întoarcă! se rugă în tăcere.

Nu că ar fi crezut că El îi va veni în ajutor. Rugăciunile ei nu au fost niciodată suficiente.

Știa asta din experiență.

•

A patra zi de pâine de secară și apă fu un test. Lumea lui Nete se micșorase, nemailăsând loc pentru lacrimi sau rugăciunile pe care le oferise Domnului zi și noapte. Mai cu seamă noaptea.

În schimb, urla după aer și libertate. Și mai ales după mama ei.

— Vino și ajută-mă, mamă! Îmbrățișează-mă și rămâi cu mine pentru totdeauna, spunea plângând neîncetat.

Dacă ar fi putut sta acum cu mama ei, să curețe mazăre în grădina mică a gospodăriei lor mici. Dacă ar fi putut…

Se opri când începură să se audă pumni în ușă, strigând la ea să tacă. Nu erau gardienii, ci unele fete de pe coridor. Și se declanșară soneriile pentru că își părăsiseră camerele, iar țipetele, strigătele și tumultul general fură urmate de avertismentele matroanei și de zgomotul bolțului din ușa celulei sale.

Câteva secunde mai târziu, Nete fu împinsă în spațiul înghesuit. Ea își lăsă capul pe spate și urlă, în timp ce acul lung îi străpunse carnea, apoi camera începu să se învârtă cu ea.

Când se întoarse cu brațele legate cu o curea, nu mai avu putere să strige.

Astfel, zăcu toată ziua fără să rostească un cuvânt. Când încercară să o hrănească, se întoarse și se gândi la sanctuarul ei de afară, dincolo de dealul cu pruni, cu raze strălucitoare care se infiltrau

printre frunze. Și se gândi din nou la urmele rămase în fân după ce făcuse dragoste cu Tage în hambar.

Trebuia să se concentreze intens, căci, dacă nu era atentă, chipul îngâmfat al lui Curt Wad îi apărea în minte. Era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Nu dorea să se gândească la Curt Wad. Acest bărbat detestabil îi distrusese viața și când va părăsi insula nu va mai fi niciodată persoana care fusese cândva. Acum știa asta. Viața trecuse pe lângă ea și de fiecare dată când plămânii i se umpleau de aer își dorea ca respirația să înceteze.

Ultima ei masă era deja digerată, își spuse ea. Curt Wad, Diavolul, și toate faptele lui întunecate făcură ca ea să nu-și mai poată imagina viața după toate astea.

După ce trecură câteva zile în care nu mâncase și nu mai era nimic în intestinele ei, chemară un medic de pe continent.

Sperase să fie salvatorul ei, considerându-se prietenul ei la nevoie, dar ajutorul lui constase doar într-o injecție cu un hipodermic și o călătorie peste strâmtoare până la spitalul din Korsør.

Aici o ținură sub observație și se întoarseră cu spatele când ea începu să se roage de ei să aibă milă și să o creadă că era o fată ca oricare alta care avusese parte de nenorociri cumplite.

O singură dată a venit cineva care ar fi putut să o asculte, dar Nete era atât de sedată, încât a dormit aproape toată ziua.

Persoana era un bărbat în jur de douăzeci de ani, care vizita o fetiță cu dificultăți de auz care fusese adusă în dimineața aceea și care acum stătea în spatele perdelelor într-un pat vizavi de Nete. Nete a auzit că suferea de leucemie și, deși nu știa ce era, a realizat că fata era pe moarte. În starea ei de confuzie și-a dat seama din ochii părinților când au plecat. Nete era invidioasă în atâtea feluri pe fetița aceea. Eliberată de mizeriile lumii și totuși înconjurată de oameni care o iubeau. Cât de binevoitoare era soarta ei. Și acum acest bărbat, care venise să-i ușureze ultimele ore citindu-i sau lăsând-o să-i citească ea lui.

Și Nete închise ochii și ascultă cum vocea lui liniștitoare ajuta copilul să rostească silabele, cuvintele și propozițiile până când le dădea sens, destul de încet pentru ca Nete în starea ei de amețeală să-l poată urmări.

El îi zâmbi călduros când trecu pe lângă patul ei.

Era un zâmbet care îi strânse inima și o făcu să înghită doar o mică bucățică de mâncare în seara aceea.

Două zile mai târziu, fetița muri, iar Nete era în drum spre Sprogø, mai tăcută și mai introvertită decât înainte. Chiar și Rita a lăsat-o singură noaptea, care avea acum propriile ei probleme. Cu toții le aveau.

Pentru că aceeași barcă cu care Nete se întorsese pe insulă o adusese și pe Gitte Charles.

37

Noiembrie 2010

Cât a stat pe partea sa de pat dublu, uitându-se la pleoapele aproape transparente ale iubitei sale, care nu se deschiseseră deloc de trei zile și trei nopți, Curt a avut tot timpul din lume pentru a blestema evenimentele din ultimele două zile.

Totul se prăbușea. Structura de securitate, creată special pentru a înlătura toate obstacolele, făcuse erori fatale, și acum oamenii odată tăcuți se plângeau.

În pofida triumfurilor recente ale Partidului său Puritan, dezastrele erau acum pe cale să se declanșeze, atacându-l pe el și fundația vieții sale ca niște câini turbați.

De ce nu fuseseră opriți cei doi polițiști? Trebuia să se întâmple cu orice preț. Mikael, Lønberg și Caspersen promiseseră că vor face tot posibilul și totuși eșuaseră.

Fața lui Beate se schimonosi aproape imperceptibil, dar suficient pentru a-l face să tresară.

Își privi mâna osoasă, în timp ce o mângâie pe obraz și se simți ciudat. I se părea că pielea lui se contopea cu a ei, atât de mică era diferența dintre ei în felul în care îmbătrâniseră. Dar peste câteva ore, ea va fi moartă, iar el încă în viață. Aceasta era problema pe care trebuia să o abordeze, dacă într-adevăr ar fi vrut să mai trăiască. Și în acest moment nu-și dorea. Dar trebuia. Mai erau lucruri ce trebuiau finalizate, dar când se va termina, el va găsi o piatră funerară, iar zidarul va sculpta nu un singur nume, ci două.

De pe noptieră se auzi un sunet brusc și urgent. Era iPhone-ul său, însă nu linia securizată pe care o folosea îndeosebi acum. Se întoarse, îl ridică și deschise mesajul text pe care-l primise.

Era un link trimis de Herbert Sønderskov.

Deci făcuse așa cum i se spusese, se gândi Curt, mulțumit de perspectivă. O persoană în minus căreia trebuiau să-i închidă gura.

Apăsă linkul și așteptă un moment până când apăru o imagine. Iar când aceasta se întâmplă, se alarmă brusc.

În fotografie erau Herbert și Mie radiind, trimițându-i salutări dintr-un peisaj luxuriant. Deasupra imaginii era un text scurt: *Nu ne veți găsi niciodată.*

•

După ce transferă fișierul pe laptop, îl deschise din nou și mări fotografia până când se umplu ecranul. Fusese făcută cu doar zece

minute înainte, iar cerul de deasupra cuplului zâmbitor era de un roșu-aprins, în ultimele minute ale apusului. În spatele lor erau palmieri și, mai în spate, fețe întunecate și întinderea oceanului albastru.

Deschise aplicația „Planets” pe iPhone și tasă „Globe” pentru a afla informații exacte despre poziția actuală a soarelui. Analiză datele și văzu că singura locație tropicală unde apusese soarele în urmă cu zece minute era extremitatea sudică a Madagascarului. Celelalte zone de pe aceeași coordonată erau marea deschisă, deșertul Orientului Mijlociu și regiunile temperate ale fostei URSS.

Întrucât stăteau cu spatele la apusul soarelui, trebuiau să se afle în partea de vest a insulei. Insula Madagascar e mare, cu siguranță, dar nu suficient de mare pentru a-i ascunde pentru totdeauna. Dacă l-ar trimite pe Mikael acolo să întrebe de doi scandinavi în vârstă, cu părul grizonant, i-ar găsi în cel mai scurt timp. O lovitură pe la spate făcea întotdeauna minuni și sunt mulți rechini în acele ape pentru a șterge toate urmele.

Era prima veste bună a zilei.

El zâmbi și simți cum îi revenea puterea.

„Nimic nu-l obosește mai rău pe un bărbat decât o inimă slabă”, spunea întotdeauna tatăl său. Un om cu adevărat înțelept.

Își lăsă corpul înțepenit pe spate și aruncă o privire spre cadeții de poliție angajați în antrenamentul lor sub copacii de pe terenurile academiei situate pe partea opusă a drumului. Spre dezgustul său, observă că tot mai mulți tineri în uniformă aveau pielea neagră. Apoi sună telefonul său Nokia de pe masă.

— Sunt Mikael. Sunt cu unul dintre oamenii noștri. Nu e nevoie să-i știi numele. Acum șapte minute l-am văzut pe Hafez el-Assad părăsind sediul poliției. Acum coboară scările de la podul Tietgens către peroanele de la Gara Centrală. Ce vrei să facem?

Ce ar fi trebuit să facă? Era evident, desigur.

— Urmărește-l. Dacă aveți posibilitatea să-l ridicați fără să fiți văzuți, luați-l și duceți-l departe. Lăsați apelul deschis ca să ascult. Și asigurați-vă că nu vă vede.

— Așa cum am spus, suntem doi. O să păstrăm distanța, nu trebuie să-ți faci griji.

Curt zâmbi. A doua veste bună. Poate că lucrurile luau o turnură spre bine.

Se întinse din nou lângă soția muribundă, cu urechea apăsată pe telefon pe pernă. Viața și moartea, juxtapuse.

Cum zăcea acolo, ascultând preț de câteva minute respirația lui Beate încă neîntreruptă, auzi o șoaptă în receptor.

— Suntem în tren și ne îndreptăm către Tåstrup. S-ar putea să ne conducă la adresa sa reală. Suntem câte unul în fiecare capăt al

vagonului, așa că nu ne va scăpa, poți fi sigur de asta.

Curt îl felicită și se întoarse spre Beate. Își așeză vârful degetelor pe gâtul ei. Mai avea puls, dar era slab și imprevizibil ca moartea în sine.

Închise ochii pentru o clipă și mintea i se umplu de amintiri cu obraji roz și râsete care alungau toate preocupările. Cum au putut fi vreodată atât de tineri? se întrebă el.

— EXACT! o exclamație bruscă în telefon îl trezi pe Curt. Este în trenul de Brøndbyøster. Cred că este în drum spre casa ta, Curt.

Dăduse din cap? Își alungă uimirea și se ridică în fund cu mobilul la ureche.

— Păstrați distanța! Voi fi pregătit până când ajunge aici. Și fiți discreți. Cadeții din academia de poliție de peste drum se joacă de-a cowboy-ii și indienii.

Curt zâmbi. Îl va întâmpina cu căldură pe Assad.

Va trebui să plece de lângă Beate doar câteva minute. Se întoarse să-i ceară să aibă răbdare, dar văzu că avea ochii larg deschiși și capul înfipt în pernă.

Își ținu respirația timp de câteva secunde, apoi trase aer în piept în timp ce privi în ochii ei lipsiți de viață. Părea să se holbeze la locul unde fusese el întins, de parcă în ultimul ei moment ar fi căutat contactul. Și adormise. Era îngrozit. Nu fusese acolo când ea avusese nevoie de el cel mai mult.

Simți un nod în stomac, apoi o bătaie puternică în piept, care-i provocă convulsii, și un sunet care-i ieșea din gât. Fața i se crispă și un urlet lung îi întrerupse plânsul.

Stătu așa câteva minute, ținând-o de mână, până când în cele din urmă îi închise ochii și se ridică în picioare, fără să se uite înapoi.

În camera de lângă sufragerie găsi bâta de baseball cu care fiii săi loviseră în nenumărate mingi de tenis. O cântări în mână, găsind-o suficient de grea și apoi ieși în curte pentru a aștepta în spatele clădirii.

Ascultă zgomotul vocilor de pe drum, unde cadeții de poliție își îndeplineau idealurile tinerești, făcând diferența dintre bine și rău. Era exact ceea ce se pregătea Curt să facă acum. Avea să-i aplice o lovitură fatală în gât lui Hafez el-Assad, apoi îl va scoate afară din clădire. Când vor sosi ceilalți, îl vor ajuta să mute corpul în camera blindată.

Mobilul îi vibră în buzunar.

— Da? șopti el. Unde sunteți?

— Suntem la intersecția dintre Vestre Gade și Brøndbyøstervej. Ne-a scăpat.

Curt se încruntă.

— Ce?

— A intrat într-un șantier și, dintr-odată, a dispărut.

— Despărțiți-vă și mergeți imediat după el.

Închise mobilul și se uită în jur. Se simțea destul de în siguranță aici, în colțul curții, cu un zid înalt în spatele său, cu fața spre Tværgaden. Un intrus nu putea veni decât dintr-o singură direcție, din partea de sus, în paralel cu clădirea în extremitatea căreia se afla ascuns. Era pregătit.

Trecură doar câteva minute până când auzi sunetul pașilor. Pași precauți care se apropiau pe alee, metru cu metru.

Curt strânse puternic bâta în mână și se îndreptă spre colțul clădirii. Inspiră adânc și își ținu respirația până când văzu un cap apărând.

Cu o fracțiune de secundă înainte să lovească cu bâta, capul se retrase.

— Eu sunt, Curt! spuse o voce, total diferită de cea a unui arab. Se apropie o siluetă, unul din oamenii lor. Un bărbat pe care Mikael îl folosea uneori la evenimentele mai mari.

— Idiotul naibii! șopti Curt. Pleacă de aici, îl vei speria. Treci înapoi în drum și asigurați-vă că nu vă vede.

Stătu o vreme, cu inima zbătându-i-se în piept în timp ce îi blestema pe proștii din jurul lui. Haide, băiețel! îl îndemnă el, în timp ce zgomotele de la exercițiile de pregătire ale poliției se diminuară. Hai să terminăm odată cu asta!

Și chiar în momentul în care gândul la întâlnirea iminentă îi trecu prin minte, se auzi un zgomot înfundat din spatele lui. Se întoarse la timp și văzu o pereche de mâini deasupra peretelui și apoi pe bărbatul care ateriză ca o pisică, ghemuit pe patru labe în fața lui, privindu-l în ochi ca pe o pradă.

— Trebuie să vorbim, Curt, spuse arabul imediat, dar Wad ridică bâta și-l lovi cu toată puterea.

Cu o mișcare rapidă, bărbatul scund și corpolent se dădu la o parte, propulsându-se în poziție verticală. Și în timp ce bâta lovi pământul cu putere, sări înainte și îl apucă pe Curt ferm cu ambele brațe în jurul torsului.

— Acum intrăm înăuntru, înțelegi? șopti el. Ai prea multe hiene pe aici.

Îl strânse atât de tare până când Curt simți că nu mai poate respira. Vru să urle după ajutor, dar nu putu să tragă aer în piept.

Arabul îl trase repede prin curte pe gazon până la ușa din spate. În câteva secunde ar fi fost înăuntru. Dar se auzi sunetul unor pași care alergau pe alee și apăru figura lui Mikael, care se opri brusc și-i privi surprins. Assad îl strânse pe Curt până când acesta aproape leșină, apoi îl eliberă.

Curt zăcu pentru o clipă cu fața în jos în iarbă. Auzi îmbulzeala din spatele lui, lovituri și înjurături în două limbi.

Se ridică în picioare cu dificultate și se îndreptă către clădirea unde

bâta era încă pe jos.

Când o ridică, arabul stătea în fața lui.

Curt aruncă o privire instinctiv spre gazon, unde Mikael zăcea inconștient. Cine era acest om?

— Las-o jos, spuse Hafez el-Assad, pe un ton care excludea nesupunerea.

Zgomotul bâtei care cădea pe pietrele de pavilion era precum senzația pe care o avea Curt în stomac.

— Ce vrei de la mine? întrebă el.

— Știu că oamenii te plac mai mult decât crezi și nu te las să scapi, răspunse arabul. Vreau să știu totul despre activitățile tale și sunt sigur că toate dovezile de care avem nevoie ca să-ți demonstrăm vinovăția se află în această casă. Ești un criminal, Curt Wad!

Îl apucă ferm de încheietura mâinii și-l trase după el.

Ajunseră până la ușa din spate când ceva zbură prin aer și lovi craniul arabului. Se auziră zgomote de oase zdrobite și arabul se prăbuși la pământ.

— Așa! se auzi o voce din spate. Era omul lui Mikael. Până aici i-a fost.

•

La scurt timp după ce Curt își sună protejatul, care era în operație, auzi cheile în ușă.

— Mulțumesc că ai venit atât de repede, Karl-Johan, spuse el, în timp ce îl conduse în dormitor.

Karl-Johan Henriksen făcu cele necesare, după care își scoase stetoscopul și-l privi pe Curt cu o expresie gravă.

— Îmi pare foarte rău, Curt, spuse el. Dar acum este liniștită.

Completă certificatul de deces cu mâinile tremurânde și păru să fie și mai afectat de situație decât Curt însuși.

— Ce vei face acum, Curt?

— Am dat toate dispozițiile unuia dintre susținătorii noștri, un excelent antreprenor din Karlslunde. Tocmai am vorbit cu el la telefon și îl voi vedea în seara asta. Mâine voi suna pastorul. Beate se va odihni aici, în vechiul cimitir al bisericii Brøndbyøster.

Carl luă documentul și acceptă condoleanțele lui Karl-Johan Henriksen, apoi își strânseră mâinile.

Și cu asta, un capitol lung și aparent veșnic se încheie.

Fusese într-adevăr o zi intensă.

Stătu o vreme alături de soția sa și observă că trupul ei era deja rece. Cât de trecătoare era viața.

Apoi o ridică și aranjă dormitorul. Își luă cheile mașinii, se duse afară, deschise camera blindată și văzu că arabul întins pe beton mai era încă în viață.

— Somn ușor, micul meu arab nebun! Și dacă nu vei părăsi această

lume până când mă voi întoarce de la antreprenor, voi fi foarte fericit să te ajut să pleci în călătoria finală.

38

Septembrie 1987

Pe măsură ce se apropia de Copenhaga, planul lui Gitte prindea contur.

Zece milioane erau bani mulți, dar Nete mai avea și alții, mult mai mulți. Gitte avea doar cincizeci și trei de ani, iar zece milioane de coroane nu aveau să-i ajungă pentru o viață. Nu în modul în care ea cheltuia banii, cu toate visele din capul ei. Dacă ar avea grijă de ea mai mult și nu ar mai bea, ar mai putea trăi cu ușurință încă treizeci sau patruzeci de ani, iar în acest caz, nu era nevoie de un contabil pentru a stabili că zece milioane nu erau nici pe departe suficiente.

Prin urmare, planul era ca Gitte să preia controlul asupra a tot ceea ce deținea Nete. Încă nu era sigură cum va face asta. Totul depindea de modul în care se vor desfășura lucrurile. Ideal era ca Nete să fie la fel de maleabilă ca înainte. Dar, dacă era într-adevăr atât de bolnavă precum pretindea, Gitte va trebui doar să se facă indispensabilă până când va trece timpul. Testamentul lui Nete și semnăturile care ar fi fost necesare erau un obstacol pe care acum se simțea încrezătoare că-l va putea depăși.

Iar dacă Nete nu era cooperantă, exista întotdeauna opțiunea unor mijloace mai drastice. Nu-și dorea să se ajungă la opțiunea aceea, dar, în același timp, nu o excludea. O mai făcuse înainte, trimițând pacienții cu boli terminale în viața de apoi mai repede decât își propusese soarta.

•

Rita Nielsen fusese cea care descoperise pentru prima dată slăbiciunea lui Gitte pentru femei. Cu buzele ei moi și părul umed atârnând în fața ochilor, o făcea pe Gitte să se piardă cu firea. Era interzis, desigur, dar când bluza Ritei se lipise de ea în aburul spălătoriei, Gitte, având autoritatea să îi ordone după bunul plac, fusese cea care a avut inițiativa.

Iar Rita Nielsen era mai mult decât doritoare. Corpul ei moale, cald dorea plăcere, iar Gitte i-a oferit-o.

Legătura lor a continuat atâta timp cât Rita era supusă, dar când într-o noapte s-a ridicat și și-a tras bluza înapoi peste sâni, totul s-a sfârșit.

— Vreau să plec de aici și mă vei ajuta, anunță ea. Spune-i matroanei că sunt reabilitată și că-i recomanzi să mă lase să ies din sistem. Înțelegi?

Nu era modul în care fetele din Sprogø obișnuiau să-i vorbească lui Gitte și nu era pregătită să accepte. Fetele se executau imediat sub comanda lui Gitte și așa a intenționat să continue. O priveau cu respect și se temeau de tiranul care putea să devină atunci când situația o cerea.

Nimeni nu mai trimisese atâtea fete în celulele de pedeapsă precum Gitte. Nimeni nu făcuse atâta scandal în cazul în care vreo fată era lipsită de respect. Ceilalți membri ai personalului îi considerau acțiunile ca fiind lăudabile și o admirau, pentru că era o asistentă calificată care mai era și frumoasă pe deasupra.

Gitte s-a gândit să o bată pe Rita pentru nerușinarea ei, dar a ezitat prea mult și, în schimb, a primit ea o palmă peste față care aproape că i-a luat respirația și a făcut-o să se împiedice și să cadă la pământ. Cum îndrăznea această fată simplă să ridice mâna la ea?

— Știi bine că te pot distruge. Îți pot descrie corpul în detaliu și o voi face, în fața matroanei, dacă nu mă ajuți, spuse Rita calm, stând peste ea. Și când îi voi povesti cum mă forțezi să te mulțumesc, descrierile mele vor fi suficiente pentru ca ea să realizeze că spun adevărul. Așa că o să mă trimiteți înapoi pe continent. Știu că medicii sunt cei care decid, dar te descurci tu.

Gitte urmări cu privirea un stol de gâște care treceau pe cer. Apoi dădu din cap încet.

Rita se va întoarce pe continent, dar nu înainte să decidă Gitte. Nicio clipă înainte.

•

A doua zi dimineață, Gitte se ciupi tare de obraji înainte de a bate cu fermitate la ușa matroanei și de a păși înăuntru. Fu întâmpinată imediat cu o privire îngrozită din partea matroanei care stătea la birou.

— Of, Gitte! Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Gitte își ținu respirația și se întoarse ușor, astfel încât matroana să poată vedea că salopeta ei albă fusese sfâșiată și că nu purta lenjerie.

Ea îi descrise pe scurt cum psihopata deviată sexual Rita Nielsen îi sfâșiase hainele în spatele spălătoriei, o pusese la pământ și îi desfăcuse picioarele.

Își forță vocea într-o bâlbâială tremurândă și își lăsă cu rușine ochii în podea când povesti despre asalt și încercările ei zadarnice de a se apăra.

— Recomand ca Rita Nielsen să fie închisă în celula de pedeapsă timp de zece zile și, în plus, să i se suspende toate privilegiile, spuse ea, concluzionând din gesturile matroanei care dădea din mâini cu o expresie șocată pe față că cererea ei va fi acceptată.

— Mai mult, cred că ar trebui să luăm în considerare sterilizarea și apoi să o trimitem înapoi. Fata este obsedată sexual și, după părerea

mea, va deveni o povară intolerabilă pentru societate dacă nu reușim să acționăm.

Matroana își încleșta pumnii în timp ce privea intens semnele de pe gâtul lui Gitte.

— Desigur, spuse ea, și se ridică în picioare.

•

Rita făcu tărăboi, dar acuzațiile sale împotriva lui Gitte fură respinse. Era uimită că planul ei nu numai că eșuase, dar fusese chiar întors împotriva ei. Gitte savura din plin situația.

— Desigur, știi să-mi spui cum arată corpul lui Gitte, spuse matroana. Doar ai agresat-o chiar tu. Dură și malefică cum ești, nu mă îndoiesc că te vei strădui să întorci orice situație în avantajul tău, dar mă tem că nu mă vei putea păcăli, domnișoară. La ce ne-am putea aștepta de la o fată cu minte slabă și un trecut atât de mizerabil ca al tău?

Vestea despre acest eveniment se răspândi ca fulgerul și înainte ca ziua să se termine, bârfele ajunseră până la grajduri, pe câmpuri, la cotețele de găini și în fiecare cotlon și ungher dintre zidurile instituției. Rita țipă și urlă din celula ei și i se administrară sedative.

Multe dintre colegele lui Gitte, și chiar o parte din fete, nu mai puteau de fericire.

Eliberarea ei a fost doar un scurt răgaz, pentru că Rita era dură precum oțelul și îi era greu să se țină de un limbaj civilizat. După doar o săptămână a fost din nou închisă în celula de pedeapsă, legată de pat, urlând ca o femeie posedată.

— Nete Hermansen este o fată bună. Ea nu ar trebui să împartă camera cu un monstru, spuse Gitte matroanei.

Și astfel mutară toate lucrurile Ritei și o lăsară pe Nete să aibă camera doar pentru ea.

Toate acestea o făcură pe Nete să o vadă pe Gitte într-o lumină diferită, fapt pe care Gitte îl sesiză imediat.

Nete luă inițiativa. Naivă, plină de speranță și dorință.

Fuseră puse la descărcat saci de cărbuni de pe vapor, când una dintre fete își răsuci glezna și căzu, urlând ca un câine lovit. Toată lumea se strânse în jurul ei, deși gardienii strigau și se certau cu ele. În mijlocul acestei agitații, Nete și Gitte se treziră foarte aproape una lângă cealaltă.

— Am fost trimisă aici din greșeală, șopti Nete, cu ochii strălucitori și limpezi. Nu sunt proastă și știu că mai sunt și alte fete ca mine, și nu sunt nici curvă, așa cum spun ei că aș fi. Nu pot să-mi revizuiască cazul?

Era superbă. Buze pline și un corp ferm și atrăgător cum nu avea nimeni alta de pe insulă. Gitte o dorea și știa asta de ceva vreme. Acum era șansa ei.

Stătură o clipă până când se opriră rafalele de vânt și țipetele umplură aerul. Fu suficient ca Nete să înceapă să plângă. Dar apoi Gitte o luă de mână și o duse mai departe. Efectul a fost electrizant. O furnicătură străbătu corpul fetei, de parcă atingerea și atenția lui Gitte erau cheia pentru tot ce își dorea. Gitte îi șterse lacrimile lui Nete, conducând-o către mlaștină și aprobând din cap, în timp ce fata își vărsa năduful în fața ei.

Totul era relativ nevinovat. După zece minute, Gitte îi câștigase încrederea deplină.

— Voi face tot ce depinde de mine, dar nu pot să-ți promit nimic, spuse Gitte.

Nu mai văzuse niciodată un zâmbet ca acela.

•

Lucrurile nu mergeau așa de ușor precum crezuse Gitte. Deși vorbeau liber în timpul plimbărilor lor în jurul mlaștinii, Nete parcă nu lăsa complet garda jos.

În mod neașteptat, pisica administratorului farului a fost cea care veni în ajutorul lui Gitte.

Rivalitatea puternică dintre doi cocoși din cotețul de găini al administratorului farului a făcut ravagii în gospodărie, alungând somnul tuturor câteva nopți la rând, iar vinovații rezistaseră cu stoicism tuturor eforturilor de a fi prinși. În consecință, asistentul administratorului farului a fost trimis pe pajiște pentru a aduna măselariță uscată, suficientă cât să poată anestezia întreaga populație a cotețului cu fumul degajat prin arderea ei, facilitând astfel capturarea și strangularea ulterioară a uneia dintre păsările infractoare.

O parte din plante au fost aruncate într-o baltă, unde au fermentat o perioadă până când pisica, pe nume Mickey, a fost atrasă de miros și a început să pleoscăie cu precauție în apa stătută, pentru a o investiga.

După ceva vreme, administratorul farului și asistentul său au observat cu uimire cum pisica a început să sară agitată, timp de vreo oră, dintr-un copac într-altul, ca apoi să se așeze în fața cămării, unde s-a rostogolit de câteva ori și a murit.

Cu excepția soției administratorului farului, toată lumea a găsit povestea extrem de amuzantă și astfel Gitte a aflat despre existența acelei plante rare care creștea în voie pe Sprogø și ale cărei proprietăți aveau efecte deosebite asupra celor care o ingerau.

Și-a comandat cărți pe această temă și în curând a dobândit suficiente cunoștințe pentru a putea face propriile experimente.

Gitte a devenit fascinată de ideea de a avea putere asupra vieții. Era o fascinație care urma să se dovedească aproape fatală, în special pentru o fată pe care gardienii o considerau deosebit de insolentă. Gitte a înmuiat o țigară în extractul de măselariță și a lăsat-o să se

usuce. Iar când a venit vremea, a pus-o în buzunarul rochiei de tartan al fetei.

Au auzit țipetele, tânguielile și cele mai ciudate fraze rostite de lângă Cairn, mormanul de pietre care marca punctul intermediar dintre Sjælland și Fyn, unde fata se ducea adesea să fumeze de una singură. Și totuși, nu s-au alarmat în mod deosebit atunci când dintr-odată s-a făcut liniște.

Fata a supraviețuit, deși nu a mai fost niciodată aceeași delincventă turbulentă ca înainte. Frica de moarte își pusese amprenta asupra ei pentru totdeauna.

Gitte era mulțumită că deocamdată deținea un mijloc prin care s-o facă pe Nete să se conformeze.

Amenințările emise de Gitte, cum că avea să o facă să înnebunească sau chiar s-o omoare, combinate cu conștientizarea a ceea ce Gitte își dorea cu adevărat de la ea, au șocat-o pe Nete într-o asemenea măsură încât nu mai putea nici să plângă. Era ca și cum toată răutatea din lume se adunase în salvatoarea ei, iar acum toate visele pe care le avea despre întoarcerea la o viață normală s-ar fi spulberat brusc.

Gitte i-a înțeles reacția și era în avantajul ei. O amăgea asigurând-o că, atât timp cât Nete va fi dispusă să-i facă pe plac, Gitte va face tot posibilul pentru a convinge matroana să-i revizuiască dosarul. Astfel, Nete a consimțit relația și deși Gitte era reticentă în a o recunoaște, a devenit dependentă de relația lor. Îi făcea mai tolerabilă viața ei izolată printre acele femei înrăite, răzbunătoare și nesăbuite, atât de diferite de ea însăși. Într-adevăr, a făcut-o să creadă că nu dorea să se schimbe nimic.

Cu Nete întinsă lângă ea în iarba înaltă, putea să se detașeze de tot și să respire liber în închisoarea sa de pe insulă.

•

În mod deloc surprinzător, Rita a fost aceea care a provocat primele probleme între ele, deși Gitte nu a aflat asta decât mai târziu.

Când Rita a fost în sfârșit eliberată din celula de pedeapsă, matroana începuse să-și pună întrebări.

— În materie de sterilizare, sunt obligată să îl consult pe medicul-șef, a declarat ea. Vine în curând pe insulă, așa că o să așteptăm părerea lui.

Însă, intervalele dintre vizitele medicului erau lungi, iar Rita s-a folosit de timp pentru a se răzbuna, deschizându-i ochii lui Nete și convingând-o că Gitte Charles nu poate fi în niciun caz de încredere și că singura cale de ieșire era ca ele să evadeze împreună.

Iar de atunci încolo, s-a dezlănțuit iadul.

39

Noiembrie 2010

— L-am sunat de zeci de ori până acum, Carl, și niciun răspuns. Sunt sigură că și-a închis mobilul. Dar de ce ar face asta? Nu a mai făcut-o niciodată, spuse Rose care părea cu adevărat îngrijorată. E numai vina ta, nerodule ce ești. Chiar înainte să plece, mi-a spus că l-ai acuzat că l-ar fi ucis pe lituanianul acela, Verslovas.

Carl dădu din cap.

— Nu, nu am făcut-o, Rose. Dar acel fax a ridicat o serie de întrebări. Niciunul dintre noi nu este absolvit de suspiciuni când vine vorba de chestii de genul acesta.

Ea stătea în fața lui, cu pumnii plantați ferm în șolduri.

— Ascultă-mă bine, acum. Aici nu e vorba de așa ceva, de asta poți fi sigur. Dacă Assad spune că nu are nimic de-a face cu lichidarea acelui nemernic de Linas Verslovas, înseamnă că spune adevărul, da? Problema aici este că pui presiune pe noi, Carl, fără să te gândești la sentimentele nimănui. Asta este problema ta.

Fusese un monolog și jumătate. Fata reușise să dea totul pe cap, ceea ce era cu siguranță unul dintre punctele ei forte într-o anchetă în curs de desfășurare, dar un dezavantaj major în ceea ce privea relațiile personale. În orice caz, acestea erau acuzații fără de care putea trăi foarte bine.

— OK, Rose, nu te ambala. Din câte văd, tu și Assad vă descurcați foarte bine și singuri cu partea emoțională. Și dacă mă scuzi, deocamdată nu am avut timp de *Iubește-ți aproapele.* Am o programare pentru beșteleală de la Marcus Jacobsen.

— Vrei să spui că este daună totală? Și vrei o mașină nouă? întrebă șeful zgâindu-se la el cu neîncredere. Suntem în noiembrie, Carl. N-ai auzit de chestia aia numită buget?

— E amuzant că aduci vorba despre buget, Marcus. De fapt, sunt destul de bine informat pe subiect. Departamentului CH-au fost alocate opt milioane anul acesta, da? Unde naiba s-au dus toți banii?

Lui Marcus Jacobsen îi căzu fața.

— Chiar trebuie să reluăm același circ, Carl? Știi foarte bine că aceste fonduri sunt împărțite între cele două departamente ale noastre.

— Fondurile departamentului *meu*, Marcus, iar eu primesc aproximativ o cincime. Nu-i așa? O alocare modestă pentru nația de la subsol, nu crezi?

— Se poate să ai dreptate. Dar nu vei primi o mașină nouă, atâta pot să-ți spun. Banii nu mai există, este atât de simplu. N-ai idee câte cazuri avem momentan care înghit resurse.

Carl nu spuse nimic. Știa că este adevărat, chiar dacă nu asta era ideea.

Marcus scoase o altă bucată de gumă cu nicotină din pachetul său. Gura îi era aproape plină acum. Bravo lui că renunțase la țigări, dar cantitățile generoase de substitut pe care le mestecase îl făcuseră hiperactiv după ce-i trecuse răceala.

— Cred că mai avem un Peugeot 607 în parcul auto, spuse el până la urmă. Va trebui să-l împărțiți, Carl, căci mă tem că nu am nicio altă soluție până în noul an financiar.

— Mai gândește-te!

Jacobsen oftă obosit.

— Bine, spune-mi toată povestea. Ai cinci minute.

— Cinci minute nu sunt suficiente.

— Încearcă să te încadrezi.

Un sfert de oră mai târziu Marcus era aproape în pragul unei crize de nervi.

— În primul rând, intrați prin efracție în casa lui Nørvig și îi furați arhivele. Apoi intrați cu forța în casa unui politician cunoscut, în timp ce soția lui este pe patul de moarte. Ca să nu mai vorbim de alte cel puțin o sută de încălcări.

— Nu știm cu certitudine dacă soția chiar este pe moarte sau nu. N-ai folosit și tu scuza asta? Înmormântarea mătușii tale când aveai chef de o zi liberă?

Marcus aproape că se înecă cu guma.

— Cu siguranță că nu, și sper din suflet ca nici tu să n-o fi folosit, cel puțin de când ești în subordinea mea. Dar ascultă-mă, Carl. Vreau ca arhivele lui Nørvig să fie aduse sus, de urgență. Și de îndată ce Assad va reveni, îi vei explica faptul că poate fi dat afară din poliție la fel de repede precum a intrat. Mai mult, renunțați la acest caz. Începând de acum! Altfel, vei ajunge într-o belea, din care nu voi avea timp să te scot din nou.

— Așa deci? Păi, gândește-te la asta pentru o secundă: dacă lăsăm deoparte acest caz, vei avea cu opt milioane mai mult în bugetul anului viitor.

— Adică?

— Păi ce rost mai are să ai un Departament Q dacă trebuie să-i lăsăm pe toți în pace?

— Carl, tot ce încerc să spun este că te plimbi pe gheață subțire, ca să mă exprim frumos. Deci, dacă nu poți să vii cu dovezi puternice privind faptele penale comise de Curt Wad și alți membri marcanți ai Partidului Puritan, din biroul tău relativ sigur, atunci trebuie să stai

deoparte. Nu te mai apropii de el. M-am făcut înțeles?

Carl dădu din cap, cu reticență. Deci, cam asta era. Totul pe lumea asta era redus la politică?

— Vorbeam despre o mașină, spuse el, schimbând tactica.

— Da, bine, o să văd ce pot face. Între timp, du-te jos și adu dosarele.

Carl dădu cu piciorul în fiecare treaptă până la recepție. Rahat!

— Suntem bosumflați astăzi, Carl? spuse Lis, în timp ce dădea o grămadă de documente peste tejghea unui tip cu pielea închisă la culoare, cu părul creț și negru, îmbrăcat într-o geacă de iarnă standard a poliției.

Se întoarse spre Carl și dădu din cap. Îl cunoștea.

— Samir! exclamă Carl.

Era cel mai bun prieten al lui Assad în persoană.

— Nu prea merg afacerile în Rodovre, nu? S-a pensionat Antonsen până la urmă și a luat totul cu el?

Râse singur la propria glumă.

— Avem destulă treabă ca să ne descurcăm, dar apreciez oricum întrebarea. Trebuie doar să facem un schimb de documente, răspunse Samir, cântărind stiva în mână.

— Vreau să schimb repede două vorbe cu tine, Samir, dacă tot ești aici, bine? Ce se întâmplă cu tine și cu Assad? Și nu-mi spune că nimic rău. Vreau doar să știu cum stă treaba, asta este tot. Mă vei ajuta cu informația asta.

— Singurul lucru care te poate ajuta este să îți dai seama cât de disfuncțional este.

— Disfuncțional? Despre ce vorbești? Assad nu este disfuncțional. Ce te face să spui asta?

— Întreabă-l tu, eu nu mă mai amestec. Și-a pierdut mințile și i-am spus asta. Ăsta este adevărul și nu-l poate ascunde.

Carl îl luă de braț.

— Ascultă, Samir. N-am idee ce ar putea sau nu să ascundă Assad, dar am un sentiment puternic că *tu da.* OK? Și dacă tu sau chiar Assad nu veți ciripi totul de bunăvoie, aș putea fi nevoit să scot adevărul din voi când va veni vremea. Pricepi unde bat?

— Din partea mea e OK, Mørck. Dă-i drumul.

Se smuci din mâna lui și porni pe coridor.

Lis îi aruncă lui Carl o privire de simpatie și îngrijorare în egală măsură.

— Nu-ți face griji pentru mașină, Carl. În curând se va rezolva, spuse ea.

Pe aici vorba se răspândea ca fulgerul.

•

— Încă nimic de la Assad?

Rose clătină din cap. Acum era cu siguranță foarte îngrijorată.
— Cum de-ți pasă așa de mult de el acum?
— Pentru că în ultima vreme mi s-a părut de mai multe ori foarte preocupat. Nu l-am mai văzut așa înainte.
Carl știa la ce se referă. Nu-i scăpa nimic.
— Ni s-a spus să ducem arhivele lui Nørvig la etajul trei.
— Păi atunci trebuie să te pui pe treabă, nu-i așa?
Carl își lăsă capul ușor în jos, astfel încât circulația să nu-i fie afectată.
— De ce ești atât de nervoasă, Rose?
— Nu-ți bate capul, răspunse ea. Nu ai timp pentru tâmpenii de genul – făcu semnul ghilimelelor cu degetele – „Iubește-ți aproapele". Chiar tu ai spus-o.
El se strădui să-și păstreze calmul, apoi reuși s-o informeze că, dacă nu-și va revizui atitudinea și nu va începe să care acele nenorocite de arhive, o va ruga să plece acasă și să o trimită pe Yrsa în locul ei.
Și vorbea serios.
Rose se încruntă.
— Știi ce, Carl? Nu cred că ești bine la cap.
El o auzi agitându-se în timp ce apelă numărul lui Assad de mai multe ori succesiv, cu picioarele tremurând de tensiune sub birou. Assad dispăruse cu bricheta și dacă nu băga o țigară într-un minut, avea să facă crampe la mușchii de la gambe.
— Ne vedem, se auzi vocea stridentă a lui Rose de pe coridor.
Carl se întoarse spre ușă, la timp, și o văzu mergând cu pași mari cu haina și gentuța roz aruncate peste umăr.
Deci asta a fost.
Rahat! Chiar se căra? Aproape că izbucni în lacrimi gândindu-se la consecințe. Își va trimite alter-ego-ul, pe Yrsa, dimineață, în cel mai bun caz.
Mobilul său vibră și se roti pe birou. Era Lis.
— Bine, am rezolvat cu mașina ta. Dacă mergi în parcarea de lângă Centrul Național de Investigații, voi trimite pe cineva cu cheile.
Carl dădu din cap. Era și timpul, la naiba! Tot ce trebuia să facă acum era să-l găsească pe Assad. Rose îl făcuse și pe el să se îngrijoreze.
Două minute mai târziu, stătea în parcare, uitându-se în zadar. Nu tu mașină, nu tu om cu cheie. Se încruntă și era pe cale să o sune pe Lis când o pereche de faruri îl semnalizară din capătul îndepărtat al parcării.
Se duse până acolo și o găsi pe Rose cu geanta fluorescentă în poală, așezată pe scaunul pasagerului unei mașini mai mici decât buzunarul pantalonilor lui. Înghiți în sec în timp ce încerca să-și învingă groaza. Culoarea în sine a mașinii era de-ajuns. Îi amintea de

bucata de brânză pe care o pusese în frigider cu câteva luni în urmă și uitase de ea.

— Ce dracu-i asta, și ce faci în ea, Rose? se răsti el în timp ce deschidea ușa din partea șoferului.

— Este un Ford Ka și tu ai pornit să-l cauți pe Assad, nu?

El încuviință din cap. Trebuia să-i recunoască meritele. Intuiția ei era la loc de cinste.

— Ei bine, merg cu tine. Și aceasta este mașina pe care Marcus Jacobsen ți-a închiriat-o pentru tot restul anului, spuse ea înăbușindu-și un chicot, apoi redeveni serioasă. Hai, Carl. În curând se întunecă.

•

Se puseră în genunchi, unul după altul, și priviră prin deschizătura cutiei poștale a apartamentului de pe Heimdalsgade și, exact cum anticipase Carl, nu văzură nici mobilă, nici urmă de Assad.

Ultima dată când Carl fusese aici, se confruntase cu doi frați tatuați cu migală, cu nume străine și bicepși cât nucile de cocos. De această dată avu de-a face cu dispute domestice în limbi care puteau fi la fel de ușor sârbo-croate sau somaleze. Era ceea ce se putea spune un cartier plin de viață.

— Locuiește de multă vreme într-o casă din Kongevejen. Nu-mi cere să-ți explic, spuse Carl în timp ce urcau înapoi în cutiuța mobilă.

Merseră timp de cincisprezece minute fără să scoată un cuvânt, până când, în cele din urmă, ajunseră în fața unei căsuțe văruite, care părea să se fi contopit cu pădurea în punctul în care drumul spre Bistrup se deschidea în Kongevejen.

— Nu pare să fie nici aici, Carl, spuse Rose. Ești sigur că aceasta este adresa corectă?

— Pe asta am primit-o de la el.

Începură cu plăcuța de identificare. Pe ea erau două nume de femei daneze. Poate că îi subînchiriaseră locul lui Assad. Odată cu căderea pieței imobiliare, toată lumea știa pe cineva care s-a trezit brusc cu două case în proprietate și cu o nevoie stringentă de numerar. Zilele grele în care miniștrii finanțelor își foloseau fundurile pe post de creier și băncile își umpleau buzunarele pe spatele oamenilor obișnuiți nu se încheiaseră, nici pe departe.

Câteva clipe mai târziu, femeia brunetă și exuberantă care deschisese ușa îl asigura că, dacă acest tip, Assad, se întâmplă să fie fără adăpost, va fi binevenit să se oprească pe canapeaua lor pentru câteva nopți pentru o sumă modestă. Dar, în afară de asta, ea și partenera ei nu au auzit niciodată de el.

Deci așa stătea treaba.

— Nu știi unde locuiesc angajații tăi? întrebă Rose, în timp ce se întorceau la mașină. Am crezut că îl duceai pe Assad acasă din când în când, știind cât de băgăcios ești în toate alea.

Carl se simți insultat pe moment, dar apoi contraatacă.

— OK, domnișorica Eu-Le-știu-Pe-Toate. Ce știi *tu* despre viața privată a lui Assad?

Ea privi prin parbriz, cu ochii pierduți.

— Nu prea multe. Obișnuia să-și menționeze ocazional soția și cele două fiice, dar asta a fost acum o vreme. Ca să fiu sinceră, nu cred că mai trăiește cu ele.

Carl dădu din cap gânditor. Se gândise și el la asta.

— Ce știi de prieteni? A menționat vreodată vreunul? Poate că a rămas la unul dintre ei.

Ea clătină din cap.

— Probabil mă crezi nebună acuma, dar ceva îmi spune că Assad nu are o locuință.

— Ce te face să crezi asta?

— Am sentimentul că doarme pe la birou de ceva vreme. Cred că s-ar putea să iasă câteva ore seara, doar ca să nu dea de bănuit. Nu e ca și cum ne-am ponta, nu? Deci, n-avem cum să știm sigur.

— Și hainele? Nu vine îmbrăcat la fel în fiecare zi, nu? Deci trebuie să aibă un loc al lui undeva.

— Presupun că am putea verifica dulapurile și sertarele lui de la sediul central. Poate că își ține toate lucrurile acolo. Își poate duce rufele murdare la spălătoria din oraș. Dacă stai să te gândești, vine de multe ori cu tot felul de pungi. Întotdeauna am crezut că sunt gustările amuzante pe care le cumpără de la magazinele pentru imigranți.

Carl oftă. Indiferent ce conțineau pungile lui Assad, nu le-ar fi fost de ajutor acum.

— Probabil că a vrut să fie singur o vreme, să-și limpezească gândurile. O să vezi, probabil că s-a și întors deja la birou. Dă-i un telefon, faci asta, Rose?

Ea ridică din sprâncene. Îi venea să-i spună obișnuitul de-ce-nu-o-faci-singur. Dar apoi își scoase telefonul și formă numărul.

— Știai că are un mesaj vocal pe telefonul său nou, Carl? întrebă ea, cu mobilul lipit de ureche. Are și salut de întâmpinare și tot tacâmul.

El scutură din cap.

— Și ce spune?

— Spune că este în afara biroului în interes de serviciu, dar va reveni la ora șase.

— Și cât e ora acum?

— Aproape șapte.

Carl își luă telefonul și sună la birou.

Nu văzuseră nici urmă de el.

„Interes de serviciu”, spunea mesajul lui Assad. Era ciudat.

Rose închise telefonul și își mângâie bărbia.

— Te gândești la ce mă gândesc eu, Carl? Nu aș exclude, având în vedere starea de spirit în care era.

Carl stătu un timp și privi pieziș farurile care luminau pe drumul aglomerat.

— Mă tem că s-ar putea să ai dreptate.

•

Lăsară mașinuța pe Tværgaden, vizavi de Academia de Poliție. Casa lui Curt Wad era la douăzeci și cinci de metri mai încolo, în capătul unei străzi destul de plăcute. După cum puteau vedea de la distanță, casa era întunecată în spatele gardului înalt din lemn.

— Nu este tocmai promițător, spuse Carl.

— Încă nu știm, răspunse Rose. Mă bucur că avem arme la noi, pentru că intuiția mea a declanșat tot felul de alarme aici.

Carl își pipăi pistolul de serviciu.

— *Eu* mă simt pregătit. Ce ai *tu* în geantă?

El făcu un gest spre monstruozitatea voluminoasă și roz, pe care Rose cu siguranță o șutise de la sora ei, adevărata Yrsa.

Nu spuse nimic. În schimb, învârti geanta o dată deasupra capului, lăsând-o în jos cu o lovitură puternică peste tomberonul verde cu roți, pe care unul dintre rezidenți îl pusese pe trotuar.

Când văzură amploarea daunelor provocate tomberonului, care fusese proiectat până în mijlocul aleii, cu o dâră de gunoi împrăștiat în urma lui, se întoarseră imediat și o luară la picior. Se făcură nevăzuți înainte ca lumina de la ușa din față să se aprindă.

— Ce dracu' ai acolo, Rose? Bolovani? îngăimă Carl, fără să respire în timp ce se opriră în fața casei lui Curt Wad de pe Brøndbyøstervej.

— Operele lui Shakespeare. Varianta legată în piele.

•

Un minut mai târziu Carl stătea în grădina lui Wad pentru a doua oară în acea zi, aruncând o privire pe fereastra camerei de zi, de data aceasta cu Rose care stătea la o distanță adecvată, scrutând întunericul.

Trecuse multă vreme de când nu mai ieșise cu ei pe teren și părea tensionată în întunericul nopții. Până și stelele stăteau ascunse în acea noapte.

Carl se duse și încercă ușa din spate. Era închisă, dar structura nu era în cea mai bună formă. Se întrebă ce ar fi făcut Assad acum, apoi se aruncă în ușă cu putere, încât aceasta cedă cu zgomot.

Strânse ferm mânerul din inox, respiră adânc de câteva ori pentru a-și aduna forțele, așeză un picior în zidărie și smulse atât de tare, încât simți imediat că îi cedează ceva în umăr. Căzu cu spatele peste pragul ușii, ajungând în iarbă cu mânerul în mână și cu o durere ascuțită pe o parte.

— Minunată execuție, spuse Rose, observând că, în timp ce ușa și încuietoarea rămăseseră intacte, geamul se fisurase, o crăpătură lungă pe toată lungimea și o mie altele secundare.

Ridică un picior și apăsă ușor cu talpa cizmei în geam.

Geamul se prăbuși cu zgomot în interior. Carl numără secundele, sperând că Assad avusese dreptate când spusese că locul nu era echipat cu un sistem de alarmă. Cu siguranță nu-și dorea să ajungă să explice unor agenți de pază că alarma s-a declanșat atunci când ușa a căzut brusc de la sine.

— Cum de nu există sistem de alarmă? șopti Rose. Se presupune că există și o sală de operații.

— Crede-mă, e în partea aceea a casei, șopti Carl.

Ceea ce făceau părea ridicol. De ce să intre într-o casă când Assad nu era acolo, evident? Era asta intuiția lui feminină care încerca să dea lovitura? Sau fusese condus acum de dorința lui de a-i da acestui bătrân degenerat gustul propriului său medicament amar?

— Ce facem acum, Carl? șopti Rose.

— Vreau să văd ce-i la etaj. Am impresia că vom găsi ceva acolo, ceva care poate confirma implicarea lui în ceea ce s-a întâmplat în casa mea. Wad a încercat să ne spună că soția lui era pe patul de moarte. Dar nu ar fi trebuit să fie aici dacă spunea adevărul? Adică, cine și-ar lăsa soția muribundă singură într-o casă goală? Nu, cred că ascunde ceva acolo. Asta îmi spune intuiția.

Carl aprinse lanterna, luminându-și drumul prin sala de mese și hol, unde o jaluzea cu flori trasă peste fereastra de lângă ușa din față împiedica pe oricine să vadă în interior. Încercă ușa sălii de operație. Era solidă, așa cum se aștepta, probabil cu întăritură de oțel și protejată cu alarmă care s-ar fi declanșat în secunda următoare dacă era deschisă de o persoană neautorizată.

Se uită în sus pe scară, care avea un dulap pe colț la coborâre, balustrade rotunde din tec și covoare cenușii. Într-o clipită fu la etaj.

Etajul unu nu arăta la fel de bine ca parterul. Era un coridor lung și întunecat, cu dulapuri încorporate și camere care păreau recent eliberate de copiii care locuiseră acolo: postere antice pe pereții înclinați și canapele ieftine cu motive florale.

Apoi văzu o lumină slabă care ieșea de sub o ușă din capătul îndepărtat. Stinse lanterna și puse mâna pe brațul lui Rose.

— Curt Wad ar putea fi acolo, deși probabil nu e, șopti el, atât de aproape de urechea lui Rose, încât i-o atinse cu buzele. Dacă ar fi fost, ar fi coborât imediat ce am spart geamul, dar nu se știe niciodată. Poate că este genul care preferă să stea în așteptare cu o pușcă. Acesta este mai degrabă stilul lui, hai să ne gândim la asta. Treci în spatele meu și fii pregătită să o iei la fugă.

— Dacă este acolo și nu este înarmat, cum o să explici ce facem

aici?

— Voi spune că am primit un apel de urgență, șopti Carl înapoi, în speranța că la un moment dat nu va trebui să-i repete scuza lui Marcus Jacobsen.

Se îndreptă spre ușa cu furnir din tec și își ținu respirația o secundă, cu mâna pe pistol.

Numără în gând până la trei, apoi deschise ușa cu un picior, după care se puse la adăpost în spatele peretelui, sărind pe celălalt picior.

— Wad, suntem de la poliție. Am primit un apel de urgență... începu el, menținându-și vocea cât putu de slabă. Observă apoi o lumină pâlpâind ca și cum ar fi venit de la o lumânare.

Se aplecă cu prudență și aruncă o privire în cameră, realizând imediat cât de idioată fusese mișcarea, și văzu o siluetă mică, feminină întinsă pe cuvertura patului. Capul era la vedere, dar corpul era acoperit cu un cearșaf alb, iar între mâinile împreunate avea un buchet de flori uscate. Lumina provenea de la lumânarea pe care soțul devotat o așezase lângă pat.

Rose intră în cameră. Totul era tăcere. Așa era și Moartea.

Stătură o clipă cu privirile fixate pe persoana decedată, după care Rose scoase un oftat slab.

— Aș spune că acesta a fost buchetul ei de mireasă, Carl, spuse ea.

Carl înghiți de două ori.

•

— Haide, să plecăm de aici, Rose. Ceea ce am făcut a fost culmea prostiei, spuse Carl în timp ce se întorceau în grădină și se opriră lângă ușa distrusă.

El ridică mânerul metalic de pe gazon de unde îl aruncase, ștergându-l bine cu batista înainte de a-l arunca înapoi pe pământ.

— Sper că nu ai lăsat amprente prin interior, spuse el.

— Bineînțeles că nu am lăsat. Eram prea ocupată gândindu-mă cum să mă apăr mai bine cu geanta mea dacă ai fi fost ciuruit, răspunse ea.

Foarte amabil din partea ei.

— Dă-mi torța, porunci ea. Nu-mi place să orbecăi în spatele tău. Nu văd nimic.

Flutură torța precum un școlar emoționat angajat în proceduri tribale nocturne, astfel încât nu mai era nicio îndoială, nici măcar pentru cei aflați la kilometri depărtare, că dădeau o spargere. Carl speră că tipul cu tomberonul nu mai era prin zonă.

— Ține-o în jos, Rose, o instrui el.

Ea se conformă.

Apoi se opri.

Pata de sânge din iarbă nu era mare, dar era acolo. Lumină cu lanterna în jurul zonei și găsi o a doua pată pe alee. Iar apoi o dâră de picături, aproape neobservabile, care duceau spre anexă.

Instinctul lui Carl reveni în forță. Simți un nod neplăcut în stomac.

Dacă ar fi văzut asta înainte de a intra, ar fi putut cere întăriri. Acum lucrurile nu mai erau la fel de simple.

Se gândi o secundă.

Poate că oricum vor scăpa. Văzuseră destule detalii la fața locului pentru a se convinge că acolo se întâmpla ceva suspect. Oare va fi asta în avantajul lor? Și cine putea ști că *ei* sunt autorii spargerii? *Ei* nu erau obligați să spună nimănui.

— Voi raporta asta la Glostrup, spuse el. Ne prinde bine să fie totul oficial.

— Nu ziceai că Marcus Jacobsen ți-a spus să stai departe de Curt Wad? întrebă Rose, îndreptând fascicolul de lumină de la torța ei printre cele trei uși ale anexei.

— Este adevărat.

— Și atunci ce faci în casa lui?

— Ai dreptate, dar oricum voi suna la Glostrup, răspunse el, scoțându-și mobilul din buzunar.

Cei de la Glostrup ar putea să-i spună ce mașină deține Curt Wad și ar putea s-o pună imediat sub urmărire. Poate că mașina lui Wad era acolo undeva cu o persoană rănită în portbagaj, iar persoana respectivă ar putea fi Assad. Imaginația lui Carl se dezlănțui.

— Stai, spuse Rose deodată. Uite!

Lumină cu lanterna lacătul care atârna de ușa din mijlocul grajdurilor vechi. Un lacăt obișnuit care se putea cumpăra cu zece coroane în Netto. Dar acesta, dacă era privit îndeaproape, avea două semne care nu puteau fi decât amprente.

Le frecă cu scuipat, apoi își supse degetul. Avea gust de sânge.

Carl se uită mai bine la încuietoare, apoi își scoase pistolul din toc. Cea mai ușoară variantă era să-l arunce în aer, dar Carl optă pentru soluția mai puțin dramatică, bătând cu patul armei pe lacăt până când degetele îi palpitară de durere.

Rose îl bătu pe spate în cele din urmă.

— Oricum nu mai contează acuma, spuse ea, uitându-se în interior după un întrerupător.

Clipiră de câteva ori în timp ce lumina fluorescentă strălucitoare dezvălui o cameră care ar fi putut aparține aproape oricărei case din orașul în care a crescut Carl. Rafturi de-a lungul unui perete, cu ghivece de flori, tigăi și recipiente aruncate și bulbi de flori care nu mai văzuseră pământ de ani de zile. Pe celălalt perete se afla un congelator adânc încastrat, iar în fața sa, o scară de oțel care urca spre o mansardă, unde Carl putu vedea un bec cu lumină slabă, cu cel mult 25 de wați.

Se urcă și se uită în jurul unei încăperi pline până sus de tablouri, saltele vechi și mormane de cutii negre din care se revărsau haine

vechi.

Îndreptă lanterna către pereții înclinați, tapetați și se gândi că locul trebuie să fi fost un refugiu perfect pentru tinerii care crescuseră aici.

— Of, Doamne! Carl! exclamă brusc Rose de jos.

Stătea în fața congelatorului adânc, cu capacul ridicat și cu capul dat înapoi. Inima lui Carl începu să bată cu putere.

— Este scârbos! spuse ea, schimonosindu-și fața în dezgust.

OK, se gândi Carl. Dacă l-ar fi găsit pe Assad, ar fi spus altceva.

Coborî și se uită în congelator. Acesta conținea o serie de pungi de plastic transparente în interiorul cărora se aflau fetuși umani. Numără opt. Opt vieți mici care nu au avut nicio șansă. El nu găsea asta ceva scârbos. Vederea lor îi provocă emoții cu totul diferite.

— Nu cunoaștem circumstanțele, Rose.

Clătină din cap și strânse din buze. Evident, era profund afectată.

— Sângele pe care l-ai văzut acolo ar putea fi de la una dintre aceste pungi. Poate că medicul nou a scăpat una pe alee, sau poate a picurat peste pavele. Asta ar putea explica și amprentele.

Ea dădu din cap din nou.

— Nu, sângele este proaspăt, iar acești fetuși sunt congelați, zise ea arătându-i către conținutul congelatorului. Vezi vreo gaură în oricare dintre aceste pungi?

Era o observație excelentă. Părea să fie cu un pas în urma ei în acest moment.

— Ascultă-mă, nu vom reuși să rezolvăm cazul acesta fără ajutor. Din ce văd eu, avem trei opțiuni. Fie ieșim de aici cât mai avem timp, fie sunăm la Glostrup și îi informăm despre suspiciunile noastre, ceea ce eu consider că este opțiunea corectă. Sau încercăm din nou să sunăm pe fixul lui Assad de la birou. S-ar putea să fie deja foarte bine acolo, spuse Carl dând din cap în încercarea de a se autoconvinge. Poate și-a încărcat în sfârșit și telefonul mobil.

Își scoase telefonul. Rose clătină din cap.

— Nu simți miros de ars? întrebă ea.

Carl nu simți nimic. Între timp primi din nou mesajul vocal al lui Assad la sediul central.

— Uite, acolo! spuse Rose și îi arătă spre tavan.

Aruncă o privire în timp ce forma numărul de mobil al lui Assad. Era fum acolo sau doar praful care se vedea în lumină?

O privi pe Rose cum dispare balansându-se pe scară, în timp ce un mesaj al companiei de telefonie îl informa că abonatul era indisponibil.

— Mocnește *ceva,* îi strigă ea. Dar vine de unde ești tu.

Coborî scara în viteză.

— Podul se extinde mai departe decât spațiul de aici. Trebuie să mai fie o altă cameră în spate, spuse ea, arătând spre peretele din

capăt. Și chiar acum iese fum de undeva din interior.

Carl observă imediat că peretele părea compus din două plăci mari de gips-carton.

Dacă mai este o cameră în spatele acelui zid, nu există cale de acces de aici, se gândi el, apoi văzu cum începeau să iasă primii norișori de fum.

Rose sări înainte și începu să lovească cu pumnul în elementele peretelui.

— Ascultă! Acesta este suficient de solid, dar acesta sună a gol, spuse ea emoționată. Așa cum sună metalul sau ceva de genul. E o ușă glisantă aici, Carl, știu că este.

El dădu din cap și aruncă o privire. Cu excepția cazului în care ușa era activată prin telecomandă, undeva în cameră trebuia să existe un mod de a o deschide.

— Ce căutăm? întrebă Rose.

— Un comutator, cablu, orice lucru de pe perete care nu pare a fi la locul lui, răspunse, în timp ce sentimentul de panică creștea în el.

— Dar acolo ce-i? spuse ea arătând spre peretele de deasupra congelatorului.

Carl cercetă suprafața până când își dădu seama la ce se referea ea. Avea dreptate. Era o linie, o fisură care părea să indice o reparație.

Urmări fisura cu ochii, către o armătură veche de alamă de deasupra congelatorului, care părea să fi fost cândva parte dintr-o navă sau un utilaj mare.

O ridică de pe cuiul în care era atârnată, iar în spatele ei descoperi o clapetă mică metalică, pe care o deschise.

— Rahat, izbucni el, în timp ce fumul care ieșea dintre plăcile de gips-carton se îngroșa. În loc de un comutator, micul panou din spatele clapetei conținea un afișaj și o tastatură cu litere și numere. Nici nu intra în discuție să poată găsi combinația care ar fi activat mecanismul și ar fi deschis ușa glisantă.

— Oamenii folosesc tot felul de date pe post de coduri: numele copiilor, coduri numerice personale, ziua de naștere a soției, numere norocoase. Ce dracu' am putea face? se răsti Carl, în timp ce începu să caute în jur ceva cu care să dărâme zidul.

Între timp, logica sistematică contrastant de calmă a lui Rose preluă controlul.

— Începem cu datele pe care ni le amintim, Carl, spuse ea, pășind spre tastatură.

— Ceea ce este aiurea în cazul meu. Numele este Curt Wad și are optzeci și opt de ani. Asta e tot ce-mi amintesc.

— Bine, nu e cazul să te ambalezi. Înțeleg unde bați, adăugă Rose.

Ea introduse câteva caractere: P-A-R-T-I-D-U-L-P-U-R-I-T-A-N. Nimic. C-A-U-Z-A. Nimic.

Una câte una, încercă cu nume și cifre din înregistrările și dosarele lui Curt Wad, pe care le studiase de-a lungul zilelor trecute. Își aminti chiar și ziua de naștere a soției lui.

Apoi se opri o clipă și se gândi, în timp ce atenția lui Carl era împărțită între fumul care ieșea din perete și farurile trecătoare care măturau clădirea ocazional.

Dintr-odată, ea își ridică privirea spre el, lăsând să se înțeleagă că în spatele dermatografului emo și al comportamentului gotic se afla germenele unei idei care părea atât logică, cât și plauzibilă.

El urmări degetele ei în timp ce tastau.

H-E-R-M-A-N-S-E-N

Se auzi un clic. Panourile peretelui se deschiseră și dezvăluiră o cameră ascunsă plină de fum care acum se întindea spre ei. În același moment, infuzia bruscă de oxigen generă o flacără.

— La dracu', strigă Carl. Smulse lanterna din mâna lui Rose și se cufundă în cameră.

Văzu un alt congelator și rafturile care cel mai probabil conțineau o arhivă. Dar corpul fără vlagă care zăcea întins pe podea fu cel care îi captă toată concentrarea și toate simțurile.

Focul ajunse la cracul pantalonilor lui Assad. Carl îl târî afară, strigând la Rose să-și arunce haina peste colegul lor și să stingă flăcările.

— O, Doamne, o Doamne, abia mai respiră, se bâlbâi ea agitată, în timp ce Carl aruncă o privire înapoi în cameră și văzu că focul se extinsese în asemenea măsură încât ideea de a încerca să recupereze ceva din interior era inutilă.

Ultimul lucru pe care îl observă înainte să-l tragă pe Assad afară fură cuvintele scrise cu sânge pe aproape toate suprafețele disponibile ale micuței încăperi înghesuite, „ASSAD A FOST AICI!" Și apoi, pe podea, lângă congelatorul adânc, rămășițele topite ale unei brichete care semăna izbitor cu cea pe care Carl o lăsase pe birou cu doar câteva ore înainte.

Mai întâi ajunseră paramedicii și îi acordară îngrijiri lui Assad. Îl puseră pe o targă cu o mască de oxigen pentru a-i readuce viața în plămâni.

Rose era într-o tăcere mormântală. La cum arăta, era pe cale să se descompună în orice moment.

— O să-și revină, nu-i așa? întrebă Carl echipajul ambulanței, luptându-se să țină în frâu un tumult de emoții pe care nici nu știa că le deține.

Își ridică sprâncenele într-o încercare slabă de a-și opri lacrimile, care oricum se porniră. Hai, măi Assad, ce dracu'. Haide, amice!

— Este încă în viață, răspunse unul dintre bărbați. Dar când cineva inhalează atât de mult fum, adesea îi este fatal. Pot apărea daune

termice, arsuri ale sistemului respirator, otrăvire. Ar trebui să fiți pregătit pentru ce-i mai rău. Lovitura încasată în partea din spate a craniului pare și ea foarte urâtă. Poate are și o fractură de craniu și hemoragie internă. Îl cunoașteți bine?

Carl dădu din cap încet. Era foarte marcat de evenimente, dar nici pe departe nu la fel de tare ca Rose.

— Există întotdeauna speranțe, spuse paramedicul, în timp ce pompierii își strigau reciproc instrucțiunile și începură să tragă furtunurile de apă.

Carl puse brațul în jurul lui Rose și o simți tremurând.

— Va fi în regulă, Rose. O să scape, știu că așa va fi, îi spuse el, dându-și seama cât de goale erau cuvintele.

Când sosi și medicul un moment mai târziu, începu să desfacă tricoul lui Assad pentru a-i evalua repede ritmul cardiac și respirația, dar ceva părea să-i stea în cale. Rupse mai mult tricoul și scoase o mână de hârtii din hainele lui Assad, aruncându-le deoparte pe pământ.

Carl le ridică.

Erau două seturi distincte. Unul consta dintr-un număr de foi capsate împreună. Pe prima pagină era scris: CAUZA: LISTA DE MEMBRI.

Al doilea era un dosar subțire: fișierul nr. 64.

40

Noiembrie 1987

Era ora cinci și douăzeci, iar Nete tricotase rând după rând.

Pe sub ferestrele larg deschise trecuseră oameni cu diverse înfățișări, dimensiuni și vârste, unii chiar oprindu-se câteva momente în fața clădirii. Dar nici urmă de Curt Wad.

Nete încercă să rememoreze ultima conversație cu el. Și momentul în care închisese telefonul. Nu păruse că-l prinsese în plasă? Și totuși, se înșelase, oare?

Poate că stătea acolo în spatele copacilor și observa clădirea. Se poate să-l fi văzut pe Philip Nørvig intrând fără să mai iasă? Oare asta o fi?

Își frecă ceafa gânditoare. Fără Curt Wad nu exista niciun triumf, nu și-ar găsi liniștea sufletească, iar acum o durea capul din ce în ce mai mult din cauza tensiunii nervoase. Dacă nu-și lua medicamentul imediat, se instala migrena și nu avea nici timp, nici energie pentru a se lupta cu ea. În acest moment, avea nevoie mai mult decât oricând să gândească clar și să fie pregătită.

Intră în baie, când capul începu deja să-i zvâcnească, își luă cutia din dulăpiorul de medicamente și văzu că mai avea doar o singură pastilă.

Nu conta, mai era o sticluță în dulapul cu fețe de masă. Ieși înapoi pe hol și se uită de-a lungul lui la ușa închisă a sufrageriei. Va trebui să intre din nou acolo, să vadă tacâmurile de argint, decantorul, paharele de cristal și cadavrele care își consumaseră ultima lor cină.

Resemnată, deschise cât de repede putu ușa camerei etanșe, închizând-o în spatele ei în același mod. Chiar și acum, mirosul din aer era înțepător, mai ales din cauza lui Philip Nørvig.

Îi privi cadavrul cu dispreț. Va avea de furcă cu el, odată ce va începe să pregătească cadavrele. Și poate nu doar cu el, se gândi în sinea ei, în timp ce își găsi și restul de pastile.

Se așeză în capul mesei și își studie victimele una câte una. În afară de corpul lui Tage, care încă zăcea pe podea ca o morsă, toți erau așezați frumos la rând. Rita, Viggo și Philip.

Își turnă un pahar cu apă, își puse trei pastile în gură, conștientă că două ar fi fost suficiente, apoi ridică paharul de cristal spre ochii stinși și capetele atârnate.

— *Skål!*[3] doamnelor și domnilor, spuse ea, și își înghiți pastilele.

Se amuză de propriul ei discurs și se gândi la toată cantitatea de

formaldehidă pe care în curând o va turna forțat pe gâtul oaspeților tăcuți. Va scoate tot ce-i mai rău din descompunerea lor.

— Trebuie să mai aveți răbdare. Vă veți primi băuturile destul de curând. Și peste puțin timp veți primi companie. Unul sau doi dintre voi o cunosc deja. Gitte Charles este numele ei. Exact așa. Acea femeie blondă urâtă care ne-a făcut viața mizerabilă unora dintre noi pe acea insulă infernală. Era decentă cândva, așa că trebuie să sperăm că și-a păstrat o parte din acele calități. Nu vrem să ne reducă standardele, nu?

Râse cu poftă, până când durerea de cap îi spuse că era suficient. Apoi se ridică în picioare, făcu o plecăciune în fața oaspeților ei și se grăbi să plece.

Nu voia ca Gitte Charles să aștepte.

•

După micul dejun, Rita Nielsen o trase deoparte.

— Ascultă, Nete. Când Gitte se va sătura de tine, te va arunca și atunci vor începe problemele tale. Ai văzut ce mi s-a întâmplat mie.

Își dezgoli brațul și îi arătă lui Nete semnele acului. Nete numără cinci în total. Cu patru mai mult decât primise ea.

— Viața mea aici este iadul pe pământ acuma, continuă Rita, aruncându-i o privire războinică. Nenorociții ăștia de gardieni îmi spun mereu să tac și mă lovesc din orice dacă nu am grijă. M-au pus să curăț toaletele, să spăl cârpele menstruale și să lucrez în bucătăria pentru săraci. Cele mai grele locuri de muncă, cu cele mai idioate dintre fete, toată ziua. Sunt tot timpul pe capul meu, „Nu fă asta, nu fă aia” sau „Ți-am spus deja o dată”. Ca și cum ar fi normal să se ia de mine tot timpul. Și este numai vina lui Gitte. Uită-te la asta!

Rita se întoarse cu spatele, își desfăcu curelele salopetei, le trase până jos și expuse o floare de vânătăi albastre-roșii pe spatele coapselor, chiar sub fese.

— Crezi că au apărut așa singure?

Se întoarse cu fața spre Nete, cu degetul arătător ridicat în aer.

— Și știu doar că data viitoare când va veni doctorul, îi vor spune să mă sterilizeze. De aceea trebuie să scap acum de aici și tu vii cu mine, mă auzi? Am nevoie de tine.

Nete dădu din cap. Amenințările lui Gitte Charles că o va otrăvi cu măselariță erau un lucru, dar comportamentul ei rece ca gheața față de celelalte fete era cu totul altul. Râsul ei era grotesc când descria cum făcea cu ele, recomandându-le pentru sterilizare așa cum i se părea ei potrivit, indiferent de acceptul lor de a-i face pe plac.

De asemenea, Nete se temea de capriciile lui Gitte.

— Cum vom traversa strâmtoarea? întrebă Nete.

— De asta mă ocup eu.

— Atunci pentru ce ai nevoie de mine?

— Pentru a face rost de bani.

— De bani? Cum?

— O să furi economiile lui Gitte. S-a lăudat cu ele pe vremea când eram micul ei animal de companie. Știu unde le ține.

— Unde?

— În camera ei, prostuțo.

— De ce nu furi tu singură?

Rita zâmbi și arătă spre propriile haine.

— Crezi că noi, fetele în salopete, avem voie să umblăm pe unde avem chef? spuse ea cu o față serioasă. Trebuie să o faci în timpul zilei, în timp ce Gitte ne dă ordine pe afară. Știi unde își ține cheia. Chiar tu ai spus.

— Vrei să fac asta în timpul zilei? Dar nu pot.

Rita își încleștă pumnul și-l apăsă puternic în bărbia lui Nete. Era albă la față și cu mușchii obrazului încordați.

— Ba poți și o vei face, dacă știi ce este bine pentru tine? Mai mult, o vei face acum. Putem evada diseară.

•

Camera lui Gitte era la etaj deasupra camerei de cusut. Nete așteptă, cea mai mare parte a dimineții cu broboane de transpirație pe buza superioară, un moment prielnic pentru a se face nevăzută pentru câteva minute. Dar momentul nu veni. Munca din acea zi era ușoară, iar îngrijitoarea stătea liniștită la fereastră cu broderia în mână. Locul era de un calm neobișnuit. O zi fără agitație și fără circ.

Nete privi în jur. Trebuia să provoace un soi de agitație, întrebarea era unde și cum.

Și apoi îi veni o idee.

În fața ei stăteau două fete, foste prostituate, care lucrau în vechea zonă Pisserenden din Copenhaga. Li se spunea Bette și Betty din cauza faptului că vorbeau în permanență despre Bette Davis și Betty Grable, pe care le admirau și făceau tot posibilul să le imite. Nete nu știa cine sunt aceste două vedete de la Hollywood, pentru că nu fusese în viața ei la un cinematograf, iar poveștile neîncetate ale fetelor o călcaseră deja pe nervi.

Apoi mai era o altă poamă, Pia din Århus, care stătea în spatele lui Nete cu țesătura ei. Pia era mai puțin vorbăreață decât majoritatea, poate pentru că era destul de lentă. Era una dintre prostituatele mai în vârstă care era în breaslă de mult timp și făcea aproape tot ce se putea face cu un bărbat. Ea și Bette și Betty aveau o mulțime de povești despre profesia lor, dar puteau vorbi doar în scurtele momente când gardianul nu era prezent. Erau povești despre păduchi și alte lighioane, despre procese plătite cu diverse servicii sexuale, despre bărbați puturoși și despre cât de surprinzător de eficientă putea fi o lovitură bine orientată în testicule atunci când era vorba de

convingerea unui client recalcitrant să plătească.

Nete se uită peste umăr. Fata din Århus își ridică privirea și îi zâmbi. Avusese trei sarcini și toți cei trei copii îi fuseseră luați cu forța imediat după naștere. În baza istoricului ei, sterilizarea în spitalul din Korsør era iminentă. Nete știa prea bine ce se întâmpla acolo, iar între fete existau multe discuții intense pe subiect. La solicitarea medicilor primari din cadrul azilurilor de boli mintale, Ministerul Serviciilor Sociale trimitea multe fete la sterilizare, fără știrea lor. Era o bombă cu ceas în viața lor care putea să se declanșeze în orice moment. Cu toții știau, inclusiv Pia din Århus.

Tocmai de aceea, era mereu cu capul plecat, cufundată în visele ei. Toată lumea de pe insulă își avea propriile vise, iar majoritatea erau despre familie și copii.

La fel cum erau ale Piei și ale lui Nete.

Nete se întoarse spre ea și își acoperi gura cu mâna în timp ce îi șopti:

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, Pia, dar Bette și Betty au înnebunit. Le-am auzit spunându-le gardienei că le-ai spus că poți face o sută de coroane într-o singură dimineață dacă faci felații bărbaților și că o vei face din nou când vei ieși de aici. Îți spun doar așa, ca să fii pe fază. Cred că Gitte Charles s-ar putea să știe deja. Îmi pare foarte rău că a trebuit să-ți spun, dar asta-i situația.

Sunetul andrelelor se opri și Pia își puse mâinile în poală. Trebui să stea o clipă și să digere ce spusese Nete. Pentru a înțelege consecințele, și trădarea indiscutabilă a lui Bette și Betty.

— Au mai spus că ai vrut să o înjunghii pe Gitte Charles cu foarfecele, șopti Nete. Este adevărat?

Ultima frază fu cea care o enervă pe Pia, iar câteva secunde mai târziu era deja în picioare și le demonstra de ce era în stare o prostituată de pe stradă din Arhus.

Nete se întoarse și ieși din cameră în timp ce îngrijitoarea cerea întăriri, iar scandalul dintre cele trei prostituate se răspândi și la celelalte fete.

Întăririle veniră alergând din bucătărie și din cămări, iar cineva sună clopotul care atârna în afara biroului matroanei. În cel mai scurt timp, o zi de altfel lipsită de evenimente deveni un potop de urlete și țipete, iar aerul se umplu de cuvinte pe care niște fete decente nu ar trebui să le rostească niciodată.

În câteva secunde urcă scările și ajunse în camera lui Gitte, și găsi cheia pe traversa de deasupra ușii.

Nete nu mai fusese niciodată înăuntru, dar acum văzu cât de ordonat era locul, cu desene fine pe pereți și patul îngrijit. Gitte avea doar puține bunuri într-un sertar mic și o pereche de încălțăminte rezistente, pe care Nete nu o văzuse niciodată să le poarte.

În interiorul încălțămintei găsi aproape cinci sute de coroane și un inel cu o inscripție: Alistair Charles pentru Oline Jensen, Thorshavn, 7 august 1929.

Lăsă inelul la locul lui.

•

În acea seară, ambele celule de pedeapsă, atât cea de la subsol, cât și cea de la etaj, erau ocupate de combatantele din camera de cusut.

Era una dintre acele zile când cina se lua în liniște deplină. Niciuna dintre fete nu-și dorea să atragă atenția asupra ei, atâta timp cât mai multe dintre gardienele lor încă mai aveau vânătăi de la încăierarea de mai devreme. Atmosfera era încordată.

Rita se uită la Nete și clătină din cap. Nu avea de gând să ridice și mai mult praf.

Ridică spre Nete zece degete, iar apoi doar două. Însemna că vor pleca la miezul nopții, deși Nete habar nu avea cum Dumnezeu credea Rita că vor putea ieși din locul acela.

Nici într-un milion de ani nu și-ar fi imaginat că Rita ar fi putut să dea foc patului. Desigur, chibriturile erau un element la care gardienii erau extrem de atenți, dar Rita era Rita și tot ce avea nevoie era un singur băț de chibrit și un rest din suprafața de frecare a unei cutii de chibrituri furată din bucătărie. În cea mai mare parte a zilei o ținu ascunsă în sânul ei, așteptând să o folosească atunci când adormea colega ei imbecilă de cameră.

Colega de cameră fu cea care dădu alarma când se trezi și-și văzu pătura arzând și camera plină de fum. În cel mai scurt timp, toată lumea era deja trează și ieșise afară, căci se mai întâmplase și înainte. Grajdurile luaseră foc în mai multe rânduri și în urmă cu câțiva ani întreaga instituție a fost în flăcări. Administratorul farului și asistentul său apărură și ei în câteva secunde, cu cămășile pe afară și bretelele atârnând pe șolduri în timp ce organizau pompele și gălețile și instruiau cărăușii de apă.

Rita și Nete se întâlniră în spatele grădinii de ierburi și se uitară înapoi la focul care făcu ca luminatorul din camera Ritei să fie aruncat în aer, trimițând un fum spiralat spre cerul nopții senine.

Nu avea să dureze mult până ce-și vor da seama că Rita era primul suspect și vor începe căutările, așa că timpul era scurt.

După cum intuise Nete, pescarii le așteptau la lumina lămpii cu gaz Retreat. Dar nu se așteptase ca Viggo să fie printre ei și să nu o recunoască.

El o privi cu același râs obraznic pe care-l avusese atunci când Nete îi văzuse pe el și pe amicul lui privind cum un al treilea bărbat o lua pe Rita de la spate. Genul de privire pe care o femeie ar dori-o de la iubitul ei, dar nu de la un străin, iar el era acum chiar un străin.

Când îi spuse că ea era fata de la târg, nici măcar nu-și aminti

episodul. El râse și îi spuse că, dacă oricum și-au tras-o deja o dată, ar putea la fel de bine să o facă din nou.

Nete își simți inima sfâșiată în două.

Unul dintre ceilalți bărbați numără banii, iar acum susținu că nu sunt suficienți. Vor trebui să se întindă pe masă și să-și desfacă picioarele pentru a completa diferența.

Rita se înfurie și-l lovi cu mânie, deoarece, evident, acest lucru nu făcea parte din înțelegere. În curând se dovedi a fi o mișcare greșită.

— Bine, atunci tu rămâi pe insulă, spuse bărbatul, după care o lovi peste față. Dispari.

Nete aruncă o privire spre Viggo, în speranța că va protesta, dar acesta rămase pasiv. Îi spuse că nu el este cel responsabil și că se mulțumește cu statutul său inferior.

Rita se răzgândi. Își scoase rochia, dar bărbații nu mai erau interesați. De ce să se obosească cu o harpie insolentă, căreia i-o trăseseră în nenumărate ocazii, când puteau avea pe cineva nou? Așa se exprimară.

— Haide, Nete, hai să mergem. Dă-ne banii înapoi, ceru Rita.

Cererea îi făcu pe bărbați să râdă și mai tare, în timp ce-și împărțeau banii între ei.

Nete era îngrozită. Gitte Charles va ști că ea îi furase economiile. Cum putea să se întoarcă acasă în seara asta? Ar fi iadul pe pământ.

— Poți să o faci cu mine, se bâlbâi ea, urcând pe masă, în timp ce bărbații o scoteau pe Rita afară din șopron.

O auzi pe Rita înjurând afară, iar apoi totul deveni silențios, în afară de gâfâitul străinului din interiorul ei.

Când termină și îi veni rândul lui Viggo, un gând i se cuibări în minte, că nu va mai putea niciodată să plângă și că viața îi fusese smulsă irevocabil din mâini. Nu-și imaginase niciodată că putea să existe atâta trădare, atâta răutate.

Și în timp ce Viggo își satisfăcea pofta, privirea ei rătăci înjur și se simți de parcă își lua rămas-bun nu doar de la Sprogø, dar și de la fata care fusese cândva.

În momentul în care trupul lui Viggo se încordă înainte de punctul culminant, iar amicul său rânjea în colț, ușa se deschise și văzu degetul acuzator al Ritei și privirea pătrunzătoare a Gittei Charles.

Bărbații plecară într-o clipă, lăsând-o pe Nete întinsă pe masă, cu sexul expus.

Din acel moment, ura lui Nete față de cele două femei și față de Viggo, care-și spunea bărbat, dar nu era mai bun decât un porc, nu mai cunoștea limite.

41

Noiembrie 2010

După ce făcu virajul de la biserica Brøndbyøster, Curt văzu cu surprindere multă agitație, grupuri de privitori îngrămădiți în frig.

Îl trecu un fior pe coloana vertebrală când își dădu seama că stăteau în fața casei lui. Lumini albastre intermitente, strigăte și țipete și bâzâitul furtunelor de apă. Era un coșmar pentru toți.

— Eu sunt proprietarul. Ce s-a întâmplat? strigă el și își pregăti mecanismele de apărare.

— Întrebați poliția. Au fost aici până acum câteva minute, strigă un pompier în timp ce stinse ultimele bucăți de jăratic din interiorul clădirii. Cum îl chema pe acel detectiv care era aici? Îți aduci aminte? întrebă un coleg care era ocupat cu furtunurile.

— Mørck, așa-i?

El clătină din cap, aparent sigur, dar răspunsul era suficient.

Curt deja auzise destul. Nu era de bine.

— Pot să vă spun că ați avut noroc, domnule, continuă al doilea pompier. Dacă mai dura câteva minute, anexa de afară ar fi ars complet și, cel mai probabil, și cea cu acoperiș de stuf din partea cealaltă a Tværgaden. Mă tem că s-a găsit și o persoană rănită grav. Părea a fi un țigan. Poate unul din ăsta fără adăpost, care s-a ascuns pe aici. Credem că el este cel care a cauzat incendiul, deși nu știm încă sigur. A dat foc la niște hârtii acolo, probabil ca să se încălzească, ceea ce nu mă miră, dar suntem încă în faza de presupuneri în acest moment. Vă sugerez să țineți legătura cu poliția.

Curt nu răspunse. Nimic nu putea fi mai departe de intențiile sale.

Își porni lanterna și lumină spre anexă ca să descopere că ușa glisantă a camerei blindate era deschisă, iar podeaua era toată acoperită de cenușă. Priveliștea îl șocă.

Așteptă până când plecară pompierii, apoi se strecură printre rămășițele ude până în arhivă și văzu că nu mai rămăsese nimic. Absolut nimic.

Rămăsese totuși ceva, ceva scris pe pereți:

ASSAD A FOST AICI!

Aproape că se prăbuși.

•

— A dispărut totul, îi spuse lui Lønberg pe linia securizată. Fișiere, articole, documente constitutive, liste de membri, înregistrări ale pacienților. A ars totul!

— Sper să ai dreptate, spuse Lønberg. Este îngrozitor, desigur, dar trebuie să sperăm că s-a pierdut într-adevăr totul. Spui că acest Hafez el-Assad era încă viu când ai plecat, dar știm cum l-a găsit poliția? Poate cu ajutorul telefonului mobil?

— Nu, i l-am luat și l-am închis. Mikael și ceilalți încearcă să-și amintească ceva indicii care ne-ar putea ajuta să mergem mai departe. Dar telefonul a fost închis de când a intrat în posesia noastră. Deci nu, nu am nicio idee cum l-ar fi putut găsi Mørck.

— Bine, dă-mi zece minute să verific la spitale. Te voi suna înapoi.

Curt tremura de mânie și durere. Dacă nu ar fi plecat, dacă ar fi lăsat pe mâine vizita la omul cu serviciile funerare, dacă nu l-ar fi cunoscut pe om pentru munca sa impecabilă din cadrul partidului, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

El clătină din cap frustrat. De ce au mai băut și a doua ceașcă de cafea? Și de ce soției lui i-a luat atât de mult timp să-i ofere condoleanțele? Dar la ce naiba mai erau bune toate aceste întrebări acum? La ce mai serveau atâția „de ce”? Se întâmplase și asta era situația.

Trebuiau să urmeze planul, asta aveau de făcut acum. Era destul de simplu. După ce îl elimină pe arab, vor trece direct la colegul său. Și atunci când și acesta va fi scos din joc, ceea ce s-ar putea întâmpla chiar în ziua următoare, își puteau trimite omul de la Station City în subsolul sediului poliției pentru a lua fișierele lui Nørvig.

Ca atare, amenințarea imediată pentru partid va fi eliminată în curând. Aceasta e sarcina lor principală.

Știa cu certitudine că mai exista și o asistentă în departament. Nu foarte inteligentă, le spusese informatorul, astfel încât obstacolul va fi ușor depășit. Iar dacă se adeverește că informatorul s-a înșelat, vor găsi în curând o modalitate de a o compromite și de a o scoate din sistem în cel mai scurt timp. Atâta lucru putea să promită.

Din informațiile primite de Curt, Søren Brandt nu mai reprezenta nicio problemă. Iar Mikael urma să fie trimis în curând în Madagascar pentru a avea grijă de Mie Nørvig și Herbert Sønderskov.

După aceea, va rămâne doar o potențială amenințare. Nete Hermansen.

Era esențial ca moartea ei să pară una naturală. Un certificat de deces și o înmormântare rapidă și cu asta se va termina totul.

Spera că pentru totdeauna.

Acum că arhiva lui Curt căzu pradă focului, la fel cum tovarășii săi din Cauză își distruseseră propriile înregistrări, iar dispariția lui Carl Mørck și Hafez el-Assad era iminentă, ancheta poliției nu va mai reprezenta o amenințare, deoarece, așa cum fusese informat Curt, cei din Departamentul Q preferau să-și efectueze singuri investigațiile. Partidul va fi în curând lăsat în pace să-și facă treaba și munca lui de

o viață va da astfel roade.

Curt dădu din cap. Acum că analizase lucrurile în detaliu, era sigur că nu suferise niciun prejudiciu. Dimpotrivă.

Nu trebuia decât să aștepte raportul lui Lønberg de la spitalul în care fusese internat arabul.

Se urcă la etaj și se așeză o vreme lângă iubita lui. Pielea ei semăna cu zăpada și deja era mai rece.

— Lasă-mă să te încălzesc, dragă Beate, spuse el, apropiindu-și trupul de ea.

Nu mai avea niciun efect. Rigor mortis se instalase în timp ce el bea cafea cu oameni care nu însemnau nimic pentru el. Oare la ce se gândise?

Îi sună mobilul.

— Da, Lønberg. L-ai găsit?

— A fost dus la Hvidovre, în condiție critică. Se pare că nu este bine deloc.

Curt scoase un suspin de ușurare.

— Cine este cu el?

— Carl Mørck.

— Înțeleg. Știi dacă a luat ceva din camera blindată?

— Mă îndoiesc. Și chiar dacă a luat ceva, nu poate fi mare lucru. Persoana noastră de contact din spital este chiar acum vizavi de Mørck în sala de așteptare. O voi întreba pe celălalt telefon dacă știe ceva. O secundă.

Auzi vocea lui Lønberg în fundal, iar apoi fâsâitul în urechea lui în timp ce revenea la conversația cu el.

— Greu de spus. Nu se poate apropia foarte mult de el. Mørck are în mână ceva care arată ca o listă, dar ar putea fi doar foaia de observații a spitalului pentru prietenii pacienților și pentru cei apropiați.

— O listă, zici?

— Da, dar ia-o ușor, Curt, probabil că nu este nimic. Ce-a fost mai greu a trecut, prietene. Din perspectiva istorică, este evident păcat că am pierdut toată documentația cu privire la fondarea Cauzei și a Partidului Puritan. Dar, la fel cum am trimis în flăcări dosarele pacienților, s-ar putea ca până la urmă să fie un lucru bun faptul că și arhivele tale s-au transformat în scrum. Altfel, ce mai faci, Curt? Rezriști cu bine?

— Nu, spuse cu un oftat adânc. Beate a murit.

Urmă o tăcere lungă. Curt știa ce simțeau pentru Beate Lønberg și un număr de membri mai vechi ai organizației. Nu numai ca un organizator excelent, dar și ca femeie. Beate fusese unică.

— Fie ca Dumnezeu să o binecuvânteze, fu tot ce putu Lønberg să spună.

•

Înțelegerea cu cei de la serviciile funerare era că urmau să vină să ridice trupul lui Beate a doua zi dimineața. Procedura nu mai trebuia amânată, îl informară. Momentul era cel puțin nefericit.

Curt o privi cu tristețe. Decise că o va urma în noaptea aceea. Când vor ajunge antreprenorii, aveau să descopere că vor fi nevoiți să facă două drumuri.

Dar evenimentele dictau acum altă direcție.

În primul rând, trebuia să se asigure că Carl Mørck și Hafez el-Assad vor fi înlăturați și că lista pe care detectivul o citea în sala de așteptare antiseptică în acest moment nu era ceea ce Curt se temea.

Formă numărul lui Mikael.

— Din păcate, Hafez el-Assad a supraviețuit loviturii la cap și a reușit să dea foc arhivei, relată Wad. Dar se pare că nu va supraviețui rănilor pe care le are. Încercăm să fim la curent cu situația cu ajutorul unei persoane de contact fidele nouă din spital. O asistentă care ne-a ajutat de mai multe ori în trecut și care nu va ezita să ne ajute din nou. În concluzie, nu cred că trebuie să ne preocupăm prea mult de arab. Problema noastră este Carl Mørck.

— OK, veni răspunsul de la celălalt capăt.

— De data asta nu-l vei pierde din ochi nicio secundă, Mikael. Îl veți găsi la spitalul Hvidovre. Doresc să fie monitorizat îndeaproape oriunde merge, înțelegi? Doresc să fie eliminat cu prima ocazie. Calcă-l cu mașina sau fa orice e nevoie. Dar fă-o și fă-o fără întârziere.

42

Noiembrie 2010

Carl decise că o noapte lungă de așteptare a noutăților despre starea lui Assad va fi prea mult pentru Rose, judecând după modul în care stătea cu nervii întinși și se uita fix la fața palidă a lui Assad, în timp ce-l scoteau din ambulanță în fața intrării la urgențe.

— Poți să conduci singură până acasă? întrebă el, în lumina girofarurilor albastre intermitente.

Îi înmână cheia mașinii, și-și aminti ce șoferiță îngrozitoare era, dar era deja prea târziu.

— Mulțumesc, spuse ea, îmbrățișându-l pentru un moment scurt, trimise un mic salut plin de milă în direcția în care Assad era întins pe targă și plecă înapoi spre Ka.

Cel puțin traficul nu era foarte intens în acel moment al zilei, se gândi Carl. Dacă i s-ar întâmpla ceva și lui Rose, și-ar da demisia.

Poate că o va face oricum.

•

Operația lui Assad fusese lungă și dificilă, iar în cele din urmă, un medic cu o expresie tristă pe față apăru în fața lui Carl în sala de așteptare și îl informă că, din fericire, plămânii asistentului său păreau a fi în regulă, dar fractura pe care o suportase la craniu și acumulările ulterioare de sânge erau de așa natură încât nu putea promite nimic. De fapt, starea lui Assad era atât de gravă, încât îl vor transfera la Rigshospital, unde centrul pentru traumatisme era deja pregătit pentru sosirea sa. Ei îi vor face o nouă examinare minuțioasă și cel mai probabil vor mai efectua o intervenție chirurgicală înainte de a-l interna la terapie intensivă.

Carl dădu din cap, dar furia și durerea se răzvrăteau în el. Se hotărî să nu-i spună lui Rose toate astea.

Strânse la piept una din foile de hârtie pe care Assad le ascunsese sub cămașă. Curt Wad avea să plătească pentru asta. Și dacă nu-l putea încolți în mod legal, existau alte modalități. Chiar nu-i mai păsa acum.

— Abia acum am aflat, se auzi o voce familiară pe coridor și Marcus Jacobsen se îndrepta spre el.

Era așa de-al naibii de trist și emoționant încât Carl fu nevoit să-și șteargă ochii.

•

— Am putea să ne întoarcem la sediu, Marcus, spuse Carl. Nu mă

pot duce acasă, iar la birou mai sunt multe lucruri de care trebuie să mă ocup.

Marcus Jacobsen ridică privirea spre oglinda retrovizoare și o reglă ușor.

— E interesant cum ne urmărește mașina aceea de ceva vreme, spuse el, iar apoi se uită la Carl. Da, te înțeleg. Dar nu vei fi bun de nimic fără somn și mâncare.

— OK, putem începe cu un Gammel Dansk cu care mă vei servi imediat ce ne vom întoarce. Iar partea cu somnul mai poate aștepta.

Îi făcu lui Marcus un rezumat a tot ceea ce se întâmplase în timpul zilei. Nu găsea o altă cale de ieșire din situația dată.

— V-am ordonat să stați departe de Curt Wad, Carl. Nu m-ați ascultat și acum uite unde am ajuns.

Carl încuviință din cap. Destul de corect. Trebuia să asculte toată prelegerea.

— Și astea fiind spuse, mă bucur că ai insistat, spuse el.

Carl întoarse capul pentru a-l privi.

— Mulțumesc, Marcus.

Șeful său ezită o clipă înainte de a lansa bomba.

— Trebuie să mă consult cu anumite persoane, înainte de a vă permite să mergeți în continuare cu cazul, Carl.

— Sunt sigur de asta. Dar în situația actuală, nu pot aștepta.

— În cazul ăsta, nu-mi lași altă opțiune decât să te suspend.

— Dacă mă suspenzi, ticăloșii vor scăpa cu tot ce au făcut.

— Și ce au făcut, Carl? Au încercat să-ți dea foc la casă? L-au agresat pe Assad? Sau vorbești despre toate crimele lor vechi și organizația în care au transformat partidul acela?

— La toate mă refer.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, Carl. Dacă nu te potolești până când primim acordul de sus, Curt Wad și oamenii lui vor ajunge să scape de acuzațiile de crimă. Nu are niciun sens să lași să se întâmple asta. Deci, hai să ne punem de acord că, pentru moment, rămâi pe loc până când îți dau eu undă verde, OK?

Carl hotărî că era mai bine să fie evaziv, așa că doar dădu din umeri.

Lăsară mașina în parcare și stătură o clipă în afara clădirii sumbre din beton, holbându-se la sediul poliției, preocupați de evenimentele acelei zile.

— N-ai cumva o țigară, Carl? întrebă Marcus deodată.

Carl se amuză pe seama voinței slabe a șefului său.

— Ba da, am. Dar nu am foc, asta e problema.

— Stai puțin, răspunse Marcus. Am o brichetă în torpedou.

Se întoarse și făcu doar câțiva pași când o mașină de culoare închisă, care aștepta cu luminile stinse în afara sediului, pe partea

opusă a drumului, acceleră brusc spre ei.

Zbură prin aer în unghi după ce lovi bordura, iar sunetul ascuțit de metal lovit îi sfâșie timpanele lui Carl în timp ce se aruncă într-o parte și se rostogoli pe trotuar. Mașina se opri cu scârțâit de pneuri, șoferul o puse în marșarier în scrâșnetele cutiei de viteze, iar mirosul înțepător de cauciuc ars umplu aerul, în timp ce pneurile se învârteau în gol.

Auziră focul de armă, dar habar nu aveau de unde venea. Singurul lucru pe care îl înregistrară în secundele următoare fu traiectoria modificată a vehiculului care acum era scăpat de sub control, năpustindu-se peste drum și lovind într-o mașină de poliție parcată.

Abia atunci îl văzură pe ofițerul care alerga dinspre sediu cu pistolul ridicat și abia atunci realiză Carl cât de mult putea înjura șeful său fără să respire.

•

În timp ce Marcus Jacobsen și purtătorul de cuvânt al poliției țineau reporterii și echipajele tv ocupate, Carl verifică datele agresorului. Desigur, tipul nu avea acte de identitate asupra lui, dar trecu rapid pe la colegii săi de la sediul central și fotografia agresorului decedat, trântit în mașină cu o gaură în gât, dădu rezultate. Băieții de la Departamentul C al Cercetărilor Criminale nu erau de ici de colo, trebuia să recunoască.

— Este Ole Christian Schmidt, spuse unul dintre ei fără ezitare.

Carl nici nu avu nevoie de mai mult. Fost activist de dreapta, extrem de vocal, eliberat recent după o condamnare de doi ani și jumătate pentru vătămare corporală gravă împotriva unei femei, membră a Comitetului Executiv al Partidului Socialist, și a unui tânăr imigrant care se întâmpla să treacă pe stradă, văzându-și de treaba lui. Nu avea un cazier stufos, dar suficient cât să pună probleme cu privire la viitoarele oportunități de carieră ale bărbatului.

Carl se uită la canalul de știri TV2, pe televizorul cu ecran plat, de când se așeză.

Informarea despre incidentul cu focul de armă făcută cu media părea să fi decurs bine. Niciun cuvânt despre vreo anchetă în curs de desfășurare, niciun indiciu cu privire la motiv. Tot ce știau era că incidentul fusese izolat, agresorul fusese un individ cu probleme psihice și providența și acel ofițer foarte vigilent salvaseră viața a doi anchetatori.

Carl dădu din cap. Ceea ce tocmai se întâmplase demonstra clar că Curt Wad era disperat și că, mai mult ca sigur, încă nu-și finalizase misiunea. După ce Marcus se va întoarce în biroul său, va trebui să discute cu el cum era cel mai bine să facă niște arestări rapide.

Apoi, emisia se întrerupse brusc și crainica studioului făcu un scurt rezumat al meritelor lui Marcus Jacobsen, cerându-și scuze că numele

persoanei decedate și al ofițerului care a împușcat-o nu au fost încă făcute publice.

Producătorul trecu la altă cameră, dar expresia de pe fața prezentatoarei rămase aceeași.

— În această dimineață pe insula Sejerø a fost descoperit cadavrul unui bărbat. Descoperirea a fost făcută de echipajul unui iaht care traversa insula din Havnsø. Știrile TV2 anunță că a fost stabilită identitatea bărbatului, care se presupune că a fost victima unui accident de înec, Søren Brandt, un jurnalist de treizeci și unu de ani. Poliția anunță că aparținătorii au fost informați.

Carl își puse jos cana de cafea și se uită în gol când imaginea lui Søren Brandt zâmbind umplu ecranul.

Nu se mai termina niciodată?

•

— Îl cunoști pe Madvig din vremurile vechi, nu-i așa, Carl? spuse Marcus, făcându-le semn oaspeților săi să se așeze.

Carl dădu din cap și strânse mâna bărbatului. Karl Madvig, unul din greii de la PET/ Serviciul de Informații al Poliției. Carl îl cunoștea mai bine decât pe ceilalți.

— Nu ne-am văzut de mult, Mørck, spuse Madvig.

Era o subestimare. Drumurile lor nu se mai intersectaseră de când fuseseră în aceeași clasă la academia de poliție, dar pe atunci Madvig fusese mult prea ocupat să lumineze cerul de noapte al serviciului de informații cu cariera sa amețitoare. Fusese un tip decent pe vremuri, dar se zvonea că, de-a lungul anilor, își pierduse cea mai mare parte din farmecul natural. Poate că de vină era costumul negru pe care-l purta mereu, sau poate că vanitatea scosese din el tot ce era mai rău. Oricum, lui Carl nu-i păsa.

— Ce mai faci, Meduză? întrebă el, savurând nemulțumirea evidentă a bărbatului la auzul vechii porecle materializându-se brusc din ceața uitării. Deci, acum avem serviciile implicate în acest caz. Nu că aș fi surprins, adăugă el, trimițând o privire grăitoare în direcția lui Marcus.

Șeful își scotoci buzunarele după guma cu nicotină.

— Carl, Madvig este responsabil din partea PET de investigarea Partidului Puritan și a tuturor celor din cercul său intern, inclusiv Curt Wad. Sunt cu ochii pe ei de patru ani, așa că sunt sigur că vei fi de acord…

— M-am prins, spuse Carl întorcându-se către Madvig.

— Sunt al tău, Meduză. Dă-i drumul!

Madvig încuviință din cap și își exprimă condoleanțele pentru cele întâmplate asistentului său. Carl speră din tot sufletul că folosise cuvântul greșit.

Madvig îl puse la curent cu toate informațiile deținute de PET în

cazul respectiv. Madvig era sincer și în multe privințe pasionat în prezentarea sa. Era evident că acesta era un caz apropiat sufletului său. Și el coborâse în adâncurile întunecate și descoperise de ce erau capabili acești oameni aparent respectabili.

— I-am ținut sub supraveghere sistematică, sau cel puțin atât de sistematică pe cât ne-au permis condițiile, pe membrii influenți ai Partidului Puritan, precum și pe mai multe persoane implicate în Cauză și deja suntem la curent cu multe aspecte despre care l-ai informat pe Marcus Jacobsen. Desigur, avem declarații și documente ale martorilor pentru a ne confirma constatările. Putem reveni la asta dacă și când se dovedește necesar. Iar acele fișiere pe care tu și asistentul tău le-ați „găsit” – făcu semnul ghilimelelor la acest cuvânt – în casa lui Nørvig nu conțineau nimic despre care să nu știm deja. Toate acele procese vechi împotriva membrilor Cauzei sunt disponibile gratuit în arhivele districtelor de poliție în cauză. Cu toate acestea, ceea ce este nou pentru noi sunt informațiile actuale conform cărora executanții lui Curt Wad sunt angajați în activități criminale directe, ceea ce, într-un fel, este un lucru bun. Aceste informații vor facilita sarcina noastră de a explica forurilor superioare de ce aceste persoane trebuie oprite o dată pentru totdeauna.

— Într-adevăr, interveni șeful. Ai tot dreptul să te enervezi pentru că nu te-am informat despre investigațiile PET până acum, Carl, dar a fost esențial să ținem investigația secretă. Imaginează-ți ce criză s-ar fi declanșat dacă presa ar fi aflat că un partid nou și aparent democrat se afla sub asupra veghere, poate chiar cu persoane infiltrate, o supraveghere masivă în cazul de față. Îți poți imagina titlurile din ziare? Începu să scrie cu un pix imaginar în aer. „Stat totalitar, *Berufsverbot*[4], Fascism”. Acuzații care nu ar putea niciodată rezona cu metodele noastre și care ar fi nefondate în ceea ce privește tipologia acestor investigații.

Carl încuviință din cap.

— Mulțumesc pentru votul de încredere. Cu toate acestea, sunt sigur că ne-am fi putut ține gura. Dar nu mai contează. Ai auzit că l-au rezolvat pe Søren Brandt acum?

Marcus și Madvig făcură un schimb de priviri.

— OK, deci nu știați. Søren Brandt a fost unul dintre informatorii mei. L-au găsit în această dimineață plutind în jurul golfului Sejerø. Presupun că știți cine este?

Madvig și șeful îl priviră cu aceleași expresii fără vlagă. În regulă, deci știau cine era Brandt.

— A fost crimă, credeți-mă. Brandt se temea pentru viața lui. S-a retras undeva, nici măcar mie nu mi-a spus unde. Dar, în final, oricum nu l-a ajutat foarte mult.

Madvig privi pe fereastră.

— OK, au ucis așadar un jurnalist, răspunse el, gândindu-se la consecințe. În acest caz, presa va fi de partea noastră. Nimeni nu va tolera ecourile uciderii jurnaliștilor din Ucraina și Rusia. În curând putem ieși public cu informația aceasta, spuse el, întorcându-se spre ei pentru a-i înfrunta cu rămășițele unui zâmbet pe față. Dacă subiectul nu ar fi fost atât de tragic, probabil că s-ar fi prăpădit de râs.

Carl îi studie pe cei doi o secundă înainte de a-și juca asul din mânecă.

— Am ceva pentru voi doi, dar, în schimb, vreau mână liberă pentru a încheia cazul la care am lucrat până acum. În opinia mea, finalizarea investigației va contribui în mod substanțial la acuzațiile împotriva lui Curt Wad, deoarece există șanse mari ca el să fie implicat în dispariția mai multor persoane în anii optzeci. Avem o înțelegere?

— Asta depinde de ce ne oferi, nu-i așa? În afară de asta, nu putem lăsa ca eforturile voastre de a pune mâna pe Wad să vă pună viața în pericol, a voastră și a altor persoane, răspunse Jacobsen, aruncându-i o privire care spunea: în niciun caz!

Carl scoase un teanc de foi capsate.

— Iată, spuse el. O listă a tuturor membrilor Cauzei.

Lui Madvig aproape că îi ieșiră ochii din orbite. Nu îndrăznise să își imagineze că există această listă, nici măcar în cele mai sălbatice vise ale sale.

— Interesant document, îți garantez. O mulțime de medici cunoscuți, câțiva polițiști, inclusiv unul din Station City, asistente medicale, asistenți sociali. Tot ce vrei. Și nu numai asta, există informații detaliate aici despre toate. Nu în ultimul rând, oamenii pe care Wad îi trimite pe teren să-i facă munca murdară. Sunt trecuți într-o coloană separată.

Își trecu degetele peste listă. Cu o atenție asupra detaliilor specific germană, Curt Wad nu introdusese doar adrese private, nume ale soților, angajatorilor, adrese de e-mail, coduri numerice personale, numere de telefon și de fax, dar și funcția pe care fiecare persoană o avea în cadrul organizației. Informații, Sesizări, Cercetare, Intervenție, Incinerare, Asistență juridică erau doar câteva dintre numeroasele denumiri. Și apoi, la sfârșit: Muncă de teren. Nu era nevoie de un detectiv pentru a realiza ce înseamnă asta. În orice caz, nu avea nicio legătură cu săparea puțurilor.

— În cadrul Muncii de teren, îl regăsim pe Ole Christian Schmidt, ca să luăm doar un exemplu, spuse el, punând un deget pe listă. Nu trebuie să fii confuz, Marcus. El este tipul care aproape că ne-a măturat de dimineață.

Madvig cu greu se putu abține. Carl și-l imagină deja ducându-se înapoi la unitatea sa, proclamându-și descoperirea crucială, însă Carl

nu putu să împărtășească încântarea evidentă a bărbatului, pentru că obținerea informațiilor îi costase atât de scump.

Assad se lupta pentru viața sa la Rigshospital.

— În baza codurilor numerice personale al celor din Munca de teren, putem vedea că toți sunt într-o grupă de vârstă diferită de cei care efectuează avorturile, de exemplu, continuă el. Niciunul dintre cei care lucrează pe teren nu este trecut de treizeci. Ce sugerez acum este ca noi, cei de la sediul central, să mergem acolo și să efectuăm arestări preventive, după care punem cap la cap locurile unde au fost și activitățile lor din ultimele zile. În acest fel, nu vor mai fi omoruri, nu vor mai fi tentative la viața nimănui deocamdată, de asta putem fi siguri. Între timp, voi cei de la Servicii puteți avea grijă de documente.

El trase lista membrilor spre el.

— Obținerea informațiilor de aici ar putea să-l coste viața pe bunul meu prieten și coleg, așa că nu le voi preda nimănui decât dacă îmi spuneți că avem o înțelegere. Asta este.

Trecu un moment, în timp ce Madvig și șeful făcură din nou un schimb de priviri.

•

— Trebuie să-ți spun că Assad și-a recăpătat pentru câteva momente cunoștința, Rose, spuse Carl la telefon.

La celălalt capăt era tăcere. Își dădu seama că informațiile nu erau suficiente pentru a o liniști.

— Medicii au spus că a deschis ochii și s-a uitat în jur. Apoi a zâmbit și a spus: „M-au găsit. Foarte bine, într-adevăr!” După care a intrat din nou în stare de inconștiență.

— O, Doamne! bâigui Rose. Crezi că se va recupera, Carl?

— N-am idee. Trebuie doar să așteptăm și să vedem. Voi continua cu cazul între timp. Poți să-ți iei o săptămână liberă, Rose, chiar ar fi timpul să o faci. O să-ți facă foarte bine. Au fost foarte dificile ultimele zile.

El auzi că respirația ei devine mai grea.

— Așa este, dar ascultă. Am descoperit ceva care nu se leagă, Carl.

— Da? Ce?

— Dosarul pe care Assad l-a scos din arhiva lui Curt Wad era încă în mașină când am ajuns acasă. Am aruncat o privire peste el în dimineața asta. Știi, dosarul 64.

— Ce-i cu el?

— Acum știu de ce Assad a crezut că este atât de important încât l-a ascuns în cămașă înainte de a da foc locului. El trebuie să fi trecut prin întreaga arhivă, văzând că l-a ales pe acesta în mod special, precum și lista de membri pe care ai luat-o. Noroc că ți-a șutit bricheta, altfel nu avea cum să vadă ce era pe acolo.

— Dar ce-i cu dosarul, Rose?

— Este dosarul de caz al lui Curt Wad, referitor la cele două avorturi ale lui Nete Hermansen.

— Două?

— Da, primul a fost la cincisprezece ani. A fost chemat doctorul, pentru că a început să sângereze după ce a căzut într-un pârâu. Conform înregistrărilor, a fost vorba de un avort spontan. Și știi cine a fost doctorul? Tatăl lui Curt Wad.

— Săraca fată. Și la vârsta aceea. Trebuie să fi fost o rușine foarte mare pe vremea aceea.

— Poate, dar avortul care mă interesează este cel despre care știm deja din dosarele lui Nørvig. Când Nete Hermansen l-a acuzat pe Curt Wad că a violat-o și că a primit bani pentru a-i face un avort ilegal.

— Nu cred că vei găsi alte detalii în dosarul lui.

— Adevărat, dar există altceva și mai interesant.

— Cum ar fi, Rose? Spune odată.

— Este menționat numele tipului care a lăsat-o însărcinată.

— Și cine e?

— Viggo Mogensen. Cel despre care-ți spunea că nu-l cunoaște când ai trecut pe la ea zilele trecute.

43

Septembrie 1987

Nete o văzu pe Gitte Charles când silueta ei apăru în depărtare pe poteca ce ducea spre Pavilion. Mersul acela caracteristic, modul în care își legăna brațele îi provocau lui Nete fiori pe șira spinării. De mai bine de treizeci de ani, scăpase de acea imagine, care acum o făcea să-și încleșteze pumnii și să arunce o privire în jurul camerei, pentru a se asigura că totul este pregătit, astfel încât uciderea ei să poată fi executată fără prea multă agitație. Avea nevoie ca de data aceasta să meargă fără probleme, deoarece migrena continua să o chinuie, ca o lamă de ras care pătrundea prin cortexul cerebral, atât de scârbos, încât îi venea să vomite.

Înjură în tăcere destinul, sperând că se va simți ușurată când, în sfârșit, va scăpa de toate lucrurile care îi aminteau de această viață care îi fusese ruptă în bucăți.

Tot ce trebuia să facă era să dispară câteva luni și totul va fi altfel. Poate că va putea chiar să trăiască cu ideea că, în continuare, Curt Wad continua să existe în lume.

La modul în care acționa acum, trecutul său se va întoarce împotriva lui și-l va distruge la un moment dat, cugetă ea.

Gândul acela era o necesitate. În caz contrar, nu va găsi niciodată puterea să o omoare pe Gitte Charles.

•

La patru zile după incendiu și evadarea lor eșuată, doi polițiști în uniforme au venit și le-au ridicat pe Rita și Nete. Niciun cuvânt despre ceea ce avea să se întâmple, totuși nu aveau nicio îndoială. „Piromană degenerată și slabă de minte”, o etichetă care nu ajuta la includerea în grupul fetelor bune de pe Sprogø, iar răzbunarea lui Gitte Charles fusese precisă și intenționată. Astfel, Rita și Nete au fost trecute cu barca peste strâmtoare și duse cu ambulanța la spitalul din Korsør, legate în curele de piele, de parcă ar fi fost prizonieri conduși la spânzurătoare. Sentimentul fusese intensificat și de către personalul spitalului care se apropiase de ele cu pași hotărâți, determinându-le pe Nete și Rita să urle și să-i lovească cu picioarele, în timp ce erau împinse pe coridoare către salon. Aici au fost legate de paturi, una lângă alta, tânguindu-se și rugându-se pentru copiii lor nenăscuți. Personalul părea indiferent. Văzuseră prea multe cazuri de fete cu „deficiențe morale” ca să mai fie impresionați de lacrimile și strigătele de ajutor ale lui Nete.

La un moment dat începuse și Rita să strige și să urle. La început a cerut să vorbească cu consultantul, apoi cu poliția și, în sfârșit, chiar cu primarul orașului Korsør, dar nimic din toate astea nu a fost de folos.

Nete intră în șoc.

Doi medici și două asistente au intrat fără spună un cuvânt și au stat lângă paturile lor în timp ce pregăteau pătura hipodermică. Au încercat să le liniștească, spunându-le că este pentru binele lor și că după aceea vor putea duce o viață normală. Dar sufletul lui Nete se zbătea pentru viața minusculă pe care nu o va mai aduce niciodată pe lume. Și când i-au înfipt acul în venă, inima ei aproape că s-a oprit, făcând-o să-și piardă controlul de sine și să abandoneze toate speranțele.

Când s-a trezit câteva ore mai târziu, îi mai rămase doar durerea din abdomen. Totul îi fusese luat.

Timp de două zile, Nete nu a scos niciun cuvânt. Nu a vorbit nici atunci când ea și Rita au fost duse înapoi pe Sprogø. Tristețea și disperarea erau tot ce mai avea.

— Tâmpita nu mai are limbă. Poate că și-a învățat lecția acum, spuseseră gardienii. I-a auzit și a știut că este adevărat. Timp de o lună, a refuzat să rostească vreun sunet. Cu ce ar fi ajutat-o oricum?

Apoi a fost eliberată.

Rita a rămas pe insulă. I s-a spus că exista o limită pentru persoanele care puteau fi lăsate din nou în societate.

Nete a stat în barcă cu fața spre pupă și a privit cum dispărea insula în spatele valurilor și cum farul se îndepărta treptat la orizont. Și în tot acest timp, se gândea că ar fi putut foarte bine să rămână și acolo, pentru că viața ei era oricum terminată.

•

Prima familie la care a ajuns erau un fierar cu soția sa și cei trei fii ai lor, care erau mecanici auto și care trăiau de la o zi la alta, din slujbe ciudate sau din cântatul la scripcă. Nicio altă familie nu avea mai mare nevoie de cineva la care să strige și să trudească pentru ei toată ziua. Iar această nevoie le-a fost satisfăcută din plin după ce Nete s-a mutat la ei. Au obligat-o să facă totul, de la curățarea curții, care era plină cu fier vechi, până la servirea unei mame nesimțite și nepăsătoare, a cărei singură plăcere era să-i agreseze pe toți, dar în special pe Nete.

„Târâtură mică, scuipă femeia. Târfă proastă”.

Nu rata nicio ocazie de a o batjocori sau denigra.

— Imbecilo. Nu știi să citești, proasto? a mustrat-o femeia într-o zi, arătându-i eticheta de pe spatele unei cutii cu detergent.

Și când Nete a recunoscut că nu știe, umilința ei a fost agravată și de o lovitură dură peste ceafă.

„Nu înțelegi daneza, cretino?” devenise litania ei, iar Nete se făcea mică.

Fiii îi pipăiau sânii după bunul plac, iar soțul amenința că va merge și mai departe. Când se spăla, veneau unul după altul, adulmecând-o ca niște câini, învârtindu-se în fața ușii și urlându-și fără nerușinare poftele.

— Lasă-ne să intrăm, Nete. O să te facem să guiți ca o scroafa ce ești, horcăiau ei. Astfel treceau zilele, însă nopțile erau și mai grele, închidea bine ușa camerei și punea scaunul din lemn sub mâner, își încropea un culcuș pe jos, iar dacă vreunul dintre ei ar fi reușit să intre, se asigura că va avea parte de o surpriză neplăcută. Căci patul va fi gol, iar bara din fier pe care o găsise în curte era foarte grea. Dacă s-ar fi ajuns la asta, nu-i păsa dacă rupea în bătaie pe oricine sau dacă chiar l-ar fi ucis. Ce ar fi putut păți mai rău decât ceea ce i se întâmpla acum.

Uneori se gândea să pună în cafeaua de seară a familiei o parte din măselarița pe care o adusese de pe insulă. Dar de fiecare dată curajul o părăsea și nu mai făcea nimic.

Dar apoi a venit ziua în care soția i-a dat soțului cu o palmă mai mult peste față, la care acesta a luat pușca și a făcut terci nu doar craniul nevestei, ci și unicul mijloc de subzistență al familiei.

Nete a stat ore în șir singură în bucătărie, legănându-se înainte și înapoi fără astâmpăr, în timp ce ofițerii criminaliști culegeau de pe pereți urme de plumb și materie cenușie.

În seara aceea însă, destinul ei a devenit clar.

Un tânăr cu spatele drept, mai în vârstă ca ea cu maxim șase-șapte ani, a întins mâinile spre ea și s-a prezentat:

— Sunt Erik Hanstholm, iar ea este soția mea, Marianne, și am fost rugați să avem grijă de tine.

Cuvintele „grijă de tine” erau atât de străine pentru ea. Precum sunetul firav al muzicii dintr-o eră de mult uitată. Și totuși, semnalele de avertizare erau și ele acolo. Astfel de cuvinte îi dăduseră speranțe de atâtea ori în trecut, dar care se dovediseră zadarnice. Dar aceste cuvinte nu mai sunaseră niciodată atât de autentic ca în acea casă îngrozitoare, în care încă mai persista ecoul focului de armă fatidic.

Și-a ridicat privirea spre bărbat și i-a studiat fața. Părea amabil, dar ea a respins imediat gândul. De câte ori fusese protejată de bărbații pe care-i crezuse amabili?

— Cum doriți, a spus ea dând din umeri, pentru că ce altceva mai era de spus?

Nu avea putere de decizie în această privință.

— Eu și Marianne ne-am angajat să predăm copiilor cu probleme de auz din Bredebro. În „Jutlandul întunecat”, spuse el chicotind. Sperăm că vei dori să ne însoțești.

Abia atunci l-a privit în ochi. Îi mai sugerase cineva vreodată că ar avea posibilitatea de a alege în ceea ce privește viitorul ei? Din câte își amintea, nu i se întâmplase niciodată.

Și de câte ori i-a spus cineva că speră că „va dori”? De când murise mama ei, absolut nimeni. De asta era sigură.

— Ne-am mai văzut odată, deși cu multe luni în urmă, spuse bărbatul. Citeam cu voce tare o carte unei fetițe cu probleme de auz și care era foarte bolnavă de leucemie. Era în spitalul din Korsør și tu erai în patul de vizavi. Îți amintești?

El a încuviințat din cap când a văzut cât de uluită era și felul în care clipea repede, ca să se protejeze de privirea lui.

Era chiar el?

— Crezi că nu am observat că ne ascultai? Ei bine, cu siguranță am făcut-o. Cum ar putea cineva să uite niște ochi albaștri atât de frumoși că ai tăi?

Și apoi i-a întins mâna cu precauție, fără să o atingă pe a ei, și pur și simplu a așteptat o strângere de mână din partea ei.

Până când ea a acceptat-o.

În doar câteva zile întreaga lume a lui Nete s-a schimbat radical, în casa din Bredebro ce venise la pachet cu slujba cuplului.

De când ajunsese doar zăcuse în patul ei, așteptând să înceapă sclavia. Așteptând cuvintele dure și trădarea care păreau să o urmărească ca o umbră.

Tânăra soție a lui Erik Hanstholm, Marianne, o scoase din camera ei și o duse în camera studiu, unde îi arătă un alfabetar.

— Vreau să te concentrezi, Nete. Îți voi pune câteva întrebări. Gândește-te atât timp cât ai nevoie înainte de a răspunde. Vei face asta pentru mine?

Nete privi literele. În scurt timp, lumea ei se va prăbuși, pentru că știa prea bine despre ce era vorba. Alfabetul fusese blestemul ei de când mergea la școala din sat. Șuieratul bastonului peste fesele ei, zgomotul liniarului peste degete îi vor rămâne în minte pentru totdeauna. Iar când femeia care stătea acum în fața ei urma să descopere că Nete putea în cel mai bun caz să recunoască mai puțin de un sfert din literele alfabetului și, în plus, era incapabilă să le alăture ca să aibă un înțeles, va fi din nou condamnată la mlaștina în care toți îi spuseseră că îi este locul.

Nete își strânse buzele.

— Aș dori, doamnă Hanstholm. Dar nu pot.

Se priviră o clipă în tăcere, Nete întrebându-se când va veni lovitura, dar Marianne Hanstholm pur și simplu zâmbi.

— Crede-mă, dragă. *Poți* să o faci, dar încă nu atât de bine. Ai dori să-mi spui pe care dintre aceste litere le cunoști? M-ar bucura foarte mult.

Nete se încruntă. Și când nu primi altceva de la doamna din fața ei decât un zâmbet încurajator, se ridică cu reticență în picioare și merse spre tablă.

— O știu pe asta, spuse ea. Este N de la Nete.

Doamna Hanstholm bătu din palme și râse.

— Ei bine, este un început bun, nu crezi? exclamă ea, sărind în picioare și îmbrățișând-o pe Nete. Le vom arăta noi lor, doar așteaptă să vezi.

Învăluită de acele brațe calde, Nete începu să tremure, dar Marianne Hanstholm o strânse la piept și mai tare și-i șopti la ureche că de acum totul va fi bine. Nete nu putea să creadă ce se întâmplă. Continuă să tremure și apoi începu să plângă.

În momentul acela, Erik Hanstholm veni, atras de emoția momentului, și fu imediat mișcat vizibil de lacrimile din ochii lui Nete și de felul în care se agățase de tânăra lui soție.

— Faci bine, Nete. Plângi până iese totul. Pentru că de azi încolo nu va mai trebui să trăiești niciodată acea durere, îi spuse el. Apoi șopti blând cuvintele care, din acel moment, alungară din viața ei toată răutatea pe care o cunoscuse.

— Ești suficient de bună, Nete. Amintește-ți întotdeauna: ești suficient de bună.

•

Nete se întâlni într-o zi întâmplător cu Rita în fața farmacistului din Bredebro în toamna anului 1961. Veștile începură să curgă înainte ca Nete să poată reacționa la coincidența reîntâlnirii lor.

— Au închis azilul de pe Sprogø, o anunță Rita, râzând de uluirea de pe fața lui Nete.

Apoi, redeveni serioasă.

— Cele mai multe dintre noi am fost trimise la muncă pe la pensiuni, nu că asta ar fi o schimbare. Să tragi din greu de dimineața până seara fără un ban. Te cam saturi de asta, Nete.

Nete încuviință din cap. Știa totul despre asta. Apoi încercă să se uite în ochii Ritei. Era greu. Nu credea că o va mai vedea vreodată.

— Ce faci aici? o întrebă ea în cele din urmă, fără să fie sigură că voia să știe.

— Lucrez la un magazin de lactate la douăzeci de kilometri de aici. Pia, zdreanță aia bătrână din Århus, este și ea acolo. Ne spetim de la cinci dimineața până seara târziu. Mizerabil. Așa că m-am tirat de acolo și am venit să te întreb dacă vii cu mine.

Ideea era ridicolă. Nete nici nu voia să audă. Întreaga ei ființă se revolta la vederea Ritei. Cum îndrăznea să vină aici după tot ce a făcut? Dacă nu ar fi fost gelozia și egoismul Ritei, totul s-ar fi terminat altfel.

Nete ar fi scăpat de pe insulă și ar mai fi putut avea copii.

— Haide, fato! Hai s-o tăiem, tu și cu mine. La naiba cu toate, îți amintești de planurile pe care ni le-am făcut? Mai întâi Anglia, apoi America. Un loc în care nimeni nu ne cunoaște.

Nete privi în depărtare.

— De unde ai știut că sunt aici?

Rita râse gros, fapt ce trăda anii de fumat.

— Crezi că Gitte Charles nu a stat cu ochii pe tine? Prostuțo! Vaca mă chinuia zi de zi și mă necăjea spunându-mi unde ești și cum viața ta e transformată complet.

Gitte Charles! Nete își încleștă pumnii la auzul numelui.

— Charles! Ea unde este acum?

— Dacă aș ști asta, crezi că nu m-aș duce peste ea? veni replica Ritei.

Nete o studie o clipă. Văzuse de ce era capabilă Rita. O văzuse luând cleștele de rufe de la fetele care nu plăteau pentru țigări, o văzuse cum le bătea asigurându-se că vânătăile erau vizibile doar atunci când fetele se dezbrăcau.

— Vreau să pleci acum, Rita, spuse ea cu o voce controlată. Nu vreau să te mai văd niciodată, înțelegi?

Rita își ridică bărbia și se uită spre nasul ei.

— Deci nu mai sunt destul de bună pentru tine, nu? Scursură mică!

Nete încuviință din cap în mod deliberat. Viața o învățase să se conformeze cu două adevăruri universale. Primul era observația fratelui ei despre cele două tipuri de ființe: bărbat și femeie. Celălalt era că viața unui om este un act de echilibru etern, ca o plimbare pe sârmă peste o prăpastie plină de ispite, iar consecințele nerespectării traseului drept erau incomensurabile.

În acel moment, Nete fu tentată să-și folosească pumnul pentru a șterge zâmbetul de pe chipul Ritei, dar a rezistat ispitei. Dacă cineva va trebui să cadă în gol, nu va fi ea aceea.

— Ai grijă de tine, Rita, spuse ea, întorcându-se. Dar Rita încă nu terminase.

— Așteaptă un minut, îi spuse ea, apucând-o de braț, aruncând o privire spre două gospodine uimite care se întâmplau să treacă cu plasele de cumpărături.

— Uitați aici, două târfe de pe Sprogø, care vor să le-o tragă soților voștri pentru zece coroane, iar asta de aici este cea mai rea, strigă ea, apucând-o pe Nete de obraji și forțând-o să le privească pe cele două femei șocate. Uitați-vă bine la asta. Nu credeți că soții voștri ar prefera mai degrabă să i-o tragă ei decât unor băbăciuni ca voi? Locuiește aici în oraș, așa că în locul vostru aș fi atentă.

Rita se întoarse spre Nete, cu ochii întredeschiși.

— Deci, vii cu mine sau nu? Pentru că dacă nu vii, o să stau aici și o să zbier din toți rărunchii până când vine poliția. Și asta nu-ți va

face viața ușoară aici, nu?

•

Mai târziu, auzi pe cineva bătând la ușa camerei ei, unde stătea plângând. Tatăl ei adoptiv se aventură în interior.

Era serios și rămase tăcut pentru o bună bucată de vreme.

„Acum îmi va spune să plec”, se gândi ea. Și voi fi trimisă la o familie care să mă țină departe de oamenii normali. O familie care nu se va rușina cu mine. O familie care nici nu știe ce este rușinea.

Erik Hanstholm își puse mâna cu grijă peste a ei.

— Nete, vreau să știi că singurul lucru despre care vorbesc oamenii din oraș este modul în care ai reușit să îți păstrezi demnitatea. Au văzut cum ți-ai încleștat pumnii. Dar nu ai devenit agresivă. În schimb, ai lovit cu cuvinte și pentru asta meriți într-adevăr să fii lăudată.

— Dar acum știe toată lumea, spuse Nete.

— Ce știe lumea? Singurul lucru pe care îl știu este că ai rămas pe poziție și i-ai spus: „Pe *mine* mă faci curvă? Știi ce, Rita? Data viitoare când mă confunzi cu sora ta geamănă, cred că oamenii de aici vor fi încântați să te îndrume către cel mai apropiat oftalmolog. Pleacă și să nu te mai întorci niciodată, altfel voi suna la poliție. Mă înțelegi?” spuse el încuviințând din cap. *Asta* știe lumea, Nete. Și te pune într-o lumină pozitivă.

El se uită la ea și zâmbi până când zâmbi și ea.

— Încă ceva, Nete. Am ceva pentru tine, îi zise și se întoarse cu spatele.

— Iată, continuă el și îi înmână o diplomă scrisă cu litere mari.

Ea o citi încet, cuvânt cu cuvânt.

— Cineva care poate citi ce scrie aici nu poate fi numit analfabet, spuse el.

O strânse de braț.

— Pune-o pe perete, Nete. Iar când vei termina de citit toate cărțile din bibliotecă și vei finaliza matematica pe care o facem cu surzii, te vom trimite la liceu.

•

Trecuseră toate fără să-și dea seama. Liceul, colegiul tehnic, pregătirea ei ca tehnician de laborator, angajarea la Interlab, căsătoria cu Andreas Rosen. Un trecut minunat la care Nete se gândea ca la a doua sa viață. Cu mult timp înainte de moartea lui Andreas, cu mult înainte de acest moment, în care stătea în apartamentul ei, cu patru crime pe conștiință.

„Odată ce voi scăpa și de Gitte, va începe și a treia mea viață”, se gândi.

Și în acel moment, se auzi interfonul.

Când Nete deschise ușa, o văzu pe Gitte stând în fața ei, ca un stâlp

de marmură distrus de timp, dar totuși frumoasă și elegantă ca întotdeauna.

— Mulțumesc că m-ai invitat, Nete, spuse ea fără să facă pauză, alunecând înăuntru ca un șarpe într-o gaură de șobolan.

Gitte aruncă o privire în jur în timp ce stătea pe hol, îi dădu haina lui Nete și porni spre sufragerie. Examină fiecare lingură de argint, fiecare pictură de pe perete. Totul fu evaluat de ochiul agil al lui Gitte.

În cele din urmă, se întoarse pentru a-și înfrunta gazda.

— Îmi pare foarte rău să aud că ești atât de bolnavă, Nete. Ai cancer?

Nete încuviință din cap.

— Și nu se mai poate face nimic?

Nete dădu din nou din cap, gata să-i ofere lui Gitte un loc, deși complet nepregătită pentru ce urma să vină din partea musafirului ei.

— Nu, tu așază-te, Nete! Voi avea eu grijă de toate. Văd că ai făcut ceai. Dă-mi voie să-ți torn o ceașcă.

O conduse pe Nete înapoi spre canapea și se întoarse spre măsuță.

— Bei ceaiul cu zahăr? întrebă ea.

— Nu, pentru mine fără zahăr, mulțumesc, răspunse Nete, ridicându-se din nou în picioare.

— Merg să fac ceai proaspăt; acesta este deja rece acum. L-am făcut pentru invitatul meu anterior.

— Invitatul tău anterior? Vrei să spui că au mai fost și alții?

Gitte o privi iscoditor, apoi începu să toarne ceaiul în ciuda protestelor lui Nete.

Nete se simți brusc nesigură. Gitte o chestiona? Bănuia că ceva nu era în regulă? Nete o văzu venind din direcția Pavilionului, așa că șansele ca ea să se fi intersectat cu vreunul din ceilalți invitați erau destul de mici.

— Da, au mai fost câțiva înaintea ta. Tu ești ultima.

— Înțeleg, spuse ea, și îi întinse lui Nete ceaiul și își turnă o ceașcă. Și toți am avut parte de aceeași favoare?

— Nu, nu toți. Apropo, avocatul a fugit până în oraș. Are de făcut câteva comisioane înainte de închiderea magazinelor. Mă tem că va trebui să ai un pic de răbdare. Te grăbești?

Întrebarea o făcu să izbucnească într-un râs ciudat. De parcă graba era ultimul lucru din lume la care se gândea Gitte.

„Menține cursul conversației până îți dă voie să torni ceaiul”, își spuse Nete. Dar cum? Își tortură creierul și așa chinuit de migrenă. Se simțea de parcă avea o cască plină cu ace pe cap.

— Îmi vine greu să cred că poți să fii atât de bolnavă, Nete. Anii par să fi fost foarte generoși cu tine, comentă Gitte, în timp ce amesteca în ceai.

Nete clătină din cap. Din câte își dădea seama, se asemănau între

ele în multe feluri, iar cuvântul „generos" nu era unul potrivit pentru a descrie modul în care le tratase timpul. Ridurile, tenul bolnăvicios și părul albit făceau parte de mult timp din aspectul lor. Nu, era evident că viața oferise fiecăreia doza proprie de încercări.

Nete încercă să se gândească la timpul petrecut împreună pe insulă. Totul i se părea atât de ciudat acum, când știa că rolurile erau inversate.

O vreme mai discutară nimicuri, după care Nete se ridică în picioare, luă ambele cești și se duse spre măsuță, unde se opri cu spatele la musafir, așa cum o făcuse de patru ori înainte.

— Mai dorești ceai? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc, nu mai vreau, răspunse Gitte. Dar tu pune-ți liniștită.

Nete o ignoră și-i turnă oricum, adăugând câteva picături de extract. De câte ori primise ordine de la Gitte Charles pe insula aceea îngrozitoare? Puse cana jos pe masă în fața lui Gitte, fără să-și mai toarne și în a ei, în timp ce migrena îi pulsa în urechi. Chiar și mirosul ceaiului îi provoca greață.

— Te deranjează dacă facem schimb de locuri, Gitte? spuse ea, simțind că i se face greață. Am o durere de cap îngrozitoare și mă tem că nu pot suporta să stau în fața ferestrei.

— Ai și dureri de cap? Oh, săraca de tine, o consolă Gitte, ridicându-se în timp ce Nete își mută paharul peste masă.

— Ca să fiu sinceră, nu prea pot să vorbesc acum, adăugă Nete. Trebuie să închid ochii un moment.

Făcură schimb de locuri și Nete își închise ochii, încercând din răsputeri să se gândească. Dacă fosta ei agresoare nu-și bea ceaiul, va fi obligată să folosească din nou ciocanul. Îi va oferi cafea, va lua ciocanul, o va lovi cu putere la baza gâtului, apoi va aștepta să-i mai treacă durerea de cap. Va curge sânge, desigur, dar ce mai conta dacă oricum Gitte avea să fie ultima? Covoarele puteau fi spălate după ce va târî corpul în camera unde erau și ceilalți.

O auzi cum se apropie și fu surprinsă să simtă mâinile lui Gitte pe gât și pe umeri.

— Nu te mișca, Nete. Mă pricep la asta, dar nu stai comod. Ar fi mult mai bine dacă ai sta pe scaun, spuse ea cu degetele înfipte în carnea lui Nete, frământându-i mușchii gâtului.

Auzea vocea, dar cuvintele, nu. Mai simțise și altă dată această atingere, dar în circumstanțe cu totul diferite. Stimulantă, plăcut senzuală. O ura.

— Cred că ar trebui să te oprești, spuse ea, îndepărtându-se. Altfel, s-ar putea să mi se facă rău. Lasă-mă să stau puțin. Am luat o pastilă și îmi revin în curând. Bea-ți ceaiul, Gitte. Vom discuta despre toate de îndată ce va reveni avocatul.

Întredeschise ochii și simți degetele lui Gitte retrăgându-se de parcă s-ar fi curentat. O simți cum se plimbă în jurul mesei înainte de a se așeza ușor lângă ea pe canapea. După un moment sau două, se auzi clinchetul unei ceșcuțe pe farfurie.

Nete își lăsă ușor capul pe spate și se uită printre gene, în timp ce Gitte ridică ceașca la buze. Părea încordată, cu nările lărgite adulmecând ceaiul înainte de a lua o înghițitură. Apoi, dintr-odată, făcu ochii mari suspicioasă și intră în alertă.

Îi aruncă lui Nete o privire scurtă și străpungătoare și-și adulmecă din nou ceaiul.

Când puse jos ceașca, Nete deschise încet ochii.

— Ah, spuse ea, încercând să înțeleagă ce se întâmpla în mintea lui Gitte. Deja mă simt mai bine. Masajul a fost minunat, Gitte. Chiar te pricepi.

„Ridică-te acum, își porunci ea. Ia ciocanul și termină. După aceea, toarnă-i formolul pe gât, apoi poți să te duci să te culci.

— Cred că am nevoie de un pahar cu apă, spuse ea, ridicându-se cu ochii lărgiți. Pastilele îmi fac gura atât de uscată.

— De ce nu iei o înghițitură de ceai, adăugă Gitte, întinzându-i ceașca ei.

— Nu, nu îmi place, dacă nu este cald. Voi pune ibricul pe foc și mai fac o tură. Sunt sigură că avocatul va ajunge în orice moment.

Se duse în bucătărie și deschise dulapul, iar în timp ce se aplecă să ridice ciocanul, fu surprinsă de vocea lui Gitte din spatele ei.

— Eu cred că *nu* există niciun avocat, Nete.

44

Noiembrie 2010

Sediul central al poliției era un mecanism în care era înregistrată chiar și cea mai mică mișcare a celei mai mici rotițe din extremitatea lui. Era un furnicar în care informațiile circulau în clădire într-un mod atât de rapid greu de explicat. Ori de câte ori o persoană aflată în arest încerca să evadeze, ori de câte ori dispăreau dovezi, ori de câte ori un coleg se îmbolnăvea grav sau împuternicitul poliției era în război cu politicienii, vestea ajungea la fiecare ureche.

Era una din acele zile. Locul vibra. Vizitatorii de la biroul de serviciu, etajul la care se afla biroul împuternicitului era plin de energie, consilierii și personalul de rang înalt din biroul procurorului erau agitați.

Și Carl știa de ce.

Problema Cauzei și a celor din spatele ei era una explozivă, iar materialele explozive sar în aer, dacă nu sunt tratate cu apă în cantități abundente. Așa că la etaj era foarte umed.

Se preconiza că înjur de patruzeci de persoane vor fi puse sub acuzație până la sfârșitul zilei și fiecare caz presupunea o adevărată bătălie pentru a găsi dovezi concludente. Acum erau la partea cu ofițerii de poliție, ale căror nume apăreau pe lista de membri a lui Curt Wad, și care fuseseră deja aduși pentru interogatoriu. O potențială scurgere de informații ar fi declanșat iadul.

Carl știa că toate departamentele aveau oamenii potriviți pentru a-și face treaba. Era un lucru deja demonstrat cu prisosință. Dar, în același timp, știa la fel de bine că, chiar și în acea plasă cu ochiuri fine de dovezi concrete și detaliate, puteau exista găuri prin care cineva se putea strecura. Nu era nevoie decât de putere, iar oamenii pe care-i hăituiau acum aveau multă. La naiba cu huliganii mărunți. La naiba cu executanții lui Curt Wad. La naiba cu oamenii de pe teren. Nu ei erau cei importanți, știa asta din experiență. Strategii și tacticienii erau cei pe care îi căutau ei. Îi așteptau multe ore de interogatorii cu peștișori care-i vor conduce la peștele cel mare, dacă anchetatorii își vor face treaba corect.

Problema lui Carl era că el nu mai avea răbdare, mai ales acum. Rapoartele cu privire la starea lui Assad erau neschimbate: vor avea noroc dacă va supraviețui.

Cine ar putea avea răbdare într-o astfel de situație?

A stat o vreme și s-a întrebat cum era cel mai indicat să procedeze.

Din punctul său de vedere, aveau de-a face cu două probleme care puteau avea sau nu legătură. Pe de o parte, disparițiile din 1987. Pe de altă parte, nedreptățile comise împotriva unui număr mare de femei și atacurile asupra lui Assad și asupra lui.

Rose îl băgase în ceață. Înainte să aibă acces la acele dosare, toate eforturile lor fuseseră concentrate asupra lui Curt Wad, în timp ce Nete Hermansen părea a fi doar o victimă, un liant inofensiv între persoanele dispărute. Dar după ceea ce descoperise Rose, i se declanșară toate sistemele de avertizare.

De ce naiba îi mințise Nete Hermansen când fusese la ea cu Assad? De ce a recunoscut că ar avea o legătură cu toate persoanele dispărute pe care le căutau, cu excepția lui Viggo Mogensen, când de fapt el părea a fi responsabil pentru debutul întregului lanț nefericit de evenimente care i-au marcat atât de mult viața: sarcina nedorită, avortul, violul, detenția abuzivă în azilurile de boli mintale și sterilizarea forțată.

Carl era derutat.

— Spune-i lui Marcus Jacobsen că mă poate găsi pe mobil, îi spuse el ofițerului de serviciu când, în cele din urmă, se decise să acționeze.

Picioarele îl duceau în direcția parcării, dar creierul realiză greșeala. La naiba, îi dăduse mașina lui Rose.

Aruncă o privire spre gară, dând din cap spre câțiva bărbați îmbrăcați civil care mergeau pe jos. De ce nu ar merge pe jos? Ar putea face asta. Ce înseamnă doi kilometri pentru un bărbat în floarea vârstei?

Ajunse la Gara Centrală, unde, după câteva sute de metri de mers pe jos, se trezi că face semn unui taxi.

— În Korsgade, în partea de sud, lângă lacuri, îi spuse șoferului.

Carl se uită peste umăr, dar nu putu să-și dădea seama dacă îl urmărea cineva.

Puse mâna pe pistol. De data asta nu avea de gând să se lase prins cu pantalonii în vine.

•

Bătrâna păru surprinsă la interfon, dar îi recunoscu vocea și îl rugă să urce să aștepte o clipă în fața ușii ei.

Stătu acolo câteva minute până când în cele din urmă ușa se deschise, iar Nete Hermansen îl întâmpină îmbrăcată într-o fustă plisată și cu părul îngrijit.

— Sper că mă vei ierta, spuse el, simțind în nări un miros care demonstra, chiar mai pregnant decât data trecută, că avea de a face cu o femeie care nu părea dispusă să-și aerisească încăperile atât de des cum ar fi trebuit.

Privi pe hol. Covorașul din capătul holului de lângă bibliotecă era adunat grămadă, fiind separat de restul covoarelor.

Se întoarse către sufragerie. Era un semn că nu intenționa să plece foarte repede.

— Îmi pare rău să te deranjez așa, fără un avertisment în prealabil, doamnă Hermansen, doar că am câteva subiecte despre care mi-aș dori foarte mult să discutăm.

Ea încuviință din cap și îl conduse înăuntru, reacționând la un clic brusc din bucătărie, un sunet care în casa lui Carl însemna că apa din fierbător era gata să fie utilizată.

— Voi face pentru noi o ceașcă bună de ceai, spuse ea. Oricum, este aproape ora ceaiului.

Carl ridică privirea.

— Aș prefera cafea, dacă se poate, spuse el, amintindu-și de gudronul topit al lui Assad, pe care acuma, în mod excepțional, l-ar accepta cu bucurie.

Gândul că s-ar putea ca Assad să nu i-l mai ofere niciodată era devastator.

După două minute, stătea în spatele lui, la măsuța din sufragerie, turnându-i Nescafe.

Ea îi întinse ceașca cu un zâmbet, își turnă ceva ceai, apoi se așeză în fața lui, cu mâinile așezate în poală.

— Deci, cu ce te pot ajuta? întrebă ea.

— Îți amintești ultima dată când am fost aici și am vorbit despre persoanele dispărute și am menționat un Viggo Mogensen?

— Desigur, zâmbi ea. Chiar dacă am șaptezeci și trei de ani, încă nu mi-am pierdut memoria.

Carl îi returnă zâmbetul.

— Ai spus că nu-l cunoști. Se poate să te fi înșelat?

Ea ridică din umeri. Unde voia să ajungă?

— Îi știai pe toți ceilalți, lucru deloc surprinzător, având în vedere circumstanțele. Nørvig, avocatul care l-a apărat pe Curt Wad împotriva acuzațiilor pe care i le-ai adus. Vărul tău, Tage. Gitte Charles, asistenta care a lucrat pe Sprogø. Rita Nielsen, care a fost acolo în aceeași perioadă cu tine. Evident, nu ți-ar fi servit la nimic să negi toate astea.

— Nu, desigur că nu. De ce aș fi făcut-o? Deși, trebuie să recunoaștem, se pare că sunt multe coincidențe la un moment dat.

— Și totuși, una dintre persoanele dispărute era cineva pe care nu-l știai deloc. Așa mi-ai spus și presupun că, făcând acest lucru, ai presupus că ne vom îndrepta atenția în altă parte.

Nicio reacție.

— Când am venit să te vedem sâmbăta trecută, ți-am spus că-l investigăm pe Curt Wad. Presupun că acesta este motivul pentru care te-ai simțit în siguranță. Dar știi ce, Nete? Acum știm că ne-ai mințit. *Îl cunoșteai* pe Viggo Mogensen, chiar destul de bine. El a fost cauza

tuturor nenorocirilor tale. Ai avut o relație cu el și te-a lăsat însărcinată, ceea ce te-a trimis direct în brațele lui Curt Wad, care ți-a făcut un avort ilegal. Am aflat asta din dosarele lui Curt Wad, despre care te informez că sunt acum în posesia noastră.

Acesta fu momentul în care el se așteptă ca ea să devină tensionată, poate chiar să cedeze și să plângă. Dar se înșelă amarnic. În schimb, se lăsă ușor pe spate, își sorbi ceaiul și clătină încet din cap.

— Ei, ce aș putea să spun? răspunse ea. Îmi pare rău că nu ți-am spus întregul adevăr. Ceea ce spui este corect, desigur. L-am cunoscut pe Viggo Mogensen. Ba mai mult, ai dreptate când presupui că n-am avut de ales decât să pretind că nu-l cunoșteam.

Ea îl privi cu niște ochi care-și pierduseră strălucirea.

— Situația este că de fapt nu am nimic de-a face cu toate astea și, după cum sugerezi, am simțit că, totuși, totul părea să ducă la mine. Ce altă opțiune aveam decât să încerc să vă deviez atenția? Pot să te asigur că sunt nevinovată și că nu am absolut nicio idee despre ce s-a întâmplat cu toți acești bieți oameni.

Oftă cu indignare, pentru a sublinia cele spuse, apoi arătă spre ceașca lui Carl.

— Bea-ți cafeaua și explică-mi din nou! Și nu te grăbi.

Carl se încruntă. Nete Hermansen era neobișnuit de încrezătoare pentru o femeie de vârsta ei. Fără pauze de gândire, părea sigură pe ea. Propoziții bine formulate și nici măcar o întrebare. Fuse extrem de pragmatică: *explică-mi din nou.*

De ce era nevoie să facă acest lucru? Și de ce să nu se grăbească? Încerca să tragă de timp? Asta era? De ce îl făcuse să stea în fața ușii atât de mult? Sunase pe cineva? Cineva care ar putea-o ajuta să iasă din încurcătură?

Carl nu reuși să înțeleagă. Își unise forțele cu dușmanul ei de moarte, Curt Wad?

Părea să nu aibă decât întrebări. Doar că nu era sigur ce erau.

Se scărpină pe bărbie.

— Te-ar deranja dacă m-aș uita prin apartamentul tău, Nete?

De data aceasta văzu o străfulgerare în ochii ei. O disociere minusculă, aproape imperceptibilă, față de prezent. El o mai văzuse înainte, de sute de ori, și-i spunea mai multe decât sute de cuvinte.

Răspunsul ei va fi nu.

— Ei bine, dacă trebuie, cu siguranță nu se va întâmpla nimic rău dacă arunci o privire înjur. Atâta timp cât nu faci deranj, spuse ea încercând să pară sfioasă, dar fără succes.

Carl se aplecă în față.

— În cazul acesta, cred că o voi face. Dar trebuie să te informez că tocmai mi-ai acordat permisiunea de a verifica întreaga proprietate, așa cum consider relevant pentru investigațiile noastre. Voi fi temeinic

și poate dura ceva timp. Doar să știi.

— Bea-ți cafeaua! Se pare că vei avea nevoie de energie. În niciun caz nu este un apartament mic, după cum sunt sigură că ți-ai dat seama.

Luă o înghițitură. Avea un gust oribil și puse ceașca înapoi.

— Dă-mi voie să-mi sun superiorul și apoi te voi ruga să îi confirmi ceea ce am stabilit noi doi, OK?

Ea dădu din cap în semn de acord, se ridică în picioare și se duse în bucătărie. Poate că trebuia să-și revină puțin.

Carl avu acum certitudinea că ceva era foarte în neregulă acolo.

— Da, salut, Lis, spuse el când cineva răspunse într-un final, încerc să dau de Marcus…

Simți umbra din spatele lui. Uluit, întoarse capul.

Și văzu că ciocanul îndreptat spre ceafa lui urma să-l lovească din plin.

45

Noiembrie 2010

El ținuse mâna iubitei sale toată noaptea și o parte a dimineții. Strângând-o, sărutând-o și mângâind-o până când venise persoana de la pompele funebre.

Curt tremură de emoție când îl rugară să intre în sufragerie și o văzu întinsă în sicriu în mătase albă ca zăpada, cu mâinile împreunate ținând buchetul ei de mireasă. De luni de zile știa că va veni această zi și totuși era practic insuportabil. Lumina vieții sale, mama copiilor săi culcată acolo. Plecată din această lume, plecată de lângă el.

— Lăsați-mă un moment singur cu ea, le ceru el, urmărindu-i cu privirea pe bărbații în costume, în timp ce părăseau camera și închideau ușa în spatele lor.

Se aplecă și-i mângâie părul pentru ultima oară.

— O, draga mea, murmură el, abia reușind să-și găsească vocea.

Își șterse ochii, dar lacrimile aveau o voință proprie. Își drese glasul, dar încă se sufoca de durere.

Apoi făcu semnul crucii deasupra chipului ei și îi sărută încet fruntea rigidă.

În geanta de pe podea de lângă el avea tot ce îi trebuia. Douăsprezece fiole de 20 ml de Propofol, conținutul a trei fiole fiind deja trase în seringi hipodermice. Destul anestezic pentru a adormi pentru totdeauna cinci sau șase ființe umane. Avea și Flumazenil, pentru a-i contracara efectul în cazul în care situația i-ar cere acest lucru. Era bine pregătit.

— În seara aceasta vom fi din nou împreună, iubirea mea, șopti el, înainte de a se îndrepta. Așa cum planificase, vor muri încă doi oameni înainte de a-i veni rândul.

Aștepta doar semnalul.

Unde era Carl Mørck?

•

Se întâlni cu informatorul la două clădiri depărtare de apartamentul lui Nete, pe Peblinge Dossering. Informatorul era cel care-l aranjase pe Hafez el-Assad.

— Am crezut că va merge pe jos, așa că am rămas pe urmele lui. Eram chiar în spatele lui când am ajuns la Gara Centrală, spuse el ridicând din umeri în chip de scuză. Este locul perfect pentru a împinge pe cineva sub autobuz, dar dintr-odată a urcat într-un taxi. L-am luat pe următorul și l-am urmat de la distanță, dar era deja în

drum spre clădire când am dat colțul.

Curt încuviință din cap. Alt idiot incapabil să facă o treabă până la capăt.

— De cât timp a intrat?

Bărbatul se uită la ceas.

— De o oră și un sfert.

Curt se uită în sus spre ferestrele apartamentului. Se pare că ea locuise aici de când îi trimisese invitația aceea, cu ani în urmă. Și cine ar putea-o învinovăți? Era o clădire impozantă, cu o panoramă spectaculoasă, situată în mijlocul agitației orașului.

— Mi-ai adus pistolul pentru încuietoare? întrebă el.

— Da, dar are o șmecherie. Dă-mi voie să-ți arăt.

Curt dădu din cap și îl urmă spre ușa din față. Era familiar cu elementele de bază.

— Încuietoarea de aici este una cu șase pinioane și pare destul de complicată, dar nu este, explică omul său. Putem presupune că are aceeași încuietoare și la ușa apartamentului. Probabil că au schimbat tot setul atunci când au instalat interfonul.

Scoase o cutie mică din piele și se uită în jur. În afară de un cuplu tânăr care se plimba îmbrățișat de-a lungul potecii, nu mai era nimeni în jur.

— Mai întâi avem cheia dinamometrică de aici, explică el, introducând-o în lacăt. N-o atinge până nu apeși declanșatorul. Introduci pistolul în gaura cheii chiar sub pinioane. Le poți simți de fapt. Ții acul în unghi mic, cam așa, apoi strângi și aplici presiune pe cheie, OK?

Apăsă declanșatorul de câteva ori, acționând cu cheia simultan. Ușa se deschise aproape imediat.

Dădu din cap și îi dădu lui Curt instrumentele. Acum știi. Te descurci sau vrei să vin cu tine?

Curt clătină din cap.

— Nu, mă descurc. Poți pleca acasă acum.

De aici prefera să se ocupe personal de problemă.

Scările erau goale. În afară de sunetul slab al unui televizor, nu exista niciun indiciu că ar mai fi și altcineva în clădire.

Curt își lipi urechea de ușa lui Nete, așteptând să audă voci din interior, dar nu auzi nimic.

Căută prin geantă de unde scoase două seringi. Se asigură că acele erau la locul lor, apoi le puse în buzunarul hainei.

Prima încercare de a deschide încuietoarea nu avu succes. Își aminti instrucțiunile și încercă din nou.

În ciuda vechimii, încuietoarea era destul de rigidă, dar după ce înclină acul și strânse din nou declanșatorul simți în cele din urmă cilindrul rotindu-se. Cu prudență, apăsă cu cotul pe mânerul ușii și

aceasta se deschise.

Un miros ciudat și greu îi umplu nările. Miros de cărți mucegăite sau dulapuri ce nu au fost deschise de ani de zile. Haine vechi și naftalină. Un magazin second-hand fără clienți.

Avea în față un hol lung din care se deschideau uși. În capăt era întuneric, dar lumina venea din cele două camere care erau cele mai apropiate. Judecând după lumina rece, încăperea din dreapta lui era o bucătărie luminată cu neon, în timp ce lumina caldă din stânga lui provenea cel mai probabil de la o serie de becuri incandescente, pe care, în ultima vreme, Uniunea Europeană le dezaproba puternic.

Făcu un pas în hol, lăsându-și geanta pe podea și căutând o seringă în buzunarul hainei.

Dacă vor fi amândoi acolo, va trebui să se ocupe mai întâi de Carl Mørck. O înțepătură rapidă în jugulară și era scos din joc. Dacă se va ajunge la confruntare fizică, va trebui să țintească acul direct în inima lui Mørck, deși aceasta era o soluție la care nu dorea neapărat să recurgă. Morții erau imprevizibili și Curt voia informații. Informații care ar putea provoca daune ireparabile Partidului Puritan și care în final ar putea distruge munca vitală desfășurată de Cauză.

Nete complotase un fel de răzbunare împotriva lui, nu mai avea nici urmă de îndoială. Se potriveau toate. Invitația aceea ciudată cu ani în urmă, iar acum Carl Mørck. Era esențial să afle o dată pentru totdeauna dacă exista în acel apartament ceva care putea pune în pericol munca sa de o viață. După ce îi va avea sub control pe cei doi, vor vorbi. Iar informațiile pe care le vor oferi vor fi preluate și controlate de către cei din cadrul organizației.

Auzi un sunet venind din camera din stânga. Pași ușori, mai degrabă legănați, care cu siguranță nu aparțineau unui bărbat de statura lui Mørck.

Făcu un pas înainte și aruncă o privire peste umărul femeii uimite când apăru în fața ei, cercetând repede camera de zi care era goală.

— Bună seara, Nete, spuse el, întorcându-se și privind-o fix în față. Ochii ei erau mai șterși decât își amintea, cenușii și lipsiți de lumină. Devenise mult mai lentă, trăsăturile ei nu mai erau la fel de fine și unghiulare ca înainte, proporțiile erau marcate de timp. Era de așteptat.

— Regret să dau buzna așa peste tine, dar ușa era deschisă și mi-am permis. Sunt sigur că nu te deranjează. Am bătut, desigur, dar trebuie că nu ai auzit.

Ea clătină încet din cap.

— Noi doi suntem prieteni vechi, nu-i așa, Nete? Curt Wad va fi întotdeauna binevenit în casa ta, nu-i așa?

El zâmbi în timp ce ea îl privea uluită, apoi examină camera mai atent. Nimic ieșit din comun, în afară de cele două cești de pe masă și

Carl Mørck care nu era nicăieri la vedere. Privi fix la cești. Una era aproape plină. Cafea neagră, plină ochi. Cealaltă era pe jumătate goală.

Curt se apropie de masă, asigurându-se că Nete rămase pe loc. Întinse mâna și atinse ceașca de cafea. Era mai mult călduță decât fierbinte.

— Unde este Carl Mørck? întrebă el.

Părea înspăimântată. De parcă Mørck era ascuns într-un colț, urmărindu-i. Se uită din nou în jurul camerei.

— Unde este? repetă el.

— A plecat cu puțin timp în urmă.

— Nu, nu a plecat, Nete. L-aș fi văzut părăsind clădirea. Așa că te mai întreb o dată: unde este? Și ar fi indicat să-mi răspunzi.

— A ieșit pe ușa din spate. Nu știu de ce.

Curt rămase nemișcat o clipă. Oare Mørck își observase urmăritorul? Fusese cu un pas înaintea lor în tot acest timp?

— Arată-mi ușa din spate, porunci el, lăsând-o să meargă în față.

Își duse mâna la sân și trecu ezitând pe lângă spre bucătărie.

— Acolo, spuse ea, făcând un gest spre ușa din colț.

Era evident că nu se simțea bine. Curt putea să-i înțeleagă starea de rău.

— Deci pe aici a plecat, nu-i așa? Adică a mutat toate aceste sticle, coșul de legume și punga de gunoi, apoi le-a pus înapoi pe toate? Îmi pare rău, Nete, dar mă tem că nu te cred.

El își puse mâinile pe umerii ei și o răsuci brusc spre el. Ea își lăsă privirea în pământ și nu era de mirare. Târfulița proastă era o mincinoasă înnăscută. Întotdeauna fusese.

— Unde este Carl Mørck? repetă el, luând o seringă din buzunar, scoțând capacul și punându-i acul la gât.

— A ieșit pe ușa din spate, spuse ea din nou, în șoaptă.

Și apoi înfipse acul în gâtul ei și apăsă pistonul până goli jumătate din conținutul seringii.

În doar câteva secunde ea începu să se clatine, mai apoi se prăbuși precum o păpușă din zdrențe.

— Deci, acum ești a mea, Nete Hermansen. Dacă ai ceva să-mi împărtășești, te asigur că va rămâne între noi doi. Mă înțelegi?

O lăsă căzută grămadă pe podea și se întoarse pe hol, unde stătu o clipă nemișcat, ascultând și cel mai slab sunet care l-ar fi putut alerta. Sunetul respirației, scârțâitul unei podele, sunete înfundate. Dar nu auzi nimic. Se întoarse în sufragerie. Cândva erau două camere, acum unificate. Era ușor vizibil pe tavanul care încă mai purta linia de demarcaj al camerelor. Pe atunci, mai exista probabil o ușă în colțul îndepărtat al camerei care dădea spre hol, care acum nu mai era.

Per ansamblu, era o casă care se potrivea unei femei de vârsta și

statutul social al lui Nete. Nici prea de modă veche, nici prea modernă. Un ceas cu pendul lângă un CD-player. CD-uri cu muzică clasică, dar și vreo două albume mai populare pe care gusturile lui Curt le-ar exclude.

Privi din nou la ceștile de pe masă, apoi se așeză. Încercă să intuiască unde ar fi putut merge Carl Mørck și ce ar fi trebuit să facă pentru a-l găsi din nou și, între timp, luă prima ceașcă și bău din ea. Cafeaua avea un gust amar și o puse jos cu repulsie.

Scoase din buzunarul pantalonilor mobilul cu linia securizată. Poate că ar fi bine să trimită pe cineva la sediul poliției să verifice dacă Mørck s-a întors cumva acolo, într-un mod ciudat și inexplicabil. Se uită la ceas. Sau poate să trimită pe cineva la casa lui Mørck din Allerod. Se făcea târziu.

Curt își lăsă capul în jos. Era frânt. Vârsta își spunea cuvântul. Și apoi observă o pată minusculă, pierdută pe modelul cu roșu și auriu de la picioarele lui. Părea proaspătă. Ciudat, se gândit el și atinse cu degetul arătător pentru a vedea dacă este uscat.

Nu era.

Își privi amuzat vârful degetului, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

De ce ar fi sânge proaspăt pe covorul lui Nete Hermansen? Ce se întâmplase? Era Mørck încă aici?

Brusc, se ridică, se duse în bucătărie și se uită la Nete, întinsă acolo pe podea. Își simți gura uscată, iar apoi fu cuprins brusc de o stare de greață. Își frecă obrajii și bău apă direct de la robinet, umezindu-și fruntea sprijinindu-se de tejghea. Nu era de mirare, pentru că orele cumplite prin care trecuse în ultima zi și noapte își făceau simțită amprenta.

Se adună și luă a doua seringă cu Propofol, asigurându-se că este pregătită înainte de a o pune înapoi în buzunar. În caz de nevoie, putea înjunghia un atacator în câteva secunde.

Ieși pe hol, cu prudență, mergând încet de-a lungul lui. Deschise ușor prima ușă, și găsi un pat deranjat, plin de grămezi de încălțăminte și lenjerie.

Merse în continuare până la a doua ușă, iar aici găsi un munte de lucruri dintr-o viață anterioară: haine, genți de mână, paltoane. Orice și-ar fi putut dori o doamnă de societate, acum toate puse pe rafturi, umerașe și cârlige.

Nici aici nu e nimic, își zise el, închizând ușa în spatele lui, ca apoi să simtă din nou același miros dulce scârbos pe care-l adulmecase atunci când intrase pentru prima dată în apartament, doar că aici era mai puternic. Mult mai puternic.

Făcu o pauză, adulmecând aerul. Simțurile îl conduseră spre biblioteca din capătul îndepărtat al holului. În mod bizar, era aproape

goală. Câteva exemplare vechi din *Reader's Digest* și câteva săptămânale vechi, în rest nimic. Nu putea să-și dea seama de sursa mirosului.

Curt se apropie și inspiră adânc. Era dificil de identificat, un văl subțire în aer, precum mirosul persistent de pește sau curry de la cina din ziua anterioară.

Probabil un șoarece mort în spatele vreunei mobile. Ce altceva putea fi?

Când se întoarse cu spatele pentru a cerceta în continuare camera de zi, se împiedică și aproape căzu.

Privi în jos și descoperi un pliu ciudat în covoraș. Ca și cum ar fi fost făcut de deschiderea unei uși. Și acolo în mijloc era sânge. Nu sânge vechi, coagulat, ci roșu-închis și proaspăt.

Se întoarse spre bibliotecă și se uită din nou la covoraș.

Apoi, puse mâna pe partea laterală a bibliotecii și o îndepărtă de perete.

Nu era grea. Se trezi privind la o ușă secretă. O ușă prinsă cu un bolț.

Inima începu să-i bată cu putere. Simți o emoție ciudată. De parcă această ușă reprezenta suma tuturor activităților ilicite, clandestine, care îi conturaseră întreaga viață de adult. Secretele sale despre copii nenăscuți și vieți nimicite. Fapte de care era mândru. Unii ar fi jigniți de un astfel de trecut, dar el simțea mândrie. În fața acestei uși ascunse, se simțea cumva în largul lui, deși gura îi era uscată și capul îi vâjâia.

Le puse toate pe seama oboselii și trase bolțul afară. Ieși ușor, iar ușa se desprinse din cadru cu un sunet de aspirație. Un miros de rânced începu să-i umple nările. Privi de-a lungul cadrului și văzu că e căptușită cu fâșii de bandă izolatoare din cauciuc. Se împinse în ușă. Era greoaie, spre deosebire de celelalte din apartament și aparent nu fusese utilizată de ceva vreme.

Simțurile lui Curt intrară brusc în alertă. Scoase seringa.

— Mørck? întrebă, aventurându-se în liniște, fără să aștepte un răspuns.

Apoi deschise ușa larg, iar imaginea pe care o văzu aproape că îi tăie picioarele.

Deci aici era sursa mirosului, cauza lui fiind imediat atât de evidentă.

Cuprinse cu ochii scena bizară din fața lui. Trupul inert al lui Carl Mørck pe podea, capetele mumificate grotesc, cu părul prăfuit și fragil, buze retrase și dinți înnegriți. Cadavre stricate și stafidite, îmbrăcate în haine fine, cu fețe înghețate, așteptând ultima cină. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Orbite goale, care se holbau la cristal și argint. Piele transparentă, oase proeminente și tendoane

groase. Degete strâmbe cu unghii galbene pe marginea mesei. Mâini care nu se vor mai întinde niciodată.

Înghiți în sec și intră în cameră. Mirosul era înțepător, deși nici pe departe asemănător cu carnea putredă, iar acum îl recunoscu, amintindu-și cum a deschis cândva un dulap de sticlă care conținea păsări împăiate. Întruchiparea morții și eternității.

Cinci mumii și două scaune goale. Curt se uită în jos la primul loc neocupat și văzu numele NETE HERMANSEN tipărit pe cartonașul cu nume. Nu era greu să-și imagineze pentru cine era rezervat celălalt scaun. Era aproape sigur că numele de pe plăcuță era al lui.

Cât de drăguță era.

Se aplecă să examineze corpul inert al lui Mørck. Părul de pe tâmple și partea din spate a craniului erau năclăite de sângele care încă se scurgea din rană. Probabil că era încă viu. Puse două degete pe artera carotidă a polițistului și dădu din cap cu satisfacție, pe de o parte pentru că Nete îi legase foarte eficient brațele și picioarele cu bandă adezivă și pe de altă parte pentru că pulsul era normal. Nu pierduse foarte mult sânge. Desigur, primise o lovitură urâtă, dar una care provoca eventual o contuzie.

Curt privi din nou la scaunul gol, destinat să fie al său. Noroc că ignorase invitația ei de atunci, cu ani în urmă. Încercă să-și amintească exact câtă vreme trecuse, dar se trezi pierdut în timp. Trebuie să fi trecut cel puțin douăzeci de ani. Nu e de mirare că oaspeții păreau obosiți.

Chicoti la propriul său umor negru în timp ce se întoarse prin hol în bucătărie, unde își apucă ferm gazda inconștientă de sub axile.

— Hai, Nete, sus cu tine. În sfârșit a venit vremea pentru petrecerea ta.

El o trase înapoi în camera închisă și o puse pe scaunul din capul mesei, locul pe care îl rezervase pentru ea.

Din nou, se simți rău și rămase o clipă respirând adânc pentru a se aduna și își luă geanta de lângă ușa din față. Apoi se întoarse în cameră și închise ușa în urma lui. Cu nonșalanța unui medic, aruncă geanta pe masă și scoase din ea o seringă nouă și o fiolă de Flumazenil. O doză modestă din antidot și Nete avea să revină în prezent.

Ea tremură ușor în timp ce el îi apăsa tija seringii, deschizând ochii cu ezitare, de parcă își dădu imediat seama că realitatea va fi copleșitoare.

Curt îi zâmbi și-i lovi ușor obrazul. Peste câteva minute va fi suficient de lucidă pentru a vorbi.

— Și ce să facem cu acest Carl Mørck? se gândi el cu voce tare, aruncând o privire spre cameră. Ah, un scaun în plus.

Dădu din cap politicos spre adunarea înfiorătoare de cadavre, în

timp ce trase scaunul din colț. Pe tapițerie erau pete întunecate.

— Doamnelor și domnilor, sunt încântat să vă anunț că avem un nou invitat în mijlocul nostru. Îl veți face să se simtă binevenit, nu-i așa? spuse el teatral, ridicând scaunul și așezându-l în capul mesei lângă Nete.

Apoi se aplecă și puse mâna pe detectivul rănit, care îi provocase atâtea probleme și îl ridică în poziție așezată, în ciuda greutății considerabile.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el către unul dintre cadavre, ce părea să fi fost cândva un bărbat, în timp ce întinse mâna peste masă. Invitatul nostru pare să aibă nevoie de reîmprospătare.

Luă carafa de apă, o ridică deasupra capului lui Carl, scoase dopul și-i udă scalpul însângerat cu apa veche de douăzeci de ani care desenă delte colorate pe fața lui palidă.

46

Noiembrie 2010

Carl își reveni în câteva secunde, dar în mai multe etape. Simți mai întâi apa aruncată în față, apoi durerea care îi străpunse craniul, durerea de la nivelul cotului și antebrațului pe care le folosise pentru a para lovitura. Lăsă capul în față, cu ochii încă închiși. Se mișca între conștiență și leșin, resimțind un disconfort general, pe care nu-și amintea să-l mai fi simțit vreodată până atunci. Gâtul îi era uscat, imaginile se succedau în mintea lui, lumini amețitoare și valuri de culori. Se simțea groaznic, cu o puternică stare de greață și o mie de voci mărunte care-l avertizau că, dacă va deschide ochii, situația va deveni și mai gravă.

Și apoi auzi o voce distinctă față de restul.

— Hai, Mørck, adună-te!

O voce care nu aparținea locului în care credea că se află.

Deschise ochii încet și văzu ca prin ceață cum o siluetă se materializa gradual, până când dintr-odată se trezi că privește un cadavru uman mumificat, cu gura căscată într-un țipăt strangulat.

Imaginea îl făcu să geamă și-l aduse în stare de alertă, în timp ce ochii lui încă se chinuiau să se concentreze în timp ce treceau de la un cadavru stafidit la celălalt.

— Ai parte de o companie plăcută, nu-i așa, inspectore? spuse vocea de deasupra lui.

Carl încercă să-și miște capul, testând mușchii gâtului, dar durerea îl opri. Ce naiba era asta? Dinți expuși și cadavre peste tot. Unde era?

— Dă-mi voie, spuse vocea și simți o mână apucându-l de păr și forțându-i capul pe spate, cu o smucitură urâtă.

Se simțea de parcă toate terminațiile nervoase urlau simultan.

Bătrânul pe care-l privea acum nu părea foarte diferit față de cadavrele de la masă. Avea pielea uscată și zbârcită, culoarea din obraji dusă pe veci, ochi care odată erau plini de dorință acum reflectau doar moarte. Trecuse doar o zi și totuși Curt Wad era schimbat.

Întrebările se învălmășeau în mintea lui. Cum ajunsese el acolo? făcuseră Wad și Nete front comun până la urmă? Dar nu fu în stare să emită niciun sunet.

Și până la urmă, de ce să se obosească? Prezența lui Curt Wad era suficientă ca răspuns.

— Bine ai venit la petrecere, spuse bătrânul, trăgându-i capul într-o

parte. După cum vezi, Carl, ești în compania gazdei noastre. Și încă mai respiră, așa că sunt sigur că ne vom distra de minune.

Carl privi lung chipul lui Nete Hermansen. Stătea gârbovită, fără vlagă și cu maxilarul deschis.

Trecu cu ochii peste întregul ei corp. Era imobilizată, ca și el, cu trunchiul legat de scaun cu bandă adezivă și cu picioarele legate.

— Nu stai comod, Nete, spuse Curt Wad, luând rola de bandă adezivă.

Se auziră sunetele benzii desprinse, în timp ce îi fixă brațele pe rezemătoare.

— Mă bucur că ai păstrat pentru tine cel mai bun scaun, râse el, așezându-se pe singurul scaun rămas gol.

— Doamnelor și domnilor, permiteți-mi să vă urez bun venit tuturor. Cina este servită. *Bon appétit!*

Își ridică paharul gol și-l îndreptă către fiecare membru al adunării.

— Poate dorești să mă prezinți oaspeților tăi, Nete? întrebă el, îndreptându-și atenția către carcasa umană în sacou din tweed prăfuit și mâncat de molii, aflată la capătul opus al mesei.

Îl cunosc pe Philip, desigur, spuse el ridicând paharul. Skål, vechiul meu prieten. Niciodată să nu vă faceți griji, atâta timp cât Nørvig conduce ședința, cam așa spuneam noi mereu.

Izbucni în hohote de râs. Lui Carl îi venea să vomite.

Curt Wad se întoarse să-și înfrunte gazda.

— O, dragă, Nete, nu te simți în largul tău? Poate mai dorești puțin Flumazenil? Arăți cam trasă la față. Trebuie să spun că te-am văzut în formă și mai bună.

Ea răspunse ceva șoptit, dar Carl nu desluși conținutul. Părea să fi spus „Așa crezi tu”.

Nici Wad nu auzi răspunsul, dar expresia lui era schimbată.

— Ajunge cu distracția. Văd că aveai planuri pentru noi toți, Nete, și, având în vedere ceea ce intenționai să faci, sunt cu atât mai încântat să fiu astăzi aici, când am dorit eu să fiu. Vă spun ce se va întâmpla acum. Voi doi îmi veți spune pe scurt ce fel și cât de multe informații ați transmis în exterior despre munca mea. În baza a ceea ce îmi veți spune, voi putea evalua amploarea pagubelor și mă voi gândi la modul în care oamenii mei vor putea să restabilească ordinea și să reînnoiască credința în misiunea noastră.

Carl se uită la el ca prin ceață, încă luptându-se să-și recâștige simțurile. Încercă să respire cât mai regulat, dar abia când începu să inspire prin colțul gurii, simți o mică îmbunătățire, mai mult control asupra senzațiilor ciudate pe care le simțea în corp. Deveni mai conștient de mișcările sale, începu să simtă cum înghite, resimți amorțeala de la ceafa și-și simți cerul gurii. Putea respira mai adânc acum.

— Ești plin de rahat, scuipă el.

Wad îl auzi, dar pur și simplu râse.

— A, deci vorbește. Ce progres minunat. Nu ne grăbim, dar hai să începem cu tine, în regulă, Carl? spuse uitându-se în geanta lui de pe masă. Nu voi face un secret din faptul că aceasta va fi ultima ta noapte. Inutil să spun că este valabil pentru amândoi. Cu toate acestea, vă promit că, dacă veți coopera cu mine, moartea va fi atât rapidă, cât și lipsită de durere. Dacă nu…

Scoase din geantă un bisturiu.

— Trebuie să spun mai multe? Sunt sigur că știți că instrumentul de aici nu-mi este deloc necunoscut.

Nete încercă să vorbească din nou, dar aparent era încă prea confuză.

Carl se concentră pe bisturiu și încercă să se adune. Își răsuci încheieturile sub banda adezivă, dar era complet lipsit de putere. Se strădui să-și schimbe centrul de greutate, dar corpul lui nu era dispus să reacționeze. Nu știa dacă să râdă sau să plângă.

Ce dracu' se întâmplă cu mine? se întrebă. Astea sunt urmările contuziei? Asta să fie?

Se uită spre Curt Wad. Văzu cum îi curge transpirația pe nas. De la oboseală îi tremurau mâinile?

— Spuneți-mi cum v-ați găsit. Ai luat legătura cu poliția, Nete? întrebă Wad și își șterse fruntea râzând. Nu, nu cred că ai făcut-o. La urma urmei, ai destule de ascuns aici, nu-i așa? Întinse mâna, indicând scena macabră. Și cine sunt toți acești nefericiți de aici, acești oameni lipsiți de șansă, cu care ai vrut să-mi împart eu eternitatea? Cel de acolo, de exemplu. Mă întreb ce fel de vierme a fost la viața lui?

Arătă cu degetul cadavrul de vizavi. Ca și ceilalți, era bine fixat pe scaun, deși nu mai stătea în poziție verticală. Un individ fără formă, a cărui structură de odinioară rămase ușor detectabilă în ciuda trecerii timpului.

Curt Wad zâmbi, apoi își puse mâna la gât brusc, de parcă ar fi fost pe punctul de a vărsa sau ar fi intrat în insuficiență respiratorie. Carl ar fi făcut același lucru dacă ar fi putut să-și elibereze mâinile.

Wad își curăță gâtul de câteva ori și își șterse din nou fruntea.

— Spune-mi ce documente ai, Mørck. Ai găsit ceva interesant în arhiva mea?

Ridică bisturiul și tăie în fața de masă. Instrumentul era înspăimântător de ascuțit.

Carl închise ochii. Deocamdată nu avea intenția să plece dintre cei vii, dar dacă într-adevăr acesta era momentul în care trebuia să o facă, avea să plece în glorie. Wad nu avea să scoată de la el niciun cuvințel mai mult decât decisese el însuși să spună.

— Deci, ai ales să taci. Foarte bine. Când voi fi terminat cu

amândoi, îi voi chema pe oamenii mei și îi voi instrui să vă ia cadavrele, deși…

Wad privi în gol în fața sa și inspiră adânc de câteva ori. Nu se simțea deloc bine. Își desfăcu nasturele de sus al cămășii.

— … deși ar fi păcat să încheiem așa o reuniune frumoasă, concluzionă el.

Carl nu îl ascultă. Se concentră să respire regulat. Inspiră prin colțul gurii, expiră pe nas. Camera parcă nu se mai învârtea atât de repede. Se simțea groaznic și era al naibii de conștient de lucrul acesta.

Apoi, Nete Hermansen prinse viață. Rosti brusc o frază neașteptată.

— Ai băut cafeaua! spuse ea, răgușită, privindu-i cu răceală chinul.

Bătrânul rămase o clipă înțepenit, apoi dădu pe gât niște apă și inspiră avid aer. Era agitat și nesigur și Carl știa exact cum se simte.

Nete scoase câteva sunete care ar fi putut trece drept râs.

— Văd că încă a mai avut efect. Nu mai eram sigură.

Bătrânul privi în jos și o fixă cu ochi pătrunzători care exprimau orice, dar nu slăbiciune.

— Ce ai pus în cafea, Nete? întrebă el.

Răspunsul fu mai mult un râs.

— Dă-mi drumul și îți spun. Dar nu sunt sigură că te va ajuta.

Curt Wad scoase mobilul din buzunar și formă un număr, cu ochii încă fixați pe Nete.

— Spune-mi ce era în cafeaua aceea, Nete, altfel voi fi obligat să fac o incizie. Mă înțelegi? În foarte scurt timp, unul dintre oamenii mei va fi aici și-mi va administra un antidot. Spune-mi și-ți dau drumul. Și atunci vom fi chit.

Se așeză o clipă, așteptând să i se răspundă, apoi închise telefonul și formă din nou. Iar când nu i se răspunse, formă frenetic un alt număr. Și tot nimic.

Carl simți cum i se tensionează diafragma. Inspiră, cât putu de adânc. Durerea era înfiorătoare, dar, în timp ce expira, crampele de la mușchiul limbii și al gâtului păreau să dispară și se simți ușurat.

— Dacă îți suni gorilele, vei aștepta mult și bine, scuipă el, privindu-l pe Wad drept în față.

Era evident că bărbatul nu avea habar despre ce vorbea.

Carl zâmbi. Îi venea greu să nu o facă.

— Sunt toți în arest. Am găsit lista de membri ai Cauzei în camera aceea a ta.

Chipul lui Wad deveni negru și crispat. Înghiți greu de două ori, examinând febril încăperea, iar aerul de superioritate îi dispăru brusc din trăsăturile feței. Tuși de câteva ori, apoi își ridică capul și-l privi pe care în ochi, plin de ură.

— Mi-e teamă că trebuie să-l elimin pe unul dintre oaspeții tăi,

Nete, suspină el. Și când voi fi terminat cu el, îmi vei spune cu ce m-ai otrăvit. Ai înțeles?

Își îndreptă corpul lung și osos și își împinse înapoi scaunul. Ținea bisturiul ferm în mâinile albite. Carl coborî privirea, nedorind să-i ofere măcelarului său plăcerea de a-l privi în ochi atunci când începea să taie.

— Cum îndrăznești să-mi spui pe nume? se auzi vocea iritată a lui Nete. Nu-mi place tonul tău familiar, Curt Wad. Nu mă cunoști. Nu mă cunoști deloc. Respirația ei era neregulată, dar vocea îi era clară acum. Înainte de a te ridica, cred că ar trebui să te prezinți corespunzător doamnei de lângă tine, așa cum ar trebui să facă un domn.

Bătrânul o privi cu ochii goi, apoi se întoarse și inspecta cartonașul cu numele. Clătină din cap.

— Gitte Charles. Mă tem că numele acesta nu-mi spune nimic.

— În acest caz, cred că ar trebui să te uiți la ea mai atent. *Uită-te la ea,* bestie!

Carl ridică privirea și-l văzu pe Wad întorcându-și fața spre cadavru, ca în reluare, aplecându-se și întorcându-se peste masă pentru a vedea mai bine trăsăturile femeii. Își puse mâinile strâmbe pe capul mumiei și îl îndreptă spre el. Se auzi un trosnet uscat.

Și apoi îi dădu drumul.

Încet, se lăsă din nou în scaun, cu gura căscată, cu ochii pierduți.

— Dar… este Nete, se bâlbâi el, încleștându-și brusc mâna în piept.

Și cu asta păru să-și fi pierdut controlul asupra mușchilor faciali. Expresia i se schimbă brusc, chipul devenindu-i aproape deformat. Umerii îi căzură și tot ceea ce fusese Curt Wad acum se prăbușea.

Capul îi căzu în timp ce se chinuia să respire. Și apoi se prăbuși în față.

Rămaseră tăcuți, privind la ultimele lui spasme. Încă mai respira, dar nu pentru mult timp.

— Sunt Gitte Charles, spuse femeia, întorcându-se către Carl. Singura persoană de la această masă pe care am ucis-o eu este Nete Hermansen. A fost eu sau ea, nu a fost o crimă. O singură lovitură cu ciocanul, așa intenționa ea să mă ucidă.

Carl încuviință din cap, dându-și seama că nu vorbise niciodată cu Nete. Acest lucru părea să explice multe.

Stătură o vreme în tăcere, privind în gol spre ochii lui Curt Wad care încă mai clipeau și la mișcarea toracelui chinuindu-se să respire.

— Cred că știu cine sunt toți acești oameni, spuse Carl în cele din urmă. Pe care dintre ei îi cunoșteai?

— În afară de Nete, doar pe Rita, spuse ea indicându-i cadavrul micșorat de lângă Carl. Abia când ai venit și m-ai interogat, am înțeles legătura dintre numele de pe cartonașe și persoanele care au trecut

prin viața lui Nete. Eu am fost doar una dintre ele.

— Dacă ieșim de aici, va trebui să te arestez. Ai încercat să mă omori cu acel ciocan și asta nu este totul, cred eu, spuse Carl. Nu știu ce ai pus în cafea, dar poate că m-ai rezolvat și pe mine.

Dădu din cap spre Wad, ale cărui pleoape care se mișcau vag indicau că viața din el era acum aproape stinsă. Cocktailul de otravă, vârstă și șoc s-a dovedit letal.

Timpul se scurge, se gândi Carl, și de ce ar mai conta? Viața lui Curt Wad pentru viața lui Assad. S-a făcut dreptate.

Femeia de lângă el clătină din cap.

— Ai băut puțin. Sunt destul de sigură că nu te va ucide. Extractul era vechi.

Carl o studie nedumerit.

— Gitte, trăiești viața lui Nete de douăzeci și trei de ani. Cum ai reușit să faci asta?

Încercă să râdă.

— Întotdeauna a existat o oarecare asemănare între noi. Desigur, eu eram mai în vârstă cu câțiva ani și destul de uzată la vremea la care s-a întâmplat. Dar în scurt timp mi-am revenit. Câteva luni în Mallorca și m-am adaptat perfect în peisaj. Mi-am decolorat părul și mi-am cumpărat haine frumoase pentru garderoba mea. Totul mi se potrivea perfect. Preferam de departe viața lui Nete față de a mea. Evident, mi-a fost teamă că nu trec de controlul pașapoartelor. Și în bancă, și multe alte locuri din afară. Dar știi ce? Am descoperit că în Copenhaga nimeni n-o cunoștea bine pe Nete. Atâta timp cât îmi aminteam să șchiopătez un pic, asta părea a fi singurul lucru pe care oamenii l-au observat. Iar musafirii aici de față nu mai spuneau oricum nimic. Am găsit cantități mari de formol în bucătărie, așa că nu mi-a fost greu să ghicesc ce intenționase Nete să facă. I-am îndopat pe toți, ca să opresc procesul de putrefacție și vezi aici rezultatul. Toți stau frumos, exact acolo unde au fost puși. Ce altceva puteam face? Să-i fac bucăți și să-i arunc la gunoi, să risc să fie găsiți din întâmplare? Am decis că Nete s-a gândit la toate. Și acum suntem aici cu ea și nu putem scăpa.

Începu să râdă isteric. Reacția era ușor de înțeles. Reușise să ducă o viață dublă mai bine de două decenii. Și la ce-i servise? Acum era aici, legată fedeleș într-o cameră izolată de restul lumii. Nu conta cât ar fi urlat. Nu-i putea auzi nimeni. Deci, cine avea să-i găsească? Și când? Rose era singura persoană care știa unde ar putea fi, dar tocmai îi dăduse o săptămână liberă. Care erau șansele?

Privi în direcția lui Curt Wad, care se uită brusc la ei, cu ochii larg deschiși. Un tremur îi străbătu corpul ca și cum ar fi încercat să strângă tot ceea ce-i mai rămăsese din puterile lui. Apoi se rostogoli și își aruncă mâna spre Gitte Charles într-o convulsie finală, agonizantă.

Carl îl auzi pe Curt Wad murind. O horcăială scurtă și apatică. O răsuflare minusculă de aer. Și apoi bărbatul rămase nemișcat, cu ochii goi pironiți în tavan. Ochi care supravegheaseră omenirea și împărțiseră ființele umane în vrednici și nevrednici.

Carl inspiră adânc. Poate a ușurare sau poate a deznădejde. Nu putea spune. Întoarse capul către femeia de lângă el. Bisturiul era înfipt în gât. Nu scosese niciun sunet.

Totul era doar tăcere.

•

Timp de două nopți stătu înmormântat cu aceste șapte cadavre. Și în fiecare moment gândurile lui erau în altă parte. Cu oamenii care acum știa că îi erau mai dragi decât crezuse vreodată. Assad, Mona și Hardy. Și chiar și Rose.

Când veni și a treia noapte peste figurile lipsite de viață de lângă el, renunță la orice speranță. Nu era greu. Doar să adoarmă. Și va dormi pentru totdeauna.

Se trezi în țipete puternice și cu oameni care îl scuturau. Nu știa cine sunt, dar spuneau că sunt de la PET. Unul dintre ei îi puse degetele la gât să-i verifice pulsul, văzând imediat cât de slab era.

Doar când i-au dat să bea apă, se simți ușurat că supraviețuise.

— Cum? rosti el, cu un foarte mare efort, în timp ce-i eliberau picioarele.

— Vrei să spui cum te-am găsit? Am făcut o mulțime de arestări. Tipul care te-a urmărit până aici și l-a informat pe Curt Wad a început brusc să vorbească, răspunse o voce.

Am fost urmărit? repetă Carl în sinea lui. A permis el cuiva să-l urmărească?

Se simțea deja prea bătrân pentru tot circul ăsta.

EPILOG

Decembrie 2010

Era una dintre acele zile pe care Carl le detesta cel mai mult. Noroi de decembrie pe străzi și luminile decorațiunilor de Crăciun peste tot. De ce atâta agitație doar pentru că apa devine albă și de ce centrele comerciale abuzează lipsite de scrupule de resursele energetice ale lumii și așa aflate în scădere?

Era un rahat totul, iar dispoziția lui era de mult stricată.

— Ai vizitatori, anunță Rose din ușă.

Se învârti, gata să-și exprime nemulțumirea. Care era problema cu oamenii? Nu puteau să sune mai întâi?

Iar starea lui, oricum de rahat, fu înrăutățită de apariția lui Børge Bak.

— Ce naiba vrei? Ai găsit un cuțit nou cu care să mă înjunghii în spate? Cum ai trecut de…

— Am adus-o pe Esther cu mine, spuse Bak. Dorește să-ți mulțumească.

Carl se opri brusc și se uită la femeie, care făcu câțiva pași în față.

Purta o eșarfă colorată în jurul capului și gâtului și care lăsa să se vadă doar puțin din chipul ei. Mai întâi partea care era doar ușor depigmentată și umflată, apoi partea pe care chirurgii plasticieni o trataseră intens și care era încă o suprafață acoperită de o crustă neagră, parțial acoperită de bandaje. Ea îl privi cu un ochi strălucitor, celălalt fiind închis. Îl deschise încet, ca și cum ar fi încercat să nu îl șocheze. Era de culoare alb lăptos și mort, lipsit de strălucire. Și totuși văzu un zâmbet.

— Børge mi-a spus cum te-ai asigurat că Linas Verslovas a dispărut. Vreau să îți mulțumesc. Nu m-aș mai fi simțit în siguranță nicăieri dacă rămânea prin preajmă.

Avea un buchet de flori în mână. Carl întinse mâna să le accepte cu modestia de rigoare, când ea întrebă dacă putea să-l vadă Assad.

Carl încuviință din cap spre Rose și, în timp ce ea plecă să-l aducă, așteptară în tăcere.

Cam atât la capitolul mulțumiri.

Assad apăru și nu rosti niciun cuvânt în timp ce femeia se prezentă și-i explică de ce venise.

— Mulțumesc mult, Assad, spuse ea, ținând florile.

Trecu un moment înainte ca Assad să-și întindă brațul stâng, iar apoi pe celălalt ca să poată apuca bine buchetul.

— Acest lucru mă face foarte fericit, spuse el.

Capul încă îi tremura ușor când vorbea, dar făcea progrese. Zâmbi încurcat și încercă să ridice mâna dreaptă în semn de recunoaștere, dar nu reuși.

— Dă-mi voie să le pun în apă, Assad, spuse Rose, în timp ce Esther Bak îi dădu o îmbrățișare și-și luă rămas-bun de la amândoi.

— Ne vedem în curând. Încep de la întâi ianuarie, în depozitul de obiecte furate. Este și ăsta un soi de muncă de polițist, înregistrarea lucrurilor furate de hoți, spuse înainte de plecare Bak.

Iisuse Hristoase! Børge Bak în subsolul lui Carl.

— Aici ai corespondența, Carl. Ai primit chiar azi o carte poștală. O să-ți placă poza, sunt sigură. Și după ce verifici tot, vom putea continua, OK?

Rose îi înmână cartea poștală. Imaginea reprezenta o pereche de țâțe gigantice bronzate și acoperite discret de fraza *Zile fericite în Thailanda.* În rest era un amestec de plaje, palmieri și felinare colorate.

Carl o întoarse cu emoție.

Totul e în regulă, Carl!

Sunt bunul tău văr, care te salută de aici din Pattaya să-ți spună că acum am terminat de scris povestea mea (a noastră) despre moartea bătrânului. Tot ce îmi trebuie acum este un contract cu o editură. Cunoști ceva doritori?

Salutări, prietene!

Ronny

Carl clătină din cap. Se pare că veselia lui Ronny nu cunoștea limite.

Aruncă vederea în coșul de gunoi și se ridică.

— De ce este atât de important să mergem acolo, Rose? Nu văd rostul, dacă mă întrebi pe mine.

Stătea pe hol, în spatele lui Assad, ajutându-l să-și îmbrace geaca.

— Pentru că Assad și cu mine avem nevoie de asta, OK?

— Tu stai în spate, îi porunci ea cinci minute mai târziu, după ce luă minusculul Ford și-l parcă pe jumătate urcat pe trotuarul din fața sediului poliției.

Carl înjură, fiind nevoit să încerce de două ori să se strecoare în micul Ka. Marcus Jacobsen și bugetul său de rahat.

Merseră zece minute infernale într-un trafic intens, reușind să-și facă loc respectuos, în timp ce Rose experimenta noi reguli de circulație.

În cele din urmă, intră pe strada Kapelvej și aproape că răsturnă vehiculul într-o parte într-un spațiu dintre două mașini parcate ilegal.

Zâmbi în timp ce scoase cheia și anunță că ajunseseră la destinație: Cimitirul Assistens.

Mulțumesc Domnului Hristos pentru asta, se gândi Carl, extrăgându-se din Ford.

— Aici este mormântul ei, spuse Rose și îl luă pe Assad de braț.

Mergea destul de încet prin zăpadă, dar în ultimele două săptămâni făcuse progrese semnificative.

— Acolo, spuse ea, văzând mormântul de la distanță. Uite, Assad, au ridicat și piatra funerară.

— Mă bucur, răspunse el.

Carl dădu din cap. Cazul lui Nete Hermansen își pusese amprenta pe ei. Pe toți trei. Gândindu-se la asta, înțelegea de ce cei doi simțeau nevoia de o finalitate. Dosarul nr. 64 avea să rămână de-acum și pentru totdeauna în trecut, iar Rose hotărâse să facă o coroană de Crăciun din molid, conuri de pin și panglică roșie. Ce altceva?

— Mă întreb cine ar putea fi? spuse ea, arătând spre o femeie cu părul alb care se îndrepta spre mormânt de pe o potecă alăturată.

Odinioară fusese probabil considerabil mai înaltă, dar vârsta și povara vieții cântăreau acum greu pe coloana ei, gâtul fiindu-i aproape la nivel cu cu umerii.

Se opriră pentru o clipă și priviră cum femeia căuta ceva într-o sacoșă, scoțând ceva care de la distanță arăta precum capacul unei cutii mici.

Se aplecă și sprijini obiectul de piatra funerară.

— Ce face? întrebă Rose cu voce tare, trăgându-i pe cei doi bărbați după ea.

Văzură inscripția de la zece metri. „Nete Hermansen 1937-1987”. Atâta tot. Fără data nașterii sau a decesului. Fără să-i fie menționat numele de după căsătorie. Nici măcar un „Odihnească-se în pace”. Doar de atât fuseseră în stare cei care-i administrau moștenirea.

— O cunoșteați? o întrebă Rose pe bătrână.

Femeia încuviință din cap, în timp ce contempla zăpada de pe mormânt.

— Există ceva mai trist decât un mormânt fără flori?

Rose se îndreptă spre ea.

— Poftiți! spuse ea, înmânându-i coroana împodobită cu panglică. Este Crăciunul, așa că m-am gândit că ar fi frumos, îi explică ea.

Femeia zâmbi și se aplecă cât putu să o pună lângă piatră.

— Îmi pare rău, m-ați întrebat dacă o cunosc pe Nete. Numele meu este Marianne Hanstholm și am fost profesoara lui Nete. Mi-a fost foarte dragă. De aceea trebuia să vin. Desigur, am citit totul despre asta în ziare. Toți acei oameni îngrozitori pe care i-au arestat și omul din spatele tuturor, care a fost cauza suferințelor lui Nete. Mi-aș fi dorit să ne fi regăsit, dar am pierdut legătura, spuse ea întinzând

brațele fragile. Presupun că așa este viața. Și cine sunteți dumneavoastră?

Dădu din cap, cu ochii blânzi și un zâmbet cald pe buze.

— Noi suntem cei care au găsit-o din nou, spuse Rose.

— Pot să vă întreb ce anume ați pus jos adineaori? întrebă Assad, pășind spre mormânt.

— O, doar o mică amintire, pe care am considerat că ar trebui să o aibă cu ea.

Se aplecă din nou cu dificultate, ridicând o bucată mică de lemn care, la prima vedere, arăta ca fundul unei untiere, pe care era scris ceva.

O întoarse în mâini și o ținu spre ei.

SUNT SUFICIENT DE BUNĂ!

Carl dădu aprobator din cap.

Știa cu certitudine că fusese.

Cândva.

Q4

JUSSI ADLER-OLSEN

CULPA

Notes

[←1]

Concept în filosofia lui Friedrich Nietzsche privind raportul moral dintre om și supraom (n.red.).

[←2]

Domnii mei (în lb. germană, în original, n.red.).

[←3]

Noroc (în lb. suedeză, n.red.).

[←4]

Interdicție profesională (în lb. germană, n.red.).